

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
ÇOKSATANI

Yaşamayı, ölmek
isteyen bir çocuktan
öğrenen bir kızın
hikâyesi.

HAYATIN

Roman

KIYISINDA

"Bu kitap ısıldıyor."
Entertainment Weekly

Jennifer
Niven

Ölümü büyüleyici bulan Theodore **Finch** sık sık kendini öldürebileceği yöntemler düşünür ancak her seferinde, küçük bir güzellik bile ona engel olur.

Violet Markey ise yaşadığı kasabadan ve ablasının ölümünün yarattığı dayanılmaz acıdan kaçmak için mezuniyetine kalan günleri sayarak geleceği dört gözle beklemektedir.

Finch ve **Violet** okullarındaki çan kulesinin tepesinde karşılaştıklarında kimin kimi kurtardığı belirsizdir. Bu tuhaf ikili, bir proje ödevinde eşleştiklerinde yol onları nereye götürürse; tıpkı hayat gibi büyük, küçük, tuhaf, güzel, çirkin, şaşırtıcı yerlere giderler. Kısa süre sonra, Finch yalnızca Violet'layken kendi olabildiğini; tuhaf, eğlenceli, hayatı doyasıya yaşayabilen ve ucubelikten uzak bir gence dönüştüğünü keşfeder. Violet da yalnızca Finch'leyken günlerin hesabını tutmadan yaşayabilmektedir. Ancak Violet'ın dünyası büyürken Finch'inki küçülmektedir...

HAYATIN KIYISINDA

Pegasus Yayınları: 1502

Gençlik: 280

Hayatın Kıyısında

Jennifer Niven

Özgün Adı: All the Bright Places

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Begüm Berkman Padar

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-021-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Jennifer Niven, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Random House LLC'nin bünyesindeki Random House Children's Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gamurçuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Faksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 2450 (pbx) Faks: 0212 244 2446

www.pegasus.yayinlari.com / info@pegasus.yayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jennifer Niven

HAYATIN KIYISINDA

İngilizceden çeviren:

Tuğçe Kayıtmaz

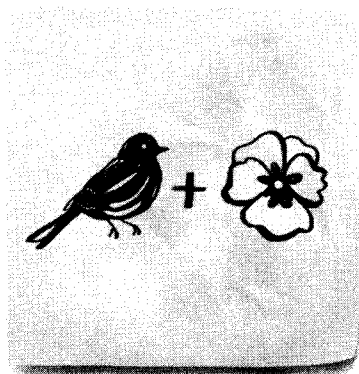
PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu kitabı hayatımın
ışık kaynağı annem
Penelope Niven'a
ithaf ediyorum

Hayat herkesi yaralar ve sonrasında çoğu insan o yaralı yerlerinden güçlenir.

—*Ernest Hemingway*

FINCH

Yine uyandım. 6. gün.

Bugün, ölmek için güzel bir gün mü?

Sabah uyandığımda kendime bu soruyu sorarım. Sonra Bay Schroeder'ın monoton ses tonuyla bitmek bilmeyen ve uyumamak için kendimi zor tuttuğum üçüncü ders boyunca da. Akşam yemeğinde sofradaki fasulyeyi birilerine uzatırken. Geceleri kafamda dönüp dolaşan düşünceler yüzünden bir türlü uyku tutmadığı için uyanık halde yatağımda uzanırken...

O gün bugün mü?

Bugün değilse, ne zaman?

Yerden altı kat yükseklikteki dar çıkıntıda dikilirken de aynı şeyi soruyordum içimden. O kadar yüksekteydim ki gökyüzünün bir parçasıydım adeta. Aşağı bakınca yer sallanıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kapadığımda da devam eden bu baş dönmesi içten içe hoşuma gidiyordu. Belki bu kez başarırdım; havanın beni alıp götürmesine izin verirdim. Bir havuzun içinde, geriye hiçbir şey kalmayana dek süzölmeye benzerdi.

Buraya nasıl ve ne ara çıktığımı hatırlamıyordum. Aslında pazar gününden öncesine, hatta bu kışın geneline dair pek bir şey hatırlamadığımı söylesem daha doğru olur. Her defasında aynı şey; önce bilincim kapanıyordu, sonra bir de bakmışım ki kendimdeyim. *Yüzyıl Uyuyan Adam* gibiydim. Bir vardım, bir yoktum. Bu duruma artık alışmış olduğumu düşünebilirsiniz ama son deneyimim epey korkunçtu. Sadece birkaç gün veya bir iki hafta değil; geçtiğimiz *tatillerde...* yani Şükran Günü, Noel ve Yılbaşı tatilleri boyunca uykudaydım. Bu süreçte öncekilerden farklı ne yaşadığıma dair en ufak bir fikrim yok ama kendime geldiğimde her zamankinden daha bitkindim. Uyanmıştım, evet ama içimde koca bir boşluk vardı, sanki o süre içinde birileri kanımı, canımı sömürmüştü. Bugün yeniden uyanışımın altıncı günü ve 14 Kasım'dan beri okula dönüşümün ilk haftası.

Gözlerimi açtığımda zemin hâlâ sert ve sabit şekilde duruyordu. Okul binasının çan kulesinin kenarında, on santim genişliğindeki çıkıntının üzerindeydim. Kule aslında çan bölmesinin etrafını çevreleyen birkaç metrelik beton zemin ve şu an üzerinde bulunduğum çıkıntıya erişebilmek için üstünden geçtiğim alçak taş korkuluktan ibaret, küçük bir yapıydı. Ara sıra bir bacağımı geriye doğru savurarak taş korkuluğa değdirip oradaki varlığını kendime hatırlatma ihtiyacı duyuyordum.

Bir vaiz edasıyla, bu orta büyüklükteki sıkıcı kasabanın halkına sesleniyormuş gibi kollarımı iki yana açtım. “Bayanlar ve baylar,” diye bağırdım. “Ölümüne hoş geldiniz!” Daha yeni uyanıp kendime geldiğimi düşünürsek ölüm değil de “hayat” dememi bekleyebildiniz. Ancak ölüm, yalnızca uyanık olduğum zamanlarda aklıma geliyordu.

İhtiyar bir vaiz gibi başımı sallayarak ve sözcüklerin son hecelerini seğirterek seslenmeye devam ederken az kalsın dengemi yitiriyordum. Arkaya tutunup kimsenin fark etmemesine sevindim;

ödlek bir tavuk gibi korkuluğa sarılmışken cesur görünmek pek de mümkün değildir.

“Bendeniz kafadan kontak Theodore Finch, bu dünyada neyim var neyim yoksa Charlie Donahue, Brenda Shank-Kravitz ve kız kardeşlerime bırakıyorum. Geri kalan herkes memnuniyetle gidip kendini *becerebilir*.” Annem bize erken yaşta, alternatifi yerine (*mecbur* kalırsak) bu sözcüğü kullanmamızı öğretmişti. Hiç ağzımıza almamamız tercihiydi elbette ama ne yazık ki küfür dilime bu şekilde yerleşti.

Ders zili çalmış olmasına rağmen hâlâ etrafta gezinen birkaç öğrenci vardı. On ikinci sınıfın ikinci döneminin ilk haftasıydık ama millet çoktan okul bitmiş gibi davranıyordu. Tam bu sırada içlerinden biri söylediklerimi duymuş gibi benden tarafa baktı ama diğerlerinde tık yoktu. Ya beni görmemişlerdi ya da görüp, *Aman boş verin, Ucube Theodore işte*, deyip geçmişlerdi.

Sonra çocuk başını çevirip parmağıyla gökyüzünü işaret etti. Önce beni gösterdiğini sandım, derken gözüme biri, bir kız ilişti. Kulenin öbür yanında, benden birkaç metre ötede duruyordu ve açık kumral saçları esintiyle beraber dalga dalga uçuşuyor, eteği bir paraşüt gibi havalanıp şişiyordu. Benim gibi o da kulenin dış kenarına çıkmıştı. Indiana’nın ocak ayı soğuşuna rağmen külotlu çorabı dışında ayakları çıplaktı. Elinde tuttuğu botlarıyla ayaklarına mı yoksa yere mi baktığından emin olamadım. Tek bildiğim, hareketsiz halde durduğuydu.

Vaiz tonlamasını bırakıp her zamanki sesimle mümkün olduğunca sakın bir şekilde, “Aşağı bakmasan iyi edersin,” dedim. “Benden söylemesi.”

Başını ağır ağır bana doğru çevirince kim olduğunu anladım. Onu sima olarak tanıyordum. Kendimi tutamayıp bu kez de, “Buraya sık sık gelir misin?” diye sordum. “Burası bir bakıma

benim mekânım sayılır ve seni daha önce burada gördüğümü anımsamıyorum.”

Gülmüyor, gözünü bile kırpıyordu. Yalnızca, yüzünün neredeyse tamamını kaplayan hantal görünümlü gözlüğünün ardından bana bakıyordu, o kadar. Geriye doğru adım atmaya yeltendiğinde ayağı korkuluğa çarptı. Bir iki sendeleyince paniğe kapılmasına fırsat vermeden, “Seni buraya hangi rüzgâr attı bilmiyorum ama bence buradan kasaba manzarası mükemmel,” dedim. “Üstelik insanlar da gerçekte olduklarından daha hoş. En çekilmezleri bile buradan bakınca neredeyse iyi ve nazik görünüyor. Tabii Gabe Romero, Amanda Monk ve birlikte takıldığın tayfanın geri kalanı dışında.”

Ha, bu arada, kızın adı Violet’tı. Soyadını bilmiyordum. Okulun popüler ponpon kızlarından biriydi. Yerden altı kat yüksekte bu halde karşılaşacağımızı söyleseler hayatta inanmazdım. Çirkin gözlüğünün ardında porselen bebek gibiydi. İri gözler, kalp biçiminde, sevimli bir yüz ve azıcık gülümsese harika görüneceğine emin olduğum dudaklar. Beyzbol takımının yıldızı Ryan Cross gibileriyle çıkan, Amanda Monk ve beraberindeki diğer havalı tiplerle takılan kızlardandı.

“Boşuna birbirimizi kandırmayalım. Belli ki ikimiz de buraya manzara seyretmeye gelmedik. Violet’tı, değil mi?”

Gözlerini bir kez kırptı. Bunu evet olarak yorumladım.

“Ben de Theodore Finch. Yanılıyorsam geçen yıl matematik dersinde aynı sınıftaydık.”

Gözlerini bir kez daha kırptı.

“Matematikten nefret ederim ama buraya çıkma sebebim o değil. Eğer seninki oysa bilemem tabii, kusura bakma. Muhtemelen matematikte benden daha iyisindir çünkü benden kötüsünü düşünemiyorum. Sorun da değil yani, dert etmiyorum. Hem ben de başka önemli konularda başarılı sayılırım; gitar, seks, babamı sürekli hayal kırıklığına uğratmak gibi. Bu arada gerçek hayatta

hiçbir işimize yaramayacağı da ortada. Matematiği kastediyorum tabii ki.”

Konuşmaya devam ediyordum ama pilimin tükenmesine de az kalmıştı. Birincisi, işlemem gerekiyordu. Dolayısıyla seçiren tek şey kelime dağarcığım ve enerjim değildi. (*Kendime not: Bir dahaki sefere canına kastetmeden önce mesaneyi boşaltmayı unutma.*) İkincisi, yağmur yağmaya başlamıştı. Havanın soğukluğunu da göz önünde bulundurursak yağmurun sulusepkene dönüşmesi an meselesiydi.

“Yağmur başladı,” dedim bariz gerçeği gören bir benmişim gibi. “Sanırım yağmur sularının etraftaki kanı temizlediği söylenebilir. En azından ardımızda daha derli toplu bir pislik bırakacağız. Pislik demişken, aslında gösteriş meraklısı değilimdir ancak insanım sonuhta ve seni bilmem ama kendi cenazemde kereste makinesinden çıkmış gibi görünmek istemiyorum açıkçası.”

Titremeye başladı. Korkudan mı, yoksa soğuktan mı; emin değildim. Yanına ulaşana kadar düşmemeyi umarak ağır ağır ona doğru ilerlemeye koyuldum. Şu an isteyeceğim son şey böyle bir kızın önünde salak durumuna düşmek olurdu herhalde. “Öldükten sonra bedenimin yakılmasını istediğimi açıkça belirttim fakat annem bu inancı paylaşmıyor.” Babam ise sırf anneme çektiirdiği onca şeyden sonra onu daha fazla üzmemek için her istediğini kabul ediyordu. Bunun dışında, konuyu açtığımda hep aynı şeyi söylüyordu: *Theodore, bunları düşünmek için henüz çok gençsin. Hem sen de biliyorsun ki babaannen doksan sekizine kadar yaşadı. Bu konuyu kapatalım da annen üzülsün.*

“O yüzden benimkisi açık tabutlu bir cenaze töreni olacak, yani şimdi buradan atlarsam sonuç hiç de hoş olmayacak. Hem yüzümün bu halini seviyorum; bir çift göz, tek parça halinde bir burun, tek ağız ve düzgün bir dizi dişle. Doğrusu, vücudumda en sevdiğim yerlerden biri dişlerimdir.” Ne demek istediğimi görsün

diye gülümsedim. Her şey yerli yerindeydi; en azından dışarıdan bakınca öyle görünüyordu.

Yine hiçbir tepki vermemesi üzerine ağır adımlarla ilerleyip bir taraftan da konuşmayı sürdürdüm: “En çok da cenaze levazımatçılarına üzüliyorum. Kim bilir ne fena bir iştir. Bir de üstüne benim gibi bir pislikle baş etmek zorunda kalacaklarını düşününce...”

Aşağıdan biri, “Violet? O yukarıdaki Violet mı?” diye seslendi.

“Aman Tanrım,” dedi Violet zor duyulur bir sesle. “AmanTanrımanTanrımanTanrım.” Rüzgâr eteğini ve saçlarını uçuştururken kendisi de esintiye kapılıp uçurecekmiş gibi görünüyordu.

Aşağıdaki uğultunun arttığını duyunca, “Beni kurtarmaya çalışma! Kendini de öldüreceksin!” diye bağırdım. Sonra sesimi alçaltarak sadece onun duyabileceği bir şekilde ekledim: “Şimdi aynen şöyle yapıyoruz.” Aramızda otuz santim ya var ya yoktu. “Önce elindeki ayakkabıları çana doğru fırlatacaksın ve korkuluğa tutunacaksın. Sıkıca tutunduktan sonra arkaya yaslanıp sağ ayağını havaya kaldıracak ve diğer tarafa doğru atacaksın. Anlaştık mı?”

Başını onaylarcasına sallarken az kalsın dengesini kaybediyordu.

“Başını sallama. Ve sakın ama sakın geri gideceğim derken ileri adım atma. Şimdi üçe kadar sayıyorum. Üç deyin.”

Botlarını çanın olduğu tarafa fırlatmasıyla birlikte ayakkabılar beton yüzeye *pat, pat* diye çarptı.

“Bir. İki. Üç.”

Söz dinleyip önce korkuluğa tutundu. Sonra iyice arkaya yaslanıp tek bacağına korkuluğun üzerinden içeri doğru attı. Artık ata biner pozisyonda taş korkuluğun üzerinde oturuyordu. Aşağı bakarken az önceki gibi kaskatı kesildiğini görünce, “Tamam,” dedim. “Çok güzel. Aşağı bakma yeter.”

Başını yavaşça benden tarafa çevirdi. Ardından sağ ayağını çan kulesinin zeminine uzattığını ve tabanının yerle temas ettiğini görünce ekledim: “Şimdi sol bacağına da istediğin gibi kaldırıp o

tarafa geçir. Korkuluğu bırakma.” Öyle şiddetli titriyordu ki dişlerinin birbirine çarptığını duyabiliyordum. Ama sol ayağını da korkuluğun üzerinden geçirdiğini ve tamamen güvende olduğunu görene dek gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Korkuluğun dışında bir ben vardım artık. Aşağı bakmak için başımı eğdiğimde büyümesi bir türlü durmayan kırk altı numara ayaklarımın –bugün fosforlu bağcıklı spor ayakkabılarımı giymiştim– üzerinden dördüncü, üçüncü ve ikinci katın açık pencere-lerini; kapının önündeki basamaklarda sarı saçlarını at yelesi gibi savurup kıkır kıkır birileriyle cilveleşirken başının üstünde tuttuğu kitaplarıyla yağmurdan korunmayı da ihmal etmeyen Amanda Monk’u görebiliyordum.

Hepsinin ötesine, altı kat aşağıdaki artık nemli ve kaygan görünen zemine baktım. Yerde hareketsiz bir biçimde yattığım geldi birden gözümün önüne.

Sadece bir adım atmam yeter. Saniyeler içinde her şey sona erer. Ne “Ucube Theodore” diye biri kalır geriye, ne sıkıntı ne de başka bir şey.

Az önceki beklenmedik hayat kurtarma operasyonunu ardımda bırakmaya ve yarım bıraktığım işime dönmeye çalışıyordum. Bir an için durup zihnimi sessizliğe gömerken o duyguya erişebildiğimi fark ettim: huzur. Çoktan ölmüşüm gibi. Hafif ve özgürdüm. Korkacak ne bir kimse ne de bir şey vardı artık önümde. Kendimden bile korkmuyordum.

Derken bir ses yükseldi arkamdan: “Şimdi korkuluğa tutunacaksınız. Sıkıca tutunduktan sonra arkaya yaslanıp sağ ayağını havaya kaldıracak ve diğer tarafa doğru atacaksın.”

Az evvelki o müthiş his böylelikle son buldu. Belki çoktan son bulmuştu da ben farkında değildim ve artık bu fikir çok saçma görünüyordu; tabii önünden uçup yere çakıldığım sırada Amanda’nın yüzünde oluşacağını hayal ettiğim şok ifadesi dışında. Bu hayale güldüm. O kadar sert kahkahalar atıyordum ki

az kalsın gerçekten düşüyordum. Ne yalan söyleyeyim, cidden korktum. Kendimi hemen topladım. O sırada Violet'ın da beni tutmasıyla Amanda'nın başını kaldırıp yukarı bakması bir oldu. "Ucube!" diye bağırdı biri aşağıdan. Amanda'nın minik grubu ise kıs kıs gülüyordu. Amanda koca ağzını iki eliyle çevreleyip yukarı doğru seslendi: "İyi misin, V?"

Violet bacaklarımı bırakmaksızın korkuluğun üzerinden aşağı eğildi. "Ben iyiyim."

Tam o esnada kulenin tepesindeki kapı aralandı. En iyi dostum Charlie Donahue belirdi. Charlie siyahidir. Öyle sütlü çikolata gibi değil, bildiğiniz siyah. Ayrıca çevremde tanıdığım herkesten daha aktif bir cinsel hayatı vardır.

Dizlerimi sıkıca kavramış bir kızla beraber, kollarım açık, altıncı kattaki bir çıkıntıda dikilmiyormuşum gibi, "Bugün yemekte pizza var," dedi sakince.

"Ne duruyorsun, ucube? Atla artık." Bu bağıran Gabe Romero, namı diğer Roamer, namı diğer Kalın Kafa'ydı. Ardı sıra bir dizi kahkaha sesi daha geldi.

Annenle randevum var da ondan, demek geldi içimden ama dilimi tutacaktım çünkü her şeyden önce, bu dandik bir yanıt olurdu. İkincisi, bu yanıtları yüksek sesle dile getirirsem yukarı çıkıp yüzümü gözümü bir güzel benzeteceğini, sonra da beni aşağı postalayacağını biliyordum. Ve bu, kendi canıma kıyma amacıma ters düşerdi.

Bunun yerine, "Beni kurtardığın için teşekkürler, Violet. Sen gelmesen ne yapardım bilmiyorum. Şimdiye ölmüştüm herhalde," diye bağırmaı daha uygun gördüm.

Aşağıya baktığımda gördüğüm son yüz ise rehberlik danışmanım Bay Embry'ninki oldu. Başını kaldırmış bana ters ters bakıyordu. *Harika. Bir bu eksikti.*

Violet'in, çan kulesinin korkuluklarından içeri atlamama yardım etmesine izin verdim. Aynı anda aşağıdan alkış ve ıslık sesleri yükseldi. Bu tezahürat benim için değildi elbette; kahraman Violet içindi. Yakından bakınca dupduru ve pürüzsüz tenindeki tek aykırılığın sağ yanağındaki iki çil tanesi olduğunu seçebiliyordum. Gri-yeşil gözleri sonbaharı çağırıyordu. Gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. O iri ve dikkat çekici gözleri, her şeyi görebiliyormuş hissi uyandırıyor. Sıcak ve içten olmasına rağmen boş değil, yoğun ve düşünceli bakışları vardı. O kocaman gözlüğün ardından bile insanın ruhunu görebildiğini anlıyordum. Güzeldi. Uzun boylu; uzun dediysem öyle sırık gibi değildi. Uzun, biçimli bacakları ve karşı cinste hoşuma giden kıvrımlı kalçaları vardı. Oysa lisedeki kızların çoğu yapı itibariyle oğlan çocuğundan farksızdı.

"Sadece korkuluğun üzerinde oturuyordum," dedi Violet. "Başka bir niyetim..."

"Sana bir şey soracağım. Sence dört dörtlük gün diye bir şey var mıdır?"

"Efendim?"

"Dört dörtlük bir gün. Sabahtan akşama dek sıradan, üzücü veya kötü bir şey gelmediği bir gün. Mümkün mü sence?"

"Bilmem."

"Hiç böyle bir gün yaşadın mı peki?"

"Hayır."

"Ben de yaşamadım ama bekliyorum."

"Teşekkür ederim, Theodore Finch," dedi alçak sesle. Uzanıp yanağımdan öptüğü sırada şampuanının kokusunu aldım. Çiçek bahçesini çağırıyordu. Sonra kulağıma fısıldadı: "Bundan herhangi birine bahsedecek olursan seni gebertirim." Botlarını alıp acele adımlarla yağmurdan kaçıp içeri, aşağıdaki aşırı aydınlık ve kalabalık okul koridorlarına uzanan karanlık ve çürük basamaklara yöneldi.

Charlie, Violet'ın gitmesini ve kapının ardından örtülmesini bekledikten sonra bana döndü. "Dostum, bunu niye yapıyorsun?"

"Çünkü hepimiz günün birinde öleceğiz. Ben sadece hazırlıklı olmak istiyorum, o kadar." İşin aslı bu değildi tabii ama Charlie için yeterli bir sebepti. Doğrusunu söylemek gerekirse bir değil, birçok sebebi vardı. Üstelik her geçen gün hazırdaki sebeplere bir yenisi ekleniyordu; örneğin, geçen hafta bir okulun spor salonunda itin tekinin açtığı ateş sonucu dördüncü sınıflardan on üç öğrencinin ölmesi; benim iki dönem altımdaki bir kızın kanserden ölmesi; iki gün önce AVM'nin önündeki bir adamın, köpeğini tekmelediğini görmem; babam bunlardan sadece birkaçı.

Charlie aklımdan geçirse bile okuldaki diğerlerinin aksine karşıma geçip bana "ucube" demiyordu. Bu yüzden o, en iyi arkadaşımdı. Onun bu huyunu sevmem dışında pek bir ortak noktamız olduğunu söyleyemem.

Okula devam ediyordum ama teknik olarak bu yıl gözetim altındaydım. Hem de bir adet sıra ve sınıf tahtasının da dahil olduğu küçük bir vukuat yüzünden. (Not: Sınıfa yeni bir tahta almak tahmin edeceğinizden çok daha pahalıya patlıyormuş.) Bunun yanı sıra toplantı esnasında gitar parçalama; yasadışı havai fişek patlatma ve belki bir iki kavgayı da sebeplere ekleyebiliriz. Nihayetinde istemeyerek de olsa şu şartları yerine getirmeye razı oldum: rehberlik ofisine haftalık ziyaretler; seksen beşlik not ortalaması ve müfredat dışı bir seçmeli derse katılım. Sınıftaki ortalama çekicilikte yirmi kızın içinde tek erkek ben olursam ihtimallerin lehime işleyeceğinden yola çıkarak makrame dersini seçtim. Bunun dışında hareketlerime dikkat etmem, başkalarıyla iyi geçinmem, etrafa sıra fırlatmamam ve genel olarak "şiddet içeren tüm fiziksel münakaşalardan" uzak durmam gerekiyordu. Ama hepsinden öte, dilimi her koşulda tutmak zorundaydım. Belli ki başıma açılan tüm

dertler dilime hâkim olamamamdan kaynaklanıyordu. Bir sonraki taşkınlığımda okuldan uzaklaştırma tehdidiyle karşı karşıyaydım.

Rehberlik ofisine vardığımda sekreterle görüştim. Ardından Bay Embryo'nin beni odasına çağırmasını beklemek için dışarıdaki rahatsız ahşap sandalyelerden birine geçip oturdum. Embriyo'yu –ben ona içimden öyle diyorum– iyi tanırıyorsa o çan kulesinde ne halt ettiğimi soracaktı. Şansım yaver giderse bu güncel konu dışında bir şey konuşmaya vaktimiz kalmazdı.

Çok bekletmeden eliyle işaret ederek beni odasına çağırdı. Embriyo, boğa cüsseli, tıknaz bir adamdı. Kapıyı örtmesiyle birlikte yüzündeki belli belirsiz tebessüm yok oluverdi. Yerine geçip masasının üzerine doğru eğildi ve bakışlarını sorgu odasındaki bir şüpheliymişim gibi üzerime sabitledi. “Çan kulesinde ne halt ediyordun, anlat bakalım.”

Embriyo'nun en sevdiğim yanı sadece tahmin edilebilirliği değil, aynı zamanda lafı dolandırmadan şak diye konuya girmesidir. Kendisiyle tanışıklığımız benim onuncu sınıfta okuduğum yıla dayanır.

“Manzarayı seyretmek istedim.”

“Aşağı mı atlayacaktın?”

“Pizza gününde mi? Asla. Haftanın en sevdiğim günü, öğle yemeğinde pizza varken niye böyle bir şeye kalkışayım ki?” Bu arada, mevzuyu saptırma konusunda benden iyisi yoktur. Bu zekâyla üniversiteyi tam burslu kazanıp üstüne bir de konu saptırma dalında yüksek lisans yapabilirim ama uğraşmaya değmez. Hem zaten bu alanda ustalaştım artık.

Violet'la ilgili bir şeyler sormasını bekliyordum ama yanılmıştım: “Kendine zarar vermek istedin mi ya da hâlâ böyle bir niyetin var mı, bilmem gerek. Çok ciddiym. Bu olay Müdür Wertz'in kulağına giderse bırak uzaklaştırma almayı daha kötü sonuçlarla yüzleşirsin. Öte yandan ben gözümü üzerinden ayırdığımda sen yine

yukarı tırmanıp atlamaya kalkışırsan hakkımda açılacak davadan bahsetmek bile istemiyorum. Ve inan bana, aldığım maaşla dava masraflarının altından kalkmam mümkün değil. Ha okulun çan kulesinden atlamışsın ha Purina Kulesi'nden; okul sınırları içinde ya da dışında, fark etmiyor.”

Derin düşüncelere dalmışçasına çenemi sıvazladım. “Purina Kulesi iyi fikirmiş.”

Gözlerini kısıp bana bakmak dışında kılını kıpırdatmadı. ABD'nin orta batısında yaşayanların çoğu gibi Embriyo da espri anlayışından yoksundu, özellikle de hassas konularla ilgiliyse. “Hiç komik değil, Bay Finch. Bu ciddi bir konu.”

“Haklısınız, efendim. Özür dilerim.”

“İntihara teşebbüs eden kişiler sonrasında olacakları göz ardı ederler. Burada yalnızca annen, baban, kardeşlerinden söz etmiyorum. Arkadaşların, kız arkadaşların, sınıf arkadaşların, öğretmenlerini de düşünmelisin.” Embriyo'nun hayatımda bana değer veren bir sürü kişi olduğuna; hatta bir değil, bir sürü kız arkadaşım olduğuna inanması ne kadar da tatlıydı.

“Şaka yapıyordum, gerçekten. İlk dersi bu şekilde kaynatmanın çok iyi bir fikir olmadığı konusunda sizinle aynı görüşteyim.”

Dosyalarından birini çıkarıp sertçe önündeki masaya bıraktı ve sayfalarını çevirmeye koyuldu. Bir süre önündeki sayfaları okudu, derken başını kaldırıp bana baktı. Acaba yaz tatiline kaç gün kaldığını mı hesaplıyordu?

Televizyonda gördüğümüz komiserlerin edasıyla ayağa kalkıp masasının etrafından dolandı ve tepeme dikildi. Kolları kavuşturup masaya yaslanırken arkada bir yerlerde gizli bir sorgu odası camı var mı diye etrafa bakınmaktan kendimi alamadım.

“Annemi aramamı gerektirecek bir durum var mı?”

“Hayır. Kesinlikle hayır.” *Hayır. Hayır. Hayır.* “Bakın, yaptığım şeyin aptalca olduğunun farkındayım. Oraya çıkıp aşağı bakmanın

nasıl bir his olduğunu görmek istedim, o kadar. Amacım asla çan kulesinden atlamak değildi.”

“Bu bir kez daha tekrarlanırsa, hatta *aklından* geçirdiğini bile sezersem anneni arayacağım, haberin olsun. Ayrıca senden bir de uyuşturucu testi yaptırmanı istiyorum.”

“Endişenizi anlıyorum, efendim.” En içten ses tonumla konuşmaya çalışıyordum zira okul koridorlarında ve hayatımın geri kalanında, halihazırdakinden daha kocaman bir spot lambası altında olmaya hiç hevesli değildim. Üstelik her ne kadar belli etmesem de Embriyo’yu aslında seviyordum. “Ama o değerli vaktinizi saçma bir test için harcamanıza gerek yok. Gerçekten. Haydi sigara neyse de, uyuşturucu ve ben mi? Hiç uyumlu bir ikili değiliz. Denedim de söylüyorum, inanın bana.” Uslu bir çocuk gibi ellerimi birbirine kenetledim. “Çan kulesi konusundaysa, olay düşündüğünüz gibi olmasa da bir daha tekrarlanmayacağına yemin ederim.”

“Evet... tekrarlanmayacak. Bundan böyle haftada bir değil, iki kez görüşeceğiz. Pazartesi ve cuma günleri gelip benimle konuşacaksın. Ben de gidişatını izleyeceğim.”

“Çok teşekkürler, efendim... fakat bu haftalık görüşmelerimizden büyük bir keyif almama karşın düzenimizi bozmaya gerek yok diye düşünüyorum.”

“Bu tartışmaya açık bir konu değil. Şimdi geçen dönemden bahsedelim biraz da. Yarıyıl tatili öncesinde dört beş hafta okula gelmedin. Annen bir tür gribe yakalandığını söyledi.”

Aslında bahsettiği kişi ablam Kate’i ama Embriyo’nun bundan haberi yoktu tabii. Benim kapsama alanı dışında olduğum günlerde okulu arayıp haber veren Kate’i. Annemin zaten derdi başından aşkınken, bir de bununla uğraşmasını istememiştik.

“Annem gerekli açıklamayı yapmış, doğru söze ne denir?”

Aslında bu tam olarak yalan da sayılmazdı. Gerçekten rahatsızdım ama grip veya soğuk algınlığı gibi kolay açıklanır bir şey değildi

benimkisi. Deneyimlerim doğrultusunda şu kanıya vardım; insan karşısındakinin acı çektiğini *görebiliyorsa*, mazeretini duyduğunda daha şefkatli ve anlayışlı bir tavır sergiliyor. Sırf durumu kendim ve etrafımdakiler için kolaylaştırmak adına milyonlarca kez, kızamık, çiçek veya onun gibi gözle görülür bir hastalığa yakalanayım diye dua ettim. Her türlü açıklamayı gerçeğe yeğledim: *Benim kayış yine koptu. Bilincim kapandı. Bir an başım dönüyordu. Derken beynim, yere yatmaya çalışan romatizmalı köpek gibi dönmeye başladı. Sonra şalterleri kapadım ve uykuya daldım. Ama öyle bildiğiniz gibi bir uyku değil. Upuzun, karanlık, rüyasız bir uyku hayal edin, işte öyle.*

Embriyo gözlerini yine kısmış, pür dikkat beni izliyordu. “Bu dönem okulu aksatmayacağını ve beladan uzak duracağını konusunda sana güvenebilir miyim?”

“Hiç şüpheniz olmasın.”

“Derslerini toparlayabilecek misin peki?”

“Kesinlikle, efendim.”

“Uyuşturucu testini de revir hemşiresiyle ayarladıktan sonra haber veririm.” İşaretparmağını uzatıp bana doğrulttu. “Gözetim süreci, ‘kişinin uygunluğunun test edildiği ve öğrencinin gelişim kaydetmesi gereken süre’ anlamına gelir. Bana inanmıyorsan git araştır. Ha, bir de, gözünü seveyim hayatta kalmaya çalış.”

İçimden geçen, açıkça dillendiremediğim bir şey vardı aslında: Hayatta kalmak istiyordum. Ama önündeki kalın dosyayı göz önünde bulundurunca, bunu söylesem bile bana inanmayacaktı. Asla inanmayacağı bir şey daha: Bu boktan, beş para etmez dünyada kalabilmek için büyük çaba sarf ediyordum. Çan kulesinin tepesindeki çıkıntıda durmam da ölümle alakalı değildi. Dizginleri elime alıp bir daha asla uykuya dalmamak içindi.

Embriyo, masasının etrafından dolanıp “Gençler için Sorunlarla Başa Çıkma Yöntemleri” konulu bir deste kitapçığı toplayarak bana uzattı. Ardından yalnız olmadığımı, kapısının daima açık

olduğunu, istediğim zaman gelip kendisiyle konuşabileceğimi söyleyip pazartesi tekrar görüşeceğimizi eklemeyi ihmal etmedi. *Alınmayın ama içimi pek rahatlatamadınız*, demek geldi içimden fakat ses etmedim. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve sigara içmekten dudak çevresine yer etmiş çizgilerin hatırına, ona teşekkür etmekle yetindim. Ben odadan çıkar çıkmaz muhtemelen bir sigara yakacaktı. Rahat edebilsin diye önümdeki kitapçık yığınını yüklenip bir an önce odadan çıktım. Bu arada Violet'tan da hiç bahsetmediğine seviniyordum.

VIOLET

Mezuniyete 154 gün

Cuma sabahı. Rehberlik danışmanı, Bayan Marion Kresney'nin odası. Bayan Kresney'nin minik, sevecen gözleri ve yüzüne oranla kocaman bir gülümsemesi vardır. Hemen arkasındaki duvara asılı sertifikada, Bartlett Lisesi'nde on beş yıldır çalıştığı yazar. Bugünkü, kendisiyle on ikinci görüşmemiz.

Çan kulesinden indiğimden beri kalbimin delicesine çarpmasına ve ellerimin titremesine engel olamıyordum. Her yanımda buz kesmişti. Tek yapmak istediğim, uzanıp yatmaktı. Bayan Kresney'nin, *“İlk derste ne yaptığından haberim var, Violet Markey. Annen ve baban yolda, birazdan burada olurlar. Doktorlar, seni en yakın ruh ve sinir hastalıkları merkezine götürmek üzere kapıda hazır bekliyorlar,”* demesini beklerken konuşmasına her zamanki girizgâhıyla başladı.

“Nasılsın, Violet?”

“İyiyim, sağ olun. Siz?” Ellerimin üzerinde oturacak şekilde, parmaklarımı koltuğun minderiyle bacaklarım arasına sıkıştırdım.

“Ben de iyiyim. Ama senden bahsedelim. Son görüştüğümüzden bu yana kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyi.” Konuyu açmaması, bilmediği anlamına gelmiyordu. Zaten doğrudan konuya girdiğini hiç görmemiştim.

“Uyumakta güçlük çekiyor musun?”

Kâbuslarım kazadan bir ay sonra başlamıştı. Her görüşmemizde bana bunu soruyordu çünkü kâbuslarımdan anneme bahsetme gafletinde bulunmuştum, o da doğruca Bayan Kresney’ye yetiştirmişti. Bugün burada bulunmamın ve o gün bugündür annemle bu tarz şeyleri konuşmamamın başlıca sebeplerinden biri de buydu.

“Hayır.”

Bayan Kresney, her koşulda daima gülümseyen insanlardandı. Onun bu hali hoşuma gidiyordu.

“Kâbus gördün mü?”

“Hayır.”

İlk başlarda, rüyalarımı bir kenara not ediyordum ama bir süre sonra bırakmıştım. Zira gördüğüm rüyaların her birini en ince ayrıntısına kadar hatırlayabiliyordum. Örneğin, dört hafta önce gördüğüm bir tanesinde gerçek anlamda eriyip yok oluyordum. Rüyamda babam, “Zamanın geldi, Violet. Buraya kadarmış. Herkes için bir son vardır, seninki de şimdi,” diyordu. *Ama bunu istemiyorum.* Derken ayaklarım eriyip su birikintisine dönüşüp yok olmuştu. Ardından ellerim yine aynı şekilde eriyip gitmişti. Canım acımıyordu. Rüya anında aklımdan geçenleri ise hâlâ belirgin bir biçimde hatırlayabiliyordum. Kendi kendime telkinde bulunmuştum: *Hiç acı duymadığıma göre bunu umursamamalıyım. Sessizce yok olup gideceğim işte.* Fakat uyanana kadar her bir uzvum azar azar eriyip buharlaşırken umursamaktan da kendimi alamamıştım.

Bayan Kresney, oturduğu yerde kıpırdanırken yüzünde yine o aynı gülümseme vardı. Uyurken de gülümsüyor muydu acaba?

“Biraz da üniversiteyle ilgili konuşalım.”

Geçen yıl bu zamanlar olsa, üniversite hayallerimi büyük bir şevkle, saatlerce anlatabilirdim. Bazı geceler, annemle babam odalarına çekildikten sonra Eleanor’la oturup üniversite hayallerimizden bahsederdik. Hava güzelse dışarıda, soğuksa içeride oturur ve kendimizi uzak bir gezegenden gelmiş uzaylılar gibi hissettiğimiz Indiana’nın 14.983 nüfuslu Bartlett kasabasından nerelere gideceğimizi, kimlerle tanışacağımızı hayal ederdik.

“Şimdiye kadar Kaliforniya, Stanford, Berkeley, Florida, Buenos Aires, Kuzey Karayip üniversiteleri ve Singapur Ulusal Üniversitesi’ne başvurmuşsun. Doğrusu epey kapsamlı bir liste. Peki ya New York Üniversitesi?”

Yedinci sınıftan önceki yaz tatilinden beri New York Üniversitesi’ndeki yaratıcı yazarlık bölümünde okumak en büyük hayalimdi. Bu hayale, hem yazar hem de profesör olan annemle New York ziyaretimiz sayesinde kapılmıştım. Annem doktorasını orada tamamladığından, dördümüz birlikte ailece üç hafta kaldığımız New York’ta annemin roman yazarı, senarist veya şair olan üniversite hocaları ve okul arkadaşlarıyla da tanışma imkânımız olmuştu. Başvurumu ekimdeki erken kabul tarihine yetiştirmeyi planlıyordum. Sonra kaza olmuştu, ben de fikrimi değiştirmiştım.

“Son başvuru tarihini kaçırdım.” Normal kabul için son başvuru geçen hafta bugündü. Tüm formları doldurmuş hatta makalemi bile yazmıştım ama göndermemiştim.

“Biraz da yazmaktan söz edelim mi? İnternet sitesiyle ilgili konuşmak ister misin?”

EleanorandViolet.com’u kastediyordu. Bu sayfayı, Indiana’ya taşındıktan sonra Eleanor’la birlikte açmıştık. Amacımız moda, güzellik, erkekler, kitaplar ve yaşam hakkında iki (çok) farklı bakış açısından yazılar yayınlayacağımız çevrimiçi bir dergi çıkarmaktı. Geçen yıl Eleanor’un arkadaşı Gemma Sterling (ünlü internet dizisi Safsata’nın yıldızı) röportajlarından birinde sitemizden bahsedince

takipçi sayımız üç katına çıkmıştı. Ama Eleanor öldüğünden beri siteye tek kelime yazmamıştım. Ne anlamı olacaktı ki? Bu site iki kız kardeşle ilgiliydi. Üstelik şarampolden yuvarlandığımız o an, ablamla beraber sözcüklerimi de yitirmiştim.

“Onunla ilgili konuşmak istemiyorum.”

“Sanırım annen bir yazar. Şanslısın. Eminim birçok konuda yardımcı oluyordur.”

“Jessamyn West’in¹ şöyle bir sözü var: ‘Yazmak öyle zor bir iş ki, yazarlar cehennemi yeryüzünde tattıklarından, sonrasında bütün cezalardan muaf tutulacaklar.’”

Bu sözle Bayan Kresney’nin gözleri parıldadı. “Cezalandırıldığını düşünüyor musun?” Kazadan bahsediyordu. Ya da belki şu anı, bu odayı, bu okulu, bu kasabayı kastediyordu.

“Hayır.” *Peki cezalandırılmam gerektiğini düşünüyor muyum?* Evet. Yoksa ne diye saçıma kâkül keseyim.

“Yaşananlardan kendini mi sorumlu tutuyorsun?”

Kâküllerimi çekiştirdim. Sanırım yamuk kesmiştim. “Hayır.”

Bayan Kresney arkasına yaslandı. Yüzündeki tebessüm azıcık soldu. İkimiz de yalan söylediğimin farkındaydık. Acaba bir saat önce çan kulesinden atlamama ramak kaldığını söylesem tepkisi ne olurdu? Ama görünüşe bakılırsa olan bitenden henüz haberi yoktu.

“Son görüşmemizden bu yana direksiyon başına geçmeyi denedin mi?”

“Hayır.”

“Ailenle birlikte arabaya bindin mi peki?”

“Hayır.”

“Binmeni istiyorlar ama.” Bu bir soru değildi. Annemle veya babamla ya da ikisiyle birden bu konuyu görüşmüş gibiydi. Hatta bundan emindim.

1 1902-1984 yılları arasında yaşamış Indiana’lı öykücü ve romancı. (ed.n.)

“Kendimi hazır hissetmiyorum.” İşte sihirli üç sözcük. Karşıma çıkan neredeyse tüm engelleri kaldırdığını keşfetmişim.

Bayan Kresney, hafifçe öne doğru eğildi. “Ponpon takımına geri dönmeyi düşündün mü peki?”

“Hayır.”

“Öğrenci konseyine?”

“Hayır.”

“Orkestrada flüt çalmaya devam ediyor musun?”

“Arka sıradayım.” Kazadan beri hayatımda değişmeyen nadir şeylerden biri de buydu. Flütte pek iyi olmadığım için hep arka sırada çalışıyordum zaten.

Bayan Kresney yeniden arkasına yaslandı. Bir an için artık daha fazla üstelemeyeceğini sandım. Ancak devam etti: “Kaydettiğin ilerleme konusunda bazı endişelerim var, Violet. Doğrusu şu anda bulunduğun aşamayı çoktan geride bırakmış olman gerekiyordu. Sonsuza dek arabaya binmeyecek değilsin ya. Üstelik artık kış geldi. Olduğun yerde sayamazsın. Hayat devam ediyor. Yani...”

Yani *ne*? Asla bilemeyecektim. Çünkü “hayat devam ediyor” cümlesini duyar duymaz ayağa kalktım ve dosdoğru kapıdan dışarı çıktım.

Dördüncü ders öncesi. Okul koridorundaydım.

Derse giderken bazıları tanıdık, bazıları tanımadık, bazıları aylardır benimle konuşmayan en az on beş kişi beni durdurup Theodore Finch’i ölümden kurtardığım için cesaretimi övdü. Okul gazetesindeki kızlardan biri benimle röportaj yapmak istediğini söyledi.

“Kurtarabileceğim” onca insan arasından Theodore Finch en kötü seçimdi çünkü kendisi bir Bartlett efsanesidir. Bizzat tanı-mıyordum ama *ondan* haberdardım. Herkes ondan *haberdardı*. Kimisi ondan garip biri olduğu, sürekli kavgaya karıştığı, ceza alıp

durduğu ve kafasına estiği gibi davrandığı için nefret eder. Kimisi de yine aynı sebeplerden ona hayrandır. Kendisi aynı zamanda beş-altı müzik grubunda birden gitar çalıyor. Hatta önceki yıl bir albüm sözleşmesi imzaladı. Her şeye rağmen fazla... aykırıydı. Mesela geçen yıl bir gün okula baştan aşağı kırmızıya boyanıp gelmişti. Hem de özel bir sebep yokken. Soranların bir kısmına ırkçılığı, bir kısmına da et tüketimini protesto ettiğini söylemişti. Dokuzuncu sınıftayken de bir ay boyunca her gün etrafta pelerinle dolaşmış, sınıftaki sıralardan birini fırlatıp yazı tahtasını ortadan ikiye parçalamış, biyoloji laboratuvarında incelediğimiz tüm ölü kurbağaları toplayıp okulun beyzbol sahasında bir tören eşliğinde gömmüştü. Aktris Anna Faris, lisede başını belaya sokmamanın yolunun “göze batmamaktan” geçtiğini söylemiş; oysa Finch bunun tam tersini yapıyordu.

Rus edebiyatı dersine beş dakika geç kalmıştım. Sınıfa girdiğimde Bayan Mahone ve peruğunun, *Karamazov Kardeşler* hakkında on sayfalık bir makale ödevi verdiğini duyan herkes oflayıp tıslıyordu. Ben hariç. Zira Bayan Kresney hakkımda ne düşünürse düşünsün derslerdeki “Hafifletici Koşullar”ım geçerliliğini koruyordu.

Bayan Mahone ödevle ilgili detayları peş peşe sıralarken söylediklerini dinlemiyordum bile. Bunun yerine eteğimden sarkan bir ipliği koparmakla meşguldüm. Başım ağrıyordu. Gözlükten olsa gerekti. Eleanor’un gözleri benimkilerden daha bozuktu. Gözlüğü çıkarıp sıranın üzerine bıraktım. O taktığında tarzına gidiyordu. Bende ise çirkin duruyordu. Hele kâküllerimle birlikte çok daha beterd. Ama onun gözlüğünü yeterince uzun süre takarsam belki onun gibi olabilirdim. Dünyaya bakıp onun gördüklerini görürdüm. İkimizin varlığını aynı bedende yaşatabilirim kimsenin onu özlemesine de gerek kalmazdı; en çok da benim.

Gerçek şu ki o gittiğinden beri kötü günlerim olduğu kadar iyi günlerim de oldu. Onsuz geçen günlerimin hepsinin kötü

olmadığını söylemek bile vicdanımı sızlatıyor. Bazen hazırlıksız yakalanıyorum ve televizyondaki bir programa, babamın komik bir lafına veya okuldaki saçma bir şeye, hiçbir şey olmamışçasına kendimi kaptırıp gülüveriyorum. Yeniden normal hissediyorum, o ne demekse artık. Bazı sabahlar uyandığımda üstümü giyinirken şarkı mırıldanıyorum. Veya müziğin sesini açıp dans ediyorum. Okula çoğu zaman yürüyerek, bazı günler ise bisikletimle gidiyorum ve zihnim beni öylesine gezintiye çıkmış, sıradan, mutlu bir genç kız olduğuma dair kandırıyor.

Arka sıradaki Emily Ward sırtımı dürtüp bir kâğıt parçası uzattı. Bayan Mahone her dersin başında telefonlarımızı topladığı için biz de çareyi defter sayfalarından kopardığımız kâğıtlarla eski usul yazışmakta bulmuştuk.

Finch'i intihardan kurtardığın doğru mu? - Ryan. Sınıfta tek bir Ryan vardı. Bazılarına göre okuldaki, hatta dünyadaki tek Ryan oydu: Ryan Cross.

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Benden iki sıra ötede oturuyordu. Geniş omuzları, kumral saçları, yeşil gözleri ve onu neredeyse cana yakın gösteren çilleriyle fazla yakışıklıydı. Aralık ayına kadar erkek arkadaşımdı. Bir süre önce ilişkimize ara vermiştik.

Önümde katlı duran kâğıdı beş dakika boyunca sıranın üzerinde beklettikten sonra sadece, *Tesadüfen oradaydım.* - V. yazdım. Bir dakikaya kalmadan not kâğıdı geri geldi ama bu sefer açmadım. Kim bilir kaç kız Ryan Cross'tan böyle bir not almak için can atardı. Geçen baharki Violet Markey olsa, o da bu kızlar arasındaki yerini alırdı.

Teneffüs zili çaldığında yerimden kalkmadım. Ryan da bir dakika kadar oyalandıktan sonra tepkisiz kaldığını görünce telefonunu alıp sınıftan çıktı.

"Evet, Violet?" dedi Bayan Mahone.

Eskiden olsa on sayfalık bir ödev hazırlamak benim için hiç sorun olmazdı. Hatta öğretmen on sayfa isterse ben yirmi sayfa, yirmi istese otuz sayfa teslim ederdim. Hayatta elimden gelen en iyi şey buydu: Yazmak. Bir evlat, sevgili veya kardeş olmaktan daha başarılı olduğum yegâne konuydu. Yazmak demek ben demekti. Artık o da yapamadığım şeyler listesindeki yerini almış durumdaydı.

Neyse ki bir şey söylememe, “Kendimi hazır hissetmiyorum,” dememe bile gerek yoktu. Yaşam kitabının Bir Öğrenci Yakınıni Kaybederse ve Dokuz Ay Sonra Hâlâ Yastaysa Nasıl Davranmak Gerekir? bölümündeydik.

Bayan Mahone derin bir iç çekti ve telefonumu uzattı. “Bir sayfa, bir paragraf fark etmez, Violet. Elinden gelenin en iyisini yap, yeter.” Hafifletici Koşullar sayesinde yırtmıştım.

Sınıftan çıktığımda Ryan’ın beni beklediğini gördüm. Parçalarımı bir araya getirip yine o eski eğlenceli kız arkadaşına kavuşmak istercesine bulmacayı çözmeye çalıştığının farkındaydım. “Bugün çok güzel görünüyorsun,” dedi. Sırf kibarlığından saçlarıma dik dik bakmadığının farkındaydım.

“Teşekkürler.”

O sırada Ryan’ın arkasından kasıla kasıla yürüyen Theodore Finch gözüme ilişti. Geçerken, benim bilmediğim bir gerçeği biliyormuşçasına başıyla selamlayarak yoluna devam etti.

FINCH

Uyanık olduğum 6. gün (hâlâ)

Violet Markey'nin, Theodore Finch'in an kulesinden atlamasına engel olduğuna dair dedikodular öğle arasına kadar bütün okula yayılmıştı. Coğrafya dersine giderken koridorda önümde yürüyen bir grup kız, okulumuzun biricik Theodore Finch'inin arkalarında olduğundan habersiz, atıp tutuyorlardı.

Birbirleriyle yüksek sesle ve sanki soruyormuşçasına konuşuyorlardı: *Silahlıymış diye duydum? Kız, çocuğun elindeki silahı zar zor alabilmiş galiba? İnanmazsınız, New Castle'a giden kuzenim Stacey bir arkadaşıyla onun Şikago'daki bir gece kulübünde aldığını görmüşler ve sonra ikisiyle birden takılmış? Hani şu havai fişekleri patlatmıştı ya? Ağabeyim de oradaymış ve polis bunu alıp götürürken, "Bırakın da şu sonuncusunu da patlatayım," demiş!*

Anlaşılan ben korkunç ve tehlikeli bir adamdım. *Ah evet, dedim içimden, şu an buradayım ve uyanığım; yani gerçek anlamda, bilincim açık manasında "uyanığım" ve bununla baş etmek zorundalar çünkü ben mucizenin önde gideniyim. Önümdeki gruba iyice yanaştım*

ve “Benden duymuş olmayın ama galiba kız meselesi yüzünden atlayacakmış,” dedim. Sonrasında gerine gerine yürüyerek sınıfın yolunu tuttum.

İçeri girip sırama otururken neredeyse... pekâla, gerçekten ölümden dönmüşüm gibi berbat, yenilmez, gergin ve tuhaf şekilde coşkulu hissediyordum. Oysa etrafıma baktığımda kimse ne beni, ne de öğretmenimiz ve gördüğüm en iri adam olan Bay Black'i takıyordu. Bay Black'in yüzü, güneş çarpmış veya adam birazdan kalp krizi geçirecekmiş gibi daima kıpkırmızıdır. Bir de konuşurken hırıltı bir ses çıkarır.

Indiana'da yaşadığım onca zamandır –yani kendimi bildim bileli ve benim tabirimle araf yıllarım boyunca– eyaletin en yüksek noktasından yirmi kilometre uzakta yaşadığımızdan haberim yoktu. Bu gerçeği şimdiye dek ne annem, babam ne ablam ile kardeşim ne de okuldaki diğer hocalarım paylaşmıştı; okul yönetim kurulunun, “okulumuz öğrencilerini eyaletimizin zengin tarihine dair aydınlatıp Hoosier² ruhunu yaşatmak” amaçlı projesi kapsamında coğrafya dersine eklenen “Indiana'nın Güzellikleri” konusunu işlediğimiz şu ana kadar kimse bundan bahsetmemişti.

Şaka değil, gerçek.

Bay Black sandalyesine geçip boğazını temizledikten sonra konuşmaya başladı: “Yeni döneme... eyaletimizin en yüksek noktasıyla... giriş yapmaya... ne dersiniz?” Hırıltı nedeniyle Bay Black'in bizimle bu mühim bilgiyi paylaşmak için sabırsızlanıp sabırsızlanmadığını anlamakta güçlük çekiyordum. “Hoosier Tepesi... deniz seviyesinden 383 metre yüksekliktedir... ve özel bir mülkün... sınırları... içindedir. 2005 yılında izciler... söz konusu araziye... piknik alanı ve doğa yürüyüşü parkuruna çevirmek için... gerekli izinleri aldı ve buraya bir tabela...”

2 Indiana'lıların kendilerine hitap biçimleri. (ed.n.)

Parmağımı kaldırdım ama Bay Black görmezden geldi.

Konuşmasına devam ederken havadaki parmağımı indirmeden düşüncelere daldım: *Tepeye çıkıp o en yüksek noktada dursam? Acaba yerden 383 metre yükseklikte her şey daha mı farklı görünür? Çok da yüksek sayılmaz aslında ama bölge halkımız bu kadar gurur duyuyorken ben kim oluyorum da 383 metre yüksekliği küçümsüyorum?*

Sonunda Bay Black başıyla işaret ederek bana söz verdi. Dudaklarını, sanki onları yutmuş gibi, incecik bir şerit halinde birbirine bastırmıştı. “Evet, Bay Finch. Sizi dinliyorum?” Yüz yaşındaki ihtiyar bir adam gibi derin bir iç çekti ve bana kuşku, endişe dolu bir bakış attı.

“Bence bir okul gezisi düzenleyelim. Hâlâ buradayken Indiana’nın müthiş güzelliklerini kaçırmamız yazık olur. Dönem sonunda sınıftan nereden baksanız üç beş öğrenci mezun olup güzelim eyaletimizi terk ettiğinde, ulusun en rezil eğitim sistemlerinden birinde, başarı katsayısı ortalamanın altında kalmış bir devlet okulunun müfredat bilgileri dışında memleketimizle ilgili ne anlatacağız? Kaldı ki böyle bir yeri görmeden anlamak zor olur. Büyük Kanyon veya Yosemite Ulusal Parkı gibi düşünün. İhtişamını takdir edebilmek için görmek gerekir.”

Her ne kadar söylediklerimin sadece yüzde yirmisinde kinayeye başvurmuş olsam da Bay Black, “Teşekkürler, Bay Finch,” demekle yetindi. Ama teşekkürden başka her şeyi kastettiği belliydi. Ben de eyaletimizin en yüksek noktasının şerefine defterime tepeye benzer şekiller çizmeye koyuldum. Tabii çizdiklerim tepeden ziyade eciş bücüş yumruları veya havada süzülen yılanları andırıyordu.

“Theodore haklı... bazılarınız bu yılın... sonunda mezun olup başka... yerlere gideceksiniz... Eyaletimizden ayrılmadan evvel... gezmeniz, görmeniz...”

Derken sınıfın öbür yanında bir gürültü koptu. Öğrencinin biri derse geç kalmıştı ve içeri girerken elindeki kitap yere düştü.

Yerdekini alayım derken bu sefer elindekilerin hepsi düştü ve sınıfta bir kahkaha tufanı koptu çünkü lisedeyiz yani her hareketimiz öngörülebilir ve her şey bizim için komiktir, hele ki mevzu birilerinin kalabalık önünde rezil olmasıysa. Kitapları düşüren Violet Markey'ydi; şu çan kulesindeki Violet Markey. Yüzü pancar gibi olmuştu. Utancından ölmek istediğini görür gibiydim. Ölmek dediysem, öyle *yüksek bir yere çıkıp atlamak* gibi değil; *yer yarılrsa da içine girsem* kıvamında.

Bu duyguyu annem, kardeşlerim veya Charlie Donahue'dan bile iyi tanırım. Bu duyguyla birlikte büyüdüm. Beden dersindeyken Suze Haines'in gözü önünde kafama top çarpıp neredeyse beyin sarsıntısı geçirdiğimde; gülme krizine girip de burnumdan fırlayan şey Gabe Romero'nun kafasına yapıştığında ve sekizinci sınıf boyunca bu duygu beni hiç yalnız bırakmadı.

Dolayısıyla hem söz konusu duyguya bağışıklık kazandığımdan hem de kızcağız dokunsan ağlayacak gibi durduğundan, sıramın üzerindeki kitapların birini yere atıverdim. Bütün gözler bana çevrildi. Yere düşeni almak için eğilirken diğer kitaplarımı da fırlatmaya başladım; duvara, pencereye ve sınıftakilerin kafalarına doğru. Bir de garanti olsun diye oturduğum yerde ağırlığımı arkaya verip devrildim. Yere düşmemi, kıs kıs gülüşmeler, alkışlar, bir veya iki "ucube" nidası ve Bay Black'in hırıltılı sesi izledi: "Gösterin bittiyse... dersime devam edebilir miyim... Theodore?"

Düşüğüm yerden doğrudum, devrilen sırayı düzelttim, eğilerek selam verdim, yerdeki kitaplarımı topladım, sonra yeniden selam verdim ve Violet'a dönüp gülümsedim. Göz göze geldik. Bakışlarında şaşkınlık, rahatlama ve endişeye benzer bir ifade vardı. Aynı bakışlarda arzu da yakaladığımı düşünmek istiyordum ama o benim hüsnükuruntum da olabilirdi. Ona bakarken dudaklarıma en içten tebessümümü kondurdum. Gece geç saatte eve geldiğimde veya olağan garipliklerimde beni affetmesi için anneme hep böyle

gülümsüyordum. (Diğer zamanlarda ise, *Sen nasıl böyle oldun? Babana çektin herhalde*, der gibi bakıyordu bana.)

Violet gülümsememi karşılıksız bırakmadı. Anında kendimi daha iyi hissettim çünkü o kendini daha iyi hissediyordu ve ben-den kaçır gibi değil de, samimiyetle gülümsüyordu. Onu aynı gün ikinci kez kurtarmıştım. Annem hep, *Yufka yürekli Theodore'um*, der. *Ah, azıcık da kendini düşünsen*. Bu bir eleştiriydi ve ben de öyle kabul ediyordum.

Bay Black gözlerini önce Violet'a, sonra bana dikti. "Ne diyor-dum... ha... evet... şimdi dersimizin proje... ödevini açıklıyorum: Indiana eyaletinin en az iki... tercihen üç harikasıyla ilgili rapor hazırlamanızı... istiyorum." Kafamda yine deli sorular vardı ama dudağının bir köşesi hâlâ hafifçe yukarı kıvrık, pür dikkat tahtaya bakan Violet'ı izlemekten kendimi alamıyordum.

Bay Black anlatmaya devam ediyor, uzak veya yakın fark et-meksizin istediğimiz yeri seçmekte özgür olduğumuzu söylüyordu. Seçtiğimiz yerleri ziyaret edip fotoğrafını, videosunu çekecek ve tarihine ilişkin derinlemesine bir araştırma yaptıktan sonra, bir Indiana'lı olarak buralarla ilgili neyin bize Hoosier ruhunu hissettirdiğini anlatacaktık. Gezdiğimiz yerler arasında bağlantı olursa daha da güzeldi. Projeyi dönem sonunda teslim edecektik ve ciddiye almamız gerekiyordu.

"İki kişilik... takımlar halinde çalışacaksınız... Ders notunu-zun... yüzde otuz beşini... oluşturacak."

Parmağımı yeniden havaya kaldırdım. "Takım arkadaşlarımızı biz mi seçiyoruz?"

"Evet."

"Ben Violet Markey'yi seçiyorum."

"Ona... dersten sonra... kendi aranızda karar verirsiniz."

Hafifçe yana dönüp dirseğimi sıramın arkasına yasladım. "Violet Markey, takım arkadaşım olur musun?"

Şimdi herkes Violet'a bakarken yanakları yine al al olmuştu. Dönüp Bay Black'e, "Proje yerine başka bir şey hazırlayabilirim diye umuyordum. Mesela araştırma ödevi veya kısa bir rapor?" diye sordu. Sesini yükseltmese de sinir olduğu her halinden belliydi. "Kendimi hazır..."

Bay Black, onun cümlesini tamamlamasını beklemeden araya girdi: "Bayan Markey, şimdi... size hayatınızın en... büyük iyiliğini yapacağım... Cevabım... hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Yeni bir yıla girdik... Deveyi düze çıkarmanın... vakti geldi artık."

Bay Black'in bu sözü üzerine sınıftan gülüşme sesleri yükseldi. Violet bana bakınca sinirlendiğini artık açıkça görebiliyordum. Tam o sırada kazayı hatırladım. Violet ve ablası, geçen bahar bir trafik kazası geçirmişlerdi. Tabii ya. Violet sağ kurtulmuştu. Ablası ölmüştü. Demek o yüzden dikkat çekmekten kaçınıyordu.

Dersin devamında, Bay Black, hoşumuza gideceğini düşündüğü ve her ne kadar çoğumuzun bu kasabada çürüyüp gideceğini bilsem de mezun olmadan önce mutlaka görmemiz gereken yerlerin –Conner Çayırı, Levi Coffin'in Evi, Lincoln Müzesi, yazar ve şair James Whitcomb Riley'nin baba evi– listesini çıkardı.

Violet'la yeniden göz göze gelmeye çalıştıysam da boşunaydı. Sırasına iyice gömülmüş, dosdoğru karşıya bakıyordu.

Dersten çıkarken Gabe Romero önümü kesti. Her zaman olduğu gibi şimdi de yalnız değildi. Amanda Monk, eli belinde, kalçasını hafifçe yana çıkarmış halde, hemen arkasındaki yerini almıştı. İki yanında da Joe Wyatt ve Ryan Cross vardı. Uyumlu, efendi, iyi çocuk Ryan... Aynı zamanda atlet, 100'lük öğrenci, sınıf başkan yardımcısı. En kötü yanı ise anasınıfından beri bu özelliklerini biliyor olmasıydı.

“Bir daha bana baktığını yakalarsam fena yaparım,” dedi Roamer.

“Sana bakmıyordum ki. Sınıfta, Bay Black’in çıplak, koca kıcı dahil, bakabileceğim yüzlerce şey varken niye sana bakayım?”

“Nonoş!”

Roamer ve ben ortaokuldan beri can düşmanı olduğumuzdan, elimdeki kitapları alıp yere attı. Bu beşinci sınıf temel seviye zorbalığı olsa da içimdeki, eski bir dost kadar tanıdık öfke bombasının piminin çekildiğini hissettim. İçimde patlayan bombanın yoğun ve zehirli dumanı midemden ciğerlerime doğru yayılarak yükseliyordu. Önceki yıl sırayı alıp Bay Geary’nin sınıfındaki tahtaya fırlatmadan hemen önce de aynı şeyi hissetmiştim. Roamer buna inanmasa da hedefim o değildi.

“Topla şunları, pislik.” Roamer yanımdan yürüyüp geçerken omzuyla göğsüme vurmaya da ihmal etmedi. İçimden kafasını duvara çarpmak, gırtlığını sıkınak, ciğerini söküp eline vermek geliyordu. Bu, Uyanık olmanın zararlarından biridir; vücudumdaki tüm hücreler kayıp günlerin acısını çıkarır gibi kıpır kıpır olur.

Ama şeytana uymak yerine aptal yüzüme aptal bir gülücük kondurup içimden altmışa kadar saydım. *Uzaklaştırma almayacağım. Okuldan atılmayacağım. Uslu duracağım. Sesimi çıkartmayacağım. Sakin olacağım.*

Bay Black’in kapı eşiğinden bizi izlediğini görünce hafifçe başımı salladım. Sakindim, her şey kontrolüm altındaydı, her şey yolundaydı, burada görülecek bir şey yoktu, avuç içlerim kaşınmıyordu, tenim alev alev yanmıyordu, kan beynime sıçramamıştı, hayatına devam edebilirdi. Bu dönem her şeyin farklı olacağına dair kendime söz vermiştim. Başta kendime ve etrafımda olan bitenlere özen gösterirsem uyanık kalmayı; sadece fiziksel olarak değil, bilinçli olarak anda var olmayı başarabilirdim.

Yağmur dinmişti. Otoparkta Charlie Donahue'nun arabasına yaslanmıştım, ocak ayının solgun güneşi altında sohbet ediyorduk. Daha doğrusu o, kendisi dışında en sevdiği konu olan seks hakkında konuşuyordu. Yayla gibi geniş bağrına bastırduğu kitapları ve pembe-kızıl saçlarıyla Brenda da yanıımızdaydı.

Charlie yarıyıl tatilini alışveriş merkezindeki sinemada çalışarak geçirirken belli ki boş durmamış ve tanıştığı tüm çekici hatunları beleşe içeri sokmuştu. Anlattıklarına bakılırsa, çoğunlukla salonun en arkasındaki kolçaksız engelli bölmesinde istemediği kadar iş düşürmüştü.

Başıyla beni işaret etti. "Senden ne haber?"

"Ne haber olacak benden?"

"Nerelerdeydin yani?"

"Buralardaydım. Okula gelesim yoktu pek. Ben de kendimi otoyola vurup dolaştım öyle kafama estiği gibi." Uykuyu arkadaşlarıma anlatmamın hiçbir yolu yoktu ve olsa bile ne gereği vardı ki? Charlie ve Bren'i en çok da bu yüzden seviyordum: Onlara hesap vermek zorunda değildim. Ne yaparsam yapayım, *Ha, Finch mi? Doğrudur, yapmıştır*, deyip geçerlerdi.

Charlie bir kez daha başıyla işaret etti. "Oğlum, seni seviştirmemiz lazım." Çan kulesindeki olaya üstü kapalı gönderme yapıyordu. Sözüm ona, sevişirsem intihara kalkışmayacaktım. Charlie'ye kalsa sevişmek her derdin devasıdır. Dünya liderlerinin tatmin edici ve düzenli seks hayatları olsa yeryüzünde sorun morun kalmaz.

Brenda, Charlie'ye bakıp kaşlarını çatı. "Domuzsun, Charlie. Domuz."

"Hadi hadi, seviyorsun beni."

"Sen öyle san. Neden Finch'i örnek almıyorsun sanki? Onun gibi centilmen olsan ölür müsün?" Tanıdıklarım arasında benden bu şekilde bahsedecek insan sayısı pek azdı. Ama hayatın sevdiğim yanı da buydu işte; herkes seni farklı biri olarak görebiliyordu.

“Beni karıştırmayın,” dedim.

Bren başını iki yana salladı. “Hayır, ben ciddiylim. Bu devirde centilmenler nadir bulunan bir tür. Aynı bakirler ya da leprikonlar³ gibi. Günün birinde evlenirsem de öyle biriyle olacak.”

“Bakirle mi, yoksa leprikonla mı?” dedim kendimi tutamayarak. Brenda koluma bir yumruk attı.

“Centilmenlikle iş bilmemek farklı şeyler.” Charlie başını bana doğru salladı. “Kusura bakma, adamım.”

“Yok canım, ne kusuru.” Doğru söze ne denir, özellikle de onunla kıyaslanınca? Ayrıca aslında bugüne dek kadınlar konusunda şansımın hiç yaver gitmediğini vurgulamıştı. Ya cadaloz ve manyaklara çatıyordum ya da yanımızda başkaları varken beni tanımazdan gelenlere vuruluyordum.

Her neyse, zaten kafam başka yerdeydi zira Bren’in arkasından geçerken yine onu gördüm; Violet’ı. Daha şimdiden gönlümü kaptırdığımı hissediyordum. Huyum kurusun. (Suze Haines, Laila Collman, Annalise Lemke, Briana’lar: Briana Harley, Briana Bailey, Briana Boudreau...) Hem de sırf bana güldüğü için. Ama nasıl da güzel bir gülümsemeydi... İtendi; bugünlerde zor rastlanır cinsten. Hele ki benim gibi bir adam, Demirbaş Psikopat ve Ucube Theodore için...

Bren neye baktığımı görmek için arkasını döndü. Yüzünde, kolumu savunma ihtiyacı hissetmeme neden olan bir sırıtışla bana başını salladı. “Tanrım, hepiniz aynısınız.”

Eve geldiğimde annem bir yandan telefonda konuşurken, bir yandan da her hafta başı ablam Kate’in pişirip buzdolabına koyduğu yemeklerden birini ısıtmakla meşguldü. Bana el salladıktan sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etti. Kate basamaklardan koşarak

3 İrlanda mitolojisinde yeşil giyinen ve ayakkabıcılıkla uğraşan küçük cinler. (ç.n.)

inip tezgâhın üzerindeki araba anahtarını kaptığı gibi, “Görüşürüz, ufaklık,” dedi ve çıkıp gitti. Kate sadece bir yaş farkla ablamdır ve bir de Decca adında, sekiz yaşında bir kız kardeşim var. Üç numaranın kazara olduğunu anlamak için deha olmaya gerek yok. Nitekim kendisi de altı yaşındayken durumu çaktı. Ne var ki, asıl hatalı üretimin ben olduğum, hepimizin malumu.

Her adımında gıcırdayan ıslak ayakkabılarımla yukarı kattaki odama girdim ve kapıyı ardımdan kapadım. Ne olduğuna bakmaksızın eski bir plak seçtim ve bodrum katında bulduğum pikaba yerleştirdim. Plak, 1920’lerden kalmış gibi cızırtılar ve çatırtılar çıkardı. Ayağımdaki spor ayakkabılardan da anlaşıldığı üzere Split Enz⁴ dönemi kafası yaşıyordum bu aralar. Seksenler çocuğu Theodore Finch’i denemeye karar vermiştim.

Çalışma masamdaki sigaraya uzanıp dudaklarımın arasına götürdüğüm dalı yakacağım sırada, seksenler çocuğu Finch’in sigara içmediğini hatırladım. Tanrım, bu efendi ve uslu dingilden nefret ediyordum. Sigarayı yakmadan dudaklarımda tutup nikotinini çiğnemekle yetinerek gitarımı kaptığım gibi şarkıya eşlik etmeye koyuldum. Ondan da sıkılınca bilgisayarın başına geçtim ve sadece o şekilde oturunca yazabildiğim için sandalyemi ters çevirdim.

Ve başladım yazmaya: **5 Ocak. Yöntem: Okulun çan kulesi. Sonuca yaklaşma derecesi (on üzerinden): Beş. Olgular: Atlayarak intihar etme vakaları dolunay ve tatil dönemlerinde artış gösteriyor. Atlayarak intiharı seçen en ünlü isimlerden biri, Victoria’s Secret’ın kurucusu Roy Raymond’dı. İlgili olgu: 1912 yılında, Franz Reichelt, kendi tasarımı olan paraşüt giysisiyle Eyfel Kulesi’nin tepesinden aşağı atladı. Amacı, uçmayı başarmasını sağlayacak icadını test etmekte fakat zemine bir meteor gibi çakılması sonucunda yerde 1,5 metrelik bir çukur açıldı.**

4 80’lerde müzik yapan, Yeni Zelandalı new wave grubu. (ed.n.)

Amacı intihar etmek miydi? Orası meçhul. Bana kalırsa aşırı özgüvenli aptalın tekiymiş.

Hızlı bir internet araştırması sonucunda ulaştığım bilgiye göre, dünyadaki intihar vakalarının yalnızca yüzde beş ila onu atlayarak gerçekleştiriliyormuş (Johns Hopkins Üniversitesi öyle diyor). Görünüşe bakılırsa, atlayarak intiharda, ortamın elverişliliği önemli bir etken. Bu nedenle, Golden Gate Köprüsü'nün bulunduğu (dünyanın bir numaralı intihar mekânı) San Francisco gibi yerler oldukça popüler. Bizde ise sadece Purina Kulesi ile 383 metrelik tepemiz var.

Yazmayı sürdürdüm: **Atlamama nedeni: Fazla pis. Fazla uluorta. Fazla kalabalık.**

Google sayfasını kapayıp Facebook'a geçtim. Amanda Monk'un profiline girdim zira kendisi tanıdık tanımadık herkesle arkadaştı, hatta arkadaş olmadıklarıyla bile. Arkadaş listesini açıp "Violet" ismini arattım.

İşte, karşımdaydı. Fotoğrafının üstüne tıklayınca yüzünü daha da kocaman görebiliyordum. Fotoğrafta da bugün bana gülümsemiği gibi gülümsüyordu. Gelgelelim, profilini görüntülemek ve diğer fotoğraflarını görebilmek için arkadaşı olmak gerekiyordu. Bir süre, daha fazlasını öğrenme isteğiyle ekrana bakakaldım. Kimdi bu Violet Markey? Belki Facebook profiline açılan, kolayca çözülebilecek üç basamaklı şifresi olan bir arka kapı falan vardır diye Google'da araştırdım ama nafileydi.

Bunun yerine karşıma EleanorandViolet.com adlı internet sitesi çıktı. Violet Markey, ortak kurucusu/editör/yazar olarak görünüyordu. Erkekler ve güzellik temalı yazılarla dolu bir blogdu. Son içeriğin yayın tarihi ise geçen yılın 3 Nisan'ıydı. Bir diğer arama sonucu da beni haber sayfasına yönlendirdi.

Bartlett Lisesi son sınıf öğrencisi ve öğrenci konseyi üyesi Eleanor Markey (18), gece saat 12.45'te arabasıyla A Cad-desi Köprüsü'nde seyrederken direksiyon hâkimiyetini yitirdi. Yetkililer, kazanın buzlanma ve hız sebebiyle gerçekleşmiş olabileceğini ifade ediyorlar. Eleanor olay yerinde can verirken, 16 yaşındaki kız kardeşi Violet hafif yaralanmalarla kazadan sağ kurtuldu.

Mideme yumruk yemişim gibi hissederek haberi üst üste birkaç kez daha okudum. Ardından asla yapmam dediğim bir şeyi yaptım. Sırf arkadaşlık isteği gönderebilmek için kendime bir Facebook hesabı açtım. Profilim olursa sosyal ve normal bir insan izlenimi uyandırabilirdim belki. Böylelikle beni gördüğünde “intiharın eşiğinde yolunun kesiştiği kader arkadaşı”nı anımsamak yerine beni yakından tanımak isteyebilirdi. Telefonla fotoğrafımı çektim. Sonra fazla ciddi göründüğüme karar verip bir tane daha çektim ki bu da fazla şapşal çıktı. Nihayet ikisi arasında bir poz vermeyi başardım.

Beş dakikada bir kontrol etmeyeyim diye bilgisayarı uyku moduna alıp gitar çaldım, ödev için *Macbeth*'ten birkaç sayfa okudum ve akşam yemeği saati gelip çattığında Decca ve annemle birlikte sofraya oturdum. Geçen yıl annemle babamın boşanmalarının ardından başlattığımız bir gelenektir. Yemeğe pek düşkün olmasam da akşam yemeğinde beynimi rafa kaldırıp huzura kavuştuğumdan günün en sevdiğim saatlerinden biri olduğunu söyleyebilirim.

“Decca, bugün okulda neler öğrendin, anlat bakalım,” dedi annem. Okulla ilgili günümüzün nasıl geçtiğini sorunca ebeveynlik görevini yerine getirdiğini düşünerek içini rahatlatıyordu. En sevdiği girizgâhı da buydu.

“Jacob Barry'nin, ahmağın teki olduğunu öğrendim.” Decca son zamanlarda iyice sık küfretmeye başlamıştı. Annemin onu

gerçekten dinleyip dinlemediğini ölçmek için başvurduğu yeni bir yöntem... Kendince dikkat çekmeye çalışıyordu.

“Decca,” dedi annem tatlılıkla. Ama belli ki kafası başka yerdeydi.

Decca anlatmayı sürdürdü. Çocuğun fen bilgisi sınavından kaytarmak için ellerini tutkalla sıraya yapıştırdığını; ellerini ahşap sıradan ayırmaya çalıştıklarında da avuçlarındaki deri tabakasının soyulduğunu büyük bir heyecanla anlattı. Gözlerindeki parıltıya bakılırsa bunu hak ettiğini düşünüyordu. Nitekim bunu açıkça söyledi de.

Derken annem birdenbire kulak kesildi. “Decca.” Küçük kızının bu davranışını onaylamadığını belirtircesine başını iki yana sallıyordu. Ebeveynlik anlayışı bundan ibaretti. Babam evi terk ettiğinden beri sakın ebeveyn rolünü üstlenmek için elinden geleni yapıyordu. Yine de onun için üzülüyorum çünkü babam, özünde kötü ve bencil bir adam olmasına ve onu, hangisi olduğunu hatırlayamasak da adındaki harflerden birinde aksan bulunan Rosemarie diye bir kadın için terk etmesine rağmen annem onu hâlâ seviyordu. Annem için üzülmemin bir başka nedeni de babamın evi terk ettiği gün bana söylediği şey: “Kırkımda bekâr kalacağım hiç aklıma gelmezdi.” Aslında içimi sızlatan, bu sözden ziyade söyleyiş biçimiydi. Sanki *sonu* gelmişti.

O günden beri dikkat çekmekten sakınarak akıllı ve uslu bir evlat olmak için elimden geleni yapıyordum. Onca derdi varken bir de beni düşünmesin diye uykuda –yani *Uyku*’da– olduğum zamanlar okula gitmiş gibi davranmam da buna dahil. Bu konuda daima başarılı olmadığım da bir gerçek.

“Senin günün nasıl geçti, Theodore?”

“Şahane.” Bir tür desen yaratma çabasıyla tabağımdaki yiyecekleri kenara doğru itirmekle meşguldüm. Yapacak ilginç bir sürü şey varken insan niye yemek için vaktini harcar ki? Aynısı uyumak için de geçerli. Tam bir zaman kaybı.

İlginç bir bilgi: Çinli bir adam Avrupa Şampiyonası'ndaki tüm maçları izlemek amacıyla peş peşe on bir gün uyanık kalınca uykusuzluktan ölmüş. On birinci günün gecesi İtalya'nın İrlanda'yı 2-0 yendiği maçı izledikten sonra duşa girmiş ve sabah beş civarında uyuyakalmış. Ve ölmüş. Ölünün ardından konuşulmaz ama futbol için uyanık kalmak da aptallığın dik âlâsı.

Annem çatalını masaya bıraktı. Dikkatle yüzüme bakıyordu. Nadiren de olsa böyle ilgiyle baktığı zamanlarda, “mutsuzluğum” karşısında anlayışlı olmak için elinden geleni yapar. Tıpkı, Kate sabaha kadar eve gelmediğinde veya Decca okulda müdürün odasına çağrıldığında elinden geldiğince sabır gösterdiği gibi. Ona göre bu tip davranışlarımızın asıl sorumlusu ise boşanma olayı ve babamdır.

Az önceki yanıttımdan daha az alaycı bir tonda ekledim: “İyiymiş. Olaysızdı. Sıkıcıydı. Sıradandı.” Sonra annemin müşterilerine satmaya uğraştığı ev ve hava durumu gibi daha sıradan konulardan konuştuk.

Akşam yemeği sona erdiğinde annem, parmak uçları tenime değmekle değmemek arasında kararsız kalmış gibi koluma dokunarak, “Ağabeyinin yeniden aramıza katılması ne iyi oldu, değil mi, Decca?” diye sordu. Her an yine gözlerinin önünde kayboluverme tehlikesiyle karşı karşıyaymışım gibi söylemişti. Sesindeki yarı suçlayıcı tını üzerine sindim ve doğruca odama gidip uzun süre dışarı çıkmamak istedim. Her ne kadar garipliklerimi affetmeye çabalasa da beni evin direği olarak görmek istiyordu. O dört beş haftalık sürecin çoğunda okulda olduğumu sanmasına rağmen aile yemeklerimizin çoğunu kaçırmıştım. Parmaklarını kolumdan çekmesiyle birlikte özgürlüğümüze yeniden kavuştuk ve bu doğrultuda harekete geçip üçümüz de çil yavruları gibi başka yönlere dağılıverdik.

Akşam on civarında, hepimiz odalarımıza çekildiğimizde ve Kate hâlâ eve gelmemişken bilgisayarımı açıp Facebook profilimi kontrol ettim.

Violet Markey arkadaşlık isteğinizi kabul etti yazıyordu.

Yani artık arkadaştık.

Bas bas bağlamak, evin içinde koşturup durmak, çatıya çıkıp kollarımı iki yana açmak istiyorum. Ama atlamadan. Atlamayı aklımdan bile geçirmeden. Bunun yerine ekrana iyice yaklaşım fotoğraflarına bakmaya koyuldum: Violet anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim iki kişiyle beraber gülümserken; Violet arkadaşlarıyla gülümserken; Violet ponpon kız takımında gülümserken; Violet başka bir kızla yanak yanağa vermiş gülümserken; Violet tek başına gülümserken.

Violet ve öbür kızın birlikte çekildikleri fotoğrafı gazetede haberden hatırladım. Yanındaki, ablası Eleanor'du. Gözünde, bugün Violet'ın taktığı gözlük vardı.

O sırada, bir mesaj bildirisi geldi.

Violet: Beni tuzağa düşürdün. Hem de herkesin gözü önünde.

Ben: Başka türlü benimle takım arkadaşı olur muydun?

Violet: Karışmasaydın ben bir yolunu bulup ödevden yırtacaktım. Hem neden bu projede seninle çalışmamı istiyorsun ki?

Ben: Çünkü dağımız bizi bekliyor.

Violet: O ne demek?

Ben: Şu demek: Sen Indiana'yı görme hayaliyle yanıp tutuşmuyor olabilirsin fakat bunun bir ders zorunluluğu olması ve takım arkadaşlığına gönüllü olmamızın –tamam, seni tuzağa düşürmüş olabilirim– dışında ne var biliyor musun? Arabamda kullanılmayı bekleyen bir harita ve etrafımızda görülmeyi bekleyen bir sürü yer var. Belki kimsenin gidip görmeyeceği, güzelliğini takdir etmeyeceği veya önemsiz gördüğü yerler. Ama belki en önemsiz yer bile bir anlam taşıyordur. Taşımasa bile belki bize anlamlı gelir. En kötü ihtimalle ziyaret ettiğimiz yeri,

muhteşem eyaletimizin bir parçasını gezip görmüş oluruz. Haydi bana katıl da o kulenin kıyısından inelim.

Yanıt vermeyince ekledim: **Konuşmak istersen, buradayım.**

Sessizlik.

Violet'in evinde, bilgisayarının başında oturmuş, o kusursuz dudaklarının mükemmel köşeleri hafifçe yukarı kıvrık halde ekrana bakarak gülümsediğini hayal ettim. *Gülümseyen Violet*. Gözümü ekrandan ayırmaksızın gitarımı aldım ve arka planda tutturduğum bir ritim eşliğinde şarkı sözleri uydurmaya başladım.

Hâlâ burada ve yaşıyor olduğuma şükrettim. Aksi takdirde bu anı kaçırıacaktım. Bazen uyanık olmak ne güzel şeydir.

"Bugün de olmaz," diye mırıldandım. "Çünkü bana gülümsedi."

FINCH'İN GEZİ KURALLARI

1. Kural yok. Hayat zaten bir sürü gereksiz kuralla dolu.
2. Ama üç önemli “ilke” (“kural” kadar katı bir kelime değil) var:
 - a) Yolumuzu bulmak için telefona başvurmayacağız. Yönümüzü eski usulle bulacağız. Yani harita okumayı öğrenmemiz gerekecek.
 - b) Gideceğimiz yerleri dönüşümlü olarak seçeceğiz. Fakat yolun bizi götürdüğü yere gitmekten de geri kalmayacağız. Yani büyük, küçük, tuhaf, şiirsel, güzel, çirkin, şaşırtıcı fark etmez. Aynı hayat gibi. Asla kesinlikle, hiçbir şekilde *sıradan* yerler olmayacak.
 - c) Gideceğimiz her yerde, yadigâr gibi bir şey bırakacağız. Ya da bir tür çevrimiçi define oyunu gibi (hani bir internet sitesine girilmiş GPS koordinatları üzerinden,

bir yerlere gizlenen bir nesneyi bulma etkinliği). Ama bizimki oyundan farklı olarak, sadece ikimizin bileceği bir Şey olacak. Çevrimiçi define avlarının kurallarında “alınan Şeyin yerine başka bir Şey bırakılır” diyor. Biz de her gittiğimiz yerden bir hatıra alacaksak neden yerine bir Şey koymayalım? Böylelikle orada bulunduğumuza dair bir kanıt, kendimizden bir parça da bırakmış oluruz.

VIOLET

Mezuniyete 153 gün

Cumartesi gecesi. Amanda Monk'un evi.

Amanda'ların eviyle aramızda sadece üç blok olduğu için yürüyerek gitmeye karar vermiştim. Amanda, benim dışımda sadece Ashley Dunston ve Shelby Padgett'ı davet ettiğini söylemişti. Bu aralar yine Suze'la konuşmuyordu. Amanda en yakın arkadaşlarımdan biriydi fakat nisandan beri birbirimizden uzaklaşmıştık. Ponpon kız takımını bırakmamın ardından konuşacak ortak bir konumuz kalmamıştı. Hiç olmuş muydu ki?

Pijama partisinden annem ve babama bahsetme gafletinde bulunmuştum. Bu akşam Amanda'ların evine yollanmamın sebebi de tam olarak buydu. "Bak, Amanda çabılıyor. Sen de azıcık gayret etsen olmaz mı, Violet? Ablanın ölümünü sonsuza dek bir mazeret olarak kullanamazsın. Hayatına devam etmelisin." *Kendimi hazır hissetmiyorum*, cümlesi annem ve babam üzerinde artık işe yaramıyordu.

Wyatt'ların bahçesinden geçip köşeyi döndüğümde parti sesleri duymaya başladım. Amanda'ların evi Noel'deymişiz gibi ışıltılıydı. Birileri pencerelerden sarkmış muhabbet ediyor; birkaç kişi ise bahçede takılıyordu. Amanda'nın babası bir içki mağazası zincirinin sahibiydi ki Amanda da bu yüzden okulda bu kadar popülerdi. Tabii bir de önüne gelenle birlikte olduğu için.

Omzumda çantam, kolumun altında yastığımınla yolun ortasında kalakaldım. Ortaokul günlerime döndüğümü hissediyordum. Uslu bir kız çocuğu gibi... Eleanor olsa bu halime gülmekten katılır ve beni eve doğru iteklerdi. Şimdiye çoktan girmişti içeriye. Hayal ederken bile ona kızdım.

Ardından kendimi zorlayarak kapıdan içeri girdim. Joe Wyatt elime, içinde ne olduğunu bilmediğim, kırmızı bir plastik bardak tutuşturdu ve "Biralar alt katta," diye bağırdı. Roamer beyzbol ve Amerikan futbolu takımından kalabalık bir grupla beraber mutfağı işgal etmişti.

"Kızı yatağa attın mı?" diye sordu Roamer, Troy Satterfield'a.

"Yok be dostum."

"Öpüştünüz mü?"

"Hayır."

"Hiç dokunabildin mi bari?"

"Evet ama sanırım o da yanlışlıkla oldu."

Troy dahil, hepsi kahkahayla gülmeye başladılar. Herkes fazla yüksek sesle konuşuyordu.

Bodrum kata indiğimde Amanda ve Suze Haines yeniden cançiger kuzu sarması olmuşlar, bir kanepede oturuyorlardı. Görünürde ne Ashley ne de Shelby vardı ama on beş yirmi kişilik bir oğlan grubu yere yayılmış, içme yarışı yaparken, aralarında Theodore Finch'in arkadaşı Brenda Shank-Kravitz'in ve üç Briana'nın bulunduğu bir kız grubu da yanlarında dans ediyordu. Diğer yanda sevgililer yiyişip duruyorlardı.

Amanda elindeki bira bardağını bana doğru sallayarak, “Aman Tanrım,” dedi. “Saçını düzeltmemiz lazım.” Kendi kestiğim kâ-küllerimden bahsediyordu. “Ayrıca neden hâlâ o gözlüğü takıyorsun ki? Kardeşinin anısını yaşatmak istemeni anlıyorum ama bunun yerine, giyebileceğin hoş bir kazağı falan yok muydu hiç?”

Bardağı bir kenara bıraktım. Yastık hâlâ kolumun altındaydı. “Midem rahatsız. Eve gitsem iyi olacak.”

Suze kocaman mavi gözlerini bana doğru çevirerek, “Theodore Finch’in aşağı atlamasına engel olduğun doğru mu?” diye sordu. (Ona eskiden “Suzie” derdik ama *i* harfini atmaya karar verdiğinden beri artık herkes ona “Suuz” diyor.)

“Evet.” Tanrım, günün bir an önce bitmesini istiyordum!

Amanda bunun üzerine Suze’a döndü. “Söylemiştim sana, gördün mü?” Ardından bana bakıp gözlerini devirdi. “Tam ona yaraşır bir davranış. Hiç şaşırmadım. Onu anaokulundan beri tanıyorum ama çocuk her geçen yıl daha da garipleşiyor.”

Suze bardağından bir yudum aldı. “Ben onu daha iyi tanıyorum sanırım.” Sesini şuhlaştırmıştı. Amanda hafifçe Suze’un koluna vurdu, Suze da aynı şekilde karşılık verdi, sonra bana dönüp konuşmasını sürdürdü: “Onuncu sınıftayken takılmıştık. Gariplikleri yok değil ama sana şu kadarını söyleyeyim; çocuk işini biliyor.” Ardından daha da şuh bir sesle ekledi: “Buradaki şu sıkıcı oğlanların aksine.” O gösterdiği *oğlanlardan* birkaçı oturdukları yerden, “Hey gel de bir de benimkini dene, kaltak,” diye seslendiler. Amanda bir kez daha Suze’un koluna vurdu ve karşılığını aldı.

Omzumdaki çantayı düzelttim. “İyi ki oradaymışım.”

Daha doğrusu, iyi ki oradaydı. Yoksa kulenin tepesindeki çıkıntıdan düşüp herkesin gözü önünde yere çakılmam an meselesiydi. Annemle babamın geriye kalan tek evlatlarının da ölümüyle baş etmek zorunda kalacaklarını hayal dahi edemiyordum. Üstelik bu kez kızları kaza sonucu değil, kasten ölecekti. Bu gece itiraz

etmeden buraya gelme nedenlerimden biri de buydu. Onlara az kalsın yaşatacağım felaket aklıma geldikçe utanıyordum.

“İyi ki neredeymişsin?” Roamer elinde bir kova dolusu birayla yanımızda bitti. Kovayı hızla yere bırakınca içindeki buzların bir kısmı etrafa saçıldı.

Suze gözlerini kısarak Roamer’a baktı. “Çan kulesinde.”

Roamer gözlerini onun göğsüne dikmişken güçbela başını çevirip bana baktı. “Orada ne işin vardı ki?”

“Sosyal bilgilere giderken koridorun sonundaki, kuleye açılan kapıdan çıktığını gördüm.”

“Sosyal bilgiler mi?” diye sordu Amanda. “O ikinci ders değil miydi?”

“Öyle ama önceden Bay Feldman’la konuşmam gerekiyordu.”

“İyi de kimse girmesin diye o kapıyı kilitli tutuyorlar. Hatta kilidi açmak senin sutyen kopçanı açmaktan bile zormuş duyduğuma göre,” dedi Roamer katıla katıla gülererek.

“Maymuncukla açmış olmalı.” Ya da belki onu yapan bendim. Etrafindakiler tarafından masum kız olarak tanınmanın avantajlarından biri de budur. İnsanlar senden neredeyse hiçbir zaman kuşkulalmazlar.

Roamer bir biranın kapağını açıp şişeyi kafasına dikti. “Dalla-mayı bıraksaydın da geberseydi keşke. Geçen yıl az kalsın kellemi uçuyordu manyak herif.” Şu meşhur tahta kırma olayını kastediyordu.

“Senden hoşlanıyor mu dersin?” diye sordu Amanda bana imalı imalı bakarak.

“Hayır, tabii ki.”

“Umarım hoşlanmıyordur. Yine de o çocuğun yanında dikkatli olsan iyi edersin, benden söylemesi.”

On ay önce olsa yanlarında oturup bir bira da ben açar, ortama ayak uydurur ve duruma göre içimden muzipçe yorumlar yapardım: *Sözcüklerini bilerek böyle seçmektedir; adeta jürinin aklını*

çelmeye çalışan bir avukat gibi. "İtiraz ediyorum, Bayan Monk." "Çok özür dilerim. Söylediklerimi dikkate almayın, lütfen." Ama artık çok geçtir zira jüri duyacağını duymuştur, anlayacağını anlamıştır; çocuk kızdan hoşlanıyorsa, kız da mutlaka ondan hoşlanıyordur...

Şimdiyse burada dururken kendimi sönük, bu gruba ait değilmiş gibi hissediyordum. Acaba Amanda gibi biriyle en başta nasıl arkadaş olmuştum? İçerisi çok bunaltıcıydı. Müzik fazla gürültülü. Her taraf leş gibi bira kokuyordu. Midem bulanıyordu. Derken okul gazetesinde çalışan Leticia Lopez'in bana doğru geldiğini gördüm.

"Gitmem gerek, Amanda. Yarın görüşürüz."

Kimse bir şey diyemeden basamaklardan yukarı çıktım ve kendimi evden dışarı attım.

En son geçen yıl 4 Nisanda bir partiye gitmiştim. Eleanor'un hayatını kaybettiği gece... Müzik sesi, ışıklar, gürültü beni yeniden o geceye geri götürdü. Neyse ki saçlarımı yüzümden zamanında çektim ve kaldırımın kenarına eğilip kustum. Yarın bu pisliği gördüklerinde sarhoş çocuklardan birinin marifeti sanacaklardı.

Telefonumu çıkarıp Amanda'ya mesaj attım. **Kusura bakma. Pek iyi hissetmiyorum ☹️ öptm V.**

Ardından eve gitmek üzere arkamı dönmüştüm ki Ryan Cross'a çarptım. Üstü başı ter içinde ve darmadağındı. Gözleri kocaman, çok güzel ve aynı zamanda kan çanağına dönmüştü. Tüm çekici erkeklerde olduğu gibi yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Dudağının tek köşesiyle değil de ikisini kıvrarak gülümsediğinde gamzeleri meydana çıkıyordu. Her şeyiyle harikaydı. Her yanını ezbere biliyordum.

Bense harika değildim. Sırlarım vardı. Karman çormandım. Sadece odam değil, kendim de öyleydim. Kimse sevmezdi karışıklığı. Herkes, yine eskisi gibi etrafa gülücükler saçan bir Violet görmek istiyordu. Acaba Ryan intihara etmeye kalkışanın Finch

değil de ben olduğumu öğrense ne yapardı? Ya da içlerinden herhangi biri ne derdi?

Ryan, kolumda yastığım ve çantamla birlikte beni kucağına alıp döndürdü. Sonra tam öpmeye yeltendiği sırada başımı çevirdim.

Beni ilk öptüğünde kar yağıyordu. Hem de nisanın ortasında. ABD'nin orta batısı için olağan bir durum. Eleanor bembeyaz giyinmişti, bense karalara bürünmüştüm. Ara sıra eğlence olsun diye yaptığımız iyi ve kötü kardeşler tiplerlerinden birine girmiştik. Partiyi Ryan'ın ağabeyi Eli veriyordu. Eleanor ve Eli üst kata çıkarken ben de dans etmeye başlamıştım. Yanımda Amanda, Suze, Ashley ve Shelby vardı. Ryan pencerenin önünde duruyordu. "Kar yağıyor!" diye seslenen de oydu.

Dans ederek kalabalığın arasından geçip pencereye yöneldiğim sırada bana baktı ve "Haydi gidelim," dedi. Öylece. Durup dururken.

Elimi tuttu, koşarak dışarı çıktık. Kar taneleri yağmur kadar yoğun düşüyordu. İri iri, bembeyaz ve ışıltısıyla göz alıcıydı. Dilimizle kar tanelerini yakalamaya çalışırken Ryan'ın dili ansızın dudaklarımla buluştu. İri kar taneleri yanaklarıma düşerken gözlerimi yumdum.

İçeriden bağırtilar ve kırılma sesleri yükseliyordu. Klasik parti gürültüsü. Derken Ryan'ın elleri bluzumdan içeri süzüldü. Ellерinin sıcaklığını hâlâ hatırlıyorum. Onu öperken bile, Aman Tanrım, Ryan Cross'la öpüşüyorum, diye düşünmekten kendimi alamamıştım. Indiana'ya taşınmadan önce böyle şeyler gelmezdi başıma. Ben de ellerimi sweatshirt'ünden içeri kaydırmıştım. Seni de sıcacıktı, aynı zamanda pürüzsüz. Hayalimdeki gibi.

Arka planda bağırtilar ve kırılma sesleri sürüp giderken Ryan başını geri çekmişti. Yüzüne baktığımda, rujumun dudağında bıraktığı izi görüp tek bir şey düşünebilmişim. Ryan Cross'un dudaklarındaki benim ruj izimdi. Aman Tanrım!

Bakıp da eski halimi hatırlayabilmem için, o an yüzümdeki ifadenin bir fotoğrafının olmasını dilerdim. Her şeyin kâbusa dönüşüp sonsuza dek değişmesinden önceki son mutlu anımdı.

Şimdi ise ayaklarım yerden kesilmiş, Ryan'ın sıkıca saran kollarının arasındaydım. “Yanlış tarafa gidiyorsun, V.” Ardından beni kucağında taşıyarak evin kapısına doğru yöneldi.

“Daha demin oradaydım ama eve gitmem lazım. Kendimi iyi hissetmiyorum. İndir beni.” İki yumruğumla birden göğsüne vurunca beni yere bıraktı çünkü o söz dinleyen, iyi bir çocuktu.

“Ne oldu?”

“Midem bulanıyor. Az önce kustum. Gitmeliyim.” Bir köpeği okşarmış gibi kolunu sıvazlayıp yanından ayrıldım ve acele adımlarla çimlerin üzerinden kaldırıma, oradan da köşeyi dönüp eve doğru yürüdüm. Peşimden bana seslendiğini duymama rağmen arkama bakmaksızın yoluma devam ettim.

“Erkencisin.” Annem kanepeye uzanmış kitap okuyor, babam ise kulaklarında kulaklığıyla gözleri kapalı vaziyette kanepenin öteki ucunda uzanıyordu.

“Geç bile kaldım.” Merdivenin başında durdum. “Ayrıca bilginiz olsun, bu akşam oraya gitmek hiç de iyi bir fikir değilmiş. Böyle olacağını biliyordum ama sırf çabaladığımı görün diye gittim. Fakat ortada pijama partisi falan yoktu. Düpedüz parti veriyorlardı. Bir sürü insanın sarhoş olmak için doluştığı, alkollü, sevimli bir parti.” Sorumlusu annemle babammış gibi öfkemi *onlardan* çıkardığının farkındaydım.

Annem dirseğiyle hafifçe dürtünce babam kulaklığını çıkardı. İkisi de koltukta doğruldular. “Konuşmak ister misin?” dedi annem. “Eminim zor olmuştur, şaşırmış da olmalısın. Biraz bizimle oturup konuşmaya ne dersin?”

Ryan gibi, annem ve babam da harika insanlardı. Güçlü, cesur ve ilgili. Her ne kadar ben yokken ağladıklarını, öfkelenediklerini, hatta belki yalnızken etrafa bir şeyler fırlattıklarını tahmin etsem de bu üzüntülerini bana mümkün olduğunca yansıtmamaya çalı-

şıyorlardı. Bunun yerine evden dışarı çıkmam, arabaya atlamam ve deyim yerindeyse, yola devam etmem için beni teşvik ediyorlardı. Daima dinliyorlar, soruyorlar, endişeleniyorlardı. Hep yanımdaydılar. Ancak bu sıralar *fazlasıyla* yanımdaydılar. Nereye gittiğimi, ne yaptığımı, kimlerle görüştüğümü, eve ne zaman döneceğimi bilmek zorundaydılar sanki. *Gideceğin yere vardığında mesaj at. Eve gelirken mesaj at.*

Yaşadıkları –ve az kalsın dün onlara yaşatmak üzere olduğum– onca üzüntüyü düşününce yanlarına oturmak istesem de yapamadım. “Yorgun hissediyorum. Sanırım yatacağım.”

Akşam on buçuk. Yatak odam. Sigmund Freud’un yüzüne benzeyen pofuduk terliklerimi ve mor maymunlu pijamalarımı giydim. Mutlu hissettiğim yegâne yerimde, en sevdiğim giysilerimleydim. Gardırobumun kapağındaki takvimde bugünün üzerine de siyah bir “X” işareti çektim ve yatağıma kıvrılıp yumuşacık yastıklarına dayandım. Yorganımın üzerine yayılmış kitaplarımla baş başaydım. Yazmayı bıraktığımdan beri hiç olmadığı kadar çok okuyordum. *Kendi sözcüklerimi değil, başkalarının kaleminden dökülenleri; benim sözcüklerim kurudu.* Brontë kardeşlerin eserlerine sarmış durumdaydım.

Odamın duvarlarıyla çevrili dünya hoşuma gidiyordu. Dış dünyadan daha güzeldi. Buradayken ne istersem oydum. Başarılı bir yazardım. Hiç zorlanmadan günde elli sayfa yazabilirdim. New York Üniversitesi’nin Yaratıcı Yazarlık bölümüne kabul edilmiş bir öğrenciydim. Popüler bir internet dergisinin kurucusuydum. Eleanor’la birlikte kurduğumuz değil, yeni bir dergi. Buradayken korkmuyordum. Özgürdüm. Güvendeydim.

Brontë kardeşlerden en çok hangisini sevdiğime karar verebilmiş değildim. Charlotte olmadığı kesindi çünkü beşinci sınıftaki öğretmenime benziyordu. Emily daima öfkeli ve pervasızdı. Öte

yandan Anne hep dışlanıyor, görmezden geliniyordu. Galiba içten içe Anne'e karşı bir sempati duyuyordum. Biraz okuduktan sonra yorganımın üstüne uzanıp tavanı seyrettim. Nisandan beri içimde hep aynı his vardı; sanki bir şeyi bekliyordum. Ama beklediğim şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra doğrulup ayağa kalktım. Yaklaşık iki saat önce, 19.58'de Theodore Finch, Facebook profilinde bir video paylaşmıştı. Videoda elinde gitarıyla, kendi odası olduğunu tahmin ettiğim bir yerde oturuyordu. Sesi güzeldi fakat çok sigara içmiş gibi aralarda çatlıyordu. Gitarının üzerine doğru eğildiğinde siyah saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Görüntü çok net değildi; telefonunun kamerasıyla çekmiş olmalıydı. Şarkısının sözleri, okulun çatısından atlayan bir oğlanla ilgiliydi.

Şarkı bittiğinde kameraya bakıp ekledi: "Violet Markey, bu videoyu izliyorsan hâlâ yaşıyorsun demektir. Lütfen ses ver."

Beni görüyormuş gibi videoyu alelacele kapadım. Dünün hiç yaşanmamış olmasını, çan kulesine hiç çıkmamış ve Theodore Finch'le hiç karşılaşmamış olmayı istiyordum. Bu yaşananların hepsi berbat bir rüyaydı sanki. Hem de en berbatı. Görüp görebileceğim EN kötü kâbustu.

Finch'e bir mesaj attım: **Duvarında paylaştığın videoyu kimse görmeden/duymadan siler misin? Ya da en azından sonundaki konuşma kısmını çıkar. Lütfen.**

Hiç vakit kaybetmeden yanıtladı: **Tebrikler! Mesajına bakılırsa hâlâ hayattasın! Bu meseleyi aradan çıkardığımıza göre, artık takım arkadaşı olduğumuzu da düşünürsek dünkü olayı konuşmalıyız bence. (Bu arada videoyu ikimizden başka kimse göremez.)**

Ben: **Gayet iyiyim. Ayrıca mümkünse dün yaşananları unutmak istiyorum. (Videoyu başkasının göremeyeceğini nereden biliyorsun?)**

Finch: (Çünkü bu hesabı sırf seninle konuşabilmek için açtım. Hem zaten izlediğine göre video beş saniye içinde kendini imha edecek. Beş, dört, üç, iki...)

Finch: Lütfen, sayfayı yenileyiniz.

Video gitmişti.

Finch: Facebook'tan konuşmak istemezsen oraya gelebilirim.

Ben: Şimdi mi?

Finch: Yani, teknik olarak beş-on dakikaya. Daha giyineceğim. İstersen çıplak da gelebilirim tabii. Bir de yolda geçen zamanı eklemek lazım.

Ben: Geç oldu.

Finch: O kişiden kişiye değişir. Mesela, bence şu an geç değil. Hatta erken. Hayatımızın başındayız. Gecenin başındayız. Sonra, yeni yılın başındayız. Dikkat ettiysen erken'ler geç'leri açık ara farkla yeniyor. Amacım sadece konuşmak. Başka bir niyetim yok. Sana asıldığımı sanma sak:n.

Finch: İstiyorsan başka. Asılmamı, yani.

Ben: Hayır.

Finch: "Hayır" gelmeyeyim mi? Yoksa "hayır" sana asılmamı istemiyor musun?

Ben: Evet. İki de. Yukarıdakilerin hepsi.

Finch: Peki. Okulda konuşuruz, o zaman. Coğrafya dersinde veya öğle arasında olabilir. Öğle yemeğini Amanda ve Roamer'la birlikte yiyordun, değil mi?

Aman Tanrım. Durdur şunu. Al başımdan.

Ben: Bu akşam gelersen konuyu bir daha asla açmayacağına söz veriyor musun?

Finch: İzci sözü.

Ben: Sadece konuşacağız. O kadar. Bir de, fazla kalmayacaksın.

Yanıtımı gönderir göndermez pişman oldum. Amanda'nın partisi hemen yanımızda sayılırdı. Biri gelir de Finch'i görürse ne olurdu?

Ben: **Orada mısın?**

Yanıt yok.

Ben: **Finch?**

FINCH

7 gündür Uyanık

Annemin emektar Saturn VUE'suna, namı diğer *Küçük Piç*⁵, atladığım gibi Violet Markey'nin Ulusal Yol'un paralelindeki çiftlik yolu üzerinde bulunan evine doğru yola koyuldum. Ayağımı gaz pedalına bastırdıkça hız göstergesi yüze, yüz yirmiye, yüz kırka ve yüz elliye tırmandı. Gösterge ibresi titreyedursun, annemin beş yaşındaki minivanı da spor araba rolü kesebilmek için elinden geleni yapıyordu.

23 Mart 1950 tarihinde İtalyan şair Cesare Pavese şöyle yazmış: *"Aşk gerçek anlamda en yüce manifestodur; var olma ve değer verme dürtüsüdür. Sonunda ölüm varsa da haykırarak, kahramanca karşılamaktır ölümü... Kısacası, iz bırakmaktır."* Bunu yazdıktan beş ay sonra bir gazete bürosuna gidip ölüm ilanı için arşivden bir fotoğrafını seçmiş. Ardından bir otele gidip kendine oda tutmuş.

5 Little Bastard. Amerikalı ünlü aktör James Dean'in, Porsche 550a Spyder model aracına taktığı ad. Dean, bu araçla yaptığı kaza sonucu yaşamını yitirmiştir. (ç.n.)

Günler sonra bir otel çalışanı, Pavese'nin yatağa uzanmış haldeki ölüsünü bulmuş. Ayakkabıları dışında şık bir biçimde giyinikmiş. Komodinin üzerinde on altı adet boş uyku ilacı kutusunun yanında bir not bulmuşlar: *"Herkesi affediyorum ve herkesten af diliyorum. Olur mu? Bir de, arkamdan fazla dedikodu yapmazsanız sevinirim."*

Cesare Pavese ve Indiana'daki bir çiftlik yolunda tam gaz araba sürmek arasında hiçbir alaka yoktu fakat var olma ve değer verme dürtüsüne dair söylediklerine katılıyordum. Her ne kadar yabancı bir otel odasında ayakkabıları çıkarıp, uyku ilacı alarak ölüme yatmak ile haykırarak kahramanca ölmeyi pek bağdaştıramasam da önemli olan düşünceydi.

Hız ibresi artık yüz eli ikiyi gösteriyordu. Yüz altmış kilometreye vardığımda yavaşlayacaktım. Ne yüz eli beşte, ne yüz eli dokuzda. İlla ki yüz altmış olacaktı.

Fırlatılmaya hazır bir roketmişim gibi öne doğru eğildim. Sanki. Ben. Arabaydım. Ve bağırmaya başladım. Çünkü her geçen saniye daha da uyanıyordum. Etrafımdaki ve içimdeki her şeyi doludizgin yaşıyor, hissediyordum. Üzerinde gittiğim yol, damarlarımda dolaşan kan, boğazımda hissettiğim kalp atışlarım... İstesem o anda ezilen metalin ve patlayıcı alevlerinin haykırırları eşliğinde kahramanca karşılayabilirdim ölümü. Gaz pedalına iyice abandım. Artık duramıyordum çünkü dünyada benden hızlısı yoktu. Önemli olan tek şey tekerleklerin yolda ilerlemesi ve Yüce Manifesto'ya yaklaşırken hissettiklerimdi.

İşte tam o anda; kalbimin veya arabanın motorunun infilak etmesine ramak kala ayağımı gaz pedalından çektim, tekerlek izleriyle dolu kaldırımın üzerinden uçarken Küçük Piç beni kendi başına havada taşıdı ve bir-iki metre ötede yarı çukur zemine sertçe indiğimizde koltukta oturup bir süre soluklandım. Ellerimi öne doğru uzattım. Hiçbir titreme yoktu, gayet sabit duruyorlardı.

Sağıma soluma baktım, sonra yıldızlı gökyüzüne, tarlalara, pencereleri karanlık halde uyuyan evlere. *Buradayım. Buradayım ulan!*

Violet, kasabanın öbür ucundaki bir mahallede, Suze Haines'in evinden bir sokak ötedeki kırmızı çatılı, beyaz badanalı geniş bir evde oturuyordu. Küçük Piç'i yolun kenarına park ederken onun kapının önündeki basamaklarda oturduğunu gördüm. Üzerine sarındığı koca montun içinde nasıl da küçük ve yalnız duruyordu. Hemen ayağa fırlayıp kaldırımın yarısında beni karşılarken birine veya bir şeye bakınıyormuş gibi çabucak etrafı kolaçan etti. "Buraya kadar gelmene gerek yoktu," diye fısıldadı. Mahalleyi ayağa kaldırmaktan korkar gibi bir hali vardı.

"Los Angeles veya Cincinnati gibi bir yerde yaşamıyoruz ya. Beş dakikada falan geldim işte. Eviniz güzelmiş bu arada."

"Bak, geldiğin için teşekkür ederim ama konuşacak bir şey yok." Atkuyruğu yaptığı saçından kaçan teller yüzünü çevrelemişti. Bir tutamını alıp kulağının arkasına attı. "Gayet iyiyim."

"Tereciye tere satma. Yardıma ihtiyaç duyan insanları gözlelerinden tanırım ki aşağı atlamaktan kıl payı kurtarılmış biri olarak bu gruba cuk oturuyorsun. Annenle baban evde mi?"

"Evet."

"Tüh. Neyse, yürüyelim mi o zaman?" diyerek yürümeye koyuldum.

"O taraftan değil." Kolumdan tutup tam tersi yöne doğru çekti.

"Bir şeyden mi kaçıyoruz?"

"Hayır. Sadece, şey... burası daha iyi."

En etkili Embriyo sesimle, "Ee, ne zamandır intihara meyilisin?" diye sordum.

"Tanrım, bağırmasan olmaz mı? Ayrıca ben... ben..."

"İntihara meyilli. Söyle hadi, çekinme."

“Her neyse işte, öyle değilim.”

“Senin gibi değilim, diyorsun yani.”

“Öyle demek istemedim.”

“Oraya çıktın çünkü başka ne yapacağını, kime gideceğini bilmiyordun. Umutsuzluğa kapılmıştın. Sonrasını biliyorsun zaten, kahraman bir şövalye gibi gelip hayatını kurtardım. Bu arada makyajsız çok farklı görünüyorsun. Kötü anlamda değil ama farklı yani. Hatta daha güzel diyebilirim. Ee, şu internet sitesi olayı nedir? Yazmayı eskiden beri seviyor musun? Bana biraz da kendinden bahset, Violet Markey.”

Mekanik cevaplar sıraladı: *Pek bir olayı yok. Sanırım. Bahsedecek bir şey yok.*

“Kaliforniya’dan geldiniz demek. Büyük bir değişim olmalı. Hoşuna gidiyor mu?”

“Ne hoşuma gidiyor mu?”

“Bartlett.”

“İdare eder.”

“Peki ya bu mahalle?”

“O da idare eder.”

“Hiç de ölümden dönmüş biri gibi konuşmuyorsun. Şu an sevinçten havalara uçuyor olman lazım. Ben buradayım. Sen buradasın. Sırf o da değil; burada *benimlesin*. Senin yerinde olmak isteyecek en az bir kız vardır.”

Kızgın (ve tuhaf bir biçimde seksi) bir *oofffff* çekti. “Ne istiyorsun?”

Bir sokak lambasının altında durdum. Laf kalabalığını ve aklını çelme taktiklerini boş verip doğrudan konuya girdim. “Neden oraya çıktığını bilmek istiyorum. Ayrıca iyi olduğundan da emin olmak istiyorum.”

“Söylersem gidecek misin?”

“Evet.”

“Ve bu konuyu bir daha asla açmayacaksın.”

“Aldığım yanıtlara bağlı.”

Derin bir iç çekti ve yürümeye başladı. Bir süre sessiz kaldı. Ben de çıt çıkarmadan düşüncelerini toparlamasını bekledim. Konuşmadan yürürken sadece evin birinden yükselen televizyon sesi ile uzaktaki bir partinin gürültüsü duyuluyordu.

Bu şekilde birkaç blok devam ettikten sonra, “Ne söylersen söyle aramızda kalacak. Dikkatini çekmemiş olabilir ama geniş bir arkadaş çevrem yok. Olsa bile fark etmezdi. Ellerindeki dedikodu malzemesi o gerzelere yeter de artar bile,” dedim.

Derin bir nefes aldı. “Oraya çıktığımda pek bir şey düşünmüyordum. Kulenin basamaklarını tırmanırken bacaklarımın beni götürdüğü yere sürüklendim adeta. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Demek istediğim, ben öyle biri değilimdir. Sonra sanki birdenbire uyanıverdim ve kendimi kuledeki o çıkıntının üzerinde buldum. Ne yapacağımı bilmediğimden paniğe kapıldım.”

“Bu olaydan kimseye bahsettin mi?”

“Hayır.” Yürürken bir anda durdu. Dokunmamak için kendimi zor tuttuğum, yüzüne savrulan saçlarını arkaya attı.

“Ailene de mi?”

“Özellikle de aileme.”

“Orada ne işin olduğunu hâlâ söylemedin.”

Beklentimin aksine açıklamasını sürdürdü: “Kardeşimin doğum günüydü. On dokuzuna basacaktı.”

“Kahretsin. Özür dilerim.”

“Ama sebebi o değil. Sebebi, aslında hiçbir şeyin öneminin olmaması. Ne okul, ponpon kız takımı, ne arkadaşlar, erkek arkadaşlar, partiler, yaratıcı yazarlık bölümleri ne de...” Kollarını tüm dünyayı işaret edercesine iki yana açtı. “Hepsi, ölünceye kadar oyalanmamız için uydurulmuş türlü meşgaleler.”

“Belki öyle. Belki de değil. Meşgale olsun olmasın, hâlâ burada olduğum için mutluyum.” Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da insanın elindeki zamanı en iyi şekilde kullanması gerektiğidir. “Aşağı atlamadığına göre o kadar da önemsiz değilmiş demek ki.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi gözlerini kaldırma dikerek. “Tabii.”

“Neden sana Ucube Theodore diyorlar?”

Ömrümde gördüğüm en acayip şeymiş gibi önümdeki kaldırıma bakma sırası bendeydi. Hemen cevaplayamadım. Gerçeğin ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalıştım. *Violet, doğrusunu istersen okuldakilerin beni niçin sevmediklerini ben de anlamış değilim.* Yalan. Yani nedenini anlıyordum da anlamazdan geliyordum. Kendimi bildim bileli farklıydım. Öte yandan başkalarına göre farklı olsam da, benim lügatimde “farklı”, normal demekti. Nihayet içinde doğruluk payı taşıyan bir açıklamada karar kıldım.

“Sekizinci sınıfa giderken şu anki halimden çok kısaydım. Sen bilmezsin. Daha buraya taşınmamıştınız o zamanlar.” Bakışlarımı yerden kaldırdığım bir ara başını anlarcasına salladığını gördüm. “Kocaman kulaklar. Çıkık dirsekler. Sesim de liseden önceki yaz tatiline kadar kalınlaşmadı. Ama o yaz ne hikmetse otuz beş santim birden uzadım.”

“Bu kadar mı yani?”

“Bu kadar. Ha, bir de, bazen hiç düşünmeden konuşuyorum ya da bir şeyler yapıyorum. İnsanlar bundan hoşlanmıyorlar.”

Köşeyi saparken iyice sessizliğe gömüldü. Az ilerideki evlerini görünce biraz daha zaman kazanmak için adımlarımı yavaşlattım. “Bugün Fıçı’da tanıdık bir grup çıkıyor. İstersen gidebiliriz. Hem biraz ısınırız hem de bir iki şarkı dinleyip kafamızı dağıtırız. Ayrıca manzarası muhteşem bir yer de biliyorum.” Beraberinde hoş sırtışlarımdan birini takındım.

“Eve gidip uyuyacağım.”

İnsanoğlunun uykuya olan düşkünlüğünü hiçbir zaman anlamayacağım. Bana kalsa, mecbur olmadıkça katiyen uyumazdım.

“Ya da öpüşebiliriz...”

“Teşekkürler, ben almayayım.”

Bir iki dakika içinde arabanın yanına vardık. “Bu arada nasıl becerdin oraya çıkmayı? Kapıyı yokladığımda açıktı. Oysa genelde kilitli tutarlar.”

Geldiğimden bu yana ilk kez gülümsedi. “Kilidi biraz kurcalamış olabilirim.”

Bir ısıklık çaldım. “Violet Markey. Sende ne cevherler varmış da haberim yokmuş.”

Aniden hızlı adımlarla eve yönelip kapıdan içeri girdi. Üst kattaki pencerelerden birinin ışığı yanana kadar bekledim. Cama doğru yaklaşan karaltıya bakılırsa o da perdenin arkasından beni gözetliyordu. İlk kimin pes edeceğini görmek için arabaya yaslanıp bekledim. Bir süre sonra karaltı pencereden uzaklaştı ve oda tamamen karanlığa gömüldü.

Eve döndüğümde Küçük Piç’i garaja park eder etmez rutin gece koşularımın birine çıktım. Kış aylarında koşarım, yılın geri kalanında yüzerim. Her zamanki koşu parkurum olan Ulusal Yol’a çıktım; hastaneyi ve Friendship’teki kamp alanını geçip benim dışımda herkesin varlığını unuttuğunu düşündüğüm eski çelik köprüye vardım. Köprü duvarlarının –aslında korkuluk işlevi gören– tepesine çıkıp düşmeden köprüyü boydan boya koşmayı başardığımda yaşadığımı hissettim.

İşe yaramaz. Aptal. Bu sözcükleri işiterek büyümüştüm. Koşarak kurtulmaya çalıştığım, içimde kalırlarsa büyüyüp her yanıma saracağını hissettiğim kelimeler... Ta ki benden geriye yalnızca

işe yaramaz aptal işe yaramaz aptal işe yaramaz aptal ucube kalana dek. Sonra daha hızlı koşmaya başladım, kafamın içini başka sözcüklerle doldurma çabasıyla: Bu sefer farklı olacak. Bu sefer uyanık kalacağım.

Koştum. Kilometrelerce koştum. Fakat ne kadar olduğunu saymadım. Peş peşe karanlık evlerin önlerinden geçerken uyuyan herkese acıdım.

Eve dönüş yolunda, geldiğim yönden değil de A Caddesi Köprüsü üzerinden koşmaya karar verdim. Bu köprünün trafiği nispeten daha yoğundu çünkü lise, yerel üniversite ve civardaki semtlerin bulunduğu Bartlett'ın batı yakası ile merkezi birbirine bağlayan bir geçitti.

Taş korkuluğun kalıntıları önünden koşarak geçerken, önceden duvarın tek parça halinde bulunduğu yerde şimdi bir delik ve yanında bir haç işareti vardı. Haç, yan duruyordu ve Indiana havasıyla rengi beyazdan griye dönmüştü. Acaba onu buraya kim koymuştu? Violet mı? Annesi ve babası mı? Yoksa okuldan biri mi? Köprünün ucuna doğru koşup çimlerin ve beton setin üzerinden sigara izmaritleri ve bira kutularıyla dolu eski nehir yatağına indim.

Yerdeki çöpleri, taşları, toprağı ayağımla iterken karanlıkta gümüşü bir parıltı gözüme çarptı. Ardı sıra başka cam ve metal parçaları da parıldıyordu. Stop lambasının kırmızı plastiği; kırık bir yan ayna; çökük halde, ortadan ikiye katlanmış gibi duran plaka...

Geriye kalan bu parçalar, her şeyi daha da gerçek kılıyordu. Yere düşen bir taş misali toprağın derinliklerinde kaybolabilir, burada yaşananların ağırlığı altında ezilebilirdim.

Her şeyi olduğu gibi bırakıp yalnızca plakayı yanıma aldım. Onu orada bırakmak yanlış geldi. Sanki ortalıkta durmaması gereken çok kişisel bir eşyaydı ve Violet'ı veya ablasını tanımayan biri plakayı

havalı bulup almamalıydı. Eve doğru koşmaya başladım. İçimde hem büyük bir ağırlık hem de koca bir boşluk hissediyordum. *Bu sefer farklı olacak. Bu sefer uyanık kalacağım.*

Zaman durana dek koştum. Bilincim durana dek... Yalnızca elimdeki plakanın soğuk metalini ve kalbimin küt küt atışını hissedene dek... Koştum.

VIOLET

Mezuniyete 152 gün

Pazar sabahı. Yatak odam.

EleanorandViolet.com alan adının kullanım süresi sona ermek üzereydi. Alan sağlayıcı şirket, ya üyeliğini yenilersin ya da internet adresinle vedalaşırsın, dercesine bir e-posta atınca haberim olmuştu. Dizüstü bilgisayarımdaki notlarımı açıp geçen nisandan önce üzerinde çalıştığımız fikirleri belli bir düzene sokmaya çalıştım. Ancak Eleanor'un kendine özgü kısaltmalardan oluşan parça parça notlarını onun yardımı olmadan çözmek mümkün değildi.

İkimizin de derginin içeriğine yönelik farklı görüşlerimiz vardı. Eleanor, ablam (ve otoriter bir insan) olduğundan genellikle kontrolü elinde tutan ve sözünü geçiren oydu. Belki internet sitesini toparlamaya çalışabilirdim; yenileyip farklı bir şekle sokabilir, yazarların kendi işlerini paylaşabilecekleri bir ortama dönüştürebilirdim. O zaman sırf ojeler, erkekler ve müziğe değil de, araba lastiği değiştirmek, Fransızca öğrenmek veya geleceğin gençlere neler sunduğu gibi konulara da yer verebilirdim.

Aklıma gelen fikirleri not aldım. Ardından sitenin anasayfasına girip partiden önceki gün yayınlanan son yazıyı okudum. Şeytan Avcısı Julie Plum kitabını iki zıt bakış açısından incelemiştik. Ne bir *Sırça Fanus* ne de *Çavdar Tarlasında Çocuklar...* Öyle sarsıcı veya *hayat altüst olmadan önce kaleme alınan son satırlar* gibi bir niteliği yoktu.

Hem Eleanor'un notlarını hem de kendiminkileri sildim. Alan sağlayıcısının e-postasını da. Ardından çöp kutusunu tamamen boşalttım ki e-posta tamamen yok olsun. Aynı Eleanor gibi.

FINCH

8 gündür Uyanık

Pazar akşamüstü Kate ve Decca'yla arabaya atlayıp Haftalık Zorunlu Aile Yemeği için babamın kasabanın daha zengin kısmındaki yeni evine doğru yola koyulduk. Üzerimde babamla her g r   memizde giydiğim düz lacivert ti  rt m ve bej pantolonum vardı.

Arabada hiçbirimizin sesi soluğu çıkmıyordu. Üçümüz de camdan dışarı bakmakla yetiniyorduk. Radyoyu bile a mamı tık. Annem, " yi eğlenceler," diyerek bizi uğurlamı tı. Ne eli görünmeye çalışmasına karşın, arabaya bindiğimiz anda arkadaşlarından birini arayıp kendine bir    e şarap açtığına ku kum yoktu. Şükran Günü öncesinden bu yana babamı ilk defa görecektim. Rosemarie ve onun oğluyla birlikte yaşadığı yeni evine ise ilk ziyaretimdi.

Sokağın baştan sona birörnek yapılarla dolu olduğu  u koskocaman yeni evlerden birinde oturuyorlardı. Evin önüne geldiğimizde arabayı park ederken sessizliği bozan Kate oldu: "Burayı sarhoş kafayla bulmaya çalıştığını hayal edebiliyor musun?"

Üçümüz beraber, kaldırımla ev arasındaki beyaz taş döşeli yoldan yürürken garajın önüne park edilmiş birbirinin aynısı iki cip dikkatimi çekti. İkisi de, gösterişli mekanik varlıkları buna bağlanmışçasına ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kapıyı Rosemarie açtı. Bakır saçları ve dudaklarındaki endişeli gülümsemesiyle otuz yaşında ya var ya yoktu. Anneme göre Rosemarie'nin en dikkat çekici özelliği ise bakıcı ruhu taşıyor olmasıydı. Ve yine anneme göre, babamın ihtiyacı da tam olarak buydu. Eski kocasından aldığı 200.000 dolarlık boşanma tazminatı ve öz kardeşim olup olmadığını bilmediğim, gedik dişli, yedi yaşındaki oğlu Josh Raymond'la beraber hayatımıza girmişti.

Babam, ocak değil de temmuz ayındaymışız gibi, mangalda pişirdiği kilolarca etin başından ayrılıp yanımıza geldi. Üzerinde, DENEYİN DE GÖRÜN, SENATORS⁶ yazılı tişörtü vardı. On iki yıl önce Balyoz lakabıyla bilinen profesyonel bir hokey oyuncusuydu. Ta ki başka bir oyuncunun kafasına çarpan uyluk kemiği kırılana dek... Onu son gördüğümünden beri neredeyse hiç değişmemişti; her an takıma yeniden çağrılmayı bekler gibi, formunda ve yakışıklıydı ama koyu saçlarına aklar düşmeye başlamıştı.

Kardeşlerime sarıldı ve benim sırtıma pat pat vurdu. Çoğu hokey oyuncusunun aksine, hâlâ sapasağlam olan dişlerini göstererek üçümüze dostane gülücükleri saçıyordu. Görüşmeyeli bir haftadır neler yaptığımızı; derslerimizi ve kendisinin bilmediği yeni bir şey öğrenip öğrenmediğimizi sordu. Aslında bu sonuncusu bir tür meydan okumaydı. İhtiyar Babalık'ı öğrendiğimiz yeni bilgilerle ezmemiz için bize fırsat tanıyordu. Bu artık hiçbirimize eğlenceli gelmediği için üçümüz birden “hayır” diye yanıtladık.

Kasım/aralık aylarındaki uzaktan eğitim programının nasıl geçtiğini sorduğunda, soruyu bana yönelttiğini güçlkle fark et-

6 Ottawa Senators. Kanadalı buz hokeyi takımı. (ç.n.)

tim. “Ha, iyiydi.” Aferin, Kate. Ona bir ara teşekkür etmeliydim. Onuncu sınıftan beri babamın ne kapsama alanı dışında olduğum uyku nöbetlerimden ne de okuldaki meselelerden haberi vardı. Önceki yıl, gitar parçalama vakasında Müdür Wertz’e babamı bir av kazasında kaybettiğimizi söylemiştim. O da olayı didikleme zahmetine girmediğinden artık ne zaman sorun çıksa annemi arıyordu. Daha doğrusu annem sesli mesajlarına asla bakmadığı için müdür, annem sanarak ablam Kate’le muhatap oluyordu.

Izgaraya düşen bir yaprağı aldım. “Biraz daha kalabileceğimi söylediler ama kabul etmedim. Yani artistik buz pateni severek yaptığım bir şey, yetenekliyim de –sanırım sana çekmişim– ama bunu meslek edinmek istediğimi sanmıyorum.” Hayatımdaki en büyük zevklerden biri de onun yanında bu tarz konuşmalar yapmaktı çünkü oğlunun eşcinsel olduğu düşüncesi, bağnaz pislüğün teki olan babamın en büyük kâbuslarından biriydi.

Karşılık olarak, kendine yeni bir bira daha açıp öfkesini, ızgaradaki etlere maşayla saldırarak çıkardı. Gören de etlerin ayaklanıp üzerimize çullanacağını falan zannederdi. Aslında ne iyi olurdu.

Yemek zamanı geldiğinde beyaz ve altın renkleriyle bezeli yemek salonuna teşrif ettik. Yerde serili, paranın satın alabileceği en iyilerinden has yün halıya bakılırsa, eve ilk taşındıklarındaki naylon makine halısından sonra büyük bir aşama kaydetmişlerdi.

Josh Raymond hiç de tabağındakileri yalayıp yutacakmış gibi durmuyordu. Babamın iriyarı cüssesinin aksine, çocuğun annesi minyon, kadının eski kocası da ufak tefek biriydi. Üvey kardeşim, ben onun yaşındayken olduğumdan daha farklı bir minyon görüntüye sahipti; hilkat garibesi gibi boyundan önce kolları ve kulakları dengesiz bir biçimde gelişmediği için karşıdan bakınca her şeyi yerli yerinde ve orantılı görünüyordu. Babamla aynı genetik koda sahip olmadıklarının en büyük ispatı bu olsa gerek.

Josh Raymond'ın, masanın bacağına tekmeleyip bir yandan da iri gözlerini, baykuş gibi kırpmaksızın tabağının üzerinden bize diktiğini fark edince, "N'aber, küçük adam?" dedim.

Cevap olarak ciyaklamaya benzer, anlaşılmaz bir ses çıkardı. Ardından Balyoz babam, mükemmel tıraşlanmış kirli sakallı çenesini sıvazlayarak rahibelerinkini andıran yumuşak ve sabırlı bir ses tonuyla, "Josh Raymond, seninle masayı tekmelememen gerektiği hakkında konuşmuştuk," dedi. Hayatım boyunca ne benimle ne de kardeşlerimle bu ses tonuyla konuşmuştuk.

Tabağını çoktan doldurmuş olan Decca iştahla yemeye başlamıştı ve Rosemarie hepimize teker teker servis yapıyordu. Sıra bana geldiğinde, "Ben almayayım, teşekkürler. Vejetaryen köfte varsa hayır demem ama," dedim. Bu beklenmedik çıkışım karşısında eli hâlâ havada, yüzüme bakakaldı. Sonra başını döndürmeksizin gözlerini babama çevirdi.

"Vejetaryen köfte mi?" Babamın yumuşak ve sabırlı tonundan eser kalmamıştı. "Çocukluğum et ve patates yiyerek geçti. Otuz beş yaşında böyle sağlıklı olmamı beslenmeme borçluyum." (Ekimde kırk üçüne basmıştı.) "Eve ekmeği getirenin annemle babam olduğunu bildiğimden karşı çıkmak haddime düşmezdi." Tişörtünü yukarı kaldırıp hâlâ dümdüz olan ama kaslarının artık baklava baklava bölünmediği karnını sıvazladıktan sonra başını iki yana sallayarak bana gülümsedi. Yeni bir eş, yeni bir oğul, yeni bir ev, iki yeni araba sahibi ve artık geçmiş hayatının birer parçası olan öz evlatlarına en fazla bir iki saat daha tahammül etmek zorunda olan bir adamın gülümsemesiydi.

"Kırmızı et yemiyorum, baba." Daha doğrusu vejetaryen olan 1980'lerdeki Finch yemiyordu.

"Ne zamandan beri?"

"Geçen haftadan beri."

“Tanrı aşkına...” Decca, hamburgerindeki yarı pişmiş etin sularını çenesinden akıta akıta koca bir lokma aldığı sırada babam arkasına yaslanıp gözlerini bana dikti.

“Hır çıkarma, baba,” diye araya girdi Kate. “İstemiyorsa yemek zorunda değil.”

İçimdeki seksenler çocuğu Finch’i susturmayı beceremedim: “Ölmek için bir sürü yöntem var. İnsan çatıdan atlayıp ölebileceği gibi, başka bir canlının etiyile kendini günbegün zehirleyerek yavaşça da ölebilir.”

“Özür dilerim, Theo. Bilmiyordum.” Rosemarie gözlerini hâlâ benden ayırmayan babama bir bakış fırlatıp ekledi: “Sana patates salatalı sandviç hazırlamamı ister misin?” Patates salatasında da pastırma olmasına rağmen kadının sesindeki umudu duyunca kıramadım.

“Yiyemez ki. Salatanın içinde pastırma var,” dedi Kate.

“Bir zaaamet onu da ayıklasın.” Babam, Kanada’da yetiştiğinden zaman zaman bazı heceleri uzatıyordu. Sinirlenmeye başlamıştı. Daha fazla üstelemedik çünkü yemeğimizi ne kadar çabuk yersek, evimize o kadar çabuk dönebilecektik.

Eve geldiğimizde ihtiyaç duyduğunu bildiğim için annemin yanağına bir öpücük kondurduğumda kırmızı şarabın kokusunu aldım. “İyi vakit geçirdiniz mi çocuklar?” diye sordu. Bir daha oraya gitmemek için yalvarmamızı umduğunu üçümüz de biliyorduk.

“Tabii ki, hayır,” dedi Decca ve ayaklarını yere vura vura basamaklardan yukarı çıktı.

Annemse rahat bir nefes alarak içkisinden bir yudum daha içti ve küçük kızının peşinden yukarı gitti. En iyi ebeveynliğini pazar günleri yapıyordu.

Kate bir cips paketi açarken, “Çok aptalca,” dedi. Genel bir yargı cümlesi olmasına rağmen ne demek istediğini biliyordum.

Anne ve babamızı, bir de pazar günlerini hatta belki de altüst olmuş hayatlarımızı kastediyordu. “Herkes rol yaparken ve herkes rol yapıldığını bilirken neden oraya gitmemiz ve rol yapmamız gerektiğini anlayamıyorum.” Cips paketini bana uzattı.

“Çünkü insanlar öyle istiyor, Kate. Rol yapmanı tercih ediyorlar.”

Saçını geriye atarken düşündüğünü belli edercesine kaşlarını çattı. “Biliyor musun, sanırım sonunda sonbahar döneminde üniversiteye başlamaya karar verdim.” Boşanma meselesi araya girince Kate, *Birinin anneme göz kulak olması lazım*, diyerek üniversite planlarını askıya alıp burada kalmaya karar vermişti.

Birdenbire acıktığımı hissettim. Cips paketini karşılıklı birbirimize uzatıp dururken, “Okula ara vermek hoşuna gitmemiş miydi?” dedim. Onu, burada kalma nedenlerinden bir diğerinin de, birlikte gelecek planları yaptığı ve sonradan onu aldatan eski lise aşkı olduğunu görmezden gelecek, bu konuda rol yapacak kadar seviyordum. Omuzlarını silktili. “Bilmem. Sanırım umduğum gibi bir ‘ara’ olmadı. Denver’a gideyim, ne var ne yok bir bakayım diyorum.”

“Logan gibi mi mesela?” Bilinen adıyla; aldatan lise aşkı.

“Onunla bir alakası yok.”

“Umarım yoktur.”

Ona aylardır söylediklerimi tekrar etmek istiyordum: *Sen daha iyilerini hak ediyorsun. O aşâğılık için kaybettiğin zamana yazık. Ama dişlerini sıkıp kaşlarını çatarak cips paketine baktığını görünce vazgeçtim. “Burada yaşamaktan bunaldım artık.”*

Buna katıldığımdan, “Eleanor Markey’yi hatırlıyor musun?” diye sorarak konuyu değiştirdim.

“Evet. Aynı sınıftaydık. Neden sordun?”

“Kız kardeşiyle tanıştım.” Atlayarak intihar etmeyi düşündüğümüz çan kulesinde. El ele tutuşup aynı anda atlayabilirdik. Adımız tarihe talihsiz âşıklar olarak geçerdi. Hakkımızda şarkılar yazılırdı. Efsane olurduk.

Kate omuzlarını silkti. “Eleanor iyi kızdı. Biraz kendini beğenmişti ama eğlenceli de bir tipti. O kadar yakın değildik. Kız kardeşini hatırlamıyorum.” Annemin kadehinin dibinde kalan şarabı kafaya dikip arabanın anahtarlarını aldı. “Haydi ben kaçtım.”

Odama çıktığımda Split Enz, Depeche Mode ve Talking Heads’i pas geçip Johnny Cash’te karar kıldım. *At Folsom Prison* albümünü pikaba yerleştirdikten sonra çalışma masamda sigara aranırken 1980’lerin Finch’ine bunları aşması için telkinde bulundum. Ne de olsa onu ben yaratmıştım ve istersem yok edebilirdim. Ne var ki sigarayı yakmamla birlikte ciğerlerimin yeni ziftlenmiş yol misali kapkara olduğunu hayal ettim ve birkaç saat önce babama söylediğim söz geldi aklıma: *Ölmek için bir sürü yöntem var. İnsan çatıdan atlayıp ölebileceği gibi, başka bir canlının etiyle kendini günbegün zehirleyerek yavaşça da ölebilir.*

Bu sigaranın üretiminde hiçbir hayvan ölmemiş olsa da dumanını içime çekmek ilk kez haz vermedi. Ciğerlerimin kirlendiğini, zehirlendiğimi hissettim. Yanan ucunu bastırıp söndürdükten sonra fikrimi değiştirmeden önce geri kalanları da önce elimde kırdım, sonra parçaları da makasla ortadan ikiye kesip çöpe attım. Ardından bilgisayarı açtım ve yazmaya başladım:

11 Ocak. New York Times gazetesine göre intihar vakalarının yaklaşık yüzde 20’si zehir içerek gerçekleşiyor fakat intihar eden doktorlar arasında bu oran yüzde 57. Yöntemle ilgili görüşüm: Bana kalırsa ödlekliğin daniskası. Öleceksem öncesinde bir şeyler hissetmeliyim. Bununla beraber, olur da biri kafama silah dayayıp bana kendimi zehirleyerek öldürmekten başka çare bırakmazsa (ha ha... intihar esprisi) siyanürü seçerdim. Gaz halindeki siyanürün solunması anında ölümle sonuçlanıyor ki bunun, öncesinde bir şeyler hissetme amacına

ters düştüğünün farkındayım. Fakat insanoğlunun koca bir ömrü hissetmekle geçirdiğı düşünülürse, kim bilir, belki de ani ölümü seçenler de kendilerince haklıdırlar.

Yazmayı bitirdikten sonra banyoya gidip ecza dolabını karıştırdım. Advil, aspirin, bir de Kate'ten araklayıp annemin eski ilaç kutularından birine boşalttığım reçeteli uyku ilaçları vardı. Embriyo'ya uyuşturucuyla ilgili söylediklerimde oldukça samimiydim. Sahiden de hiç uyumlu bir ikili değiliz. Söz konusu ben olunca, araya bir madde sokmadan da beynimi zapt etmek hayli zor olabiliyor.

Ancak insanın ne zaman iyi bir uyku ilacına ihtiyaç duyacağı belli olmaz. İlaç kutusunun kapağını açtım ve mavi hapları avcuma döküp saydım. Otuz... Tekrar masamın başına geçip hapları teker teker, küçük, mavi bir ordu gibi dizdim.

Facebook'a girdim. Okuldan biri, Violet'ın duvarına, beni kurtardığı için kahramanlığına methiyeler düzen bir yazı paylaşmıştı. Altında da 146 yorum ve 289 beğeni vardı. Hayatta olmama sevinen bir sürü insan olduğunu düşünmek istesem de, kendimi kandırmaya gerek yoktu. Ardından kendi profiline tıkladım. Arkadaş listemdeki Violet'ın fotoğrafı dışında sayfa bomboştı.

Parmaklarımı klavyenin üzerine yerleştirip duruşuna, geniş ve yuvarlak tırnaklarıma baktım. Piyano çalar gibi ellerimi tuşların üzerinde gezdirdikten sonra yazmaya başladım: **Zorunlu aile yemeklerinden nefret ediyorum, özellikle de et ve yapmacıklık barındıranlarından. "Bu korkunç günlerden birini daha kaldıramayacağımızı hissediyorum." Hele ki başka bir sürü şey yapabileceksen.** Alıntı, Virginia Woolf'un ölmeden önce kocasına bıraktığı intihar notundandı ama duruma çok uyuyordu.

Yazıyı gönderdikten sonra bilgisayarın başından ayrılmaksızın hapları önce üçerli, sonra onarlı gruplar halinde sıralarken aslında Violet'tan cevap gelmesini umuyordum. Kaza yerinden aldığım

yamulmuş plakayı vura vura düzleştirdikten sonra **Korkunç günlerden biri daha** yazdım ve odamın benzer notlarla kaplı duvarına iliştim. Bu duvarın birden çok adı var: Düşünce Duvarı, Fikir Duvarı, Aklımın Duvarı ya da sadece Duvar ama Pink Floyd'unkiyle⁷ bir alakası yok. Aklıma gelen fikirler uçup gitmeden kaydını tutmak ve bunları daha sonra da hatırlayabilmek için notlarıma ayırdığım bir köşe. İlginç, acayip, hatta kısmen ilham verici fikirler bile hemen bu duvardaki yerini alır.

Bir saat sonra Facebook profilime baktığımda Violet'tan bir mesaj vardı: **"Hayatın size sunduklarıyla elinizden gelenin en iyisini yapın."**

Birdenbire sıcak bastı. O da karşılık olarak Virginia Woolf'tan alıntı yapmıştı. Nabzım normalden üç kat hızlı atıyordu. *Kahretsin*, dedim içimden. Virginia Woolf'la ilgili bildiklerim bundan ibaretti. Son yazdığına en uygun karşılığı verebilmek için internetten hızlıca bir arama yaptım. Ne vardı sanki derste Virginia Woolf'u işlerken can kulağıyla dinleseydim. Günün birinde bu kadar işime yarayacağını nereden bilebilirdim? Hatta on yedi yıllık hayatımı sırf bu kadını araştırmakla geçirmedigiime hayıflandım.

Ve mesajına karşılık şu sözleri yazıp gönderdim: **"Beynim en anlaşılmaz düzeneğe; dur durak bilmeden vızıldıyor, uğulduyor, yükseliyor gümbürdüyor dalıyor ve çamura gömülüyor. Peki niçin? Bunca tutku neden?"**

Violet'ın hayatı önemsiz meşgalelerden ibaret görmesiyle örtüşen bir alıntıydı. Ama öte yandan beni de tarif ediyordu; vızıldıyor, uğulduyor, yükseliyor gümbürdüyor dalıyor ve sonunda çamura, öyle derine gömülüyordum ki nefes alamıyordum. Uyku ya da Uyanık, arası yoktu.

7 *The Wall*. İngiliz rock grubu Pink Floyd'un 1979 tarihli ünlü albümü ve albümden yola çıkılarak aynı adla çekilmiş film. (ed.n.)

Bu sözden öyle etkilenmiştim ki tüylerim diken diken olmuştu. Kolumdaki havaya dikilen tüyleri inceledim, sonra başımı kaldırıp ekrana yeniden baktığımda Violet'tan yeni bir ileti gördüm: **"Gökyüzündeki cisimleri, mesela yıldızları düşününce hayatımızdaki meseleler pek bir önemsiz kalmıyor mu?"**

Artık hiç durmadan kopya çekiyor, Virginia Woolf'la ilgili tüm internet sitelerini talan ediyordum. Acaba o da benim gibi kopya çekiyor muydu? Hiç vakit kaybetmeden yazdım: **"Köklerim var ama akıyorum."**

Tam yazdığıma pişman olmuştum ki birkaç saniyeye yanıt geldi: **Bunu beğendim. Hangi kitaptan?**

Dalgalar. Tekrar kopya çekip paragrafın tamamını buldum: **Devamı da şöyle: "İçimdeki binlerce kudretin yükseldiğini duyuyorum: kurnaz, şen, durgun, hüznülyüm, birden diğerine dönüşüyorum. Köklerim var ama akıyorum. Baştan sona altın, akıyorum..."**

Yanıt verecek mi diye acele ettiğimden paragrafı burada kesmeye karar verdim.

Üç dakika sonra yazdı. **Ben de bunu beğendim: "Ömrümün en coşku dolu anı. Dalgalanıyorum. Çağlıyorum. Akıntıdaki bir çiçek gibi bir o yana, bir bu yana salınıyorum ama kök salmışım, sırf bana gelebilirsin diye. 'Gel,' diyorum, 'gel'."**

Vücudumda dizginlenemez haldeki tek şey nabzım değildi artık. Bunun garip ve aptalca bir şekilde seksi olduğunu düşünerek doğruldum.

Altınım senin yanındayken, akıyorum. Hiç düşünmeksizin yazıp gönderdim. Virginia Woolf'tan alıntı yapmaya devam edebilirdim –ki paragrafın gerisi daha da ateşliydi– ama bunun yerine kendi sözcüklerime geçmeye karar verdim.

Yanıt vermesini bekledim. Üç dakika oldu. Beş. On. On beş. İnternet sitesini, yani ablasıyla birlikte kurdukları siteyi açıp son gönderinin tarihine baktım. Önceki ziyaretimden beri değişmemişti.

Anlaşıldı, dedim kendi kendime. Ne altını? Ne akması. Duruyorsun.

Derken yeni bir mesaj geldi: **Gönderdiğin gezi kurallarını okudum. Benim de bir kuralım var: Kötü havada gezmeyeceğiz. Seçtiğimiz yerlere ya yürüyerek ya da bisikletle gideceğiz. Arabaya binmek yok. Bir de, Bartlett'tan fazla uzaklaşmayacağız.**

Birdenbire ciddileşmişti. Cevap yazdım: **Yürüyerek veya bisikletle gitmeye itirazım yok. Bir yıla yakındır sitesinde hiçbir hareketlilik olmadığını düşünerek ekledim: Gezdiğimiz yerler hakkında bir şeyler de yazmalıyız. Böylece çektiğimiz fotoğrafların yanında gösterecek bir şeyler daha olur. Hatta yazma işini sen yapmalısın. Ben de yanında durup en şirin halimle gülücükler dağıtırım.**

Bir saat sonrasında hâlâ bilgisayarın başında oturuyordum ama o gitmişti. Ya rahatsız olmuştu ya da korkup kaçmıştı. Ben de oturup şarkı üstüne şarkı yazdım. Çoğu geceler Dünyayı Değiştirecek Şarkılar yazarım çünkü ortaya inanılmaz güzel, derin ve acayip sözler çıkar. Oysa bu sefer, kendime ne kadar istesem de Violet denen bu kızla hiçbir ortak noktamız olmadığını söylüyordum. Acaba paylaştığımız sözcükler sahiden de o kadar ateşli miydi yoksa ben neredeyse hiç tanımadığım bir kıza kendimi kaptırıp hayal mi görmüştüm? Sırf benimle aynı dili –en azından birkaç kelimesini– konuşuyor diye...

Uyku haplarını toplayıp avcuma aldım. Hepsini birden içip yatağıma uzanabilirdim. Ardından gözlerimi kapar ve bu dünyadan yok olur giderdim. İyi de o zaman, tekrar kuleye çıkmayacağından emin olmak için Violet Markey'ye kim göz kulak olacaktı? Avcumdakileri tuvalete atıp sifonu çektim. Sonra tekrar EleanorandViolet.com sitesinin arşiv kısmından ilk yazıyı bulup okumaya başladım. Son gönderiye kadar hepsini teker teker okudum.

Uyanık kalmak için bayağı dirensem de sabaha karşı dört civarında uyuyakaldım. Rüyamda çırlıçıplak halde, okulun çan kulesine çıkmıştım. Yağmur yağıyordu ve hava soğuktu. Aşağı baktığımda herkesin orada olduğunu fark ettim; öğretmenler, öğrenciler. Babamın elinde, çiğ etli kocaman bir hamburger vardı ve şerefime kaldırırcasına gökyüzüne doğru uzattı. Omzumun arkasından bir ses duyup döndüğümde kulenin diğer ucunda, benim gibi çırlıçıplak haldeki Violet'ı gördüm. Sadece ayaklarında bir çift siyah bot vardı. Ömrümde şahit olmadığım, insanı serseme çeviren bir güzellik... Taş korkuluktan geçip yanına gitmeme fırsat kalmadan ağzını açtı, boşluğa atladı ve çığlık atmaya başladı.

Duyduğum şey tabii ki çığlık değil, alarm sesiydi. Susması için önce yumruğumla vurdum, sonra duvara fırlattım. Yolunu kaybetmiş kuzu gibi meleyerek yere yığıldı.

VIOLET

Mezuniyete 151 gün

Pazartesi sabahı. İlk ders.

Herkes, kendi internet sitesinin olmasının ötesinde bütün interneti ele geçirmişe benzeyen dedikodu gazetemiz *Bartlett'in Kirli Çamaşırları*'nda yayımlanan son yazıyı konuşuyordu. "Kahraman Öğrenci, Çılgın Sınıf Arkadaşının Çan Kulesinden Atlamasına Engel Oldu" başlıklı haberde ikimizin de adı geçmiyordu ama beraberinde eğri büğrü kesilmiş kâküllerim ve Eleanor'un gözlüğü ardından korkuyla baktığım fotoğrafı basmışlardı. Stil programında gösterdikleri "önceki hali" fotoğrafından farksızdı. Benimkinin yanında Theodore Finch'in de bir fotoğrafı vardı.

Okul gazetemizin editörü Jordan Gripenwaldt, yazıyı arkadaşları Brittany ve Priscilla'ya alçak ama kınayan bir ses tonuyla okuyordu. Arada bir bana doğru dönüp başlarını iki yana sallıyorlardı ancak hedefleri ben değildim; rezil gazeteciliğin bu mükemmel örneği.

Bunlar, laflarını esirgemeyen, akıllı kızlardı. Amanda yerine onlarla arkadaş olmalıydım. Geçen yıl bu zamanlarda olsak, çekinmeden yanlarına gidip güzelce konuşur ve onlara katılır, sonra da lisede dönen dedikodular hakkında iğneleyici bir blog yazısı yazardım. Bunun yerine çantamı kaptığım gibi, olmayan mide ağrımı bahane ederek dersten çıkmakla yetindim. Okulun revirini geçip üst kata çıkmaya başladım. Çan kulesine açılan kapının kilidini kurcalayarak açmayı başardığım ve basamakların bittiği noktaya oturup telefonumun ışığında *Uğultulu Tepeler*'den iki bölümü okudum. Anne Brontë'den vazgeçmiştim; Brontë kardeşlerden artık sadece asi ve hayata karşı öfkeli Emily'yi seviyordum.

"Her şey yok olsa da bir o kalsa geriye, varlığımı sürdürürüm yine; ama her şey kalsa yerinde ve bir o yok olsa, evren bütünüyle yabancılaşır benliğime."

"Yabancı," diye mırıldandım kendi kendime. "Aynen öyle."

FINCH

9. gün

Pazartesi sabahı, seksenler çocuğu Finch'e veda zamanının geldiği açıkça belli oldu. Her şeyden önce *Bartlett'in Kirli Çamaşırları*'nda çıkan fotoğrafım hiç hoş değildi. Sinir bozucu derecede edepli görünüyordu; sigara içmeyen, vejetaryen takılan ve gömleğinin yakasını havaya dikmiş, düzgün bir çocuk. Ayrıca bu çocuğa bir türlü kanım ısınamamıştı. Muhtemelen öğretmenleriyle harika bir iletişimi olan, sınavlarda büyük başarı gösteren ve annesinin Saturn cipini sürmekten gocunmayan biriydi. Ancak kızlar konusunda çuvallamasından endişeleniyordum. Açıkça söylemek gerekirse, Violet Markey'yle işi pişirebileceğinden kuşkuluydum.

Üçüncü dersi asıp Charlie'yle Goodwill'de⁸ buluştuk. Tren istasyonunun yakınındaki mağazanın yerinde önceden yanıp vira-

8 Bağışlanan malların bir kısmını mağazalarında satarak elde ettiği gelirle engellilere mesleki eğitim ve iş fırsatları sağlayan uluslararası bir sivil toplum kuruluşu. (ed.n.)

neye dönmüş, grafiti kaplı bir fabrika vardı. Sonra “nezihleştirildi” yani bir iki boya badanayla çekidüzen verilince albenisi artıverdi.

Charlie buraya gelirken stil danışmanlığımı yapması için yanında Brenda’yı da getirmişti. Gerçi Brenda asla uyumlu giyinmezdi ama söylediği kadarıyla bunu bilerek yapıyordu. Charlie mağazada çalışan kızlardan biriyle ayaküstü flört ederken, Bren de esneye esneye peşimden geliyordu. Gönülsüzce askıdaki deri ceketlere bakarken, “Tam olarak ne arıyoruz?” diye sordu Bren.

“Beni nezihleştirmemiz lazım,” dedim. Ağzını kapama gereği duymadan bir kez daha esnedi ve diş dolgularına kadar gördüm. “Ne o? Uykunu alamadın herhalde.”

Pespembe dudaklarını gererek sırttı. “Cumartesi gecesi Amanda Monk’un evinde parti vardı. Gabe Romero’yla yiyiştik.” Roamer, Amanda’nın erkek arkadaşı olması dışında, okuldaki en aşağılık heriftir. Nedendir bilinmez, dokuzuncu sınıftan beri Bren’in ona ayrı bir ilgisi var.

“Hatırlayacak mı dersin?”

Sorum üzerine yüzü biraz düştü. “Epey sarhoştum ama şunlardan birini hatıra olsun diye cebime bıraktım.” Mavi takma tırnaklarından birinin eksik olduğunu göstermek için tek elini havaya kaldırıp parmaklarını salladı. “Ne olur ne olmaz diye, hızmamı da.”

“Bugün sende bir farklılık olduğunu anlamıştım zaten.”

“Yüzüme renk geldi, ondandır.” Artık daha uyanıktı. Ellerini çırpıp çılgın profesör gibi avuç içlerini birbirine sürttükten sonra, “Evet, nasıl bir şey arıyoruz?” diye sordu.

“Bilmem. Ama böyle gıcır gıcır, efendi görünümünden uzak, belki biraz seksi bir şeyler. Seksenlerden gına geldi.”

Bren kaşlarını çatı. “Bu değişimin sebebi şu sıska hatun mu yoksa? Neydi adı?”

“Violet Markey. Ayrıca sıska da değil, kalçaları var.”

“Ve şirin mi şirin bir poposu.” Charlie de aramıza katılmıştı.

“Olmaz.” Bren başını o kadar hızla ve sertçe iki yana salladı ki gören kriz falan geçiriyor sanırdı. “Bir kıza... hele ki öyle bir kıza kendini beğendirmek için onun zevkine göre giyinemezsin. Önemli olan kendini rahat ve mutlu hissetmen. Seni sen olduğun için beğenmiyorsa da ona ihtiyacın yok demektir.” Söyledikleri iyiydi, güzeldi de ben tam olarak *kim* olduğumu bilmiyordum ki... Ardından devam etti: “Oyuncu Gemma Sterling’in, blogunu beğendiği kız değil mi o? Hani şu ‘çılgın sınıf arkadaşını’ atlamaktan kurtaran? Boş versene ya, o kemik torbasına mı kaldın.” Bren, kırk iki bedenin altındaki bütün kızlardan nefret eder.

Violet, Gemma Sterling ve *Bartlett’ın Kirli Çamaşırları* hakkında hiç susmadan konuşmayı sürdürdü. Bense ağzımı açıp tek kelime etmedim. Sonra birdenbire Bren’in de Charlie’nin de Violet’la ilgili bir yorum yapmalarını istemediğime karar verdim çünkü onu yalnızca kendime saklamak istiyordum. Sekiz yaşındaykenki Noel tatilim gibi; o zamanlar Noel demek, mutluluk demekti. İlk kez bir gitarım olmuştu. Sırf benden başkası ellemesin diye adını Yasak Bölge koymuştum.

Sonunda dayanamayıp Bren’in sözünü kesmek zorunda kaldım: “Geçen yıl nisan ayında ablasıyla birlikte trafik kazası geçirmişti. Hani şu A Caddesi Köprüsü’nden uçtukları kaza.”

“Aman Tanrım. O, o kız mıydı?”

“Ablası lise son sınıftaydı o zaman.”

“Kahretsin.” Bren çenesini kavradı. “Bak ne diyeceğim, bu durumda işimizi biraz daha sağlama alsak iyi olacak sanki.” Ses tonu yumuşadı. “Ryan Cross’u düşün. Nasıl giyindiğini görüyorsun. Abercrombie’ye ya da ne bileyim onun giyindiği tarzda bir mağazaya gitmemiz lazım.”

Charlie, Brenda’ya döndü. “Ne giyerse giysin, o kızın bizimkinden hoşlanmasına imkân yok. Kusura bakma, adamım.”

“Bakmadım. Ayrıca siktir et Ryan Cross’u.” Böylece hayatımda ilk kez bu küfrü sesli bir şekilde söylemiş oldum. Öyle bir rahatlamıştım ki içimden mağazada hoplaya zıplaya koşmak geliyordu. “Siktir et.” Evet, karar vermiştim; artık yeni Finch dilediği gibi ve dilediği zaman küfretmekte serbestti. Yeni Finch, hiçbir şeyden korkmadığı için bir binanın tepesine çıkıp atlamayı düşünecekti. Tam bir sert çocuk...

“O zaman...” Charlie askıdan çekip çıkardığı bir ceket uzattı. Sahiden de tam yeni Finch’lik, asi bir havası vardı. Bir zamanlar Keith Richards’ın giydiği türden, eskimiş, yıpranmış bir deri ceketti.

Hayatımda gördüğüm en havalı ceketti desem yeridir. Denemek için üzerime geçirdiğim sırada Bren derin bir iç çekerek yanımdan uzaklaştı ve elinde kocaman bir çift siyah Beatles botuyla döndü. “Kırk sekiz numara,” dedi. “Ama bu hızla uzamaya devam edersen önümüzdeki haftaya ayağına tam gelir.”

Öğleye kadar Asi Finch’e iyice kanım ısınmıştı. Bir kere, kızların ilgisini çekiyordu. Hatta koridorda yürürken alt sınıflardan hoş bir kız ciddi ciddi okulda yeni olduğumu düşünerek gitmek istediğim yere kadar bana eşlik edebileceğini söyledi. Beni tanımadığına bakılırsa dokuza falan gidiyor olmalıydı. Kızcağız Londra’dan gelip gelmediğimi sorunca, birbirinden alakasız da olsa da en inandırıcı İngiliz aksanıyla *mate* gibi kelimeler sıraladım. Bir kıkırdayıp bir saçlarını geriye savurarak kafeteryaya kadar bana eşlik etti.

Bartlett Lisesi, bünyesinde yaklaşık iki bin öğrenci barındırdığından, okul yönetimi de öğle yemeği için öğrencileri üç gruba ayırıyor. Brenda da öğle arasında Charlie ve bana katılabilmek için son dersi asmaya karar vermişti. Yemek salonuna girip yine aynı muhteşem İngiliz aksanıyla araya *bloodyhell* gibi kelimeler sıkıştırarak arkadaşlarımı selamladığımda Bren şaşkın bir ifadeyle önce bana, sonra Charlie’ye baktı. “Lütfen bu kez de İngiliz

olduğunu söyleme.” Charlie omuzlarını silkerek tabağındakileri yemeye devam etti.

Öğle arasının geri kalanında, memleketteyken sık sık uğradığım Honest Jon’s, Rough Trade East ve Out on the Floor plak dükkânlarından bahsettim. Sonra huysuz ama bir o kadar da seksi İrlandalı manitam, Fiona’yı; bizim moruklar Tam ve Natz’i anlattım. Öğle arası sona erdiğinde ise artık hayatımı en ince ayrıntısına kadar görebildiğim yeni bir dünya yaratmış ve içinde yaşamaya başlamıştım bile. Odamın duvarlarında Sex Pistols ve Joy Division posterleri asılıydı; buraya gelmeden önce Fiona’yla birlikte yaşadığımız dairede karşılıklı cigara tütürürdük; geceleri Hope, Anchor ve Halfmoon’da sahneye çıkar, gündüzlerimi Abbey Road stüdyolarında albüm kaydı yapma fırsatını yakalamaya adardım. Ders zili çalıp da Charlie, “Hadi gidelim, ahbap,” dediğinde, geride bıraktığım Londra burnumda tütüyordu.

Gidelim, ahbap. Okulun koridorlarında yürürken Asi İngiliz Finch’in yapabileceklerinin haddi hesabı yoktu. Okulu, kasabayı, dünyayı bile ele geçirebilirdi. Sevgi dolu; komşuların, öğrencilerin birbirlerine dostça davrandıkları veya en azından saygılı oldukları bir dünyaya dönüştürebilirdi. Kimse birbirini acımasızca yargılamazdı, kimse birbirine lakap takmazdı. Asla, asla, asla...

Coğrafya dersine girdiğimde kendimi böyle bir dünyanın varlığına neredeyse inandırmıştım; ta ki altın çocuk Ryan Cross’u, bir İtalyan restoranının konuk ağırlayan sahibinin samimiyetiyle elini Violet’in oturduğu sıranın arkasına koymuş halde görene dek. Gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Violet da gülümsüyordu ama dişlerini göstermeden. Gözlüğünün ardındaki gri-yeşil gözleri iri, bakışları ciddiydi. Bir anda yeniden, Indiana’da doğmuş, ikinci el bir çift siyah bot giyen Theodore Finch oluverdim. Ryan Cross gibileri, sen her ne kadar unutmak istesen de kim olduğunu hatırlatırlar.

Violet’la göz göze gelmeye çalıştım ama boşunaydı. Bir yandan Ryan’ın söylediklerine kulak verip bir yandan başını sallamakla meşguldü. Sonra Roamer ve Amanda yanlarında bitti. Amanda düşmanca bakışlarını üzerime dikip, “Ne bakıyorsun öyle?” diye sordu. Derken Violet aralarında yok oldu. Oturduğunu bildiğim ama onu göremediğim yere bakakaldım.

Zil çalar çalmaz Bay Black hırıltılı sesiyle sınıfın önüne çıktı ve proje ödeviyle ilgili sorularımız olup olmadığını sordu. Parmaklar bir bir havaya kalktı ve Bay Black soruları yanıtladıktan sonra ekledi: “Dışarı çıkın... dolaşın... eyaletinizi tanıyın. Müzeleri ziyaret edin... parklara... tarihi yerlere gidin. Kendinize... biraz... kültür aşılaysın. Gezin görün ki buradan gittiğinizde... gördüklerinizi de beraberinizde götürebilesiniz.”

En etkileyici İngiliz aksanıyla, “Ama ben yanımızda götüremeyiz sanıyordum,” dedim.

Violet bir kahkaha patlattı. Sınıfta tek gülen oydu. Güler gülmez başını çevirip sağ yanındaki duvara baktı.

Teneffüse çıktığımızda Ryan Cross, Roamer ve Amanda üçlünün yanından geçip Violet’ın önünde durdum. Ona o kadar yakındım ki çiçek esanslı şampuanının kokusunu duyabiliyordum. Asi Finch’in bir başka özelliği de buydu işte; Ryan Cross gibiler onun gözünü uzun süre korkutamıyordu.

“Ne istiyorsun?” dedi Amanda genizden çıkan yaramaz küçük kız sesiyle.

İngiliz aksanımı geçici olarak devre dışı bırakıp gözlerimi Violet’tan ayırmaksızın, “Gezme zamanı geldi,” dedim.

“Nereye?” Bakışları, hemen oracıkta kolundan tutup kaçıracakmışım gibi mesafeli, temkinliydi.

“Hoosier Tepesi’ne çıktın mı?”

“Hayır.”

“Eyaletin en yüksek noktası.”

“Duymuştum.”

“Seversin diye düşündüm. Tabii yüksekte korkmuyorsan.”
Başımı hafifçe yana eğdim.

Yüzü bir anlığına allak bullak olsa da kendini çabuk toparladı ve o mükemmel dudakları köşelerinden yukarı kıvrılarak yapmacık bir tebessüme büründü. “Hayır. Korkmuyorum.”

“Seni kulenin tepesinden kimin kurtardığını unuttun herhalde,” dedi Amanda elindeki telefonun ekranını bana doğru sallarken. *Bartlett’in Kirli Çamaşırları* sayfasındaki haberin başlığını seçebildim.

“Belki de yine yukarı çıkıp şansını tekrar denemelisin,” diye homurdandı Roamer.

“Ama o zaman Indiana’yı görme fırsatını kaçıırım. Ben almayayım.” Violet’a bakarken diğer üçünün de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. “Haydi, gidelim.”

“Şimdi mi?”

“Bugünün işini yarına bırakmamak lazım falan ya. Hem sahip olduğumuz tek zamanın *şimdi* olduğunu herkesten çok senin bilmen lazım.”

“Hey, pislik, neden önce sevgilisine sormuyorsun?” dedi Roamer.

“Çünkü konu Ryan’la değil, Violet’la ilgili,” dedim. Sonra Ryan’a dönüp ekledim: “Proje ödevi için, adamım. Aklına başka bir şey gelmesin.”

“Ryan benim sevgilim değil,” diye araya girdi Violet. Ryan o kadar incinmiş göründü ki ona neredeyse acıyacaktım ama böyle tiplere acımak imkânsızdır. “Dersi ekemem.”

“Neden?”

“Kuralları çiğneyen biri değilim de o yüzden.” Ne demek istediği ses tonundan kolaylıkla anlaşıyordu; *senin gibi değilim*. Kendi kendime, yanında başkaları olduğu için böyle davrandığını söyledim.

“Okul çıkışında otoparkta bekleyeceğim seni.” Tam çıkarken durdum ve ekledim: “‘Gel,’ diyorum, ‘gel.’”

Belki bana öyle geldi ama dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

“Ucube,” diye homurdandı Amanda ben kapıdan çıkarken. Kazara dirseğimi kapının çerçevesine çarpınca şans getirsin diye öteki dirseğimi de bile bile vurdum.

VIOLET

Mezuniyete 151 gün

Saat öğleden sonra üç buçuk. Okulun otoparkı.

Elimi güneşe siper ederek etrafa bakındım ama yoktu. Belki de beni beklemeden çekip gitmişti. Ya da belki ben yanlış kapıdan çıkmıştım. Kasabamız ne kadar küçükse, okulumuz o kadar büyüktü. Kilometrelerce mesafedeki tek okul olduğumuzdan iki binden fazla öğrencimiz vardı. Dolayısıyla Finch herhangi bir yerde bekliyor olabilirdi.

Eleanor'dan bana kalan, on vitesli, turuncu ve külüstür bisikletimin gidonunu tutuyordum. Ablam bisikletin adını Leroy koymuştu, böylece annelere, “Leroy’a biniyordum,” veya “Biraz çıkıp Leroy’a bineceğim,” gibi cümleler kurabiliyordum.

Derken Brenda Shank-Kravitz pespembe bir fırtına bulutu gibi yanıma yaklaştı. Charlie Donahue da hemen arkasındaydı. “Orada,” dedi Brenda ve mavi boyalı tırnağını bana doğrultarak ekledi: “Onu üzersen, o sıska kıcını öyle bir tekmelerim ki soluğu

ta Kentucky’de alırsın. Ciddiyim. Onun aklını karıştırmana ihtiyacı yok. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Ayrıca, üzgünüm. Ablan için yani.”

Brenda’nın işaret ettiği tarafa baktığımda onu gördüm. Theodore Finch, elleri ceplerinde, zamandan bol bir şeyi yokmuş gibi bir tavırla cipine yaslanmış, beni bekliyordu. O an aklıma Virginia Woolf’un *Dalgalar* kitabındaki bir bölüm geldi: “*Siyah saçlarıyla ve solgun teniyle geliyor yanıma hüzünlü ve romantik. Ben şenim, hercaiyim, coşkunum çünkü o hüzün, o romantizm. O burada.*”

Bisikletimi yanımda sürükleyerek ona doğru yöneldim. Siyah saçları, denizden yeni çıkmış gibi darmadağındı. Bartlett’ta deniz yoktu. Güneşin vurduğu saçları ışıqla mavi-siyah parılıyordu. Solgun teni öyle beyazdı ki kollarındaki damarları görebiliyordum.

Arabasının yolcu kapısını açtı. “Önden buyur.”

“Araba yok demiştim.”

“Bisikletimi unutmuşum. O yüzden önce eve uğrayıp onu almamız gerekecek.”

“O zaman sen önden git. Ben bisikletle takip ederim.”

Arabayı gereğinden yavaş sürdüğü on dakikanın sonunda evlerinin önündeydik. İki katlı, pencerelerin altından otlar fışkıran, siyah panjurlu ve kırmızı kapılı, tuğla bir evdi. Kapıyla uyumlu, kırmızı posta kutusunun üzerinde FINCH yazıyordu. O garajdaki dağınıklığın arasında bisikletini ararken ben de araba yolunda beklemeye koyuldum. Sonunda bulduğu bisikletini içerideki kargaşadan kurtarıp çıkardığı sırada kollarındaki kasların şiştiğini gördüm.

“İstersen çantayı benim odama bırakabilirsin,” dedi bisiklet selesinin tozunu tişörtüyle silerken.

“Ama eşyalarım bunun içinde...” Son dersten sonra kütüphaneden ödünç aldığım, Indiana’nın tarihiyle ilgili bir kitap ve gitti-

ğimiz yerden yanımıza alabileceğimiz hatıralar için yemekhanedeki kadından rica ettiğim çeşitli boylardaki naylon poşetler vardı.

“Ben hepsini hallettim, merak etme.” Kapının kilidini açtı ve girmem için buyur etti. Düzgün, sıradan, Theodore Finch’in yaşayacağını düşündüğümünden farklı bir evdi. Basamaklardan yukarı çıkarken ardından takip ettim. Duvarlar sıra sıra okul fotoğraflarıyla doluydu. Finch anasınıfındayken. Finch ortaokuldayken. Her yıl bir öncekinden farklı görünüyordu. Sadece yaş olarak değil, kimlik olarak da. Sınıf soytarısı Finch. Aksi Finch. Sporcu Finch. Kori-dorun sonundaki odaya geldiğimizde iterek kapısını açtı.

Duvarları koyu kırmızıydı. Çalışma masası, sandalye, kitaplık, yatak örtüsü, gitarlar dahil, odadaki her şey simsiyahtı. Duvarın biri baştan sona fotoğraflar, yapışkanlı kâğıtlara yazılı notlar, peçeteler ve yırtık pırtık kâğıt parçalarıyla kaplıydı. Öbür duvarlarda ise konser posterleri ve elinde gitarla sahnedeleyen çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğrafı vardı.

Notlarla kaplı duvarın önünde durdum. “Nedir bunlar?”

“Planlar,” dedi. “Şarkılar. Fikirler. Hayaller.” Çantamı yatağının üzerine bıraktıktan sonra çekmecesinde bir şey aramaya koyuldu.

Notların üzerindeki karalamalar kendi başına bir şey ifade etmeyen sözcük veya cümlelerden ibaretti: *Gece açan çiçekler. Gerçekliği hissetmek için yapıyorum. Düşelim. Bütünüyle benim kararım. Obelisk. Bugün bunun için güzel bir gün mü?*

Ne için güzel bir gün mü, diye sormak istedim ama onun yerine, “Obelisk mi?” sorusu çıktı ağzımdan.

“En sevdiğim sözcük.”

“Gerçekten mi?”

“En sevdiklerimden biri diyelim. Bir düşünsene.” Ona baktım. “Nasıl da dimdik, asil, güçlü bir sözcük. Eşsiz, özgün ve biraz sinsi çünkü tanımladığı şeye pek benzemiyor. İnsanı şaşırtıyor ve *Ha, öyle miymiş?* dedirtiyor. Saygı uyandırıyor ama aynı zamanda

mütevazı. ‘Abide’ veya ‘burç’ gibi değil yani.” Başını iki yana salladı. “Gösterişçi piçler.”

Bir şey demedim çünkü ben de eskiden sözcükleri severdim. Hem severdim hem de onları bir araya getirmek konusunda becerikliydim. Bu yüzden en iyilerini, en sevdiklerimi kayırırdım. Oysa artık iyisi de kötüsü de birdi, istisnasız hepsi sinirime dokunuyordu.

“Deveyi düze çıkarmak’ deyimini daha önce hiç duymuş muydun?”

“İlk defa Bay Black’ten duydum.”

Çalışma masasına uzanıp aldığı kâğıt parçasını ikiye böldü, deyimi yazdı ve odadan çıkarken kâğıdı hızla duvara yapıştırdı.

Dışarıya çıktığımızda tek ayağımla yerden destek alıp Leroy’un selesine oturdum. Theodore Finch sırt çantasını omzuna geçirirken tişörtü yukarı kalktı ve karnındaki kırmızı bir yara izi gözüme takıldı.

Eleanor’un gözlüğünü çıkarıp başımın üstüne yerleştirdim. “Yara izi nereden?”

“Kalemle çizdim. Deneyimlerime göre kızlar bir erkekte dövmeden çok yara izini beğeniyorlar.” Bacaklarını iki yanına açıp ayaklarını yerden kesmeden seleye oturdu. “Kazadan beri hiç arabaya bindin mi?”

“Hayır.”

“Bu bir çeşit rekor olsa gerek. Yani sekiz, dokuz ay falan olmadı mı? Okula nasıl gidiyorsun peki?”

“Bisikletimle veya yürüyerek. Okuldan çok uzakta sayılmayız.”

“Yağmur veya kar yağdığında nasıl gidiyorsun?”

“Bisikletimle veya yürüyerek.”

“Yani arabaya binmekten korkuyorsun ama çan kulesinin tepesine çıkmaktan korkmuyorsun, öyle mi?”

“Eve gidiyorum ben.”

Kahkahayla gülerek bisikletime doğru uzandı ve hızlanmama fırsat vermeden yakaladı. “Konuyu bir daha açmayacağım.”

“Sana inanmıyorum.”

“Bak, buraya kadar geldin. Üstelik bu proje ödevini birlikte yapmaya baş koyduk. Dolayısıyla Hoosier Tepesi’ne ne kadar çabuk varırsak benden de o kadar çabuk kurtulursun.”

Yolumuz mısır tarlalarıyla çevriliydi. Hoosier Tepesi, merkezden on yedi kilometre mesafede, çok da uzakta sayılmazdı. Soğuk olmasına karşın aydınlık, pırıl pırıl bir gündü ve açık hava iyi geliyordu. Gözlerimi yumdum, başımı geriye doğru eğip yüzümü gökyüzüne çevirdim. Önceki Violet’tan, Sıradan Violet’tan yadigâr bir alışkanlıktı.

Finch de yanımdan ilerliyordu. “Araba sürmenin en sevdiğim yanı ne, biliyor musun? Sürekli ileri doğru harekette olmak, öne itiş. Sanki istesen her yere gidebilirmişsin gibi.”

Gözlerimi açtım ve kaşlarımı çatarak, “Bu araba sürmekle aynı şey değil,” dedim.

“Diyorsun.” Önce yolda bisikletiyle sekizler çizip ardından etrafımda birkaç tur döndükten sonra yeniden yanımda sürmeye başladı. “Kendini emniyete almak için başına kask takıp üstüne çelik yelek giymemene şaşırdım. Diyelim ki kıyamet koptu ve senin dışında herkes zombiye dönüştü. Tek çaren kaçmak. Uçak, tren, otobüs yok. Toplu taşıma sistemi işlemiyor. Bisiklet de çok korunmasız, tehlikeli. Ne yapardın?”

“Başka yerde güvende olacağım ne belli?”

“Felaketten etkilenen tek yer Bartlett’miş.”

“Bundan emin miyiz peki?”

“Herkesin haberi var. Hükümet konuyla ilgili açıklama yapmış.”

Cevap vermedim.

Etrafımda sekiz çizerek bir tur daha döndü. “Sınırsız seçeneğin olsa nereye gitmek isterdin?”

“Hâlâ kıyamette miyiz?”

“Hayır.”

New York, diye geçirdim içimden.

“Kaliforniya’ya geri dönerdim,” dedim. Yani dört yıl evvel buraya taşınmadan önceki Kaliforniya’ya, Eleanor’un onuncu sınıfta olduğu, benimse dokuzuncu sınıfa gittiğim Kaliforniya’ya...

“Ama zaten oradan geldin. Daha önce hiç gitmediğin yerleri görmek istemez misin?” Ellerin koltuk altlarına sıkıştırmış halde yanımda pedal çeviriyordu.

“İklimi sıcak, hiç kar yağmaz.” Kardan nefret ediyordum ve hayatım boyunca da nefret edecektim. Bayan Kresney’nin ve annemle babamın bana gayret etmem gerektiğiyle ilgili sözleri zihnimde yankılandı. Bunun üzerine, “Okul için Arjantin veya Singapur’a gidebilirim,” dedim. “Üniversite için en az üç bin kilometre uzaktaki yerlere başvuruyorum.” Yıllık kar yağışı iki santimi aşan yerleri de tercih listemden çıkarmıştım. New York’tan vazgeçme sebebim de buydu. “Ama burada da kalabilirim. Henüz karar vermedim.”

“Sınırsız seçeneğim olsa nereye gideceğimi merak etmiyor musun?”

Pek sayılmaz, dedim içimden. Sonra, “Sınırsız seçeneğin olsa nereye giderdin?” diye sordum niyetlendiğimden daha gıcık bir ses tonuyla.

Bisikletin gidonuna doğru eğildi ve gözlerini bana dikti. “Yanımda güzel bir kızla Hoosier Tepesi’ne giderdim.”

Bir yanımda ağaçlık alan, öteki yanımda ise üstü ince bir kar tabakasıyla örtülü düz bir arazinin ortasından ilerlerken Finch, “Galiba bu yoldan devam edeceğiz,” dedi.

Bisikletlerimizi ağaçlığın kıyısına bırakıp yolun karşısına geçtik ve yalnızca birkaç metre uzunluktaki toprak yolu takip ettik. Bacaklarım pedal çevirmekten helak olmuştu. Ayrıca ilginç bir şekilde nefes nefeseydim.

Tarladaki birkaç çocuk, çitlerin üzerinde ileri geri sallanarak eğleniyorlardı. Bizi görünce biri ötekini dürttü ve doğrularak, “Şu yoldan düz devam edebilirsiniz,” dedi. “Tüm dünyadan insanlar sırf onu görmek için geliyorlar. Siz ilk değilsiniz.”

“Önceden kâğıttan bir tabela vardı,” diye ekledi öbür çocuklardan biri bezgin bir sesle.

Bunun üzerine Finch, Avustralyalı aksanıyla, “Biz Perth’ten geliyoruz,” dedi. “Onca yolu sırf Indiana’nın en yüksek noktasını görmek için teptik. Zirveye çıkmamızda bir sakınca yok, değil mi?”

Çocuklar Perth’in neresi olduğunu sormadılar bile. Omuzlarını silkmekle yetindiler.

Kışın soğuğuyla kurumuş kahverengi ağaçlı bir yola girdik ve kuru dallar yüzümüze çarpmasın diye kollarımızla kendimize yol açarak ilerledik. Derken toprak yol iyice daraldı. Artık yan yana değil, tek sıra halinde yürüyorduk. O önden giderken ben de etraftaki manzarayı seyretmek yerine Finch’in ıslıl ıslıl saçlarına ve nasıl da zorlanmadan, rahat yürüyüşüne bakıyordum.

Derken aradığımız yere vardık; kahverengi bir dairenin ortasına çıkmıştık. İlerideki bir ağacın altında ahşap bir bank, biraz ötesinde de bir piknik masası vardı. Tabela ise hemen sağımızdaydı: INDIANA’NIN ZİRVESİ, HOOSIER TEPEŚİ, RAKIM: 383 METRE. Zirve noktası da tam karşımızdaydı: beyzbol sahasındaki atış noktasının yüksekliğinden ve kol boyu genişliğinden hallice, üstüne taşlar yığılmış bir tümsek ve taşların ortasına saplanmış tahta bir kazık.

“Bu mu yani?” dedim kendimi tutamayarak.

Ne zirve ama! Tam bir hayal kırıklığıydı. Gerçi ne bekliyordum ki?

Finch elimden tutup beni taş yığınının tepesine çıkardı. İkimiz de Indiana’nın en yüksek noktasında duruyorduk.

Teni tenime değdiği anda elimde küçük bir elektriklenme hissettim.

Kendi kendime, insanın yeni tanıştığı biriyle fiziksel teması sırasında meydana gelebilecek olağan bir durum olduğunu söylesem de, elimdeki elektrik akımları koluma doğru yayılıyordu. Bir de başparmağıyla avcumun içini okşayınca elektrik akımlarının bütün vücuduma yayıldığını hissettim. *Eyvahlar olsun.*

Az önceki Avustralyalı aksanıyla, “Ee, ne düşünüyoruz burası hakkında?” diye sordu. Elimi sıkıca kavrarken avcunun içi sıcacıktı. Işın garibi, eli büyük olmasına karşın avuç içlerimiz birbirine tam oturuyordu.

“Perth’ten gelen turistler olarak mı?” Elektriklenme olayı dikkatimi dağıtmış olsa da durumu belli etmemeye çalışıyordum. Bir şekilde açık verirsem Finch’i bir daha susturamazdım.

“Belki de Moskova’dan gelmişsinizdir.” Rus aksanı da hiç fena değildi.

“Bu duruma fena gıcık olmuşuzdur bence.”

Bu kez kendi sesiyle, “Indiana’nın ikinci en yüksek noktası olan Sand Tepesi’ndekiler kadar gıcık olamayız herhalde. Yalnızca 327 metreymiş. Üstelik piknik alanları bile yok,” dedi.

“İkinci oldukları için gerek de yoktur herhalde.”

“Çok mantıklı. Bana kalırsa gidip görmeye bile değmez. Koskoca Hoosier Tepe’miz dururken...” Bana bakıp gülümsediğinde mavi gözlerinin çarpıcılığını ilk defa fark ettim. Gökyüzü mavisiydi. “En azından burada senin yanında olunca sahiden öyleymiş gibi geliyor.” Masmavi gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Yeniden açtığına ekledi: “Yanımdayken Everest Dağı’ndaymışım gibi hissettiğimi söylesem daha doğru olur aslında.”

Elimi hızla geri çektim. Ellerimiz ayrıldıktan sonra bile o aptal elektriklenmeyi hissedebiliyordum. “Buraya gelmişken yanımıza bir

şeyler almayacak mıydık? Not tutacaktık, video falan çekecektik hani? Nasıl yapacağız?”

“Bir şey yapmayacağız. Gezi esnasında sadece buradaki varlığı-mıza odaklanacağız, etrafı makinenin lensi ardından izlemeyeceğiz.”

Üzerinde durduğumuz kahverengi daireye, ahşap banka, ağaçlara ve ötesindeki beyaz düzlüğe baktık. On ay önce olsa, kafamda burayı anlatan bir yazı tasarlamaya başlardım: *Kenara bir tabela koymaları iyi olmuş yoksa Indiana'nın en yüksek noktasında olduğumuzu asla anlayamazdık.* Sonra az evvel karşılaştığımız çocuklarla ilgili masalsı ve heyecanlı bir hikâye uydurdum. Oysa şimdi Indiana'daki bir çiftliğin çitlerinde debelenen üç beş çocuktan ibaretlerdi.

“Burası hayatımda gördüğüm en çirkin yer,” dedim. “Yalnızca burayı kastetmiyorum. Eyaletin tamamı.” Bunu derken bir yandan annemle babamın, olumsuz düşünmemem gerektiğini söylediklerini duyar gibiydim. İşin komiği, ailenin iyimseri hep bendim ve karamsar olanımız Eleanor'du.

“Önceden bana da öyle gelirdi. Sonra, bazıları için buranın gerçekten de güzel bir yer olması gerektiğini fark ettim. Yani öyle olsa gerek çünkü Indiana'da onca insan yaşıyor ve hepsi de buranın çirkin olduğunu düşünüyor olamaz.” Çirkin ağaçlara, çirkin araziye, çirkin çocuklara, Oz Diyarı'nı görebiliyormuşçasına gülümseyerek baktı. Sanki manzara gerçekten çok güzelmiş gibi... O an etrafa onun gözlerinden bakabilmeyi istedim. Keşke bakmam için bana verebileceği bir gözlüğü olsaydı... “Ayrıca hazır buradayken yaşadığım eyaleti gezip görmenin, tanımanın zararı olmaz diye düşünüyorum.”

“Yani Indiana'nın Güzellikleri'ni mi?”

“Aynen.”

“Bugün sende bir farklılık var sanki.”

Gözlerini kısarak bana yan yan baktı. “Rakım farkındandır. Yüksekteyiz ya.”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlatmamla susmam bir oldu.

“Gölmek ayıp değil, biliyorsun değil mi? Güldün diye dünya başına yıkılmaz. Ya da ne bileyim, cehenneme de gitmezsin. İnan bana. Sahiden bir cehennem varsa senden önce beni alırlar. Benimle çok uğraşacaklarından sana sıra geleceğini bile sanmam.”

Onunla ilgili bir sürü sorum vardı: Bunalıma girdiğı doğru muydu? Gerçekten aşırı dozdan hastaneye kaldırılmış mıydı? Geçen dönemin sonunda nerelerdeydi?

“Hakkında birçok hikâye duydum.”

“Benim hakkımda mı?”

“Evet. Duyduklarım doğru mu?”

“Muhtemelen.”

Başını sallayarak gözlerine dökülen saçlarını geri attı ve dikkatle, delici gözlerle yüzüme baktı. Ardından bakışları yavaşça yüzümden dudaklarıma kaydı. Bir an için beni öpeceğini sandım. Bir an için bunu istedim.

“O zaman listemizde buranın üzerini çizebiliriz, değil mi? Biri gitti, biri kaldı. Şimdi nereye?” Babamın sekreteri gibi konuşmuştum.

“Sırt çantamda bir harita var,” dedi fakat haritayı çıkarmak yerine dikilip görüntüyü beynine kazırcasına etrafa bakınıyordu. Bense sadece haritaya bakmak istiyordum. Ben böyleyimdir, daha doğrusu böyleydim; kafama bir şeyi koyduğum anda onun için kolları sıvardım. Ancak o bir yere kıpırdamıyordu ve eli yine benimkini buldu. Bu sefer elimi geri çekmek yerine ben de kendimi olduğum yerde durmaya zorladım. Aslında güzel bir histi. Elektrik akımı yine içimi sardı. Vücudumun uğuldadığını hissediyordum. Tatlı bir esinti ağaçlardaki yaprakları hışırdatıyordu. Kulağıma müzik gibi geliyordu. Yan yana ayakta durarak ileriye, yukarıya, etrafa bakındık.

Sonra birdenbire, “Haydi atlayalım,” dedi.

“Emin misin? Indiana’nın zirvesindeyiz, ona göre.”

“Eminim. Ya şimdi ya asla. Ama birlikte atlayacağız. Anlaştık mı?”

“Tamam.”

“Hazır mısın?”

“Hazırım.”

“Üç deyin.”

Çocuklar gezinerek yanımıza geldikleri sırada atladık. Taşı toprağı tozutarak yere indiğimizde kahkahayla gülüyorduk. Finch hemen Avustralyalı aksanını takınarak, “Biz bu konuda profesyoneliz ama siz evde böyle şeyler denemeyin,” dedi.

Ayrılırken ardımızda birkaç peni, kırmızı bir gitar penası ve Bartlett Lisesi anahtarlığı bıraktık. Hepsini Finch’in garajlarında bulduğu taş görünümlü bir kutuya sakladık ve Finch kutuyu, zirve noktasını çevreleyen taş yığının arasına karıştırdı. Ayağa kalkarken ellerindeki tozu toprağı silkeleyip, “İstesen de istemesen de sonsuza dek buranın bir parçasıyız artık. Tabii şu veletler bizi soyup soğana çevirmezlerse,” dedi.

Elimi bıraktığından beri avcum üşüyordu. Telefonumu çıkarırken, “Bu anı kaydetmeliyiz,” dedim ve cevap vermesini beklemeden fotoğraflarımızı çekmeye başladım. Zirve noktasında sırayla poz verdik.

Sonra sırt çantasını açıp içinden haritayla beraber bir harita metot defteri çıkardı. Defterle kalemi bana uzatınca, “Gerek yok,” dedim ama kendi elyazısının kargacık burgacık olduğunu ve not tutma görevinin bende olduğunu söyledi. Bense bu deftere yazmaktansa Indianapolis’e arabayla gitmeye bile razı olacağımı söyleyemedim.

Gözlerini ayırmadan beni izlediği için aceleyle birkaç bilgi –konum, tarih, saat, bulunduğumuz yer hakkında kısa bir bilgi ve çitlerin orada gördüğümüz çocuklar– karaladım. Sonra haritayı açıp piknik masasının üzerine yaydık.

Finch işaretparmağını kırmızıyla çizili otoyolun üzerinde gezdirdi. “Black, proje için Indiana’nın iki harikasını seçmemizin yeteceğini söyledi ama bence iki çok az. Bence hepsini görmeliyiz.”

“Hepsini derken?”

“Eyaletteki bütün turistik yerleri. Dönemin geri kalanına sığdırabileceğimiz kadarını.”

“Sadece iki tane. Baştan öyle anlaştık.”

Başını iki yana sallayıp haritayı incelemeye koyuldu. Elini haritanın üzerinde gezdirdi. Sonunda başını kaldırdığında eyaletin tamamı kalem işaretleriyle dolup taşmıştı. Eyalet çapında bildiği tüm turistik gezi noktalarını –Dune Eyalet Parkı; Dünyanın En Büyük Yumurtası; ünlü yarış atı Dan Patch’ın Yuvası; Market Caddesi Yeraltı Mezarları ve Yedi Sütun’u (doğal aşınmalar sonucu oluşan ve Mississinewa Nehri’ne bakan bir dizi devasa kireçtaşı sütun)– daire içine almıştı. İşaretlediği noktaların bir kısmı Bartlett’a yakınken, bir kısmı epey uzaktı.

“Bu çok fazla,” dedim.

“Belki. Belki de değil.”

Akşam. Finch’lerin garaj yolu.

Finch bisikletini garaja koyarken Leroy’la kapının önünde bekledim. İçeri girmek için kapıyı açıp da benim yerimden kılmıdamadığımı görünce, “Çantanı almıyor musun?” diye sordu.

“Burada bekleyebilirim.”

Gülerek içeri girip gözden kayboldu. Bu arada ben de anneme mesaj atıp birazdan evde olacağımı haber verdim. Bana bir kez olsun yakalanmamayı başarsa da, şimdiden pencerenin önüne geçip yolumu gözlediğinden adım gibi emindim.

Finch bir iki dakika içinde çantamla beraber geri geldi ve çok yakınımda durdu. Başını eğmiş, masmavi gözleriyle bana bakıyordu. Önüne düşen saçları eliyle geriye doğru itti. Uzun zamandır Ryan

dışında başka bir erkeğe hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Birdenbire Suze'un Finch'le ilgili, kızlarla işini bildiğine dair söyledikleri aklıma geldi. Ucube olsun ya da olmasın, Theodore ince, uzun, yakışıklı bir baş belasıydı.

Ayaklarımın yavaşça geri çekildiğini ayırımsadım. Eleanor'un gözlüğünü yeniden taktığımda, Finch'i lunapark aynalarındaki gibi yamuk yumuk ve bulanık görmeye başladım.

"Bana gülümsediğin için."

"Efendim?"

"Bu projede neden seninle çalışmak istediğimi sormuştun ya. Sen de çan kulesinde olduğun için değil. Yani kısmen öyle ama esas nedeni o değil. Tuhaf bir biçimde sana göz kulak olmak zorundaymışım gibi hissettiğimden de değil. Bu da sadece kısmen bir etken. Asıl sebebi o gün derste bana gülümsemiş olman. Gözlerin başka dudakların başka şeyler söylediği zamanlarda herkese dağıttığın o saçma gülümsemenden değildi. Gerçektir, samimiydi."

"Sıradan bir gülümseme idi işte."

"Sana öyle gelebilir."

"Ryan Cross'la çıktığının farkındasın, değil mi?"

"Yanlış hatırlamıyorsam erkek arkadaşın olmadığını söylemiş-tin." Durumu toparlamama fırsat vermeden bir kahkaha patlattı. "Merak etme. Senden hoşlanıyor falan değilim."

Akşam yemeği. Ev.

Babam akşam yemeği için tavuk *piccata* yapmıştı. Bu da mutfağın savaş alanına döndüğü anlamına geliyordu. Annem saçını arkada toplayıp babamın uzattığı servis tabaklarını alırken ben de sofrayı kurdum. Bizim evde yemek, doğru müzik ve doğru şarap eşliğinde gerçekleştirilen bir etkinliktir.

Annem tavuktan bir lokma alıp beğendiğini belli edercesine babama başparmağıyla işareti yaptıktan sonra bana döndü. “Ee, şu projeden bahsetsene biraz daha.”

“Görülecek ilginç bir şey varmış gibi Indiana’nın meşhur birkaç yerini gezmemiz gerekiyor. Projeyi iki kişilik takımlar halinde yapıyoruz, ben de sınıftaki bir çocukla eşleştim.”

Babam tek kaşını kaldırıp önce anneme sonra bana baktı. “Biliyor musun, okuldayken coğrafya dersinde kimse elime su dökemezdi. Projeye ilgili yardıma ihtiyacınız olursa...”

Annemle aynı anda konuyu değiştirerek yemeğin ne kadar lezzetli olduğunu söyleyip birer tabak daha istedik. Babam ağzı kulaklarına vararak tabaklarımızla beraber mutfağa yollandığı sırada annem de bana dönüp dudak hareketleriyle, “Ucuz atlattık,” dedi. Babamın en büyük zevklerinden biri, okul projelerine yardım etmektir. Sorun şu ki her defasında kendini tutamayıp işi baştan sona kendi yapıyordu.

“Şu projeden...” diyerek yanımıza geldiği sırada, annem de hızlı davranıp, “Şu çocuktan bahsediyordun...” diye araya girdi.

Her hareketimi takip etmek dışında, annemle babam eskisinden pek de farklı değildi. Böyle *önceki* gibi davrandıkları zamanlarda afallıyordum çünkü ben artık önceki Violet değildim.

“Baba, merak ediyorum da,” dedim dolu ağızla. “Bu yemek ilk nasıl ortaya çıkmış? Yani bu tarif nereden akıllarına gelmiş?”

Babamın, okul projelerinden daha düşkün olduğu bir şey varsa, o da bir şeylerin tarihiyle ilgili açıklama yapmaktır. Nitekim yemeğin geri kalanı boyunca İtalya’nın tarihi ve İtalyanların sağlıklı ve basit tariflere sevdasıyla ilgili durmaksızın konuştu. Böylelikle okul projesiyle birlikte *şu çocuk* da unutulmuş oldu.

Yukarı çıktığımda Finch'in Facebook profiline girdim. Hâlâ tek arkadaşı bendim. Derken yeni bir mesaj geldi: **Gardirobun içinden geçip Narnia'ya girmiş gibi hissediyorum.**

Hiç vakit kaybetmeden internette Narnia alıntılarını araştırmaya koyuldum. Baktıklarım içinden en dikkat çekici olanı şuydu: *"Nihayet evimdeyim! Burası benim gerçek vatanım! Ait olduğum yer burası. Hayatım boyunca burayı aramışım meğer... Gel, daha da yukarı; daha da içeri!"*

Ancak alıntıyı kopyalayıp göndermek yerine ayağa kalktım ve takvimden bir günü daha çizdim. Ta hazıranda işaretli "Mezuniyet" sözcüğüne bakarken bir yandan da Hoosier Tepesi'ni, Finch'in masmavi gözlerini ve bana hissettirdiklerini düşündüm. Her şeyin bir sonu olduğu gibi bugün de sona ermişti işte. Ama güzel bir gündü. Hem de aylardır yaşamadığım kadar güzel bir gün...

FINCH

Hayatımın değiştiği günün gecesi

Annem tabağının üzerinden gözünü kırpmaksızın bana bakarken, Decca her zamanki gibi, a  bir kurt yavrusu misali yemeğine gömülmüştü. İşin tuhafı, bu akşam ilk kez ben de iştahla yiyordum.

“Decca, bugün neler öğrendin, anlatsana.”

Decca’nın yanıtlamasına fırsat vermeden, “Aslında mümkünse önce ben anlatmak istiyorum,” diye araya girdim.

Dec, yarı çiğnenmiş lokmasıyla dolu ağızı açık halde yüzüme bakakaldı. Annem de ayağa fırlayıp sofradaki her şeyi etrafa fırlatacağımdan korkarmışçasına bardağını ve tabağını sıkıca tutup endişeyle gülümsüyordu.

“Tabii, Theodore,” dedi. “Anlat bakalım.”

“Yeterince dikkatli bakarsak dünyadaki güzellikleri g rebi-
leceğimizi öğrendim. Ben de dahil, herkesin illa hayal kırıklığı
yaratmak zorunda olmadığını ve doğru insanın yanında duruyorsan

383 metrelik bir tümseğin bile insanı çan kulesinden yüksekte hissettirebileceğini öğrendim.”

Annem nazik ve sessizce beklemeyi sürdürdü. Başka bir şey demediğimi görünce ise başını onaylarcasına salladı. “Bu harika. Gerçekten çok iyi, Theodore. Sence de öyle değil mi, Decca?”

Tabaklarımızdakileri bitirirken annem her zamanki gibi kafası karışık ve allak bullak görünüyordu. Kardeşlerim ve benimle nasıl baş edeceğine dair hiçbir fikri olmadığından endişesi de giderek artıyordu.

Bugün mutlu olduğumdan ve babam annemin sadece kalbini kırmakla yetinmeyip onurunu ve gururunu da iki paralık ettiği için ona acıdığımın, “Anneciğim, bırak da bugün bulaşıkları ben halledeyim. Sen de ayaklarını uzatıp dinlen,” dedim. Babamın bizi en son ve temelli terk edişinde annem yetki belgesini alıp emlakçılık yapmaya başlamıştı. Ancak gayrimenkul piyasasında işler kesat olduğundan, ek iş olarak bir kitabevinde yarı zamanlı çalışıyordu. Dolayısıyla hep yorgundu.

Yüzünün buruştuğunu görünce bir an için ağlayacak diye korktum ama sonra yanağımdan öperek, “Teşekkür ederim,” demekle yetindi. Bunu öyle bıkkın ve bitap bir şekilde söylemişti ki bu kez de ben ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ama böyle mutlu bir günde hiçbir şey keyfimi kaçıramazdı.

Sonra ekledi: “Sen az önce bana ‘anneciğim’ mi dedin?”

Ayakkabılarımı giydiğim sırada gökyüzünde bir gümbürtü koptu ve bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı. Görünüşe bakılırsa soğuk ve gözün gözü görmediği bir sulusepkendi. Bu yüzden koşuya çıkmak yerine banyoya girmeye karar verdim. Üstümdekileri çıkarıp küvete girdiğim sırada yere sıçrattığım damlalardan oluşan su birikintileri sahile vurmuş balık misali titriyordu. Küvetten iki kat uzun olduğum için başlarda hiç de kolay bir iş olmadı. Ama

küveti suyla doldurmuştum bir kere, bu aşamaya geldikten sonra vazgeçmek olmazdı. Ayaklarımı sudan çıkarıp duvardaki karolar-
dan birine yasladım ve suya dalıp duş başlığına, siyah perdeye ve
tavana baktım. Ardından gözlerimi kapayıp bir gölde olduğumu
hayal ettim.

Su huzur vericiydi. Hareketsizdim. Suyun içindeyken güven-
deydim, içinden çıkamadığım bir güç tarafından çekiliyordum. Her
şey giderek yavaşlıyordu; beynimin içinde dörtlüğe koşan düşünceler,
gürültüler... Uyumak istesem bu şekilde, küvetin dibinde uyuyabilir
miyim diye merak ettim ama istemiyordum. Bilincimi akıntıya
bırakırken bilgisayarın başında oturuyormuşum gibi sözcüklerin
yazıya dökülmeye hazır beklediklerini duyuyordum.

1941 Mart'ında, peş peşe geçirdiği üç ciddi bunalımın ardından,
Virginia Woolf eşine bir intihar mektubu yazıp evinin yakınındaki
nehre gitmiş ve cebini ağır taşlara doldurarak kendini suya
bırakmış. Yazdığı not şu cümlelerle başlıyormuş: *"Sevgilim, yine
delirmeye başladığıma şüphe yok. Bu korkunç günlerden birini daha
kaldıramayacağımızı hissediyorum... Bu yüzden bana en doğru gelen
şeyi yapıyorum."*

Kaç dakika olmuştu acaba? Dört? Beş? Daha fazla? Ciğerlerim
yanmaya başladı. *Sakin ol*, dedim kendi kendime. *Sakinliğini koru.*
En büyük yanlışın paniğe kapılmak olur.

Altı dakika? Yedi? Şimdiye kadarki nefes tutma rekorum altı
buçuk dakikaydı. Dünya rekoru ise yirmi iki dakika, yirmi iki sani-
yeydi. Rekor Alman bir nefes tutma yarışçısına aitti. Dediğine göre
olay kontrol ve dayanıklılıkta bitiyordu. Ama bana kalırsa, akciğer
kapasitesinin ortalama bir insanunkinden yüzde yirmi daha geniş
olması daha büyük bir etkendi. Acaba sırf nefes tutarak hayatımı
idame ettirebileceğim bir meslek var mıydı?

*"Sen benim her şeyim oldun... Beni kurtarabilecek biri olsaydı, o
senden başkası olamazdı."*

Gözlerimi açıp küvetin içinde doğrularak soluk soluğa, ciğerlerimi oksijenle doldurdum. Neyse ki kimse bu halimi görmüyordu çünkü ağızımdan, burnumdan su fışkırtarak delicesine öksürüyordum. Hayata yeniden kavuşmanın coşku patlamasını hissetmiyordum; yalnızca koca bir boşluk, havaya susamış ciğerler ve yüzüme yapışan sırlıslık saçlarım.

VIOLET

Mezuniyete 148 gün

Perşembe. Coğrafya dersi.

Bartlett'in Kirli Çamaşırları, intihara meyilli 10 öğrencinin listesini çıkarmıştı. Listenin ilk sırasında Theodore Finch'in ismi olduğundan telefonum susmak bilmiyordu. Jordan Gripenwaldt, okul gazetesinin ilk sayfasında listenin yanı sıra gençlerin intihar girişimleriyle ilgili bilgi ve kaynaklar ile çözüm önerilerine de yer vermişti ama kimse bu kısmıyla ilgilenmiyordu.

Telefonumu kapayıp gözümün önünden kaldırdım. Kafamı dağıtmak için Ryan'a, "Indiana'nın Güzellikleri" projesinin nasıl gittiğini sordum. Takım arkadaşı Joe Wyatt'tı. Projenin konusu olarak da beyzbolu seçmişlerdi. İlçemizin beyzbol müzesini ve Jasper'daki Indiana Beyzbol Şeref Kürsüsü'nü ziyaret etmeyi planlıyorlardı.

"Kulağa harika geliyor," dedim. Ryan'ın saçıyla oynadığını fark edince buna engel olmak için öne doğru eğilip çantamda bir şey arıyormuşum gibi yaptım.

Amanda ve Roamer ise gezi durakları olarak James Whitcomb Riley Müzesi'nin yanı sıra Bartlett'ta, gerçek bir Mısır mumyasının da sergilendiği yerel çiftlik ve tarih müzesine karar vermişlerdi. Açıkçası iki başlı tavuk ve eski tarım aletlerinin yanında teşhir edilen bir Mısırlı din adamı olmaktan daha acınası bir şey düşünemiyordum.

Amanda bir yandan atkuyruğu şeklinde topladığı saçlarının uçlarını inceliyordu. Benim dışımda bir tek o telefonunu duymazdand geliyordu. "Ee, nasıl gidiyor? Çekilmez, değil mi?" Bakışlarını saçlarından ayırıp yüzüme baktı.

"Ne nasıl gidiyor?"

"Finch."

Omzumu silktim. "Fena değil."

"Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun!"

"Hayır, yok öyle bir şey." Ama artık herkes bana baktığı için yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Amanda boşboğazın tekiydi.

Neyse ki zil çaldı ve Bay Black hepimizden dikkatimizi ona vermemizi istedi. Telefonum kapalı olduğu için bir ara Ryan bana bir not uzattı. Kolunun altından notu bana doğru salladığını görünce notu aldım. *Cumartesi gecesi, iki filmlik arabalı sinema? Sadece sen ve ben?*

Cevap yazdım: *Sonra konuşsak?*

Ryan'ın koluna dokunup notu geri uzattım. Bay Black tahtaya doğru yönelip HABERSİZ SINAV yazdı ve soruları alt alta listelemeye başladı. Peşi sıra sınıftan homurtularla beraber defterlerden kâğıt koparma sesleri yükseldi.

Beş dakika sonra üstünde aynı siyah tişört, aynı siyah kot pantolon, tek omzuna asılı sırt çantası, kolunun altında ise kitapları, defterleri ve yıpranmış deri ceketıyla eşyalarını döke saça Finch sınıfa girdi. Yere saçılan anahtarlarını, kalemlerini ve sigarasını topladıktan sonra Bay Black'i başıyla selamladı. Ona bakarken

aklımdan tek bir düşünce geçiyordu: *Hayatımın en korkunç sırrını bilen kişi bu olamaz.*

Ardından durup tahtadaki yazıyı okudu. “Habersiz sınav mı? Kusura bakmayın, hocam. Bir dakika...” dedi Avustralyalı aksanıyla. Yerine geçmeden önce yanıma gelip defterimin üzerine bir şey bıraktı.

Ryan’ın sırtına hafifçe vurduktan sonra Bay Black’in masasına bir elma bırakıp yeniden özür diledi ve sınıfın öbür köşesindeki yerine geçip oturdu. Sıramın üzerine bıraktığı şey, çirkin, boz renkli bir taş parçasıydı.

Ryan önce taşa, sonra bana baktı ve bakışlarını Roamer’a çevirdi. Roamer da gözlerini kısarak Finch’ten tarafa bakıp yüksek sesle, “Ucube,” dedi. Boynunda bir ilmek asılıymış da kendini öldürüyormuş gibi bir hareket yapmayı da ihmal etmedi.

Diğer yandan Amanda kolumu sertçe dürterek, “Versene bir bakayım şuna,” dedi.

Bay Black parmaklarını ahşap masaya vurdu. “Beş saniye daha... devam ederseniz... hepinizin sınav notu... sıfır olacak.” Ardından avcuna aldığı elmayı fırlatacakmış gibi bir bakış attı.

Sınıf sessizliğe gömülünce Bay Black elmayı masasına geri bıraktı. Ryan önüne döndü ve artık ense kökündeki çillerini görebiliyordum. Beş soruluk sınav kolaydı. Bay Black kâğıtları toplayıp ders anlatmaya geçtiği sırada önümdeki taşı alıp arkasını çevirdim.

Altında, *Sıra sende*, yazıyordu.

Ders biter bitmez, konuşmaya fırsat bulamadan Finch kapıdan çıkıp gitti. Taşı çantama koydum. Ryan bana İspanyolca dersine kadar eşlik ediyordu ama el ele tutuşmuyorduk. “Ne diye sana bir şeyler veriyor? Hayatını kurtardığın için teşekkür hediyesi falan mı?”

“Verdiği şey taş, Ryan. Hayatını kurtardığım için teşekkür hediyesi verecekse biraz daha iyi bir şey beklerim.”

“Ne olduğu umurumda değil.”

“Tanrı aşkına, yapma, Ryan.”

“Ne yapıyormuşum?” Yanından geçtiğimiz herkes gülümseyerek, “Selam, Ryan,” “N’aber, Cross?” demekten kendilerini almadığından Ryan da hepsine başıyla selam veriyordu. Utanmasalar yerlere kadar eğilip kafasından aşağı konfeti saçacaklardı. Adım kahramana çıktığı için aralarından bazıları bana da selam verecek kadar nazikti.

“Eski sevgilin başka bir çocukla proje yapıyor diye kıskanıyorsun.”

“Kıskandığım falan yok.” İspanyolca sınıfının önünde durduk. “Senin için deliriyorum, anlasana. Bence yeniden birlikte olmalıyız.”

“Hazır olduğumu sanmıyorum.”

“Ben yine de sormaya devam edeceğim.”

“Bunu yapmana engel olamam sanırım.”

“Seni rahatsız edecek olursa bana söylemen yeterli.”

Dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Böyle gülümsediğinde, ağzının kenarında tek bir gamze beliriyordu. Onu ilk gördüğümde beni en çok bu gamze etkilemişti. Yanağından öpeyim derken hiç düşünmeksizin uzanıp gamzesine bir öpücük kondurdum. Bu duruma hangimizin daha çok şaşırdığını bilemiyorum. Hemen ardından, “Endişelenmene gerek yok. Sadece bir okul projesi,” dedim.

Akşam yemekte, korktuğum şey başıma geldi. Annem bana dönüp, “Geçen hafta okulun çan kulesine mi çıktın?” diye sordu.

Babamla ikisi masanın iki ucundan pür dikkat bana bakıyorlardı. Ağzımdaki lokma boğazıma kaçınca boğulur gibi aksırıp tıksırmaya başladım. Annem ayağa fırlayıp sırtıma vurdu.

“Çok mu baharatlı olmuş?” diye sordu babam.

“Yok, baba. Harika,” dedim zar zor çünkü hâlâ öksürüğüm kesilmemişti. Peçeteyle ağzımı kapayıp veremli bir ihtiyar gibi aksırmaya devam ettim.

Annem, öksürüğüm geçene dek sırtıma vurmayı sürdürdü. Ardından yerine oturup konuşmasına kaldığı yerden devam etti: “Yerel gazeteden bir muhabir aradı. Kahraman kızımızla ilgili bir haber yapmak istiyormuş. Neden bize söylemedin?”

“Bilmem. Bence çok abartıyorlar, ben kahraman falan değilim. Doğru zamanda doğru yerdeydim. Üstelik gerçekten atlamaya niyeti olduğunu da sanmıyorum.” Ağzım aniden kupkuru kesilince bardaktaki suyu kafaya diktim.

“Kim o çocuk peki?” diye sordu babam.

“Okuldan bir çocuk işte. Şimdi iyi ama.”

Annemle babam göz göze geldiklerinde akıllarından geçeni adeta okuyabiliyordum: *Kızımız düşündüğümüz kadar ümitsiz vaka değilmiş.* Artık bu yeni ve artık gölgesinden korkmayan cesur Violet’tan daha büyük beklentileri olacağı kesindi.

Annem yeniden çatalına uzandı. “Gazeteden arayan kadın, adıyla birlikte telefon numarasını da bırakıp ilk fırsatta onu aramanı rica etti.”

“Harika,” dedim. “Teşekkürler. Arayacağım.”

“Bu arada...” Annemin ses tonu durduk yere sıradan bir hal aldığına göre söyleyeceği şeyden hoşlanmayacaktım. Bir an önce yukarı çıkmak için lokmalarını art arda ağzıma tıkmaya başladım. “Bahar tatili için New York’a gitmeye ne dersin? Epeydir ailece tatile çıkmadık.”

Kazadan beri çıkmamıştık. Bu, Eleanor’suz da ilk yolculuğumuz olacaktı. Ne var ki aylardır birçok ilkimiz olmuştu; ilk Şükran Günü, ilk Noel, ilk yılbaşı... Hayatımda onsuz geçirdiğim ilk takvim yılım.

“Şehirdeki gösterilere gideriz, alışveriş yaparız. İstersen üniversiteye de uğrar, ilgi çekici dersler, konferanslar olup olmadığına bakarız.” Annemin yüzünde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki... İşin kötüsü babam da gülümsüyordu.

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedim ama gerçekte buna inanmadığımı üçümüz de biliyorduk.

Gece, aylardır tekrar edip duran aynı kâbusu gördüm: her zamanki gibi biri arkamdan gizlice sokulup beni boğmaya çalışıyordu. Boynuma doladığı elleri boğazımı gittikçe sıkıyor ama kimin yaptığını göremiyordum. Bu adam her kimse bazen bana dokunmuyordu fakat orada olduğunu biliyordum. Bazen de nefesim tükenene dek boğazımı bırakmıyordu. Başım dönüyordu, bedenim süzülüyordu, düşüyordum.

Derken uyandım ve birkaç saniye, nerede olduğumu algılamaya çalıştım. Doğrulup ışığı yaktım. Kâbusumdaki adam çalışma masasının arkasına veya gardırobumun içine saklanmış olabilir endişesiyle etrafa bakındım. Ardından dizüstü bilgisayarına uzandım. Önceden olsa bir şeyler; kısa bir hikâye, bir blog yazısı ya da alelade düşüncelerimi yazardım. İçimdeki her neyse tamamen dışarı atana kadar yazardım da yazardım. Bir süre, önümdeki boş sayfaya öylece baktım. Sonra birkaç sözcük yazıp geri sildim. Yazdım, sildim. Yazar olan Eleanor değil, bendim. Gelgelelim ne zaman yazmaya kalksam ona ihanet ettiğimi hissetmekten kendimi alamıyordum. Belki ben hâlâ buradayken, o olmadığı içindi. Geçen nisandan beri yaşadığım her saniyede, önemli veya önemsiz her olayda ona ihanet ettiğimi hissediyordum.

Sonunda çareyi Facebook’a girmekte buldum. Finch’ten yeni bir mesaj vardı. Gece 01.04’te göndermişti: **Dünyanın en uzun kadını ve en uzun erkeğinin Indiana’lı olduğunu biliyor muydun? Bundan eyaletimizle ilgili nasıl bir sonuç çıkarabiliriz?**

Saatin kaç olduğuna baktım: 01.44. **Besin kaynaklarımızın öteki eyaletlere göre daha zengin olduğu mu?** diye yazıp gönderdim.

Evin sessizliği içinde ekranı seyrettim. Bu saatte uyuduğunu, bir tek benim uyanık olduğumu düşündüm. Bir şeyler okumalı ya da ışığı söndürüp sabaha kadar birkaç saat daha uyumaya çalışmalıydım.

O sırada Finch'ten yanıt geldi: **Aynı zamanda dünyanın en iri adamı da buralı. Besin kaynaklarımızın aslında sorunlu olduğu konusunda endişelerim var. Belki bu kadar uzun boylu olmamın bir sebebi de budur. Ya hiç durmaksızın uzamaya devam edersem? Boyum beş metre olduğunda da beni isteyecek misin?**

Ben: **Seni şimdi bile istemezken o zaman nasıl isteyebilirim?**

Finch: **Sabırlı ol. En çok da nasıl bisiklet sürerim diye endişeleniyorum. O kadar uzunlara göre bisiklet yaptıklarını sanmıyorum.**

Ben: **Olaya iyi tarafından bak. Bacakların o kadar uzun olacak ki tek bir adımın, ortalama bir insanın otuz-kırk adımına eşit olacak.**

Finch: **Yani diyorsun ki, gezerken seni de kucağımda taşıyabilirim.**

Ben: **Evet.**

Finch: **Ne de olsa meşhur birisin.**

Ben: **Kahraman olan sensin, ben değilim.**

Finch: **Kahraman falan değilim, inan bana. Hem sen bu saatte niye ayaktasın?**

Ben: **Kötü rüyalar.**

Finch: **Sık sık görüyor musun?**

Ben: **Eh işte.**

Finch: **Kazadan beri mi, yoksa öncesinde de görüyor muydun?**

Ben: **Kazadan beri. Ya sen?**

Finch: **Yapacak, yazacak ve düşünecek çok şey var. Ayrıca ben olmasam sana kim arkadaşlık edecek?**

Bartlett'in Kirli Çamaşırları'nda yazarlarla ilgili özür dilemek; oradaki zırvalara kimsenin itibar etmediğini, sonunda hepsinin unutulup gittiğini söylemek isterken o bir şey yazdı: **Fıçı'da buluşalım.**

Ben: **Olmaz.**

Finch: **Fazla bekletme. Ya da düşündüm de, sizin evde buluşuruz.**

Ben: **Olmaz.**

Cevap yok.

Ben: **Finch?**

FINCH

13. gün

Penceresine birkaç kez taş attım ama aşağı inmedi. Zile basayım dedim ama anne ve babasını uyandırmaktan başka işe yaramazdı. Ben de beklemeye koyuldum. Ne odasının perdesinde bir hareket vardı ne de sokak kapısında. Üstelik hava buz gibiydi. Sonunda Küçük Piç'e atladığım gibi evin yolunu tuttum.

Gecenin kalanında "Uyanık Kalmanın Yolları" başlıklı bir liste hazırladım. İlk akla gelenler Red Bull, kahve, kafein hapları gibi uyarıcılar olsa da amacım birkaç saat uykusuz kalmak değil, uzun vadede elimden geldiğince uyanık kalabilmektir.

1. Koş.
2. Yaz (düşünmek istemediğim şeyler de dahil; içinde kalacağına kâğıda kus).
3. Bu doğrultuda, aklına gelen her düşünceyi kabullen (ne olursa olsun korkma).
4. Suyu gir.

5. Plan yap.
6. Arabaya bin ve içinden neresi geliyorsa oraya sür. Gidecek bir yer olmasa bile. (Not: Gidecek bir yer her zaman bulunur.)
7. Gitar çal.
8. Odanı, notlarını, düşüncelerini düzene sok. (Planlamakla aynı şey değil.)
9. Hâlâ burada olduğunu ve hayatınla ilgili söz sahibi olduğunu hatırlamak için ne gerekiyorsa yap.
10. Violet.

VIOLET

Özgürlüğe 147-146 gün

Ertesi sabah. Ev. Kapıdan dışarı adım atmamla birlikte Finch'i evin önünde, gözleri kapalı ve siyah botlu ayaklarını üst üste atmış halde, çimlerin üzerinde uzanırken buldum. Hemen yanında yarı kaldırımında yarı çimlerin üzerinde yan yatmış bisikleti vardı.

Ayakkabısının tabanını dürttüm. "Bütün gece burada mıydın?"

Gözlerini açtı. "Demek burada olduğumu biliyordun. Dışarıda, özellikle de dondurucu kutup soğuşunda beklerken insanın görmezden geldiğini anlaması pek mümkün olmuyor." Ayağa kalktı, sırt çantasını omzuna astı ve bisikletini yerden kaldırdı. "Başka kâbus gördün mü?"

"Hayır."

Leroy'u garajdan çıkardığım sırada Finch de bisikletini sokakta bir aşağı bir yukarı sürüp duruyordu. "Ee, nereye gidiyoruz?"

"Okula."

"Yarın diyorum. Gezi için. Tabii başka önemli planların yoksa."

Bunu söylerken başka planım olmadığından çok emin gibiydi. Ryan'ı ve sinema teklifini düşündüm. Ona henüz bir yanıt vermemiştim. "Yarın için söz veremem." Bisikletlerimizi okula doğru sürerken Finch bir ileri fırlayıp bir geri dönüyordu. Bir hızlanıyor, bir yavaşlıyordu.

Huzura yakın bir hisle yolumuza devam ediyorduk; ta ki Finch, "Takım arkadaşın ve hayatını kurtaran çocuk olarak, kaza gecesi olanları bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum," diyene kadar.

Leroy'un hâkimiyetini kaybettim ve bisiklet yalpalamaya başladı. Finch uzanıp Leroy'la birlikte düşmememiz için beni tuttuğu an elektrik akımları yine vücuduma hücum etti ve henüz toparlanmamışken dengemi tekrar kaybettim. Bir dakika kadar Finch'in eli bisikletimin selesinden ayrılmadan yan yana ilerledik. Diğer yandan Amanda veya Suze'a görünmemek için radarlarımı açık tutmaya çalışıyordum zira halimizi gördükleri an neler düşüneceklerini çok iyi biliyordum.

"Ee, nasıl oldu?" Kaza konusunu böyle durduk yere, sıradan bir şeymiş gibi açmasından nefret ediyordum. "Sen bana o geceden bahsedersen, ben de sana karnımdaki yara izinin hikâyesini anlatacağım."

"Niçin bilmek istiyorsun?"

"Çünkü hoşuma gidiyorsun. Öyle romantik, *hadi işi pişirelim* bağlamında değil de, sınıf arkadaşı olarak yani. Bir de anlatmanın sana yardımı dokunabilir."

"Önce sen anlat."

"Şikago'dayken bir barda tanıştığım elemanlarla sahne almıştık. 'Hey adamım, gitaristimiz son anda yan çizdi. Sen de sahne tozu yutmuş birine benziyorsun. Bizimle çalsana,' falan dediler. Ben de kabul ettim. Ne bir prova, ne bir şey. Öyle bodoslama çıktım sahneye. Neyse, o gece mekânı deli gibi coşturduk. Ama öyle böyle değil. Hendrix'ten bile çekiciydim. Grubun geri kalanıyla birlikte

yan çizen gitarist de bunu gördü. Sonra aşağılık herif peşimden sahneye çıktığı gibi gitar penasıyla üzerime saldırdı.”

“Gerçekten böyle mi oldu?” Okul artık görüş alanımıza girmişti. Arabalarından inen öğrenciler bahçede takılıyorlardı.

“Araya bir de kız meselesi girmiş olabilir.” Yüzündeki ifadeden, anlattıklarının gerçek olup olmadığı tam anlaşılmasa da, aklınca benimle kafa bulduğundan adım gibi emindim. “Sıra sende.”

“Hikâyenin aslını anlatana kadar şansına küs,” diyerek pedallara yüklenip otoparkın bisiklet park yerine doğru hızla sürdüm. Durduğumda Finch hemen arkamda kahkahalarla gülüyordu. Derken cebimdeki telefonun peş peşe titrediğini fark ettim. Çıkarıp baktığımda Suze’dan beş yeni mesaj vardı. Beşinde de aynı şey yazıyordu: **Ucube Theodore mu?! Şaka mısın?! Etrafa bakındım ama görünürde yoktu.**

“Yarın görüşürüz,” dedi Finch.

“Aslında yarın için başka planlarım var.”

Telefonuma baktı, ardından anlaşılmaz bir ifadeyle bakışlarını yüzüme çevirdi. “Peki. Öyle olsun. O zaman sonra görüşürüz, Ultraviyole.”

“Sen bana ne dedin az önce?”

“Ne dediğimi duydun.”

“Okul bu tarafta.” Binayı işaret ettim.

“Biliyorum,” dedi ve aksi tarafa doğru uzaklaştı.

Cumartesi. Ev. Yerel gazete muhabiri Jerri Sparks aradı. Fotoğraf çekimi için yanıma birini göndermek istiyordu. “Başkasının hayatını kurtardığınızı bilmek nasıl bir his? Geçen yıl yaşadığınız korkunç kazadan haberim var elbette. Bu olay, travmayı atlatmanıza yardımcı oldu mu?” dedi hattın öbür ucundaki kadın.

“Nasıl olabilir ki?”

“Ablanızın hayatını kurtaramamışken, Theodore Finch adındaki bu çocuğun hayatını kurtarmış olmanız...”

Telefonu yüzüne kapadım. *Sanki ikisi aynı şeymiş gibi...* Üstelik hayat kurtaran kişi ben değildim. Ortada bir kahraman varsa o da Finch’ti, ben değildim. Ben sadece kahraman numarası yapan sıradan bir kızdım.

Ryan, sözleştiğimiz saatten beş dakika önce evimize geldiğinde hâlâ burnumdan soluyordum. Arabalı sinema bizim evden yaklaşık bir kilometre uzaklıkta olduğu için yürümeye karar verdik. Yürürken ellerimi montumun cebinden çıkarmadım ama yol boyunca kollarımız birbirine çarpıp durdu. Sanki ilk randevumuza geri dönmüştük.

Arabalı sinema alanına vardığımızda Amanda ve Roamer, bizi Roamer’ın park halindeki arabasında bekliyorlardı. Roamer, devasa bir eski Chevy Impala kullanıyordu. Araba sahiden de kocamandı. Roamer’ın tabiriyle Parti Arabası’ydı çünkü içine aynı anda yaklaşık altmış beş kişi sığabiliyordu.

Ryan benim için arka kapıyı açtı ve arabaya bindim. Park halinde olduğu için, arabada oturmaktan rahatsız olmadım; tabii döşemeye sinmiş sigara dumanı, hamburger ve belli belirsiz ot kokusunu saymıyorum.

Japon yapımı iki canavar filmi izleyecektik. Film başlamadan önce Ryan, Roamer ve Amanda üniversitenin –üçü de sonraki yıl Indiana Üniversitesi’ne gideceklerdi– nasıl da eğlenceli olacağından bahsederken ben Jerri Sparks’ın dediklerini, New York’u, bahar tatilini ve Finch’i düşünüyordum. Onu ektiğim için kendimi kötü hissediyordum. *O benim hayatımı kurtarmışken* neden ona öyle kaba davranmıştım ki? Üstelik onunla gezmek, kesinlikle bundan daha eğlenceli olurdu. Hatta başka herhangi bir şeyin bundan daha eğlenceli olacağına kuşkum yoktu.

Arabanın camları açık olmasına rağmen içerisi sıcak ve boğucuydu. İkinci film başladığı sırada Roamer ve Amanda arabanın geniş ön koltuğuna uzanıp neredeyse tamamen sessizliğe gömüldüler. Neredeyse. Ara sıra iki aç köpeğin mama kâsesinden yemek yemesi misali şapır şupur sesler geliyordu.

Filme odaklanmaya çalıştım. İşe yaramayınca, önümdeki sahneyi kafamda yazmaya karar verdim. *Amanda'nın başı yükselip koltuğun ardından belirdiğinde, bluzunun açık yakasından sutyeni göründü. Sarı çiçekli, açık mavî bir sutyen. Bu talihsiz görüntü bir daha hiç silinmemek üzere retinama kazınmıştı...*

Dikkatimi dağıtan bir sürü etken olduğu için, sesi bastırma çabasıyla Ryan'la konuşmayı denedim ama Ryan konuşmaktan ziyade elini bluzumdan içeri sokmaya daha hevesliydi. On yedi yıl, sekiz ay, iki hafta ve bir gündür bir arabanın arka koltuğunda (ya da başka herhangi bir yerde) henüz seks yapmamış biri olarak, geleneği bozmaya hiç niyetim yoktu. Bu nedenle manzarayı seyretmek istediğimi söyleyerek alelacele kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Ancak etrafımızdaki arabalar ve onların ötesindeki mısır tarlaları dışında ortamdaki tek manzara gökyüzündeydi. Başımı arkaya atıp bir anda karşıma çıkan yıldızlardan büyüledim. Ryan da apar topar peşimden gelince takımyıldızları biliyormuşum gibi gökyüzünü işaret edip hepsiyle ilgili hikâyeler uydurmaya başladım.

Acaba Finch ne yapıyordu? Belki bir yerlerde gitar çalıyordu. Belki yanında bir kız vardı. En azından ona bir gezi borçluydum, hatta çok daha fazlasını. Bugün sözde arkadaşlarım yüzünden onu ektiğimi düşünmesini istemiyordum. Eve gider gitmez bir sonraki durağımızın neresi olacağıyla ilgili araştırma yapmaya karar verdim. (Anahtar sözcükler: *Indiana'da sıradışı mekânlar, olağanüstü Indiana, eşsiz Indiana, Indiana'nın gariplikleri.*) Finch'in işaretlediklerini kopyalamamak için bir de ondaki haritanın aynısından edinmem lazımdı.

Ryan kolunu bedenime sararak beni öpmeye başladı. Bir an için ben de kendimi onu öperken buldum. Derken kendimi zamanda yolculuğa çıkmış gibi hissettim; Impala yerine bu kez Ryan'ın ağabeyinin Jeep'i vardı. Ön koltukta Roamer ve Amanda yerine Eli Cross ile Eleanor oturuyordu. Arabalı sinemada *Zor Ölüm* serisini izliyorduk.

Ryan'ın eli yeniden tişörtümden içeri doğru süzülünce geri çekildim. Geçmişe yolculuk sona ermişti. Impala geri gelmişti; Roamer ile Amanda ve canavar filmi de.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama eve gitmem lazım. Sokağa çıkma yasağım var," dedim.

"Ne zamandan beri?" Aynı anda önemli bir şeyi hatırlamış gibi, "Kusura bakma, V," dedi. Yasağın sebebini kazaya bağladığından emindim.

Ardından beni eve bırakmayı teklif etti. Teşekkür ederek teklifini geri çevirdim ama dinlemedi.

Evin önüne geldiğimizde, "Çok güzel vakit geçirdim," dedi.

"Ben de."

"Seni ararım."

"Peki."

Dudağıma iyi geceler öpücüğü kondurmak için eğildiğinde yanağına öpmesi için yüzümü hafifçe yana çevirdim. Kapıdan içeri girerken baktığımda hâlâ aynı noktada dikiliyordu.

FINCH

15. gün (Hâlâ uyanığım)

Sabah erkenden Violet'ın evine gittiğimde annesiyle babası kahvaltı ediyorlardı. Babasının, ağız ve göz çevresinde endişeden peyda olmuş çizgilerle dolu, ciddi bir yüz ifadesi ve sakalları vardı. Annesi ise, dalgalar halinde dökülen açık kumral saçları ve kızına kıyasla biraz daha keskin hatlı, kalp biçimindeki yüzüyle Violet'ın aşağı yukarı yirmi beş yıl sonraki kopyasına benziyordu. Bakışları sıcak ve içten olsa da dudakları üzüntüsünü ele veriyordu.

Beni içeri çağırıp kahvaltıya davet ettiler. Sofraya geçtiğimizde annesiyle babasına Violet'ın kazadan önce nasıl biri olduğunu sordum zira öncesinde tanışmıyorduk. Violet aşağı indiği sırada, ikisi birlikte, Violet ile Eleanor'un önceki yıl bahar tatilinde New York'a gitmekten vazgeçtiklerini ve Boy Parade'den röportaj koparabilmek için grubu Cincinnati'den Indianapolis'e, oradan da Şikago'ya kadar takip ettiklerinden bahsediyorlardı.

Violet beni görür görmez şaşkınlıkla, "Finch?" dedi. Bunun üzerine ben de, "*Boy Parade* mi?" diye sordum.

“Aman Tanrım. Bunu ona neden anlattınız ki?”

Kendimi tutamayıp kakhahayla gülmeye başladım. Annesiyle babası da bana katıldı ve bir araya gelmiş üç eski dost gibi delicesine güldük. Violet ise kafayı yemişiz gibi bize bakmakla yetiniyordu.

Sonrasında Violet’la evin önüne çıktık. Gezi yerini seçme sırası onda olduğu için gideceğimiz yerin adresini kabaca tarif etti ve onu izlememi söyledi. Sonra yanımdan ayrılıp garaj kapısına doğru yöneldi.

“Bisikletimi getirmedim.” Bir şey demesine fırsat vermeden yemin eder gibi tek elimi yukarı kaldırdım: “Ben, kafadan kontak Theodore Finch, kasaba içinde saatte elli kilometreyi ve eyaletlerarası yolda sekseni aşmayacağıma dair namusum ve şerefim üzerine yemin ederim. Nerede ve ne zaman istersen duracağım. Tek istediğim, bir kez olsun denemen.”

“Kar yağıyor.”

Abartıyordu. Sadece tek tük serpiştiriyordu.

“Tutacak gibi değil. Bak, zaten bisikletle gidebileceğimiz mesafelerde görülebilecek yerleri gördük. Arabayla gidersek daha fazla yer görebiliriz. Gerçekten, olasılıklarımız sınırsız. Hiç olmazsa benim için bir yolcu koltuğuna otur. Seni tuzağa düşürüp sürmeye başlamayacağımdan emin olman için koltuğa oturmanı ta burada bekleyeceğim.”

Olduğu yerde kalakalmıştı. “İnsanları istemedikleri şeyleri yapmaya zorlayamazsın. Her işe burnunu sokup emrivaki yapıyorsun; şunu yapacağız, bunu yapacağız diyorsun ama kimseyi dinlediğin yok. Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun.”

“Aslına bakarsan seni, odanda kapanmış haldeyken veya o aptal turuncu bisikletinin üzerindeyken düşünüyorum. Oraya gitmeliyim, buraya gitmeliyim diyorsun ama iki tekerleğin üzerinde, üç beş kilometrelik alan dışında ya da yeni bir yere gitmiyorsun.”

“Belki o üç beş kilometrelik alanda dolaşmayı seviyorumdur.”

“Hiç sanmıyorum. Bu sabah annenle baban eski *Violet*’tan bahsederken gözümden yeterince belirgin bir tablo oluştu. O kız, korkunç bir müzik zevki olsa da, eğlenceli ve biraz da asi birine benziyor. Şimdi baktığımda tek gördüğüm ise hayatı yaşamaktan korkan bir kız. Etrafındaki insanlar hayatına devam etmen için seni arada bir nazıkçe dürtecekler ama Zavallı Violet’ı üzmemek için asla zorlamayacaklar. Oysa senin dürtülmeye değil, iteklenmeye ihtiyacın var. O deveyi düze çıkarmanın vakti geldi de geçiyor bile. Yoksa kafanda diktiğin o hayali kulenin tepesinden asla ayrılamazsın.”

Bir hışımla yanımdan geçip arabaya bindi ve etrafı incelemeye koyuldu. Ortılığı biraz temizlemeye çalışmama rağmen orta konsol bir sürü kalem, kâğıt parçaları, sigara izmaritleri, çakmak ve gitar penalarıyla doluydu. Arka koltukta ise bir battaniye ile bir yastık vardı. Violet’ın bana bakışından anladığım kadarıyla arkadaşlarını fark etmişti.

“Merak etme. Amacım seni baştan çıkarmak falan değil. Öyle olsaydı, anlardın. Emniyet kemeri.” Emniyet kemerini sertçe çekip yerine taktı. “Şimdi kapıyı kapa.” Kapıyı örttüğü sırada kollarım hâlâ önüme kenetli bir vaziyette çimlerin üzerinde beklemeye devam ettim.

Ardından sürücü tarafına ilerleyip kapıyı açtım. Harlem Avenue Lounge diye bir mekândan almış olduğum peçetenin arkasına yazdıklarını okuduğu sırada içeri doğru eğildim.

“Ee, ne diyorsun, Ultraviyole?”

Derin bir nefes aldı. Sonra bıraktı. “Tamam.”

Mahallelerinden geçerken saatte otuz kilometreyi aşmıyordum. Sokak sokak ilerlerken her DUR tabelasında ve ışıktaki bekleyip, “Nasılız?” diye soruyordum.

“İyi. Fena değil.”

Anayola çıktığımızda hızı elli beş kilometreye yükselttim.
“Şimdi nasıl?”

“Harika.”

“Ya şimdi?”

“Sormayı keser misin?”

O kadar yavaş ilerliyorduk ki arabalar ve kamyonlar yanımızdan hızla geçip korna çalıyorlardı. Hatta adamın biri penceresini açıp bağırarak hareket çekti. Gaz pedalını köklememek için kendimi zor tutuyordum ama aslında başkaları bana yetişebilsin diye yavaşlamaya alıştım.

İkimizin de dikkatini başka yöne çekmek için, o gün çan kulesindeki gibi konuşmaya başladım: “Hayatım boyunca etrafımdaki herkesten ya üç kat daha hızlı ya da üç kat daha yavaş koştum. Küçükken oturma odamızda daireler çizerek deli gibi koşardım. Devamlı aynı yerde koştuğumdan halının üzerini halka şeklinde aşındırmayı başarmıştım. Bir süre sonra babam bu durumdan sıkılıp halıyı kendi elleriyle yırttı. Sonra da yenisini almak yerine tutkallı ve yırtık pırtık halı parçalı yer döşemesini öylece bıraktı.”

“Yap o zaman. Hızlı sür.”

“Aman Tanrım. Yetmişle uçalım o zaman.” Ama çaktırmadan seksen kilometreye kadar bastım. Benden mutlusu yoktu; Violet’ı arabaya bindirmeyi başarmıştım ve babam iş için şehir dışına çıktığından akşamki Zorunlu Aile Yemeği iptal olmuştu. “Bu arada annenle baban muhteşem insanlar. Aile piyangosunda turnayı gözünden vurmuşsun, Ultraviyole.”

“Teşekkürler.”

“Demek... Boy Parade, ha? Röportajı koparabildiniz mi bari?”

Ters bir bakış attı.

“Peki. Kazadan bahset o zaman.” Beklentimin aksine camdan dışarı bakıp anlatmaya başladı.

“Çok bir şey hatırlamıyorum aslında. Partiden çıkıp arabaya bindik. Eli’la ikisi kavga etmişlerdi...”

“Eli Cross mu?”

“Geçen yılın neredeyse tamamında çıkıyorlardı. Eleanor öfkeliydi ama arabayı benim sürmeme izin vermedi. A Caddesi Köprüsü’nden geçmesini söyleyen bendim.” Sesi giderek alçaldı. “Köprü, Yoldan Önce Buzlanır’ yazılı tabelayı hatırlıyorum. Sonra kaydığımızı ve Eleanor’un, ‘Direksiyona hâkim olamıyorum,’ dediğini... Bariyerden çıkıp havada savrulduk. Eleanor’un çığlığını duydum. Sonrası kayıp. Üç saat sonra hastanede uyandım.”

“Bana ondan bahset.”

Camdan dışarıyı seyreliyordu. “Zekiydi, inatçıydı, karamsardı, komikti, tepesi attığında gözü kimseyi görmezdi ama sevdiklerine karşı hep sevecen, kollayıcıydı. En sevdiği renk sarıydı. Ara sıra tartışsak da beni hep korurdu. Ona her şeyimi anlatırdım çünkü Eleanor kimseyi yargılamazdı. Dostumdu.”

“Benim hiç dostum olmadı. Nasıl bir şey?”

“Bilmem. Sanırım yanındayken tamamen kendin olabildiğin insan. Hem en iyi hem de en kötü yanlarını bilir ve buna rağmen seni sever; tartışsan da, öfkeden deliye dönsen de dostluğunuzun bozulmayacağını bilirsin.”

“O dediğinden bana da bir tane lazım.”

“Baksana, Roamer ve diğerlerinin davranışları için üzgünüm. Onlar adına senden özür dilerim.”

Hız sınırı yüz ondu ama doksan beşin üzerine çıkmamak için var gücümle çabalıyordum. “Senin bir suçun yok ki. Ayrıca üzölmek zaman kaybından başka bir şey değıl. Hayatı, sonradan pişman olmayacağıın, özür dilemek zorunda kalmayacağıın şekilde yaşamalısın. İşini sağlama alıp baştan doğru olanı yaparsan sonrasında özür dilemeye gerek kalmaz.” *Söyleyene bak.*

Gezici Kütüphane Parkı, Bartlett'ın hemen dışındaki mısır tarlaları boyunca uzanan kır yolu üzerindeydi. Arazi düzlük, etrafta da tek tek ağaç olunca karavanlar gökdelen gibi görünüyordu. Direksiyonun üzerine doğru eğildim. “Bu da ne böyle?”

Violet da ellerini arabanın ön konsoluna yaslayarak öne eğildi. İçeri sapıp çakıllı yola girerken açıkladı: “Kaliforniya'dayken bunu ara sıra yapardık. Annem, babam, Eleanor ve ben arabaya atlayıp kitap avına çıkardık. Her birimiz bulmak istediğimiz birer kitap seçer, hepsini buluncaya dek eve dönmezdik. Günde sekiz veya on kitapçıyı ziyaret ettiğimiz bile olurdu.”

Benden önce arabadan fırlayıp çakıllı alanın ve tarlanın ardındaki karavanların ilkinde; 1950 model bir Air Stream'e doğru yöneldi. Farklı model ve yıllara ait yedi karavan, mısır tarlasının ortasında yan yana dizilmişti. Her biri, farklı kategorideki kitaplara ayrılmıştı.

“Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeylerden biri.” Violet'ın beni duyduğundan şüpheliydim çünkü karavanlardan ilkinde girmişti bile. “Yok artık, anasının...” diye eklediğim sırada bir ses işittim.

“Ağzını topla, genç adam.” İçeriden bir el uzandı. Kısa boylu, topluca, saçları sarıya boyalı, sevecen bakışlı ve buruşuk yüzlü bir kadına ait bu eli sıkarken kadın, “Faye Carnes,” dedi.

“Ben de Theodore Finch. Burayı siz mi işletiyorsunuz?” diye sordum sıra sıra uzanan gezici kütüphaneleri işaret ederek.

“Evet.” Kadın yürümeye başlayınca ben de peşi sıra eşlik ettim. “Seksenli yıllarda belediye gezici kütüphane uygulamasına son verince kocama, ‘Yazık değil mi? O karavanlara ne olacak şimdi? Birileri satın alsa da işletmeye devam etse bari,’ dedim. O birileri de biz olduk. İlk zamanlarda kütüphaneyle kasabayı dolaştık ama kocam Franklin bel fitiği olunca mısırlar gibi, karavanları da buraya dikmeye ve insanların bize gelmesine karar verdik.”

Bayan Carnes beni bir karavandan ötekine gezdirirken her birinin içine girip bakınmaktan kendimi alamıyordum. Ciltli, ciltsiz sıra sıra dizilmiş kitapların hepsinin kullanılmış olduğu ama iyi bakıldığı belliydi. Aslında aradığım özel bir kitap vardı ama henüz görememiştim.

Bayan Carnes kitapları düzeltip rafların tozunu alarak beni gezdirirken bir yandan da eşi Franklin, kızı Sara ve Kentucky'den bir kızla evlenerek hayatının hatasını yapan, artık Noel dışında görüşemedikleri oğlu Franklin Jr.'dan bahsediyordu. Çok konuşkan ama tatlı bir kadındı.

Altıncı karavana (çocuk kitapları) geçtiğimizde Violet da ellerinde bir sürü klasikle bize katıldı. Bayan Carnes'a merhaba dedikten sonra, "Nasıl yapıyoruz? Kütüphane kartı gerekiyor mu?" diye sordu.

"İster ödünç, ister satın alırsınız. Orası size kalmış. Ama her iki türlü de kart gerekmiyor. Ödünç alırsanız kitapları geri getireceğinize dair sözünüze güveniyoruz. Satın almak isterseniz de sadece nakit kabul ediyoruz."

"Satın almak istiyorum." Violet başıyla bana işaret etti. "Çantamdan cüzdanıma uzanır mısın?"

Bunun yerine kendi cüzdanımı çıkarıp Bayan Carnes'a, içindeki en küçük banknot olan yirmiliği uzattım. Kitapları saydıktan sonra, "Kitap başına bir dolar, çarpı on. Eve gidip hemen para üstünü getiriyorum," dedi ve üstü kalsın dememe fırsat vermeden koşar adımlarla yanımızdan ayrıldı.

Violet kitapları bir kenara bıraktıktan sonra birlikte karavan karavan dolaşmaya başladık. Kitap yığınının birkaç tane daha ekledikten sonra bir ara göz göze geldiğimizde bana gülümsedi. Biri hakkında neler hissettiğini anlamaya çalıştığında insanın dudaklarına yerleşen bir gülümseme idi. Ben de gülümseyince bakışlarını kaçırdı.

O sırada Bayan Carnes geri geldi. Para üstü konusunda biraz tartıştıktan sonra –ben kalsın dedikçe, kadın almamak için direttiğinden sonunda pes ettim– Violet’la ikisini baş başa bırakıp kitapları arabaya taşıdım. Cüzdanımda yirmi dolarlık bir banknot daha bulunca karavanların yanına döner dönmez ilkinde girip derme çatma tezgâhın üzerindeki kasanın yanına para üstüyle birlikte öbür yirmiliği de bıraktım.

Karavanlara bir grup çocuk gelince Bayan Carnes’la vedalaştık. Arabaya dönerken Violet, “Müthişti,” dedi.

“Sahiden öyleydi ama bu bir gezi durağı sayılmaz.”

“Teknik açıdan burası da ikinci bir yerdi ve sadece buna ihtiyacımız vardı.”

“Kusura bakma ama müthiş olsa da buraya gelmekle üç beş kilometrelik korunaklı alanından çıkmış sayılmıyorsun. Ayrıca mesele listeden bir şeyleri tamamlamakla ilgili değil.”

Ben yokmuşum gibi birkaç adım önümden hızla yürüyordu ama sorun değildi çünkü buna alışkındım ama o, benim bu durumdan rahatsız olmayacağımı bilmiyordu. İnsanlar beni isterlerse görür, isterlerse görmezler. Hep merak etmişimdir; insanın kalabalık içinde kendiyi barışık ve sürüye ayak uydurarak yürümesi nasıl bir şeydir? Kimsenin dönüp yüzüne dik dik bakmaması veya aptalca ya da çılgınca bir şey yapmanı beklememesi nasıl bir duygudur acaba?

Sonra kendimi tutamayıp koşmaya başladım. İnsanların yavaşlığından, sıradanlığından kurtulmak çok iyi geldi. Nedense, Violet’ın seçtiği kitapların yazarları misali ölü olduğumu, hiç uyanmamak üzere gözlerimi kapadığımı ve mısır tarlalarının, kat kat toprağın derinlerine gömüldüğümü hayal eden zihnimi arkamda bırakırcasına koşuyordum. Toprağın üzerime döküldüğünü, havanın rutubetli ve yavan bir kokuya büründüğünü, karanlığın üzerime çöktüğünü duyumsuyordum ve nefes almak için ağzımı açmam gerekti.

O sırada Violet, saçları bir uçurtma gibi ardında savrularak ve uçlarıyla güneş ışığını yakalayıp altın gibi parıldayarak yanımdan geçti. Aklımın girdabına öyle bir kapılmıştım, düşüncelerimin yoğunluğuna kendimi öyle bir kaptırmıştım ki yanımdan geçenin Violet olduğunu ilk anda idrak edemedim. Sonra onu yakalamak için daha da hızlandım. Tempomu onunkine uydurmaya çalışırken tekrar atağa geçti. Artık ikimiz de sınırlarımızı zorluyorduk, sanki uçacaktık. Bu da benim sırrımdır; her an uçup gidecekmişim gibi hissederim. Dünyada benden ve o anda Violet'tan başka her şey içleri çamurla doluymuşçasına yavaş çekimde ilerliyordu adeta. Bizden hızlısı yoktu.

Arabaya vardığımızda Violet, "N'aber? Gördün mü?" dercesine bir bakış fırlattı. Kendimi, kazanmasına göz yumdum diye avutsam da hakkıyla kazandığını biliyordum.

Arabaya binip kontağı çevirdikten sonra gezi notlarının kaydını tuttuğumuz defterimizi kucığına attım ve "Unutmadan hepsini yaz," dedim.

"Bu sayılmıyordu hani?" derken sayfaları çevirmeye başlamıştı bile.

"Yaz işte. Ha, bu arada, dönerken bir yere daha uğrayacağız."

Çakıllı araziden tekrar yola çıktığımızda bir şeyler yazdığı defterden başını kaldırarak, "Kitaplara öylesine dalmışım ki geride bir şey bırakmayı unuttum," dedi.

"Merak etme, ben hallettim."

VIOLET

Özgürlüğe 145 gün

Finch sapaktan dönmeyip otların üzerinden diğer tarafa geçti ve eyaletlerarası yolda, aksi yönde ilerlemeye başladı. Bir süre sonra sessiz sedasız bir kır yoluna çıktık.

Yaklaşık bir kilometre gittik. Bu sırada Finch müzik açıp çalan şarkıya eşlik etmeye ve direksiyonda ritim tutmaya başlamıştı. Sadece birkaç sokağı olan bir kasabaya girdiğimizde arabanın ön camına doğru eğilip gitgide yavaşladı. “Sokak tabelası falan görebiliyor musun?”

“Şurada bir tane var, ‘Kilise’ yazıyor.”

“Güzel. Harika.” Tabelanın gösterdiği yöne sapıp bir sokak ötedeki kaldırımın dibine park etti. “Geldik.” Arabadan indi, kapımı açtı ve elini uzattı. Terk edilmiş gibi görünen, eski, kocaman bir fabrika binasına doğru yürüdüğümüz sırada gözüme duvardaki bir şey takıldı. Finch yanımdan geçip devam etti ve duvarın öbür ucunda durdu.

Devasa bir karatahtaya dönüştürülmüş duvarın üzerinde, beyaz harflerle satırlar ve sütunlar dolusu *Ölmeden önce*___ yazıyordu. Her biri *Ölmeden önce*___ ile başlayan ve ___*istiyorum* ile son bulan cümlelerin ortalarındaki boşluklar ise rengârenk, bir kısmı yağmur ya da karla silinip gitmiş tebeşir yazılarıyla doluydu. Her cümledeki elyazısı farklıydı.

Yazıları okuyarak duvar boyunca yürüdük. *Ölmeden önce çocuklarım olsun istiyorum. Londra'da yaşamak istiyorum. Zürafa beslemek istiyorum. Hava dalışı yapmak istiyorum. Sıfıra bölebilme istiyorum. Piyano çalmak istiyorum. Fransızca öğrenmek istiyorum. Kitap yazmak istiyorum. Başka bir gezegene gitmek istiyorum. Benimkinden daha iyi bir baba olmak istiyorum. Kendimden memnun olmak istiyorum. New York'a gitmek istiyorum. Eşitlik nedir, bilmek istiyorum. Yaşamak istiyorum.*

Finch kolumu dürtüp elime mavi bir tebeşir uzattı.

“Yazacak yer kalmamış,” dedim.

“Biz de yaratırız o zaman.”

Ölmeden önce yazıp yanına bir çizgi çekti. Sonra bir tane daha yazdı. Ardından peş peşe on tane daha... “Bunları doldurduktan sonra binanın ön tarafına, sonra diğer tarafa geçip devam ederiz. Niçin burada olduğumuzu anlamak için güzel bir yöntem.” “Burada,” derken kaldırımı kastetmediğini biliyordum.

Yazmaya başladı: *Jimmy Page gibi gitar çalmak istiyorum. Dünyayı değiştirecek bir şarkı yazmak istiyorum. Yüce Manifesto'yu bulmak istiyorum. Bir değerimin olmasını istiyorum. Potansiyelimi gerçekleştirip bununla yetinebilmek istiyorum. Dostluğu tecrübe etmek istiyorum.*

Uzunca bir süre sadece yazıları okudum. Sonra elimdeki tebeşir parçasıyla ben de yazmaya başladım: *Korkmamak istiyorum. Çok fazla düşünmemek istiyorum. Geride kalan boşlukları doldurmak istiyorum. Yeniden araba sürmek istiyorum. Yazmak istiyorum. Nefes almak istiyorum.*

Finch omzumun hemen yanında durdu. O kadar yakındık ki nefesini benimde hissedebiliyordum. Öne doğru eğilip ekledi:

Ölmeden önce dört dörtlük bir gün yaşamak istiyorum. Bir adım geri çekilip yazdığını okuduktan sonra tekrar duvara doğru bir adım attı. *Boy Parade'le tanışmak istiyorum.* Ben daha bir şey diyemeden kahkahayla gülerек son yazdığını sildi ve yerine *Ve Violet Markey'yi öpmek istiyorum* yazdı.

Bunu da silmesini bekledim ama tebeşiri yere bıraktı ve ellerindeki tozu silkip kot pantolonuna sildi. Yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. Sonra bakışlarını dudaklarıma çevirdi. Bir hamle yapmasını beklerken, *Bırak da denesin*, dedim kendi kendime. Sonra başka bir düşünce geçti aklımdan: *Umarım dener.* Düşüncesi bile bedenimdeki elektriklenmeyi harekete geçirmeye yetti. Acaba Finch'i öpmek Ryan'ı öpmekten farklı mı olurdu? O ana dek sadece birkaç erkekle öpüşmüştüm ve hepsinde de aşağı yukarı aynı şeyi hissetmiştim.

Başını iki yana salladı. "Burada değil. Şimdi olmaz." Ardından arabaya doğru koşturdu. Ben de ardı sıra koştum. Arabaya bindiğimizde kontağı çevirip radyoyu açarken ekledi: "Yanlış anlama, senden hoşlanıyor falan değilim."

"Niye devamlı aynı şeyi söylüyorsun?"

"Çünkü bana nasıl baktığını görüyorum."

"Aman Tanrım. Gerçekten inanılmazsın."

Kahkahayla güldü.

Yolda giderken aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu. Bir anlığına beni öpmesini istemiş olmam, Theodore Finch'ten hoşlandığım anlamına gelmezdi. Muhtemelen, uzun zamandır Ryan'dan başkasını öpmediğim için öyle hissetmiştim.

Gezi defterimizi açıp *Ölmeden önce...* yazdım ama devamını getiremedim çünkü sayfada geri kalan boşluğa bakınca gözümün önünde, Finch'in duvara yazdığı satır dalgalanıyordu: *Ve Violet Markey'yi öpmek istiyorum.*

Finch beni eve götürmeden önce dosdoğru Bartlett'ın merkezindeki Fıçı'ya sürdü. İçeri girerken kimliklerimizi kontrol etmediler bile. Mekân kalabalık, duman altıydı ve müzik gürültülüydü. Görünüşe bakılırsa buradakilerin çoğu Finch'i tanıyordu fakat o sahneye çıkıp gruba eşlik etmek yerine elimi tuttu ve birlikte dans etmeye başladık. Bir an deliler gibi coşup dans ederken, bir an tango yapıyorduk.

Gürültüden sesimi duyurmaya çalışarak, "Ben de senden hoşlanmıyorum," dedim. Yine kahkahalara boğuldu.

FINCH

15. gün (hâlâ)

Arabayı Violet'ın evine doğru sürerken tanıdığımız kişilerle ilgili mezar taşı yazıları uyduruyordum: Amanda Monk (*Kurumuş dere yatağı misali sığ bir insandım*), Roamer (*Hayattaki yegâne amacım dünyanın en aşağılık herifi olmaktı ve bunu başardım*), Bay Black (*Bir daha dünyaya gelirsem yorucu olmayan, çocuklardan uzak ve iyi maaşlı bir hayat istiyorum*).

Violet'ın sesi soluğu çıkmıyordu ama söylediklerimi dinlediğini biliyordum çünkü yanında benden başka kimse yoktu. "Seninkinde ne yazdı, Ultraviyole?"

"Emin değilim." Başını hafifçe yana eğdi. Yanıtı uzaklarda ararcasına bakışları camdan dışarı daldı. "Peki ya seninki?" Bakışları gibi sesi de uzaktaymışçasına derin, düşünceliydi.

Hiç tereddütsüz cevapladım: "Theodore Finch, Yüce Manifesto'nun arayışında."

Sertçe bakışından anladım kendine geldiğini. "O ne demek?"

“Yüce Manifesto, ‘var olma ve değer verme dürtüsüdür. Sonunda ölüm varsa da haykırarak, kahramanca karşılamaktır ölümü... Kısacası iz bırakmaktır geriye.”

Üzerinde düşünürcesine sessizleşti, sonra, “Cuma günü neredeydin? Okula niye gelmedin?” diye sordu.

“Başım ağrıyordu. Bazen oluyor öyle. Önemli bir şey değil.” Bu söylediğim külliyen yalan sayılmazdı çünkü baş ağrısı da sürecin bir parçasıydı. Böyle zamanlarda beynim hızını alamamacasına bir ivmeyle çalışıyordu sanki. Sözcükler. Renkler. Sesler. Bazen hepsi arka planda kalıyor ve yalnızca sesleri duyuyordum. İşte o aşamada her şeyi duyabiliyordum; ama sadece duymak değil... hissedebiliyordum da. Bazen de hepsi birbirine girebiliyordu; sesler ışığa, ışık göz alıcı bir parlaklığa dönüşüyor ve beni adeta ortadan ikiye bölüyordu. Sonrasında da baş ağrısı peyda oluyordu. Bu sadece *hissettiğim* değil, hepsi kör edici tonlarda milyonlarca renkten meydana gelmişçesine *görebildiğim* de bir baş ağrısıydı. Bir keresinde bu hissi Kate’e tarif etmeye çalıştığımda, “Bunun için babama teşekkür edebilirsin. Kafanı kum torbası niyetine kullanmasaydı bunlar olmazdı,” demişti.

Ama sebebi o değildi; renklerin, seslerin ve sözcüklerin onunla bir ilgisi olmadığını, tamamen benim muhteşem, karmaşık, vızıldayan, uğuldayan, yükselen gümbürdeyen dalan, tanrısal beynimle alakalı olduğunu düşünmeyi tercih ediyordum.

Violet, “Şimdi iyi misin?” diye sordu. Saçları rüzgârdan dar-madağın, yanakları pespembeydi. Hoşuna gitse de gitmese de mutlu görünüyordu.

Yüzüne dikkatlice baktım. Bu hayatı, ne kadar istesek de hiçbir şeyin kalıcı olmadığını, sabit durmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. İnsanların ölmesine, gitmesine engel olamazdın. Aynı şekilde kendinin de... Kendimi, başkasının insanı uyanık

tutamayacağını veya uykudan kurtaramayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Ama her şeye rağmen, hoşlanıyordum ulan bu kıزدan.

“Evet,” dedim. “Sanırım iyiyim.”

Kapıdan içeri girdiğimde, arada bir, aklımıza geldikçe Kate’in ya da benim yokladığımız telesekreteri kontrol ettim. Nitekim Embriyo’dan bir mesaj vardı. *Kahretsin*. Kahretsin. Kahretsin. Cuma günkü randevumuzu kaçırdığım için aramıştı. *Bartlett’in Kirli Çamaşırları*’ndaki haberi okuduğundan ve kulenin tepesinde ne işim olduğunu anladığından veya anladığını sandığından, hangi cehennemde olduğumu soruyordu. İyi tarafından bakacak olursak uyuşturucu testinden bir şey çıkmamıştı. Mesajı sildim ve durumu telafi etmek için pazartesi sabah okula erkenden gitmeye karar verdim.

Ardından odama gidip bir sandalyenin tepesine çıktım ve kendini asma teknikleri üzerine biraz kafa yordum. Sorun boyumun fazla uzun, tavanın fazla alçak olmasıydı. Mekân olarak bodrum katı da seçenekler arasındaydı ama evde kimsenin bodruma indiği yoktu. Dolayısıyla annemin veya kardeşlerimin cesedimi bulması haftalar hatta aylar alabilirdi.

İlginç bir bilgi: İnsanların kendilerini asarak öldürmesi Birleşik Krallık’ta en çok tercih edilen intihar yöntemiymiş. Araştırmacılara göre bunun sebebi, hızlı ve kolay bir yöntem olması. Öte yandan halat uzunluğu, kişinin ağırlığıyla orantılı şekilde ayarlanmazsa işin kolay ve hızlı bir tarafı kalmıyor. İlginç bir ek bilgi: Modern hukukta, asarak idama Uzun Düşüş deniyor.

İşte benim Uyku’ya geçiş anım da aynen öyleydi. Uyanık’tan uzun ve ani bir düşüş. Her şey bir anda... duruveriyordu.

Bazı zamanlar, gelmeden önce birtakım sinyaller veriyordu. Elbette öncelikle ses ve baş ağrıları şeklinde. Ancak zaman içinde deneyimlediğim kadarıyla alan farklılıkları gibi belirtileri

olabiliyordu. Yani görüntüsü ve hissettirdikleri farklılaşıyordu. Mesela böyle anlarda, kavşak noktası gibi dört bir yana hareket eden onlarca, yüzlerce insanın yürüdüğü okul koridorları benim için tam bir bubi tuzağıydı. Spor salonu ise daha beterdı çünkü salona doluşmuş bağırıp çığırın insan kalabalığı kapana kısılma hissi uyandırabiliyordu.

Bir keresinde bu hissettiklerimi dile getirme gafletinde bulunmuştum. Birkaç yıl önce, o zamanlar iyi arkadaşım olan Gabe Romero'ya, sesleri hissedebiliyor mu; baş ağrılarını görebiliyor mu; içinde bulunduğu alan hiç genişleyip daralıyor mu; bir araba veya trenin önüne atlasa ne olacağını hiç merak ediyor mu; söz konusu sıkıntıya son verebilmek için bunun etkili bir yöntem olduğunu düşünüyor mu, diye sormuştum. Sonra da, sırf işe yarayıp yaramayacağını görmek için bunu benimle birlikte denemesini teklif etmiştim çünkü içten içe bir hayal ürünü, dolayısıyla da yenilmez olduğumu düşünüyordum. Romero ise eve gidip her şeyi annesiyle babasına; annesiyle babası, öğretmenimize, öğretmenimiz müdüre, müdür de bizimkilere anlatmıştı. Sonunda bizimkiler karşıma geçip, *Theodore, bu duyduklarımız doğru mu? Arkadaşlarına böyle garip hikâyeler mi anlatıyorsun?* diye sormuşlardı. Ertesi gün hikâye tüm okula yayıldığında artık resmi olarak Ucube Theodore'dum. Bir yıl sonra giysilerim üstüme küçük gelmeye başladı. Yaz tatilinde kırk santim birden uzamak işin kolay tarafıydı. Üstüme yapışan lakaptan kurtulmak ise en zoru.

İşte bu yüzden her ne kadar diğerlerinden farklı olduğumu hep bilsem de, başkaları gibi davranmanın faydalı olduğunu düşünüyorum. *Bu senin suçun*, demiştim o günlerde kendime; normal olamamak benim suçumdu. Roamer, Ryan, Charlie veya diğerleri gibi olamamak benim suçumdu. *Bu senin suçun*, diyordum hâlâ kendime.

Sandalyenin tepesindeyken Uyku'nun gelmek üzere olduğunu hayal etmeye çalıştım. Kötü şöhretli ve yenilmezseniz, uyanık kalmak dışında bir şeyi hayal etmek epey zor olsa da önemli olduğu... ölüm kalım meselesi olduğu için buna odaklanmaya çabaladım.

Küçük alanlar tercihimdi. Benim odam ise kocamandı. Ama belki kitaplığın ve şifoniyerin yerlerini değiştirerek odayı ikiye bölebilirdim. Halıyı kaldırıp mobilyaları itirmeye başladım. Annem, Decca ve Kate (evdeyse tabii) zemindeki sürtünmeyi veya takır tukur sesleri muhtemelen duyuyorlardı ama hiçbiri de gelip ne halt ettiğimi sormadı.

Acaba buraya gelmeleri için ne olması gerekirdi? Bomba düşmesi? Nükleer patlama? İçlerinden herhangi birinin en son ne zaman odama geldiğini hatırlamaya çalıştım da, galiba dört yıl önceydi. Yalandan değil, gerçekten grip olmuşum. O zaman bile sadece Kate gelip ilgilenmişti.

FINCH

16. ve 17. günler

Cuma gününü telafi etmek için Embriyo'ya Violet'tan bahsetmeye karar verdim. İsmi ni açıkça vermesem de bu durumu Charlie veya Brenda dışında biriyle paylaşmam lazımdı çünkü onlarla ya muhabbet belden aşağı mevzulara kayıyordu ya da en küçük olası hamlemde Ryan Cross'un gazabına hazırlıklı olmam gerektiğini hatırlatıyorlardı.

Ancak öncelikle Embriyo'nun bana kendime zarar vermeye çalışıp çalışmadığını sorması gerekiyordu. Her hafta tekrar tekrar yaşadığımız sahne aşağı yukarı şu şekilde cereyan ediyordu:

Embriyo: Son görüştüğümüzden beri kendine zarar vermeye çalıştın mı?

Ben: Hayır, efendim.

Embriyo: Kendine zarar vermeyi hiç aklından geçirdin mi?

Ben: Hayır, efendim.

Yapılacak en iyi şeyin gerçekte ne düşündüğüm hakkında tek kelime etmemek olduğunu hiç de hoş olmayan deneyimlerim

sonucunda öğrendim. Bir şey söylemezseniz, karşınızdaki insan da ona göstermek istediğiniz kadarını görebiliyor ve onun dışında bir şey düşünmediğinizi zannediyor.

Embriyo: Sen benimle kafa mı buluyorsun, evlat?

Ben: Otoriteyle kafa bulmak ne haddime, efendim?

Hâlâ espri anlayışından yoksun biri olduğu için gözlerini kısarak bana baktı ve “Umarım bulmuyorsundur,” dedi.

Ardından rutini bozmaya karar verip, “*Bartlett’ın Kirli Çamaşırları*’ndaki yazıdan haberim var,” diye ekledi.

Birkaç saniye hiç sesimi çıkarmadan oturdum. Sonunda, “Her okuduğunuza inanmamalısınız, efendim,” dedim eleştirircesine. İroniyi bırakıp bir kez daha denemeye karar verdim. Belki beni şaşırttığı için; belki de sahiden bana dair kaygılandığını, kötü bir niyeti olmadığını ve çevremde benimle ilgilenen ender yetişkinlerden biri olduğunu bildiğim için bunu yapma gereği duydum. “Gerçekten.” Sesim azıcık da olsa çatlayarak, o aptal yazının beni sandığımdan daha fazla rahatsız ettiğini ikimize de kanıtlamış oldu.

Bu giriş muhabbetini atlattıktan sonra arta kalan zamanımızı, yaşamaya nasıl da hevesli olduğumu ispatlamaya çalışarak geçirdim. Ve ona ilk kez Violet’tan bahsettim.

“Bir kız var. Diyelim ki adı Lizzy.” Elizabeth Meade aslında makrame kulübünün başkanıydı. O kadar iyi biriydi ki kendi özel hayatımı korumak amacıyla adını kısa bir süreliğine ödünç almamı dert edeceğini sanmıyordum. “Onunla son günlerde biraz yakınlaştık. Arkadaş olarak yani. Bu da beni çok mutlu ediyor. Yani böyle, şapşallık derecesinde bir mutluluk. Hatta arkadaşlarım bu aşırı mutlu halimden sıkılmış durumdalar.”

Yaklaşımımı çözümlemek ister gibi dikkatlice yüzümü inceliyordu. Lizzy’yi ve birlikteyken nasıl da mutlu olduğumuzu, son günlerdeki mutluluğumu düşünüp durdukça mutluluğumun

katbekat arttığını anlatıp duruyordum. Nitekim yalan da değildi. Sonunda, “Tamam, yeter,” dedi. “Anladım. Peki, şu ‘Lizzy’ denen kız, haberdeki kız mı?” Adını söylerken iki parmağıyla havada tırnak işareti yaptı. “Hani, seni çan kulesinden atlamaktan kurtaran?”

“Mümkün.” Acaba tam tersi şekilde geliştiğini söylesem bana inanır mıydı?

“Dikkatli ol.”

Hayır, Embriyo. Hayır, hayır, hayır, demek istedim. Bari sen yapma. Biri mutluyken böyle bir şey dememek gerektiğini herkesten çok senin bilmen gerekir. “Dikkatli ol” demek, bunun bir saat ya da üç yıl içinde ama bir şekilde son bulacağı imasını taşır. Ne bileyim, *Senin için sevindim, Theodore. Hayatında seni bu kadar mutlu eden biriyle tanıştığın için tebrikler, dese ölür müydü?*

“Aslında,” dedim, “sadece tebrik etmeniz yeterliydi.”

“Tebrikler.” Ancak iş işten geçmişti. Söylemişti bir kere. Benim, “Dikkatli ol,” cümlesine takılıp kalmıştı. Zihnime, “Sevişirken dikkatli ol. Korunmayı ihmal etme,” demek istemiş olabileceğini anlatmaya çalışsam da düşünme organına boşuna beyin demiyorlardı; kendisi çoktan, Violet Markey’nin kalbimi nasıl kıracağına dair türlü senaryolar yazmaya başlamıştı.

Oturduğum koltuğun, önceden birilerinin üç kesik açtığı kolçağındaki çentikleri kurcalamaya başladım. Kim yapmıştı acaba, nasıl bu hale getirmişti diye düşünüp dururken bir yandan da kafamdakileri susturmak için Embriyo’nun mezar taşında ne yazacağını hayal etmeye çalışıyordum. Aklıma bir şey gelmeyince anneminkini uydurdum (*Bir zamanlar eştim, hâlâ bir anneyim ama çocuklarım şimdi nerede, diye sormayın*). Bir tane de babama yazdım (*Tek gerçek değişim, karıyı ve çocukları terk edip yenileriyle yeni bir sayfa açmaktır*).

Embriyo, “SAT” sonuçlarından bahsedelim biraz da. 2.280 puan almışsın,” dedi. Ses tonundaki şaşkınlık ve hayranlık karşısında, *Hadi ya? Canın cehenneme, Embriyo*, diyesim geldi.

İşin aslı, sınavlarda iyi iş çıkarırım. Hep öyle oldu. “*Tebrikler*, bu duruma da uyardı sanki.”

Beni duymamışçasına devam etti: “Hangi üniversiteye başvuracaksın?”

“Daha karar vermedim.”

“Geleceğini düşünmenin zamanı gelmedi mi?”

Düşünüyordum. Mesela günün gelecek saatlerinde Violet’ı göreceğimi düşünüyordum.

“Evet,” dedim. “Şimdi düşünüyorum mesela.”

Derin bir nefes alıp dosyamı kapadı. “Cuma günü görüşürüz. Bir ihtiyacın olursa, aramaktan çekinme.”

Bartlett Lisesi bir sürü öğrencisiyle koca bir okul olduğundan Violet’ı öyle sandığınız gibi sık göremiyordum. Tek ortak dersimiz coğrafyaydı. Diğer derslerde, örneğin, ben zemin kattaki sınıftaysam, o üçüncü katta oluyordu. Ben beden eğitimindeyken, o okulun ta öbür ucundaki Orkestra Salonu’nda veya ben laboratuvardayken, o İspanyolca dersinde oluyordu.

Salı günü, *Yeter artık!* deyip sırf bir sonraki sınıfına kadar ona eşlik edebilmek için gün boyu her dersin sınıf kapısı önünde beklemekte buldum çareyi. Bu bazen binanın bir ucundan öteki ucuna dek koşmayı gerektirse de her adımına değerci. Bacaklarım uzun olduğundan az adımla çok yol kat edebiliyordum. Bu arada kalabalığın içinden geçerken sağımdaki solumdaki insanlara çarpmak veya üstlerinden atlamak zorunda da kalabiliyordum.

9 Amerikan üniversitelerinde uygulanan giriş sınavı. (ed.n.)

Gözümde hepsi yavaş çekimde hareket eden bir zombi sürüsünü andırıldığından bunu yapmak o kadar da zor değildi.

Koşarken bir yandan da, “Selam, millet!” diye bağıırıyordum. “Ne güzel bir gün! Harika bir gün! Cıvıl cıvıl, neşe dolu bir gün!” Ama hepsi de öyle uyuşuk ve yorgun görünüyorlardı ki başlarını kaldırıp bakmıyorlardı bile.

Violet’ı ilk yakalayışımda, arkadaşı Shelby Padgett’la birlikte yürüyorlardı. İkincisinde, “Finch, yine mi?” dedi. Beni gördüğüne sevindi mi, utandı mı; yoksa ikisini birden mi hissetti, bilemedim. Üçüncüsünde ise, “Derse geç kalmıyor musun?” diye sordu.

“Geç kalsam en kötü ne olur ki?” Elini tuttuğum gibi beraberrimde onu da koşturarak, “Açılın millet!” diye bağırdım. “Yolu açın!”

Violet’ı Rus edebiyatı dersine bıraktıktan sonra basamaklardan aşağı, sonra bir kat daha aşağı inip ana koridordan geçtiğim sırada Müdür Wertz’le karşılaştım. “Bu saatte derste olman gerekmiyor mu, delikanlı?” dedi. “Arkandan atlı kovalar gibi nereye böyle?”

“Etrafı kolaçan ediyorum, efendim. Bugünlerde ortalık hiç tekin değil. Eminim Rushville ve New Castle’da yaşanan olaylardan haberiniz vardır. Gündüz gözüne bilgisayarları çaldıkları yetmemiş gibi kütüphanedeki kitaplara zarar verip muhasebedeki kasayı da boşaltmışlar.”

Tabii ki uyduruyordum ama belli ki Müdür Wertz’in hiçbir şeyden haberi yoktu. “Haydi, doğruca sınıfına,” dedi. “Seni bir daha yakalamayayım. Hâlâ gözetim altında olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Hayır, efendim.” Önce aksi yönde sakın sakın birkaç adım ilerledim. Ancak sonraki zil sesiyle birlikte yeniden koridora fırlayıp fişek gibi merdivenlerden yukarı çıktım.

Önce Amanda, Roamer ve Ryan’ı gördüm. Yanlarından geçerken kazara Roamer’a çarpıp oğlanı Amanda’nın üzerine düşürdüm. Çantasındakiler koridora saçılınca Amanda çığlık atmaya başladı.

Ryan ve Roamer beni iki seksen yere sermeden önce var gücümle koşup aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca açmaya çalıştım. Bunun bedelini sonra ödeyeceğim kesindi ama o an hiçbir şey umurumda değildi.

Violet bu kez bekliyordu. Nefes nefese ve iki büküm olmuş halde önünde eğildiğimde, “Bunu niye yapıyorsun?” diye sordu. Ne mutluydu ne de utanıyordu; sadece kızgındı.

“Haydi koşalım yoksa derse geç kalacaksın.”

“Hiçbir yere koşmuyorum.”

“Yapabileceğim bir şey yok o zaman.”

“Aman Tanrım. Beni deli ediyorsun, Finch.”

Üzerine doğru eğildim. Geri çekilerek sırtını öğrenci dolaplarından birine yasladı. Birileri Violet Markey ve Theodore Finch’i birlikte görür diye korkarcasına etrafa bakınıyordu. *Ya Ryan Cross buradan geçip durumu yanlış anlarsa? Ryan bizi böyle görse ona ne derdi acaba? Görüldüğü gibi değil, Ryan. Ucube Theodore beni bir türlü rahat bırakmıyor. Devamlı peşimde.*

“Her şey karşılıklı,” dedim. “Sen de beni.” Artık *ben* de kızgındım. Elimi arkasındaki dolabın metal kapağına yasladım. “Biz bizyken, etrafımızda bizi görececek başka kimse yokken çok daha nazik ve sevecensin.”

“Koridorlarda koşturup herkese bağırmadığın için olabilir mi mesela? Bunu dikkat çekmek için mi yoksa içinden geldiği için mi yapıyorsun, çözebilmiş değilim.”

“Sence?” Dudaklarım onunkilerden artık yalnızca bir nefes uzaklıktaydı. Tokat atmasını veya ittirmesini beklerken gözlerini kapadı. İşte, o zaman anladım; *bu iş tamamdır.*

Pekâlâ, dedim içimden. *Olaylar beklenmedik yönde gelişiyor.* Ancak bir hamle yapmaya fırsat bulamadan biri yakamdan tuttuğu gibi beni hızla geri çekti. Beyzbol koçu Bay Kappel’dı. “Sınıfına

git, Finch,” dedi. Sonra Violet’a dönüp ekledi: “Sen de. Bu arada ikiniz de okuldan sonra cezalısiniz.”

Violet son dersin ardından Bay Stohler’ın sınıfına girdiğinde yü- züne bakmadı bile. Bay Stohler, “Gerçekten de her şeyin bir ilki varmış. Sizi burada görmek ne büyük sürpriz, Bayan Markey. Bu şerefi neye borçluyuz?” dedi.

“Ona,” diye yanıtladı Violet başıyla benden tarafı işaret ederek. Sınıfın ön kısmında mümkün olduğunca uzağımda bir noktaya geçip oturdu.

VIOLET

142 gün kala

02.00. Çarşamba. Yatak odam.

Pencereme vuran taş sesleriyle uyandım. Önce rüya görüyorum sandım ama o sırada cama bir taş daha çarptı. Yataktan kalkıp perdenin arasından dışarı baktım. Theodore Finch, üzerinde pijama altı ve koyu renk bir kapüşonluyla bahçede dikiliyordu.

Pencereyi açıp camdan dışarı, “Git buradan,” diye seslendim. Sayesinde hayatımın ilk disiplin cezasını aldığım için ona hâlâ kızgındım. Yeniden çıkmaya başladığımız fikrine kapıldığı için Ryan’a da öfkeliydim. Peki, bunun asıl sorumlusu kimdi? Dalga geçer gibi önce gamzesinden öpen, sonra sinemadayken onunla öpüşen ben değil miydim? Herkese kızgındım ama en çok da kendime. “Git buradan,” dedim bir kez daha.

“Lütfen beni şu ağaca tırmanmak zorunda bırakma. Muhtemelen düşüp boynumu falan kırarım ve benim hastanelik olamayacağım kadar çok işimiz var.”

“Seninle başka bir işimiz kalmadı. Listeyi tamamladık.”

Yine de saçımı düzelttim, dudağıma azıcık parlatici sürdüm ve üstüme sabahlığımı geçirdim. Aşağı inmezsem ne yapacağı belli olmazdı.

Kapıdan çıktığımda Finch'i, verandanın korkuluğuna yaslanmış, otururken buldum. "Hiç gelmeyeceksin sandım," dedi.

Yanına geçip oturdum. Oturmamla birlikte basamağın soğuğu içime işledi. "Ne işin var burada?"

"Uyanık mıydın?"

"Hayır."

"Kusura bakma. Ama artık uyandığına göre, haydi gidelim."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Ayağa kalktı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Sonra arkasını dönüp bağırarak, "Haydi," diye seslendi.

"Kafama estiği gibi çekip gidemem."

"Bana hâlâ kızgın mısın yoksa?"

"Aslında, evet, kızgıyım. Ayrıca şu halime bir baksana. Giyinik bile sayılmam."

"Doğru. Haklısın. Şu çirkin sabahlığı çıkar. Üstüne bir ceket al, ayakkabılarını giy. Üstünü değiştirmekle uğraşma. Annenle babana da bir not yaz ki uyanırlarsa seni göremeyince telaşlanmasınlar. Üç dakikan var. Gecikirsen yanına çıkarım, ona göre."

Bartlett'in merkezine doğru yola koyulduk. Yeni alışveriş merkezi açıldığından beri buraya gelmek için bir sebep de kalmamıştı. Kasabanın en iyi kapkeklerini yapan fırının dışında tabii. Çok eski ve kasvetli bir giyim mağazası, naftalin kokulu ayakkabıcı, oyuncakçı, şeker dükkânı ve dondurmacı dışında civarda pek bir esnaf da kalmamıştı.

Finch arabayı park ettikten sonra, "İşte geldik," dedi.

Dükkânların vitrinleri karanlıktı. Dışarıda ise bizden başka kimse yoktu. Koca dünyada bir tek Finch ve ben kalmışız gibi hissediyordum.

“En iyi, geceleri, herkes uyurken düşünebiliyorum. Hiçbir kesinti, engel, ses olmaksızın. Sadece benim uyanık olduğum fikri hoşuma gidiyor.” Acaba hiç uyuyor mu, diye merak etmekten kendimi alamadım.

Ardından fırının vitrinindeki görüntümüze gözüm ilişti. İki sokak çocuğu gibi görünüyorduk. “Nereye gidiyoruz?”

“Birazdan görürsün.”

Hava ayaz, temiz ve sessizdi. Kasabamızın en yüksek binası Purina Kulesi, ileride ıslıl ıslıl parılıyordu. Onun ötesinde de Bartlett Lisesi’nin çan kulesi yükseliyordu.

Ayraç’ın önüne geldiğimizde Finch cebinden bir anahtarlık çıkarıp kapının kilidini açtı. “Annem ev satmadığı zamanlarda burada çalışıyor.”

Kitabevinin içi dar ve karanlıktı. Bir duvarı dergilerle doluydu, öte yanda ise kitap rafları, masa, birkaç sandalye ve çalışma saatlerinde kahve ile tatlıların satıldığı, o saatte boş duran bir tezgâh vardı.

Finch tezgâhın arkasına geçip aşağıya gizlenmiş haldeki buzdolabını açtı. İçinden iki kola, iki de minik kek aldıktan sonra birlikte puf minderler ve eski bir mavi halının serili olduğu çocuk bölümüne geçtik. Finch, kasanın yanında bulduğu mumu yaktı. Onunla rafların arasında dolaşp parmaklarını kitap sırtları üzerinde gezdirirken titrek alevi yüzünü aydınlatıyordu.

“Bir şey mi arıyorsun?”

“Evet.”

Sonunda yanıma geçip oturdu. Ellerini saçında gezdirip her telin ayrı yöne savrulmasına neden oldu. “Gezici Kütüphane’de bulamamıştım. Burada da yok.” Sonra raftan birkaç tane çocuk kitabı çıkarıp bir kısmını bana uzattı. “Neyse ki bunlar varmış.”

Bağdaş kurup dağınık saçlarını önüne düşürerek kitaplardan birini okumaya başladı ve anında yanımdan ayrılıp kitapla beraber bambaşka bir dünyaya daldı.

“Ceza konusunda sana hâlâ öfkeliyim,” dedim. Laubali ve flörtöz bir hazır cevap beklerken başını kaldırmaksızın elime uzanıp kitabı okumayı sürdürdü. Parmaklarıyla özür dilercesine elimi kavrayışı, nefesimi kesti ve hafifçe ona yanaşarak omzunun üzerinden ben de okumaya başladım. Eli sıcacıktı, hiç bırakmak istemiyordum.

Tek elimizle kekleri yerken bir yandan da Dr. Seuss’un *Oh, the Places You’ll Go!* kitabını yüksek sesle okumaya başladık. Dörtlükleri dönüşümlü olarak seslendiriyorduk.

Bugün senin günün.

Harika Yerler bekler seni!

Ne duruyorsun, git haydi!

Finch bir ara ayağa kalkıp tiyatrocu gibi gösteriye başladı. Kitaba bakmasına gerek yoktu çünkü hepsini ezbere söylüyordu. Bense kitabı okumayı bırakıp onu izlemeye koyuldum. Sıra kitaptaki insanların beklemekten başka bir şey yapmadıkları karanlık yerler, lüzumsuz yerler ve bekleme yerleriyle ilgili dizelere geldiğinde ses tonu ciddileşivermesine rağmen onu izlemek daha keyifliydi.

Sonra sesi yeniden yumuşadı. Artık dizeleri şarkı söyler gibi seslendiriyordu.

*Güm Güm Bandoları’nın çaldığı
ışıltılı diyarlara varacaksın.*

Kolumdan tutup beni de ayağa kaldırdı.

*Flamalar takla atarken havada
bir kez yükseklerle çıkacaksın!
Her şeye hazırsın, gök kubbenin altında.*

Kendimizce, yani puf minderlerin, halının, öteki kitapların üzerinden hoplayıp zıplayarak flamalar gibi takla atıyorduk. Son dizeleri ise beraber söyledik: *Dağın bekler seni. Haydi, düş yola!* Sonunda bizimle birlikte dans eden mum ışığında kendimizi yere atıp delicesine kahkahalara boğulduk.

Purina Kulesi'ne çıkmanın tek bir yolu vardır; yan tarafındaki çelik merdivene tırmanmak. Yirmi beş bin basamağı varmışçasına bitmek bilmeyen merdiveni çıkıp Bay Black gibi hırıltıyla soluyarak kulenin tepesine vardığımızda, yıl boyunca kaldırılmayan Noel ağacının yanında durduk. Yakından bakınca ağaç aşağıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Finch, ağacın hemen ilerisindeki boşluğa battaniyeyi serdi. Üzerine kıvrılıp kol kola oturduktan sonra battaniyenin geri kalanını üstümüze çektik.

“Bak,” dedi Finch. Aşağı bakınca, manzara boyunca aralara koyu renk ağaçlar serpiştirilmiş minik beyaz ışıklar görünüyordu. Gökyüzünde yıldızlar, yeryüzünde yıldızlar. Yer ve gök adeta bir olmuştu. İtiraf etmek istemesem de çok güzel görünüyordu. Şöyle görkemli, şairane bir şeyler söylemek istedim ama dilimden dökülen tek sözcük, “Harika,” oldu.

“Bence ‘harika’ daha sık kullanılması gereken harika bir sözcük,” dedi Finch. Ardından uzanıp ayağımın açılan kısmını örttü. “Bizimmiş gibi.”

Önce sözcüğü kastettiğini sandım. Sonra kasabayı kastettiğini anladım. *Evet*, dedim kendi kendime, *Theodore Finch nerede ve ne söyleyeceğini benden daha iyi biliyor. Yazar olması gereken o, ben değilim.* Bir an için beynini kısıkladım. Benimki o anda o kadar sıradan geliyordu ki...

“İnsanların sorunu, çoğu zaman küçük şeylerden mutlu olmayı unutmaları. Herkes kendini Bekleme Yeri'nde beklemeye kaptırılmış.

Durup Purina Kulesi gibi bir yer ve böyle güzel bir manzarası olduğunu hatırlasak, hepimiz çok daha mutlu insanlar olabiliriz.”

Nedendir bilinmez, “Yazmayı seviyorum ama onun gibi sevdiğim daha birçok şey var,” dedim. “Belki bunların içinde en fazla yazma konusunda başarılıyım. Belki de içlerinden yapmayı en çok sevdiğim şey yazmak. Belki yazarken kendimi buluyorum. Ya da belki içimdeki yazma faslı kapandı. Belki yazmak yerine başka bir şey yapmam gerekiyor. Bilmiyorum.”

“Dünyada her şeyin önceden belirlenmiş bir sonu var, değil mi? Mesela yüz vatlık bir ampul yedi yüz elli saat dayanacak şekilde tasarlanmış. Güneş yaklaşık beş milyar yıl içinde sönecek. Hepimizin belli bir raf ömrü var. Kediler on beş yaşına kadar yaşayabiliyorlar, bazen daha uzun yaşadıkları da oluyor. Çoğu köpek için bu sınır on iki yaş. Ortalama bir Amerikalı, doğumdan ölüme kadar yirmi sekiz bin gün geçiriyor. Demek istediğim; hepimizin ömrüne yılına, gününe, saatine, dakikasına kadar belirli bir süre biçilmiş. Ablanınki de on sekiz yılmiş. Fakat insanoğlu ölümcül hastalıklardan, enfeksiyonlardan ve kazalardan korunmayı başarsa bile yüz on beş yaşına kadar yaşayabiliyor.”

“Yani yazmam için bana ayrılan süre bu kadarmış, öyle mi?”

“Buna karar vermek için hâlâ zamanın olduğunu söylemeye çalışıyorum.” Gezi defterimizle bir kalem uzattı. “Şimdilik kimsenin görmeyeceği bir yere yazmaya ne dersin? Bir kâğıt parçasına yaz ve duvara yapıştır. Kim bilir, belki de çuvallayacaksın.” Kahkahayla gülerek benden hızla yana kayıp birkaç yadigâr çıkardı: Ayraç'ın peçetelerinden, yarısı erimiş mum, kibrit kutusu, yamuk bir makrame kitap ayracı. Hepsini evinden getirdiği bir saklama kabına koyduk ve buraya gelecek bir sonraki kişi için ortalık yere bıraktık. Ardından Finch ayağa kalktı ve sadece diz boyu yüksekliğindeki korkuluğun hemen gerisinde durdu.

Kollarını başının üstünde havaya kaldırdı. Ellerini yumruk yaptı ve bağırmaya başladı: “Açın gözlerinizi, bana bakın! Gördünüz mü, buradayım işte!” Sesi kısılana kadar nefret ettiği, değiştirmek istediği ne varsa haykırdı. Sonra başıyla beni işaret etti. “Sıra sende.”

Kenara gittim ama ondan biraz daha geride durdum. Köşeye o kadar yakındı ki düşüp düşmemek umurunda değildi sanki. Bir faydası olacakmış gibi ona fark ettirmeden tişörtünün ucunu tuttum ve aşağı bakmak yerine gözlerimi ileriye, gökyüzüne çevirdim. Haykırmak istediklerimi düşündüm: *Bu kasabadan nefret ediyorum! Kıştan nefret ediyorum. Niye öldün?* Bu sonuncusunu Eleanor’a yöneltmiştim. *Niçin beni bıraktın? Bunu bana neden yaptın?*

Ne ki hiçbirini söze dökmeden, Finch’in tişörtünü tutarak öylece dikildim. Sonra dönüp bana baktı, başını iki yana salladı ve birdenbire Dr. Seuss’un dizelerini şarkı gibi söylemeye başladı. Bu kez ben de katıldım ve seslerimiz uyuyan kasabanın üzerinden aktı.

Beni eve bıraktığında iyi geceler diyerek öpmesini bekledim ama yapmadı. Gözlerini üzerimden ayırmaksızın, elleri cebinde, sokağa doğru geri geri uzaklaştı. Bütün mahalleye ilan edercesine yüksek sesle, “Biliyor musun, Ultraviyole, aslında yazma konusunda çuvallamayacağına eminim,” dedi.

FINCH

22. gün ve hâlâ buradayım

Babamın evine adım atmamızla birlikte bir şeylerin ters gittiğini anladım. Rosemarie bizi kapıda karşılayıp oturma odasına aldı. İçeri girdiğimizde Josh Raymond yerde oturmuş, kumandalı ve gürültülü oyuncak helikopteriyle oynuyordu. Kate, Decca ve ben, bu manzaraya bakakaldık. Diğer ikisinin aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum çünkü muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyorlardı: Pilli oyuncaklar çok gürültülü. Bizim çocukluğumuzda evde konuşan veya ses çıkaran hiçbir oyuncığa izin verilmezdi.

“Babam nerede?” diye sordu Kate. Arka kapıdan bahçeye bakınca barbekünün kapalı olduğunu gördüm. “İş gezisinden geldi, değil mi?”

Rosemarie, “Cuma günü döndü. Bodrum katta,” deyip bize kutu kolalar uzattı. Bir şeylerin ters gittiğinin başka bir kanıtı da bardaktan değil, doğrudan teneke kutudan ikramdı.

“Ben bir bakayım,” dedim Kate’e. Bodrum kattaysa bunun tek bir açıklaması olabilirdi; annemin deyişiyle “heyheyleri üzerinde”ydi.

Sen bakma babana, Theodore. Heybeyleri üzerinde yine. Sakinleşmesi için biraz zaman ver. Kendine gelir, derdi annem.

Bodrum kat aslında güzeldi; duvarları boyalı, yerler halı kaplamalıydı ve iyi aydınlatılmıştı. Babamın eski hokey kupaları ve çerçevelenmiş takım formasının yanı sıra kesinlikle hiç okumadığı halde bir kütüphane dolusu kitap vardı. Duvarlardan birine boydan boya bir düz ekran televizyon asılıydı. Babam koca ayaklarını sehpaye uzatıp ekranın karşısına geçmiş, bir yandan maç izliyor bir yandan da televizyona esip gürlüyordu. Yüzü mosmordu, boyundaki damarları balon gibi şişmişti. Bir elinde bira, ötekinde uzaktan kumandayı tutuyordu.

Beni görebileceği bir noktaya geçtim ve ellerim ceplerimde, beklemeye koyuldum. Sonunda başını kaldırıp da beni fark ettiğinde, “Tanrım,” dedi. “Öyle sinsice yaklaşmasana!”

“İhtiyarlıktan kulakların sağır olmadıysa basamaklardan indiğimi duyman gerekirdi. Akşam yemeği hazır.”

“İyi, birazdan gelirim.”

Düz ekranın önüne geçtim. “Hayır, şimdi gelmelisin. Ailen burada, hatırladın mı bizi? Hani öz evlatların? Yukarıda seni bekliyoruz ve açız. Onca yolu yeni karın ve çocuğunla zaman geçirmek için tepmedik.”

Babamla böyle konuştuğum zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ancak bu sefer Asi Finch’in büyüünden olsa gerek, zerre korkmuyordum.

Birasını sehpaye öyle sert çarptı ki cam şişe parçalara ayrıldı. “Kendi evimde gelmiş bana emir mi veriyorsun?” Bir hışımla kanepeden kalkıp üzerime atıldı. Kolumdan tuttuğu gibi *küt*, duvara. Kafatasımın duvara çarpma sesini açıkça duydum ve bir an için oda döner gibi oldu.

Ardından görüntü sabitlendi. “Sayende kafatasım artık taş gibi. Bunun için sana teşekkür borçluyum sanırım.” Beni bir kez daha yakalamasına izin vermeden doğruca basamaklardan yukarı çıktım.

Yanımıza geldiğinde çoktan masaya geçip oturmıştım. Işıl ışıl parıldayan yeni ailesini görmek belli ki aklını başına getirmişti zira, “Burnuma güzel kokular geliyor,” dedi ve Rosemarie’nin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tam karşıma oturup peçetesini kucağına serdi. Ziyaretin geri kalanında ne yüzüme baktı ne de benimle konuştu.

Arabaya biner binmez, Kate, “Salaksın, biliyorsun, değil mi?” dedi. “Seni hastanelik edebilirdi.”

“Etseydi,” diye karşılık verdim.

Eve geldiğimizde annem, faturalar ve banka hesap özetleriyle dolu çalışma masasından başını kaldırdı. “Yemek nasıldı?”

Kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden, yanına gidip ona sıkıca sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Sevgisini ve şefkatini dışa vurmayı seven bir aile olmadığımız için annemin yüzünde hemen endişeli bir ifade belirdi. “Ben çıkıyorum.”

“Dikkatli ol, Theodore.”

“Ben de seni seviyorum, anne.” Bu yanıtlım karşısında daha da şaşırdı ve o ağlamaya başlamadan önce hızla kapıdan dışarı fırlayıp garajdaki Küçük Piçe bindim. Arabayı çalıştırınca motorun sesini duymak iyi geldi. Ellerimi kaldırdığımda titrediklerini fark ettim. Onlar da vücudumun geri kalanı gibi, babamı öldürmek için can atıyordu. Hem de on yaşımdayken annemi kırık bir çeneyle hastanelik ettiği günden beri. Ertesi yıl ise hastanelik olma sırası bendeydi.

Garajın kapısını açmadan, ellerim direksiyonda, öylece oturdum. Burada hep böylece oturmak ne kolay olurdu.

Gözlerimi yumdum.

Arkama yaslandım.

Ellerimi kucağıma düşürdüm.

Azıcık uykulu olmak dışında pek bir şey hissetmiyordum. Ancak bu, benden ve biraz da içimde, etrafımda yavaşça dönen, karanlık girdaptan kaynaklanıyor olabilirdi.

Araba egzozu soluyarak intihar etme girişimleri, ABD'de egzoz emisyonu denetimlerinin yürürlüğe konduğu 1960'lı yıllardan bu yana düşüş kaydetmiş. Oysa denetimin düşük seviyelerde olduğu İngiltere'de bu şekilde intihar vakaları iki katına çıkmış.

Fizik laboratuvarında deney yapıyormuşçasına sakindim. Motorun gürültüsü ninni gibi geliyordu. Ara sıra da olsa uyumaya çalıştığım zamanlarda yaptığım gibi zihnimi boşaltmaya çalışıyordum. Düşünmek yerine bir su kütesini ve suyun yüzeyinde sırtüstü süzöldüğümü, göğsümde atan kalbim dışında her şeyin hareketsiz ve durgun olduğunu hayal ediyordum; beni bulduklarında sadece uyuduğumu sanabilirlerdi.

2013 yılında Pensilvanya'da bir adam karbonmonoksit gazıyla intihara kalkışmış. Adamı kurtarmaya çalışan ailesi de dumana maruz kalınca kurtarma ekipleri gelene kadar hepsi son nefeslerini vermiş.

Annemi, Decca'yı ve Kate'i düşündüm ve garajın kapısını açtığım gibi vahşi bilinmeze doğru gaza bastım. İlk birkaç kilometre içim içime sığmadı. Sanki yanan bir binada mahsur kalmış birilerini kurtarmıştım da kahraman olmuştum.

Ancak sonra içimden bir ses, *Sen kahraman değilsin*, dedi. *Ödleşin tekisin. Sadece onları kendinden kurtardın, o kadar.*

İşler birkaç ay önce sarpa sarınca arabaya atlayıp French Lick'e¹⁰ gitmiştim. Adı kulağa havalı gelebilir ama aslında hiç de öyle değil. Önceleri Salt Spring¹¹ olarak bilinirmiş. Kumarhaneleri, sık kaplıca

10 ABD'nin Indiana eyaletine bağlı bir kasaba. (ç.n.)

11 (İng.) Tuzlu su kaynağı. (ç.n.)

ve tatil yerinin yanı sıra basketbol oyuncusu Larry Bird ve şifalı sularıyla meşhur bir yer.

Kasım ayında French Lick'e gidip yavaşça dönen, karanlık zihnimi iyileştirmesi için suyundan içmiştim. İçtikten sonraki birkaç saat boyunca cidden daha iyi hissetmiştim. Belki de öncesinde vücudum fazla susuz kaldığı içindir. O geceyi Küçük Piç'te uyuyarak geçirip ertesi sabah keyifsiz, halsiz uyanınca orada çalışan görevlilerden birine, "Yanlış suyu içmiş olabilir miyim?" diye sormuştum.

Adam, filmlerdeki gibi omzunun üstünden önce sağına, sonra soluna bakıp bana doğru eğilerek, "Sen asıl Mudlavia'ya git," demişti.

Önce kafası güzel sanmıştım. *Mudlavia* çok uyduruk bir isim gibi gelmişti. Ancak sonra eklemişti: "Aradığın şey orada. Al Capone ile Dillinger ve çetesi soygundan sonra hep oraya giderlermiş. 1920'lerde otel yanıp kül olduktan sonra geriye pek bir şey kalmamış ama suyu aynı verimle akıyor. Ne zaman eklemlerim ağrısa oraya giderim."

O zaman gitmemiştim zira French Lick'ten döndüğümde kumarda sıfırı tüketmiştim. Uzunca bir süre yolculuk yapacak durumda değildim. Şimdi ise hedefim Mudlavia'ydı. Gezmeye değil, kişisel bir mesele için gittiğimden Violet'a haber vermedim.

Indiana'nın otuz nüfuslu Kramer kasabasına varmam yaklaşık iki buçuk saat sürdü. Arazi, Bartlett'inkinden daha güzeldi. Kilo-metreler boyunca uzanan ağaçları, tepeleri, vadileri, kar örtüsüne bürünmüş doğasıyla her yer ressam Norman Rockwell'in tablolarından fırlamış gibiydi.

Esas tatil yerini Orta Dünya'dan fırlamış bir manzara olarak hayal ettiysem de kara kuru ağaçlar ve kalıntılardan başka bir şey bulamadım. Yıkıntıların her tarafı grafitiyle kaplanmış, sarmaşık ve ot bürümüşü. Doğanın burayı kışın bile geri kazanmayı sürdürdüğü anlaşılıyordu.

Bir zamanlar mutfağı, koridorları ve odalarıyla otelin bulunduğu kısma doğru ilerledim. Köhne ve tüyler ürpertici bir havası vardı. Ama aynı zamanda da hüzünlüydü. Hâlâ ayakta kalmayı başaran duvarlarındaki yazılar dikkatimi çekti.

Kolla penisi.

Var mı çıldırmak gibisi.

Bunu okuyan herkes görsün ebesininkini.

Hiç de şifa dağıtan bir yere benzemiyordu. Arka tarafa çıktığımda yaprakların, toprağın ve karın üzerinden geçip kaynağı aramaya koyuldum. Tam yerini çözebilmek için bir süre hiç hareketsiz etrafı dinledim ve doğru yönü buldum.

Kendimi büyük bir hayal kırıklığına hazırlamışken ağaçların arasından geçmemle birlikte kendimi doludizgin akan bir dere kenarında buldum. Coşkun akan suyun yüzeyi soğuktan buz tutmamıştı. Buradaki ağaçlar az önce gördüklerimden daha yoğundu. Belli ki kaynak suyu buradakileri iyi besliyordu. Toprak set yerini kayalıklara bırakana dek nehir yatağını takip ettim. Suyun ayak bileklerime karşı koyarcasına aktığını hissederek ortasına doğru ilerledim ve yere çömeldim. Avcuma aldığım suyun tadına baktım. Buz gibi soğuktu ve belli belirsiz bir çamur tadı vardı. Baktım ki hâlâ hayattayım, biraz daha içtim. Beraberimde getirdiğim şişeyi de suyla doldurdum ve akıntıya kapılıp gitmesin diye çamurlu zemine sapladım. Ardından nehrin ortasına sırtüstü uzandım ve suyun beni kaplamasına izin verdim.

Eve girdiğim sırada henüz kapıdan çıkmadan sigarasını yakan Kate'le karşılaştım. Her ne kadar içi dışı biri olsa da sigara içtiğini hem annemden hem de babamdan gizliyordu. Normalde arabaya binene veya sokağın başına ulaşana dek sigarasını ortaya çıkarmazdı.

“Şu senin kızla mı beraberdin?” diye sordu.

“Bir kız olduğunu nereden çıkardın?”

“Anlarım ben. Adı ne?”

“Violet Markey.”

“Ha, şu kız kardeş.”

“Evet.”

“Bizi tanıştırmayacak mısın?”

“Muhtemelen hayır.”

“Mantıklı.” Sigarasından uzun bir nefes çekti. “Decca’nın canı sıkkın. Bazen şu Josh Raymond durumundan etkilendiğini düşünüyorum. Hemen hemen aynı yaşta.” Peş peşe üç duman halkası üfledi. “Hiç merak ediyor musun?”

“Neyi?”

“Çocuğun babamdan olup olmadığını.”

“Evet, ama fazla ufak tefek.”

“Sen de dokuzuncu sınıfa kadar öyleydin. Bir de şu haline bak. Sırık gibi oldun çıktın.”

Kate kaldırımı doğru ilerlerken ben de içeri girip kapıyı örteceğim sırada, “Hey, Theo!” diye seslendi. Başımı çevirdiğimde gecenin karanlığında arabasının yanındaki karanlık silüetini seçebildim sadece. “Dikkatli ol, kalbin kırılmasın.”

Yine aynı uyarı: *Dikkatli ol.*

Yukarı çıktığımda Decca’yı yoklamak için cesaretimi toplayıp dehşet odasına yollandım. Kocaman odası giysileri, kitapları ve biriktirdiği türlü türlü garip şeylerle doluydu. Kertenkeleler, böcekler, çiçekler, şişe kapakları, yığınla şeker ambalajı ve altı yaşındayken geçirdiği bir dönemden kalma American Girl oyuncak bebekler... Çocuk bahçesinde geçirdiği bir kaza sonucunda hastaneye kaldırılıp çenesine dikiş atıldığı için oyuncak bebeklerinin hepsinin de çeneleri dikişliydi. Duvarlarının her yanını kaplayan, kendi yaptığı resim ve çizimlerin yanında bir tane de Boy Parade posterı vardı.

Odaya girdiğimde Decca'yı, aralarında annemin aşk romanlarının da bulunduğu, evden topladığı kitaplardan kelimeler keserken buldum. Başka bir makası daha olup olmadığını sorduğumda başını bile kaldırmadan çalışma masasını işaret etti. Masasında, seneler içinde mutfak çekmecesinden kaybolan, aşağı yukarı on sekiz makas vardı. İçlerinden mor saplı bir tanesini seçip dizlerimiz birbirine değecek şekilde tam karşısına oturdum.

“Ne yapıyoruz, anlat bakalım.”

Yasak Aşk adlı bir kitap uzatıp, “Kötü ve çirkin sözcükleri ve bölümleri kesip çıkaracaksın,” dedi.

Hiç konuşmaksızın, sırf sözcükleri keserek geçirdiğimiz yarım saatin sonunda ağabey nasihati vermeye başlayıp hayatta her inişin bir çıkışı olduğundan, sabredersek tüm zorlukların üstesinden gelebileceğimizden dem vurdum.

“Az laf, çok iş,” demekle yetindi.

Bir süre daha ses çıkarmadan çalışmaya devam ettikten sonra, “Tam anlamıyla kötü değil de sevimsiz sözcükleri ne yapalım?” diye sordum.

Durup bir süre düşündü. Önüne düşen bir tutam saçı ağzına götürdükten sonra üfleyerek, “Sevimsizleri de çıkar,” dedi.

Bunun üzerine yalnızca sözcüklere odaklandım. Bir tane, bir tane daha... Bir cümle, bir paragraf, bütün sayfa derken ayakka-bımın yanında bir yığın kaba sözcük ve sevimsizlik birikti. Dec, yanımdakileri de alıp kendi yığımına ekledi. Elindeki kitabı bitirip bir kenara attığında, ne yapmaya çalıştığını anladım: Asıl istediği kötü kısımlardı; üzücü, öfke dolu, çirkin ve sevimsiz sözcükleri topluyordu.

“Bunu niçin yapıyoruz, Dec?”

“Çünkü iyiler ve kötüler birbirine karışmamalı. İnsanı kandırıyorlar.”

İlginçtir ama ne demek istediğini anlamıştım. *Bartlett'ın Kirli Çamaşırları*'nı düşündüm. Sonra içinde yazan kötü sözcükleri; sırf benim hakkımdakileri değil, tuhaf veya farklı olan her öğrenci hakkındaki sözlerini. Üzücü, öfke dolu, kötü, sevimsiz kelimeleri gözünün önünden ayırmayacağın bir yerde ayrı tutmak iyi fikirdi. Böylece insanı gafil avlayamazlardı.

Dec, elindekileri bitirip başka kitap arayışına girdiğinde kenara attıklarını alıp aradığım sözcükleri bulana dek sayfaları çevirdim. GÜZELLİK KAT kelimelerini yastığının üzerine bıraktım. Sonra istemediği, sayfaları kesik kitapları da yanıma alıp koridora çıktım.

Odama girdiğimde bir şeylerin farklı olduğunu sezdim.

Kapının eşiğinde durup farklılığın ne olduğunu çözmeye çalıştım. Duvarlar her zamanki gibi kırmızıydı. Siyah çarşaf, şifoniyer, çalışma masası ve sandalye de bıraktığım gibi duruyordu. Kitaplık biraz fazla kalabalık olabilirdi. Bulunduğum noktadan odayı bir süre daha inceledim çünkü sorunun ne olduğunu anlayana dek içeri girmek istemiyordum. Gitarlarım yerli yerinde duruyordu. Pencereler her zaman olduğu gibi çıplaktı zira perdeleri sevmiyordum.

Oda sabah bıraktığım gibiydi ama aynı zamanda farklıydı da. Sanki içeri biri girip eşyaları yerinden oynatmıştı. Odanın şeklini değiştirdiğini düşündüğüm kişi birden önüme fırlayacakmış da odanın gerçek versiyonuna açılacağını umduğum gardırobumun kapısını aralayacakmış gibi ağır ve temkinli adımlarla içeri girdim.

Her şey yolunda.

İyisin. Bir sıkıntı yok.

Banyoya geçip giysilerimi çıkardığım gibi kaynar suyun altına girdim ve tenim kızarana, şofbende sıcak su kalmayana dek suyun altında durdum. Ardından havluya sarındım ve buharlanan aynaya *Dikkatli ol* yazdım. Odama döndüğümde bu kez içeriye başka bir açıdan baktım. Yine en son bıraktığım gibiydi. Neden sonra, belki farklı olanın oda değil de, ben olabileceğimi düşündüm.

Banyoya döndüğümde havlumu asıp üzerime bir tişört, altına da *boxer* geçirdim ve gözüm aynadaki aksime takıldı. Buhar uçarken aynaya yazdığım yazı da kayboluyor, geriye bir çift mavi göz, ıslak siyah saçlar ve bembeyaz bir tenin görüldüğü oval bir açıklık bırakıyordu. Aynaya biraz daha yaklaşıp kendime baktım. Karşımda duran yüz bana değil, bir başkasına aitti sanki.

Yatağıma geçtiğimde sayfaları kırılmış kitapları bir bir okudum. Mutlu, neşeli, sıcak, sevimli sözcüklerle dolu bir sürü cümle. Her yanıma bunlarla çevrelemek istediğim için “senfoni”, “sınırsız”, “altın”, “sabah” gibi en güzel satırları ve sözcükleri kesip duvarımdaki diğer sözcüklerle üst üste gelecek, bir renk, şekil ve ruh hali cümbüşü oluşturacak şekilde yapıştırdım.

Yorganı çekip etrafıma öyle sıkı sardım ki artık odayı görmiyordum. Ardından mumya gibi, yatağa sırtüstü uzandım. Bu şekilde ısıyı olduğu gibi ışığı da içeri hapsedebilir, dışarı kaçmasını engelleyebilirdim. Sonra tek elimi dışarı uzatıp bir kitap daha aldım. Sonra bir tane daha. Ya hayat da böyle olsaydı? Ucundan bile olsa kötü, can sıkıcı kısımları ayıklanmış; sadece mutlu ve güzelliklerle dolu bir hayat... Kötülükleri kesip atabilsek ve iyileri kendimize saklayabilsek nasıl olurdu? İşte, Violet’la yapmak istediğim şey tam olarak buydu: Ona sırf güzellikleri sunup kötülüklerden uzak tutmak, böylece etrafımızı yalnızca iyilikle kuşatmak.

VIOLET

138 gün kala

Pazar gecesi. Yatak odam. Finch'le gezi defterimizin sayfalarını karıştırıyordum. Defterle beraber verdiği kalem de alıp boş bir sayfa buldum. Ayraç ve Purina Kulesi'ne yaptığımız ziyaret resmi bir gezi durağı sayılmazdı ama bunları da kayda düşmemek için hiçbir sebep yoktu.

Gökyüzünde yıldızlar, yeryüzünde yıldızlar. Yer ve gök adeta bir olmuş. Şöyle görkemli, şairane bir şeyler söylemek istedim ama dilimden dökülen tek sözcük, "Harika," oldu.

"Bence 'harika' daha sık kullanılması gereken harika bir sözcük," dedi Finch.

Tam o anda aklıma bir fikir geldi. Çalışma masamın üzerindeki kocaman panoda bazı yazarların çalışırken çekilmiş siyah beyaz fotoğrafları duruyordu. Hepsini panodan çıkardım ve çekmecemi karıştırıp renkli yapışkan not kâğıtlarımı buldum. Birinin üzerine **harika** yazdım.

Yarım saat sonra panonun karşısına geçip baktığımda, bir kısmı sonradan hikâyeye dönüşecek veya dönüşmeyecek sözcük ve cümlelerden; bir kısmı ise okuduğum kitapların beğendiğim satırlarından oluşan notlarla dolmuştu. Son sütunu ise *Yeni İsimsiz İnternet Dergisi*'ne ayırdım. Üç ayrı yapışkan kâğıda **Aşk, Hayat, Edebiyat** yazdım. Ancak bunların kategori başlıkları mı, makale konuları mı yoksa sadece kulağa hoş gelen sözcüklerden ibaret mi olduklarını bilmiyordum.

Her ne kadar şimdilik ortada pek bir şey olmasa da panonun fotoğrafını çekip Finch'e gönderdim ve **Bana neler yaptırdığını görüyor musun?** yazdım. Her yarım saatte bir yanıt geldi mi diye kontrol ettim ama yatağa girdiğimde hâlâ ondan bir ses yoktu.

FINCH

23., 24., 25... günler

Dün gece benim için tam bir yapbozdu. Ama parçaları bir araya getirilmemiş bir yapboz; her biri bir kenara saçılmış, bazı parçaları eksik. Keşke kalbim de bu kadar *hızlı* çarpmasaydı.

Kitapları yeniden elime alıp Decca'nın bıraktığı güzel sözcükleri okudum fakat sayfanın üzerinde hepsi öyle bulanıktı ki hiçbir anlam taşımıyorlardı. Odaklanamıyordum.

Bunun üzerine etrafı derleyip toparlamaya koyuldum. Duvar bomboş kalana dek notların hepsini çıkarıp çöp torbasına doldurdum. Bu da yetmeyince duvarları boyamaya karar verdim. Odamın kırmızı duvarlarından bıkmıştım. Fazla karanlık, bunaltıcıydı. *Evet, evet; ihtiyacım olan şey tam olarak bu*, dedim içimden. *Manzara değişikliği. Odanın gözüme tuhaf görünmesinin sebebi de bu olsa gerek.*

Küçük Piç'e atlayıp en yakındaki yapı markete gittim ve as-tarıyla birlikte otuz-kırk litre mavi boya aldım zira ne kadarının gerekeceğini bilmiyordum.

Kırmızıyı kapatabilmek için kat kat boya sürmem gerekti. Duvar kanıyormuşçasına, ne yaparsam yapayım, mavinin altından kendini belli ediyordu.

Gece yarısı olduğunda boya hâlâ kurumamıştı. Ben de siyah yorganımı toplayıp koridordaki nevresim dolabının arkasına teptim ve Kate'in eski mavi yorganını buluncaya dek dolabın içini didik didik ettim. Odama dönüp yorganı yatağıma serdim, pencereleri açtım ve yatağımyı odanın tam ortasına sürükledim. Ardından örtünün altına girip uyumak üzere gözlerimi yumdum.

Ertesi gün duvarları yeniden boyamaya giriştim. İstediğim rengi tutturmak iki günümü aldı ama sonunda havuz rengini andıran açık bir mavi ton elde etmeyi başardım. Yatağıma uzandığımda artık daha huzurlu hissediyordum. Artık sanki rahatça nefes alabiliyordum. *İşte şimdi oldu,* diye geçirdim içimden. *Oh be.*

Yalnızca tavanın rengini değiştirmedim çünkü beyaz, görünür tayfın tüm dalga boylarını en parlak halleriyle barındırır. Aslında teknik olarak bu beyaz boya değil, beyaz ışık için geçerli ama umurumda değildi. Ne de olsa tüm renklerin beyazda buluştuğuna kendimi ikna etmiştim. Derken aklıma bir fikir geldi. Önce bunu şarkı sözüne dökmek istedim ama sonra vazgeçip bilgisayarın başına oturdum ve Violet'a bir mesaj gönderdim: **Rengârenksin tek bir rengin içinde, hem de tüm parlaklığınla.**

VIOLET

135, 134, 133 gün kala

Finch bir haftadır okula uğramıyordu. Bazıları okuldan uzaklaştırıldığını, bazıları aşırı dozdan hastaneye kaldırıldığını, bazılarıysa tedaviye alındığını söylüyordu. Dedikodular eski usulde fısıltılar ve mesajlaşmalarla yayılıyordu çünkü Müdür Wertz'in *Bartlett'in Kirli Çamaşırları*'ndan haberi olmuş ve dergiyi kapatmıştı.

Çarşamba. İlk ders. Derginin kapatılması şerefine, Jordan Gripenwaldt millete şeker dağıtıyordu. Ağzına iki tanesini birden tıkan Troy Satterfield, "Erkek arkadaşın nerede, Violet?" diye sordu. "Gözünü üzerinden ayırmasan iyi olur, intihar etmeye kalkar falan." Arkadaşlarıyla beraber kahkahayla gülmeye başladılar. Ben daha bir şey diyemeden Jordan, onların ağızlarındaki lolipopları çekerek alıp çöpe attı.

Perşembe günü son dersin ardından Charlie Donahue'yu otoparkta yakaladım. Finch'le ortak bir projede çalıştığımızı, birkaç gündür kendisinden haber alamadığımı söyledim. Merak etsem de ortada dolaşan dedikoduların doğru olup olmadığını sormadım.

Charlie kitaplarını arabasının arka koltuğuna bıraktı. “Finch böyledir. Canı istediğinde gelir, istediğinde gider.” Ceketini çıkarıp kitaplarının üzerine fırlattı. “Dengesiz çük kafalının teki olduğunu zamanla anlarsın.”

O sırada Brenda Shank-Kravitz de yanımıza geldi ve yolcu koltuğunun kapısını açtı. Arabaya binmeden önce bana dönüp, “Gözlüğünü sevdim,” dedi. Laf olsun diye söylemediği açıktı.

“Teşekkürler,” dedim. “Ablamındı.”

Bir süre düşünür gibi bekledikten sonra başını öne doğru sallamakla yetindi.

Ertesi sabah üçüncü derse girerken koridorda onu gördüm. Theodore Finch. Ama bir farklılık vardı. Paspal kırmızı örgü beresi, salaş siyah kazağı, kot pantolonu, spor ayakkabıları ve parmak kısımları kesilmiş siyah eldivenleriyle *Sokak Çocuğu Finch*, diye geçirdim içimden. *Avare Finch*. Tek dizini bükerek sırtını bir dolaba yaslamış, birinci sınıftaki tiyatrocu kızlardan Chameli Belk-Gupta’yla muhabbet ediyordu. Yanından geçtiğim sırada beni fark etmemiş gibiydi.

Üçüncü derste çantamı sıranın arkasına asıp içinden matematik kitabımı çıkardım. Bay Heaton, “Ödevlerinizin üstünden geçelim,” derken yangın alarmı çalmaya başladı. Eşyalarımı toplayıp kalabalığın peşinden dışarıya yöneldim.

O sırada arkamdan bir ses duyuldu. “Öğrenci otoparkında buluşalım.” Döndüğümde Finch, elleri ceplerinde, arkamda dikiyordu. Görünmezmiş gibi, etrafında öğretmenler, öğrenciler ve telaşla telefonuna sarılan Müdür Wertz yokmuş gibi kalabalıktan uzaklaştı.

Kısa bir duraksamanın ardından çantam kalçama vura vura koşmaya başladım. Arkamdan birinin gelmesinden delicesine korksam da dönmek için artık çok geçti çünkü koşmaya başlamıştım bir kere. Finch’e yetişene dek koşmaya devam ettim. Ardından

birlikte daha da hızlı koşmaya başladık. Kimse de arkamızdan “durun” veya “geri gelin” diye bağırmadı. Bir yandan korkuyordum ama özgür de hissediyordum.

Hızla okulun önünden geçen caddeyi aşıp, kasabayı ortadan ikiye bölen nehir ile büyük otopark arasındaki ağaçlar boyunca koşmaya devam ettik. Ağalığın ortasında durduğumuzda Finch elimi tuttu.

“Nereye gidiyoruz?” Soluk soluğaydım.

“Az kaldı. Ama sessiz olmalısın. İlk gürültü yapan okula çıplak döner, ona göre.” Hızlı hareket ettiğı gibi hızlı konuşuyordu.

“Çıplak derken?”

“Basbayağı çıplak işte. Anadan üryan yani. Cümle içinde kullandığım şekliyle başka bir anlamı olduğunu sanmıyorum.”

Ben toprak set üzerinde yalpalayarak yürürken, Finch önümde hiç zorlanmadan sessizce ilerliyordu. Nehrin kenarına vardığımızda karşıyı gösterdi. Önce neyi işaret ettiğini anlamadım, sonra gözüme bir hareket takıldı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda; beyaz üzerine kırmızı ta desenli başı, duman rengi gövdesiyle bir kuş... Suyun içinde sıçradı, sonra gagasıyla karşı kıyayı didikleyerek kasıla kasıla yürümeye başladı.

“Bu da ne?”

“Japon turnası. Indiana’daki tek örneğı. Belki de ABD’nin tamamındaki. Kışları Asya’ya göç ederler. Yani şu an evinden yaklaşık on bin kilometre uzakta.”

“Burada olduğunu nereden bildin?”

“Oradan sıkılıp kafama estiğinde,” başıyla okuldan tarafı işaret etti, “buraya gelirim. Bazen yüzmeye, bazen de sadece oturmaya. Bu arkadaş da son bir haftadır buralarda takılıyor. Önce yaralı sandım.”

“Kayboldu herhalde.”

“İ-ih. Baksana şuna.” Kuş nehrin sığ tarafında durmuş gagasını suya daldırırken biraz daha derine ilerleyip etrafa su sıçratmaya başladı. Bu haliyle yüzmeyi yeni öğrenen küçük bir çocuğa benziyordu. “Gördün mü, Ultraviyole? Geziniyor.”

Finch dalların arasından süzülen güneşten sakınmak için elini gözlerine siper edip geriye doğru bir adım attığı sırada yerdeki bir dalın üzerine bastı. Beraberinde gevrek bir çatırtı yükseldi. “Kahretsin,” diye söylendi Finch alçak sesle.

“Aman Tanrım. Yani bu, okula çıplak dönmek zorunda olduğun anlamına mı geliyor?” Yüzünde öylesine komik bir ifade belirdi ki kahkahayla gülmekten kendimi alamadım.

Derin bir iç çekti. Yenilgiyi kabullenircesine başını öne eğdi. Sonrasında kazağını çıkardı. Dışarısı buz gibi olmasına karşın peşi sıra ayakkabılarını, şapkasını, eldivenlerini ve kot pantolonunu da bir bir çıkardı. Nihayet üzerinde yalnızca *boxer*’ı kalınca tüm eşyalarını bana uzattı. “Şunu unuttun, Theodore Finch. Çıplaklığın anadan üryan olmak anlamına geldiğini söyleyen sendin. Cümle içinde kullandığın şekliyle başka bir anlamı yoktu sanırım, değil mi?”

Gözlerini üzerimden ayırmaksızın gülümseyerek üzerinde kalan son kumaş parçasını da çıkardı. Şaşkınlığıma engel olamadım zira bunu sahiden yapacağına pek ihtimal vermiyordum. Şimdi karşımda dururken, hayatımda ilk kez çıplak bir erkeğe baktığımı fark ettim. Üstelik biraz olsun mahcup bile görünmüyordu. Uzun, ince vücuduna bakarken gözlerim kollarındaki ince, mavi damarlara; omuzlarındaki, karnındaki ve bacaklarındaki kaslarına kaydı. Sonra karnındaki kırmızı yara izine.

“Sen de çıplak olsaydın feci eğlenceli olurdu,” dedi. Ardından nehre daldı. Öyle sessiz ve pürüzsüz bir dalıştı ki turnanın neredeyse ruhu bile duymadı. Finch olimpik yüzücü gibi uzun kulaçlarla suda ilerlerken ben de toprak zemine oturup onu izledim.

O kadar uzaklaştı ki artık sadece bulanık bir şekilden ibaretti. Defterimizi çıkarıp başıboş dolaşan turnayı ve kışın ortasında nehirde yüzen kırmızı bereli çocuğu yazdım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Başımı yeniden kaldırdığımda Finch bana doğru süzülüyordu. Sırtüstü uzanmış, kollarını da başının altına almış bir vaziyette suyun üzerinde ilerlerken, “Sen de gelsene,” dedi.

“Sağ ol, ben almayım. Bu soğukta zatürree olmaya hiç niyetim yok.”

“Hadi ama Ultraviyole Harikulade. Su çok güzel.”

“Sen az önce ne dedin bana?”

“Ultraviyole Harikulade. Haydi; bir, iki...”

“Böyle iyiyim.”

“Peki.” Su beline gelinceye dek bana doğru yüzdü.

“Bu sefer nerelere kaybolmuştun?”

“Birkaç dekorasyon işim vardı.” Bir şey yakalamaya çalışır gibi ellerini suyun üzerinde gezdirdi. Turna ise hâlâ karşı kıyıda durmuş, bizi izliyordu.

“Baban iş gezisinden döndü mü?”

Aradığı şeyi bulmuşçasına çukurlaştırdığı avcunun içindekini inceleyip suya geri bıraktı. “Maalesef.”

Artık yangın alarmı duyulmuyordu. Acaba herkes yeniden içeri girmiş miydi? Eğer öyleyse yoklama listesine yok yazılacaktım. Aslında bu duruma endişelenmem gerekirdi. Hele de yakın zamanda disiplin cezası almış biri olarak... Ne var ki, aldırmaksızın kıyıda oturmayı sürdürdüm.

Finch kıyıya yüzüp karşımdan bana doğru yürüdüğü sırada ıpslak ve çıplak bedenine bakmamak için gözlerimi önce turnaya, ardından gökyüzüne çevirdim. Bu halimi görünce bir kahkaha patlattı. “Yanımdan ayırmadığın o koca çantanın içinde havlu yoktur, değil mi?”

“Yok.”

Kazağıyla kurulandıktan sonra beni de ıslatmak için saçlarını köpek gibi üzerime doğru silkeledi. Ardından giyinip beresini de arka cebine sokuşturdu ve yüzüne dökülen saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taradı.

“Okula dönsek iyi olur,” dedim. Dudakları mosmor kesilmesine rağmen titremiyordu bile.

“Daha iyi bir fikrim var. Duymak ister misin?” O ne olduğunu söyleyemeden, Ryan, Roamer ve Joe Wyatt toprak setten kayarak yanımıza indiler. “Harika,” dedi Finch fısıltıyla.

Ryan doğruca yanıma geldi. “Yangın alarmı çalarken koşarak okuldan uzaklaştığını gördük.”

Roamer gözlerini kısarak Finch’e döndü. “Bu da coğrafya projesi için mi? Nehir yatağını mı yoksa birbirinizi mi inceliyordunuz?”

“Büyü artık, Roamer,” dedim.

Ryan beni ısıtmaya çalışırcasına kollarımı ovuştururken, “Sen iyi misin?” diye sordu.

Ellerini üzerimden silktim. “Elbette iyiyim. Beni gözetmene gerek yok.”

“Onu kaçırıp buraya zorla getirmedi, endişen oysa...” dedi Finch.

“Sana soran oldu mu?” diye araya girdi Roamer.

Finch, Roamer’a tepeden baktı; ondan en az on santim uzundu. “Hayır ama keşke sen bana sorsan.”

“İbne.”

“Yeter, Roamer,” dedim sertçe. Kalbim delicesine çarpıyordu zira birazdan neler olabileceğini kestiremiyordum. “Ne söylerse söylesin tek amacın kavga çıkarmak, değil mi?” Ardından Finch’e döndüm. “Üsteleme, değmez.”

Roamer, Finch’e daha da yaklaştı. “Niye sıırıslıklamsın? Onca zaman sonra nihayet yıkanmaya mı karar verdin?”

“Yok be dostum, o işi annenle görüştükten sonraya saklıyorum.”

Finch'in sözünü bitirmesine kalmadan, Roamer onun üzerine atıldı. İkisi birlikte toprak zeminden suya doğru yuvarlandılar. Joe ve Ryan hiç kıpırdamadan oldukları yerde dururken, "Bir şey yapsana," dedim Ryan'a.

"Ben başlatmadım ki."

"Ne fark eder? Bir şey yap işte."

Roamer kolunu kaldırıp Finch'in suratına küt diye bir yumruk indirdi. Sonra bir daha, bir kez daha. Yumruğunu peş peşe Finch'in ağzına, burnuna, kaburgalarına savurdu. Finch ilk başta karşılık vermeden sadece hamleleri bloke etmekle yetiniyordu. Sonra bir anda Roamer'ın kolunu geriye doğru kıvrıp başını suya daldırdı.

Başını sudan çıkarmadığını görünce, "Finch, bırak," diye seslendim.

Beni ya duymuyordu ya da dinlemiyordu. Roamer'ın bacakları, can çekişircesine çırpınmaya başlayınca, Ryan, Finch'i siyah kazağının yakasından; o da yetmeyince kolundan çekiştirmeye başladı. "Wyatt, yardım etsene."

"Bırak, Finch." O anda dönüp bana baktı. Bir an için beni tanımadığını sandım. "Bırak." Bunu söylerken adeta bir köpeği veya çocuğu azarlamıştım.

Bunun üzerine Finch onu bıraktı, doğruldu ve Roamer'ı kaldırıp toprak sete savurdu. Roamer, öksürerek ciğerlerindeki suyu tükürürken Finch, Ryan'ın, Joe'nun ve benim yanımdan sessizce geçerek tepeye doğru yanımdan uzaklaştı. Yüzü kan içindeydi ve ne durup bekledi ne de arkasına baktı.

Okula geri dönmedim çünkü iş isten geçmişti. Annem bu saatte eve gelmemi beklemeyeceğinden gizlice okulun otoparkına girip Leroy'u aldım ve kasabanın doğusuna doğru sürdüm. İki katlı tuğla binayı bulana dek caddeleri, sokakları geçtim. Sonunda posta kutusu üzerinde FINCH yazan evin önüne geldiğimde kapıyı çaldım.

Uzun, siyah saçlı bir kız kapıyı açtı. “Selam,” dedi geldiğime şaşırmamış gibi. “Sen Violet olmalısın. Ben de Kate.”

Aynı genleri taşıyan erkek ve kız kardeşler arasındaki ilginç benzerlikler beni her zaman büyülemiştir. İnsanlar Eleanor ve benim ikiz olduğumuzu sanırlardı. Oysa onun yüzü daha ince ve uzun, saçları ise daha açık bir tondaydı. Kate de Finch’e hem benziyor hem de benzemiyordu. Renkler aynı ama yüz hatları farklıydı; gözleri dışında. Finch’in gözlerini başka birinin yüzünde görmek tuhaftı.

“Finch evde mi?”

“Kesin yukarıda bir yerlerdedir. Odasını göstermeme gerek yok sanırım.” Muzip ama sevecen bir ifadeyle sırtıttı. Finch’in, ablasına benim hakkımda neler söylediğini merak ettim.

Yukarı çıktığımda kapısını tıklattım. “Finch?” Bir kez daha vurdum. “Benim, Violet.” Hâlâ ses yoktu. Kapının kolunu çevirmeyi denedim ama kilitliydi. Sonra bir kez daha tıklattım.

Herhalde uyuyor ya da kulaklıklarını takmış, müzik dinliyor, diye düşündüm. Birkaç kez daha kapısını çaldıktan sonra ne olur ne olmaz diye yanımdan ayırmadığım tel tokayı cebimden çıkardım ve yere çömelip tokenın ucuyla kilidi yokladım. Bunu ilk kez, annemin çalışma odasındaki dolabı açarak denemiştim. Annemle babam Noel hediyelerimizi oraya sakladığı için Eleanor dolabı açmamızda ısrar etmişti. Sonra bu yöntemin beden dersinden sıvışmak için veya sessiz, huzur dolu bir yer aradığımda da işe yaradığını keşfettim.

Kapının kolunu hafifçe kıpırdattıktan sonra tel tokayı cebime geri koydum. Bu kilidi istesem pekâlâ açabilirdim ama yapmayacaktım. Finch içeride olsa bile beni yanında isteseydi kapıyı açardı.

Gerisingeri merdivenden aşağı indiğimde Kate mutfak evi-yesinin başında dikilmiş, tek elini pencereden dışarı sarkıtarak

sigara içiyordu. “Odasında mıymış?” Olmadığını söylediğimde sigarasını söndürüp çöpe attı. “Hımm. Belki de uyuyordur. Veya koşuya çıkmıştır.”

“Koşuyor mu?”

“Günde yaklaşık on beş kere.”

“Hımm,” deme sırası bendeydi.

“O çocuğun ne zaman ne yapacağını asla kestiremezsin.”

FINCH

27. gün (Hâlâ buradayım)

Pencereye yanaşıp Violet'ın bisikletine binişini izledim. Sonra banyoya geçtim. En az yirmi dakika boyunca duş başlığından tepeme akan suyun altında oturdum. Aynadaki aksime bakamadım bile.

Dış dünyayla bağlantıyı sağladığı için ve buna ihtiyacım olabileceğinden bilgisayarımı açtım. Ekranın ışığı gözümü alınca, şekiller ve harfler gölgeye dönüşene dek parlaklığını iyice kısıtım. Böyle daha iyiydi. Yalnızca Violet ve bana ait Facebook sayfamı girdim. Mesaj geçmişimizin ta en başına dönüp her kelimesini bir bir okudum ama başımı dik tutup kelimeleri yüksek sesle tekrarlamadığım takdirde hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Ardından bilgisayarıma indirdiğim *Dalgalar*'ı okumaya çalıştım. Bu da fayda etmeyince, *Sorun bilgisayarda olmalı*, dedim kendi kendime, *bende değil*. Bunun üzerine odamdaki kitaplardan birini alıp sayfalarını ardı ardına çevirmeye başladım ancak bu kez de satırlar benden kaçmaya çalışırcasına sayfanın üzerinde dans ediyorlardı adeta.

Uyanık kalacağım.

Uyumayacağım.

Neden sonra aklıma Embriyo'yu aramak geldi. Sırt çantamın derinlerinden bulup çıkardığım numarasını telefonuma tuşladım ama Ara'ya basmadım.

Aşağıya inip evdeyse anneme nasıl hissettiğimi söyleyebilirdim ama sadece çantasından bir ağrı kesici çıkarıp bana uzatır ve rahatlamamı, kendimi fazla yormamamı tembihlerdi. Bizim evde termometreyi dilin altına yerleştirerek ölçemediğin hiçbir rahatsızlık hastalıktan sayılmaz. Bizde her şey ya siyah ya beyazdır; kötü ruh hali, sinir, kontrolsüzlük, üzgün, kızgın.

Hep çok hassassın, Theodore. Çocukken de böyleydin. Kardinalkuşunu hatırlıyor musun? Hani oturma odasının cam kapılarına çarpıp duranı? Kendini defalarca cama vurduğunda, "İçeri alalım, bizimle yaşasın, böylece bir daha cama vurmaz," demiştin. Hatırlıyorsun, değil mi? Sonra bir gün eve geldiğimizde kuş, avluda, hareketsiz yatıyordu. Kapıya kendini vurup durmaktan ölmüştü. Onun için mezar kazıp adını çamur yuvası koymuştun ve bize, "Eve alsaydık böyle olmayacaktı," diye sitem etmiştin.

Kardinalkuşu hikâyesini bir daha duymak istemiyordum. İşin aslı; içeri girse de girmese de ölecekti. Belki de içten içe biliyordu. Belki o gün cama her zamankinden daha sert, daha hızlı çarpmasının sebebi buydu. Her halükârda evde de ölecekti; tek farkı, içerideki ölümü biraz daha yavaş olacaktı. Çünkü Finch¹² ailesinden olmak bunu gerektiriyor: Evlilik biter. Aşk ölür. İnsanlar yok olup gider.

Spor ayakkabılarımı giyip mutfaktaki Kate'in önünden geçtim. "Kız arkadaşın buradaydı. Sana bakmaya gelmiş."

"Müzik dinliyordum. Duymamışım."

12 (İng.) İspinoz. İspinoz da, kardinalkuşu da ispinozgiller familyasına mensuptur. (ed.n.)

“Dudağına, gözüne ne oldu? Kızın yaptığını söyleme sakın.”

“Kapıya çarptım.”

Dikkatle yüzüme baktı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Harika. Biraz koşacağım.”

Eve döndüğümde yatak odamın beyaz tavanı gözüme fazla parlak geldi. Ben de boyanın arta kalanıyla maviye boyadım.

VIOLET

133 gün kala

Saat altı. Oturma odamız. Annemle babam çatık kaşlı, mutsuz yüz ifadeleriyle karşımda oturuyorlardı. Üçüncü dersin yarısından sonra ve dördüncü, beşinci, altıncı ve yedinci derslerde de yok yazıldığını gören Müdür Wertz belli ki annemi arayıp durumdan haberdar etmişti.

Babamın üzerinde hâlâ işe giderken giydiği takım elbisesi vardı. Konuşmanın çoğunu o yapıyordu: “Neredeydin?”

“Teknik olarak okulun karşıındaydım.”

“Karşısında mı?”

“Nehir kıyısında.”

“Okul saatinde, *kışın ortasında*, nehir kıyısında ne işin vardı?”

Sakin ses tonuyla annem, “James,” dedi.

“Yangın alarmı çalmıştı. Hepimiz dışarı çıktık. Sonra Finch, ender görülen, Asya’ya özgü bir turnayı göstermek istedi.”

“Finch mi?”

“Ortak proje yaptığımız çocuk. Tanışmıştınız ya hani.”

“Şu proje ne zaman bitiyor?”

“Gitmemiz gereken bir yer daha kaldı. Sonra elimizdekilerin hepsini derleyip bir araya getireceğiz.”

“Violet,” dedi annem. “Bizi büyük hayal kırıklığına uğrattın.” Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Bu yaşıma kadar ne annem ne de babam bizi hiçbir zaman cezalandırmamıştı. Amanda’nın ailesinin aksine, ne cep telefonlarımızı almış ne de evdeki bilgisayar kullanımımıza yasak getirmişlerdi. Bu gibi durumlarda ceza vermek yerine bizimle konuşur ve nasıl bir hayal kırıklığına uğradıklarını ifade ederlerdi.

Bizimle değil, benimle. Artık sadece ben vardım.

“Bu hiç de senlik bir davranış değil.” Annem başını iki yana salladı.

“Aykırı davranışların için ablanın ölümünü bahane edemezsin,” diye ekledi babam. Keşke beni bir an önce odama postalasalardı.

“Aykırı davranmıyordum. Sandığınız gibi değil. Sadece... Ponpon kız takımını bıraktım. Öğrenci konseyinden de çıktım. Orkestrada deseniz, berbatım. Ne arkadaşım ne de erkek arkadaşım var. Çünkü hayat sahiden de devam ediyor, biliyor musunuz?” Sesimin gitgide yükseldiğini fark etsem de buna engel olamıyordum. “Herkes bir şekilde hayatını yaşıyor. Belki ben onlara ayak uyduramıyorum. Belki de ayak uydurmak istemiyorum. Becerebildiğim tek şeyi yapmaktan bile âcizim. İlk başta bu projeye katılmak da istememiştım ama şu an hayatımda devam eden tek şey bu.”

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığında ikisinin de bunu yapmamı söylemeyeceğini bildiğimden ayağa kalkıp odama yollandım. Yanlarından uzaklaşırken babam arkadan sesledi: “Bak, evlat. Sen yalnızca bir değil, birçok konuda iyisin, tamam mı?..”

Neredeyse çıt çıkarmadan yediğimiz akşam yemeğinin ardından annem odama gelip çalışma masamın üzerindeki panoyu inceledi. “EleanorandViolet.com’a ne oldu?” diye sordu.

“Bıraktım. Artık orada yazmanın bir anlamı yok.”

“Sanırım öyle,” dedi sessizce. Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. “Bu duruma alışabileceğimi hiç sanmıyorum,” dedikten sonra derin bir iç çekti. Daha önce böylesine şahit olmamıştım. Acı ve kayıpla dolu bir iç çekti. Boğazını temizledi, ardından *Yeni İsimsiz İnternet Dergisi* yazısını işaret etti. “Haydi bana bundan bahset.”

“İnternet üzerinden yeni bir dergi kurabilirim. Belki de kurmam. Farkına varmadan EleanorandViolet aklımı çeldi sanırım.”

“Blogunuzda yazmaktan zevk alıyordun.”

“Evet ama yeni bir site kuracaksam farklı olsun isterim. Sırf fasa fiso konular değil; gerçek fikirler, yazılar, gerçek hayattan bir şeyler olmalı.”

Aşk, Hayat, Edebiyat yazısına dokundu. “Peki ya bunlar?”

“Bilmiyorum. Kategori başlıkları olabilir.”

Bir sandalye çekip yanıma oturdu. Ardından bir sürü soru sıralamaya başladı: Yaşıtlarıma mı hitap edecekti, yoksa lise çağı ve üzerinelere mi? Sitenin tüm içeriğini ben mi yazacaktım, yoksa başka yazarlar da olacak mıydı? Bu yeni dergiyi kurmamdaki amaç neydi; niçin yeni bir dergi kurmak istiyordum? *Çünkü yaşıtlarımın, başkaları onlar adına endişelenmeden tavsiye, yardım, eğlence veya sadece kendileri olmak için gidebilecekleri bir yere ihtiyaçları var. Kendi odalarındaymışçasına korkusuz, sınırsız, güven içinde olabilecekleri bir yere.*

Bu aklımdan geçenlerin çoğunu kafamda henüz toparlayamadığımdan, “Bilmiyorum,” demekle yetindim. Belki hepsi de saçma sapan fikirlerdi. “Bir şey yapacaksam, sıfırdan başlamalıyım ama elimdekiler bölük pörçük birkaç fikirden ibaret.” Önce bilgisayarını,

ardından duvarı işaret ettim. “Kafamda darmadağınık, ufak tefek fikir tohumları var. Ama hepsini bir araya getirip somut bir bütün oluşturamıyorum.”

“Gelişimin kendisi, mutluluk tohumundan serpilir.’ Pearl S. Buck böyle söylemiş. Belki tohumun kendisi bile yeterlidir. Belki ihtiyacın olan tek şey budur.” Elini çenesine dayayıp başıyla bilgisayar ekranını işaret etti. “Minik adımlarla başlayabiliriz. Yeni bir dosya açarak ya da önüne boş bir sayfa alarak mesela. Yepyeni, beyaz bir sayfa. Michelangelo’nun sözünü hatırla: Heykelin en baştan beri taşta var olduğunu, kendisinin yalnızca heykeli ortaya çıkarma görevini üstlendiğini söylemiş. Senin sözcüklerin de bir yerlerde yazılmayı bekliyor.”

Sonraki iki saat boyunca birlikte beyin fırtınası yapıp notlar aldık. İki saatin sonunda kabataslak bir dergi planı ve Aşk, Hayat, Edebiyat kategorilerinin alt başlıkları şekillenmişti.

Annem saat ona geldiğinde iyi geceler deyip kapıya yöneldi ve bir an duraksadı. “Şu çocuğa güveniyor musun, V?”

Oturduğum yerden başımı kapıya doğru çevirdim. “Finch’e mi?”
“Evet.”

“Sanırım. Daha doğrusu şu sıralar arkadaşım diyebileceğim tek kişi o.” Bu iyi mi, kötü müydü, emin değildim.

Annem odadan çıkınca ben de kucagımda bilgisayarla yatağıma geçtim. Yeni sitenin tüm içeriğini baştan sona benim hazırlamam mümkün değildi. Bunun üzerine Brenda Shank-Kravitz, Jordan Gripenwaldt ve yanına iliştiirdiğim soru işaretiyle Kate Finch’in de aralarında bulunduğu birkaç ismi kenara not aldım.

*Tohum*¹³. Site için www.germmagazine.com adresini aratıp alan adının kullanıma uygun olduğunu görünce beş dakikada satın alma ve kayıt işlemlerini tamamladım. Benim çapam...

13 (İng.) *germ*. (ed.n.)

Facebook'a girip Finch'e mesaj attım: **Umarım iyisindir. Seni görmeye geldim ama evde yoktun. Bizimkiler okulu kırdığını öğrenmişler. Ortam biraz gergin. Gezi serüvenimizin sonuna gelmiş olabiliriz.**

Işığımı söndürüp gözümü yumduğumda, geride bıraktığım güne takvimde çizik atmayı ilk defa unuttuğumu fark ettim. Yataktan doğruldum ve ayağımın altındaki soğuk ahşap zeminde, gardırobumun kapağına yöneldim. Her zaman elimin altında bir yerlere bıraktığım siyah keçeli kalemi alıp kapağını açtım. Kalemi takvime doğrulttuğum sırada elim havada adeta asılı kaldı. Mezuniyete, özgürlüğe kalan günlere bakınca göğsümde sıkışmaya benzer tuhaf bir his uyandı. Geriye bir yılın yarısından az, sayılı günler kalmıştı. Sonrasında kim bilir nerede olacak, ne yapacaktım.

Kalemin kapağını kapadıktan sonra takvimi köşesinden tuttuğum gibi dolaptan söktüm ve katlayıp gardırobumun arka tarafında bir yere, elimdeki kalemle birlikte tıktırdım. Sonrasında koridora çıktım.

Eleanor'un kapısı kapalıydı. Kapının kolunu çevirip açtım ve içeri girdim. Odasının sarı duvarlarını Indiana'lı ve Kaliforniyalı arkadaşlarıyla çekildiği fotoğraflar süslüyordu. Yatağının tepesinde Kaliforniya eyaletinin bayrağı asılıydı. Resim malzemeleri bir kenara istiflenmişti. Annemle babam onun eşyalarını aceleyle getirmeden bir süredir derleyip toparlıyorlardı.

Gözlüğünü şifoniyerinin üzerine bıraktım. "Ödünç verdiğin için teşekkürler," dedim. "Ama başımı ağrıttıyor ve çirkin." Kahkahayla güldüğünü duyar gibiydim.

VIOLET

Cumartesi

Ertesi sabah uyanıp aşığı indiğimde Theodore Finch, annem ve babamla beraber yemek masasındaydı. Kırmızı beresini oturduğu sandalyenin arkasına asmış, önünde boş bir tabak, portakal suyunu yudumluyordu. Dudağı yarılmış, yanağı morarmıştı.

“Gözlüksüz daha iyi görünüyorsun,” dedi.

“Ne işin var burada?” Önce Finch’e, ardından annemle babama çevirdim şaşkın bakışlarımı.

“Kahvaltı yapıyorum. Günün en önemli öğünü, biliyorsun. Ama ziyaretimin asıl amacı dün yaşananları açıklığa kavuşturmaktı. Annenle babana dünkü kaçamağın benim fikrim olduğunu, aslında senin dersi asmak istemediğini, başımın belaya girmemesi için beni okula geri dönmeye ikna etmeye çalıştığını açıkladım.” Finch tabağına bir krep ve birkaç meyve daha aldı.

“Şu projenizle ilgili bazı kurallar üzerinde de konuştuk,” dedi babam.

“Yani devam edebilir miyiz?”

“Sanırım Theodore’la anlaştık. Değil mi, Theodore?” Babam krep koyduğu tabağını bana uzattı.

“Evet, efendim,” diye yanıtladı Finch bana göz kırparak.

Babam bu ayrıntıyı fark etmiş olacaktı ki ona sert bir bakış atıp, “Hafife alınmaması gereken bir anlaşma,” diye ekledi.

Bunun üzerine Finch hemen toparlandı. “Kesinlikle, efendim.”

“Ona güvendiğimizi söyledik. Seni yeniden arabaya bindirmeyi başardığı için minnettarız. Makul çerçevede eğlenmeniz de bir sakınca görmüyoruz. Ama kendinize dikkat edecek ve okulunuzu aksatmayacaksınız,” diye ekledi annem de.

“Tamam.” Şaşkınlığıma hâlâ engel olamıyordum. “Teşekkürler.”

Babam, Finch’e döndü. “Telefon numaranı ve annenle babanın iletişim bilgilerini de alalım, delikanlı.”

“Nasıl isterseniz, efendim.”

“Baban şu Finch Depo’nun sahibi Finch mi?”

“Evet, efendim.”

“Eski hokey oyuncusu Ted Finch yani?”

“Evet. Ama yıllardır görüşmüyoruz. Ben on yaşımıdayken evi terk etti.”

Annem, “Çok üzüldüm,” derken bense şimdi gözlerimi dikmiş Finch’e bakıyorum.

“Esasında o olmadan daha iyiyiz. Yine de nezaketiniz için teşekkür ederim.” Anneme yaralı ve üzgün bir tebessümle baktı. Ona anlattığı hikâyenin aksine, gülümsemesi gerçek görünüyordu. “Annem Broome Emlak ve Araç Kitabevi’nde çalışıyor. Evden çok işte oluyor ama bana bir kalem vererseniz telefon numarasını yazabilirim.”

Kalemle kâğıdı getirip yanına bırakırken onunla göz göze gelmeye çalıştıysam da boşunaydı. Başını eğip kâğıda büyük harflerle *Linda Finch* yazdı. Peşi sıra iş, ev ve cep numaralarını

sıraladı. Ardından *Theodore Finch, Jr.* yazıp kendi cep numarasını ekledi. Harfleri de rakamları da öyle düzgün ve itina ile yazıyordu ki, yıldızlı pekiyi almayı bekleyen ilkokul öğrencisi gibiydi. Kâğıdı babama uzattığım sırada, *İşte yeni bir yalan daha*, dedim içimden. *Kendi elyazısı bile değil. Finch'in düzen ve itina ile uzaktan yakından alakası yok.*

Annem babama, “hadi biraz neşelenelim” dercesine kocaman gülümsedikten sonra Finch’e dönüp, “Üniversiteyle ilgili planların ne?” diye sordu. Böylece sohbete başladık. Annem hayatıyla ilgili, üniversiteden sonra ne yapmak istediğini sorduğunda bu kez ben de dikkat kesildim zira ne yanıt vereceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Aslında her gün değişiyor diyebilirim,” dedi. “*Çanlar Kimin İçin Çalıyor*’u okuduğunuza eminim.”

Annem ikisi adına onaylarcasına başını salladı.

“Kitapta Robert Jordan öleceğini biliyor. ‘Sadece içinde bulunduğumuz zamana hâkimiz,’ diyor. ‘İçinde bulunduğun bu zaman iki günse, hayatın da o iki günden ibarettir. Her şey de ona göre olacaktır.’ Hiçbirimiz daha ne kadar zamanımızın kaldığını bilmiyoruz. Belki bir ay, belki on beş yıl... Ben sadece o iki günüm kalmış gibi yaşamayı seviyorum.” Finch konuşurken annemle babamı seyreliyordum. Bu gerçekçi konuşmayı yaparken bu dünyada fazla zaman geçiremeyen Eleanor’a saygısından ses tonunu fısıltıya yakın bir seviyede tuttuğunun farkındaydım.

Babam kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. “Eski-den Hindular hayatı doyasıya yaşamak gerektiğine inanırlarmış. Ölümsüzlüğü değil, sağlıklı ve dolu dolu bir hayat geçirmeyi amaç edinmişler...” Yaklaşık on beş dakikalık bir konuşmanın sonunda; ölümden sonraki yaşam kavramının doğuşundan, yani insanların öldükten sonra Doğa Ana’yla bütünleştikleri fikrinden bahsederek konuyu topladı. Sonunda ise eski bir Hint ilahisinden alıntı yaptı: “Gözün Güneş’e varsın, ruhun rüzgâra...”

“Ya da gönlün isterse enginlere, sulara,” diyerek tamamladı Finch.

Babam kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Karşısındaki bu çocuğu çözmeye çalıştığını görebiliyordum.

“Suya merakım var da,” dedi Finch.

Babam ayağa kalkıp kreplere uzandı ve Finch’in tabağına iki tane daha koydu. İçten içe rahat bir nefes aldım. Annem, “Indiana’nın Güzellikleri” projemiz hakkında birkaç soru sorunca kahvaltının geri kalanında Finch’le beraber şimdiye kadar gezdiğimiz ve gitmeyi planladığımız yerlerden bahsettik. Yemek faslı sona erdiğinde, annemle babam, Bay ve Bayan Markey yerine “bana James de,” “bana Sheryl de,” samimiyetine varmışlardı. Tüm gün yanlarında oturmayı beklerken Finch fıldır fıldır mavi gözlerini bana çevirdi. “Ultraviyole, zaman geçiyor. Artık yola koyulsak iyi olur.”

Dışarıya çıktığımızda, “Bunu niye yaptın? Aileme neden yalan söyledin?” diye sordum.

Gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye itip kırmızı beresini taktı. “Çünkü gerçekte böyle hissediyorsan yalan sayılmaz.”

“Ne demek bu şimdi? Elyazın bile yalandı.” Nedense bu yaptığı inanılmaz derecede sinirime dokunmuştu. Annemle babama karşı dürüst davranmadığına göre, gerçek yüzünü benden de saklıyor olabiliirdi. *Gizlediğin başka yalanların da var mı*, diye sormak istedim.

Açık duran yolcu kapısına yaslandığında güneş arkasında kaldığı için yüzünü seçemedim. “Bazen bazı şeyler gerçek olmasa bile biz öyleymiş gibi hissederiz, Ultraviyole.”

FINCH

28. gün

John Ivers nazik ve tatlı dilli, beyaz beyzbol şapkalı ve bıyıklı bir ihtiyar delikanlıydı. Eşiyle birlikte Indiana'nın kırsal kesiminde geniş bir çiftlikte yaşıyorlardı. Müstesna Indiana isimli internet sitesi sayesinde iletişim bilgilerine ulaşmıştım. Sitede de belirtildiği üzere gelmeden önce arayıp haber vermiştim. Çiftliğe vardığımızda John bizi evin bahçesinde karşıladı. El sallayarak ve eşi Sharon pazara gittiği için onun adına özür dileyerek yanımıza geldi.

Arka bahçeye kurduğu lunapark hız trenine doğru bize yol gösterdi. Esasında bir değil, iki tren vardı: Mavi Şimşek ve Bu Da Mavi. Her birinde birer tane oturma yeri vardı ki tek can sıkıcı tarafı da buydu. Onun dışında süper bir aletti. John, "Mühendislik eğitimim yok ama tam bir adrenalin bağımlısıyım," diye anlatmaya başladı. "Çarpışan araba yarışı, hız yarışları en büyük tutkumdu ama bu tehlikeli oyunları bırakınca yerini dolduracak, bana aynı heyecanı yaşatacak eğlence arayışına girdim. Eli kulağındaki

ağırlıksız felaketlerin gerilimini sevdiğimden, bu hissi bana sürekli yaşatabilecek bir şey inşa ettim.”

John, elleri belinde başıyla Mavi Şimşek'i işaret ederken, ben *eli kulağındaki ağırlıksız felaketleri* düşünüyordum. Zamanı gelince belki bir şarkıda kullanmak üzere bu sözü aklımın bir köşesine not aldım.

“Tanıştığım en zeki insan siz olabilirsiniz,” dedim. İnsana sürekli bu hissi yaşatacak bir şeye sahip olma düşüncesi sahiden de harikaydı. *Ben de böyle bir şey istiyorum*, diye geçirdim içimden ve Violet'a bakınca ayırımsadım: *İşte, tam yanında duruyor*.

John Ivers hız trenini bir kulübenin yanına kurmuştu. Uzunluğunun elli beş metre, yüksekliğininse altı metreyi bulduğunu söyledi. Hızı saatte 40 km'nin üstüne çıkmıyordu ve bir tur yalnızca on saniye sürüyordu. Fakat düzeneğin tam ortasında insanı tepetaklak çeviren bir bölüm de vardı. Karşıdan bakınca Şimşek; bebek mavisine boyanmış, 1970'lere özgü sürücü koltuklu ve eski püskü kumaştan emniyet kemerli bir hurda yığınının ibaretti. Gelgelelim bir yanımda bu külüstür adrenalin oyuncağına binmek için can atıyordu.

Violet'a, isterse önce onun binebileceğini söyledim. “Yok. Önce sen bin,” dedi. Sanki alet ayaklanıp üzerine saldırıracakmış gibi gerilediğini görünce onu buraya getirmenin kötü bir fikir olup olmadığını merak ettim.

Daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan John emniyet kemerimi bağlayıp ben *klik* sesini duyana ve hissedene dek kulübenin kenarından yukarı doğru itti. Ardından yükseldim de yükseldim. Tepeye vardığımda John, “Sıkı tutun, evlat,” diye seslendi. Tepede asılı halde dururken dediğini yaptım ve bir saniyede kulübenin en tepesinden çiftliğin kuşbakışı manzarasına baktım. Ardından ileri ve aşağı fırlayıp tepetaklak spiralden geçerken sesim çatlayana dek bağırdım. Tam heyecanına varmışken tur sona erdi. Bir daha

yapmak istedim çünkü insan bu hissi sadece on saniyeliğine değil hayatının her anında duymalıydı.

Violet kendini hâlâ hazır hissetmediği için aynı heyecanı beş tur daha tattım. Ne zaman turu bitirsem ellerini sallayıp, “Bir daha,” diye bağıyordu.

Sonraki tur da bitince dinlenmek için bacaklarım titreye titreye koltuktan indim ve Violet hemen yerime geçti. John Ivers onu da emniyet kemeriyle sağlama aldıktan sonra yukarı gönderdi. Violet, başını çevirip benden tarafa bakıyordu ki birdenbire ileri ve aşağı fırladı. Yukarı çıkıp tepetaklak dönerken avazı çıktığı kadar bağıyordu.

Durduğunda kusacak mı, yoksa bir hışımla yerinden fırlayıp bana tokat mı atacak, emin olamıyordum ancak hiç beklemediğim bir şey dedi: “Bir daha!” Ve bir kez daha uzun saçlarını uçuşturarak, upuzun kollarını ve bacaklarını sallayarak mavi metalle birlikte flulaştı.

Ardından yerleri değiştik. Dünyayı tersyüz görene, damarlarım patlayacakmışçasına kan pompalanana dek üst üste üç kez daha bindim. Emniyet kemerimi çözerken John Ivers, “Epey bir tur attın sanki, evlat,” dedi.

“Hiç sormayın.” Ayakta durmakta güçlük çekiyordum ve düşersem sııklığımdan ötürü yere kadar bayağı bir mesafe olduğundan Violet’a tutundum. Dengemi sağlamama yardımcı olmak için her zaman yapıyormuşçasına kolunu belime doladı. Ona doğru yaslandım. O da bana. Ta ki yaslanır vaziyette görünen tek bir vücut olana dek.

“Bu Da Mavi’yi denemek ister misiniz?” diye sordu John. Fakat birdenbire hevesimin kaçtığını fark ettim çünkü o an tek isteğim yanımdaki kızla baş başa kalmaktı. Ancak Violet beni

bırakıp öteki trene doğru seğırtti ve John, onun emniyet kemerini bağlamaya koyuldu.

Bu Da Mavi, ilki kadar eğlenceli gelmeyince Mavi Şimşek'e iki tur daha bindik. Son turun ardından ayaklarım yerle buluşunca Violet'ın elini tuttum. O da ellerimizi bir ileri, bir geri salladı. Bir ileri bir geri. Ertesi gün pazardı ve akşam yemeği için babamın evine gitmek zorundaydım ama ona daha çok vardı. O anda ise oradaydım.

Bu kez ardımızda boş bir sigara paketinin içine koyduğumuz, Küçük Piç'i simgeleyen minyatür bir oyuncak araba ve biri kız, biri erkek olmak üzere iki oyuncak bebek bıraktık. Paketi de mıknatıslı küçük bir metal kutuya tıktık.

"Pekâlâ, buraya kadarmış," dedi Violet, kutuyu Mavi Şimşek'in altına tuttururken. "Son gezimiz."

"Bilmem. Her ne kadar eğlensek de bize ödevi verirken Black'in aklındaki bu olduğundan emin değilim. Bunu biraz daha detaylıca düşünmem gerek; yedek bir gezi durağı daha bulmamız gerekebilir. Annenle babanın desteğini de almışken son isteğim bu işi yarım yamalak yapmak olur."

Eve dönüş yolunda Violet camını açtı ve saçları rüzgârla birlikte delicesine savrulmaya başladı. Bir nevi masa görevi görmesi için bacak bacak üstüne atıp başını öne eğerek bir şeyler yazarken gezi defterimizin sayfaları da esintiyle hışırdayıyordu. Birkaç kilometre daha başını kaldırmadan yazmaya devam ettiğini görünce, "Ne yazıyorsun öyle?" diye sordum.

"Birkaç not alıyorum. Önce Mavi Şimşek'i, sonra evinin arka bahçesine hız treni kuran adamı yazdım. Sonra kâğıda dökmek istediğim birkaç fikir geldi aklıma." Bu fikirlerin neyle alakalı olduğunu sormama kalmadan başını yeniden deftere gömüp kalemını sayfanın üzerinde gezdirmeye başladı.

Üç kilometre sonra başını tekrar kaldırdığında, “Seninle ilgili neyi seviyorum biliyor musun, Finch?” dedi. “İlginçsin. Farklısın. Ve içimden geçenleri seninle rahatça konuşabiliyorum. Tabii aklına tuhaf fikirler gelmesin.”

Etrafımızı çevreleyen hava elektrikle yüklüydü. Sanki biri kibrit çaksa arabayla birlikte Violet da, ben de infilak edecektik. Gözlerimi yoldan ayırmaksızın, “Seninle ilgili neyi seviyorum biliyor musun, Ultraviyole Harikulade?” dedim. “Her şeyi.”

“Benden hoşlanmadığını sanıyordum.”

Bakışlarımı yoldan çevirip ona döndüğümde tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

Gördüğüm ilk sapağa daldım. Benzin istasyonu ve fastfood dükkânlarının önünden kıvrılıp karşıdaki otoparka girmek için refüjün üzerinden geçtim. Tabelada DOĞU YAKASI HALK KÜTÜPHANESİ yazıyordu. Küçük Piç’i park ettikten sonra inip arabanın diğer tarafına yöneldim.

Violet’in kapısını açtığımda, “Ne oluyor?” diye sordu.

“Bekleyemeyeceğim. Yapabileceğimi sanmıştım ana yapamıyorum. Özür dilerim.” Koltuğunun yan tarafına uzanıp emniyet kemerini çözdüm, onu arabadan indirdim ve bir yanında karanlık bir kütüphane, öteki yanında tavuk restoranı bulunan bu çirkin otoparkta karşılıklı birbirimize baktık. Tavukçuda arabaya servis siparişi alan elemanın, müşteriye, patates kızartması ve içecek de isteyip istemediğini sorduğunu duyabiliyordum.

“Finch?”

Yanağına düşen bir tutam saç telini kenara ittim ve iki elimle birden yüzünü kavrayıp onu öpmeye başladım. Niyetlendiğimden daha sert öptüğümü fark edince kendimi dizginlemeye çalıştım. Bu kez o da karşılık vermeye başladı. Kollarını boynuma doladı, ona iyice sokuldum, sırtı arabaya dayandı, onu kucağıma aldım,

bacaklarını etrafıma sardım, bir şekilde arka kapıyı açmayı başardım, Violet'ı koltuktaki battaniyenin üzerine yatırdım, içeri girip kapıyı arkamdan örttüm, alelacele kazağımı çıkardım, o bluzunu çıkardı ve "Haftalardır beni çıldırtıyorsun," dedim.

Dudaklarımı boynunda gezdirirken nefes nefese kalmış gibi sesler çıkarıyordu. "Aman Tanrım, *neredeyiz* biz?" diyerek gülmeye başladı ve ben de ona katıldım ve boynumu öpmeye başladı ve vücudum patlamaya hazır bir bombaya dönüştü ve teni pürüzsüz, sıcaktı ve elimi kalçasına doğru kaydırduğımda kulağımı ısırды ve elim karnıyla kot pantolonu arasındaki boşluğa doğru kaydı. Bana daha da sıkı tutunduğunda kemerimi çözmeye başladım ancak geri çekilir gibi oldu. İşte o an başımı Küçük Piç'in tavanına vurmak istedim. *Kabretsin*. Çünkü *bakire*. Kendini geri çekişinden anlamıştım.

"Özür dilerim," dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

"Onca zaman Ryan'la bile mi?"

"Yaklaştık ama olmadı."

Parmaklarımı karnının üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Sahiden mi?"

"İnanması bu kadar güç mü?"

"Ryan Cross'tan bahsediyoruz. Sırf ona bakmak bile kızların bekaretini bozmaya yeter sanıyordum."

Koluma vurdu. Ardından elini benimkinin üzerine koydu. "Bugün olacağını sandığım son şey buydu."

"Sağ ol ya."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bluzunu ona uzattım, ardından kendi kazağıma uzandım. Giyinmesini seyrederken, "Bir gün olacak, Ultraviyole," dediğimde yüzünde adeta hayal kırıklığı vardı.

Eve gelip odama girdiğimde sözcüklerin istilasına uğradım. Şarkı sözlerinin... Zamanı tüketmeden, ben yeniden uykuya geçmeden Violet'la gideceğimiz yerlerle ilgili sözcüklerin... Yazmaktan kendimi alamıyordum. Durabilirdim ama istemiyordum.

31 Ocak. Yöntem: Yok. Sonuca yaklaşma derecesi (on üzerinden): sıfır. Olgu: Ötenazi Treni aslında yok. Olsaydı da 500 metre uzunluğunda ve dimdik bir çıkışın ardından ani ve dik bir inişi, hemen üstüne yedi spiral dönüşlü bir yolculuk olurdu. İniş ve takla evreleri altmış saniye sürer fakat esas ölüm nedeni spirallerdeki hızı saatte 360 km'ye varan taklalar sonucu oluşan 10 G'lik merkezkaç kuvveti olurdu.

Neden sonra tuhaf bir zaman kırılması sonucu artık yazmadığımı fark ettim. Artık koşuyordum. Üstümde hâlâ siyah kazağım, eski kot pantolonum, spor ayakkabılarım ve eldivenlerim vardı. Birdenbire ayaklarımın acıdığını ayımsadım. Farkına bile varmadan komşu kasabamız Centerville'e kadar koşmuştum.

Ayakkabılarımı ve beremi çıkardım. Eve yürüyerek döndüm çünkü ilk defa yorgunluktan bitik vaziyetteydim. Buna rağmen iyi hissediyorum. Gerekli, yorgun ve uyanık.

Ötenazi Treni'nin fikir babası Julijonas Urbonas, bu tekniğin, "bireyi insanca; coşkulu ve zarif bir biçimde ölüme götüreceğini" iddia ediyor. İnsan bedeninin 10 G kuvvetinde merkezkaç maruz kalması sonucu kan yukarı doğru pompalanmayınca serebral hipoksi oluşuyor ve ölüm gerçekleşiyor.

Bu yıldızlı Indiana gecesinde yürürken "coşkulu ve zarif" sözünü düşündüm. Violet'a karşı hissettiğim şey de tam olarak buydu.

İlk kez Theodore Finch dışında biri olmak istemediğimi fark ettim. Sadece Violet'ın baktığında gördüğü o çocuk olmak

istiyordum. O çocuk coşku ve zarıflığın ne olduğunu biliyor; çoğu kafadan çatlak, budala, yarı serseri, yarı ucube karakterlerden oluşan yüzlerce kimlik barındırıyor; etrafındakileri endişelendirmemek için başkalarının suyuna gitmeye çalışıyor ve en önemlisi de kendi suyuna gidiyordu. O, bu dünyaya, bu bedene aitti. Olmak istediğim kişinin ta kendisiydi. Mezar taşında şöyle yazmasını istiyordum: *Violet Markey'nin Sevdiği Çocuk.*

FINCH

30. gün (ve hâlâ UYANIĞIM)

Beden dersinde Charlie Donahue'yla birlikte beyzbol sahasında üçüncü kalenin arka tarafına çekildik. Muhabbet için en iyi noktanın burası olduğunu keşfetmiştik. Konuşurken Charlie başını bile çevirmeksizin, vınlayarak üzerimize gelen topu yakaladığı gibi sahaya geri yolladı. Liseye adım attığı ilk günden bu yana okulun bütün spor hocaları Charlie'nin peşinden koşuyordu ama o, siyahi sporcu klişesine uymayı reddediyordu. Müfredat dışı olarak sadece yıllık hazırlama komitesi ile satranç ve *euchre*¹⁴ kulüplerine gidiyordu. Dedğine göre üniversite başvurularında onu diğerlerinden bu nitelikleri ayıracaktı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. “Roamer’ı az kalsın boğduğun doğru mu?”

“Öyle bir şey oldu, evet.”

“Başladığın işi yarıda bırakmayacaksın, adamım.”

14 Amerika çıkışlı, iki, üç ya da dört kişiyle oynanan, kozlu bir iskambil oyunu. (ç.n.)

“Bir daha sevişmeden kodese girersem yazık olur diye düşündüm.”

“Aslında hapse girince sevişme şansın artar.”

“Yok, ben almayım.”

“Ee, ne oldu? Ne bu hal?”

“Keşke kendime pay çıkarabilsem ama spor üniformasının evrensel bir çekiciliği var.”

“Serseri herif,” dedi artık asi İngiliz olmamama rağmen. Elveda, Fiona. Elveda, apartman dairemiz. Elveda Abbey Road. “Yani bakıyorum da bir süredir Berduş Finch olarak takılıyorsun. Ondan önceki birkaç hafta, Asi Finch’tin... Formdan mı düştün?”

“Belki de Berduş Finch’i sevmişimdir.” Örgü beremi düzeltirken aklıma aniden bir düşünce yerleşti: Violet hangi Finch’i beğeniyordu? Bu soru içimi biraz yaktı ve zihnimin ona takılıp kaldığını hissettim. *Hangi Finch’ten hoşlanıyordur? Ya o hoşlandığı Finch, sadece gerçek Finch’in bir versiyonuysa?*

Charlie bir sigara uzattı. Başımı iki yana salladım.

“Ne var aranızda? Manitan falan mı?”

“Kim? Violet mı?”

“İşi pişirdiniz mi?”

“Arkadaşım, sen var ya, tam bir öküzsün. Ayrıca birlikte gayet güzel vakit geçiriyoruz, tamam mı?”

“Belli ki yeterince güzel değil.”

Bu arada vuruş sırası Roamer’a geçmişti yani gözümüzü açıp gelen topa dikkat kesilmemiz gerekiyordu çünkü okulun yıldız beyzbol oyuncusu (Ryan Cross’tan sonra ikinci sırada) olmanın dışında, topu bizim üzerimize atmak en büyük zevkleri arasındaydı. Başının belaya girmeyeceğini bilse onu boğma teşebbüsümün rövanşı için yanıma gelip elindeki sopayı kafama sallayacağına hiç şüphem yoktu.

Gerçekten de top hızla bize doğru geliyordu ve Charlie, dişleri arasına sıkıştırdığı sigarasıyla, hiç acelesi yokmuş gibi geriye doğru üç adım atıp eldivenini yukarı kaldırdığında top tam avcunun ortasına isabet etti. Charlie topu geri fırlatırken Roamer'ın ardı arkası kesilmeyen küfürleri beyzbol sahasını aşıp bize kadar ulaştı.

Başımınla hem beden hocamız hem de beyzbol koçumuz olan Bay Kappel'ı işaret ettim. "Bunu her yapışında onu biraz daha çileden çıkardığının farkındasın, değil mi?"

"Kappy'yi mi, Roamer'ı mı?"

"İkisini de."

Pis pis sırtarak yanıtladı: "Farkındayım."

Soyunma odasında Roamer beni köşeye sıkıştırdı. Charlie çoktan gitmişti, Kappel ise odasındaydı. İçerideki diğer çocuklar da görünmez olma çabasıyla hemen kenara çekildiler. Roamer burnumun dibine kadar sokulunca, kahvaltıda yediği yumurtanın kokusunu dahi alabildim. "Sen bittin, oğlum."

Gabe Romero'yu güzelce bir benzetmek için can atsam da bunu yapmayacaktım. 1) Çünkü başımı belaya sokmaya değmezdi. 2) Nehir kıyısında çocuğu bırakmamı söyleyen Violet'ın yüzündeki ifadeyi unutamıyordum.

Bu yüzden içimden saymaya başladım: *Bir, iki, üç, dört, beş...*

Kendime hâkim olacağım. Suratına yumruk atmayacağım.

Uslu duracağım.

Kendime telkinde bulunurken Roamer beni metal kapaklı dolaplardan birine doğru çarptı. Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan yumruğunu önce gözüme, sonra burnuma savurdu. Ayakta kalmaya çalışıyor, bir yandan da bu pisliliği gebertmemek için içimden daha da hızlı sayıyordum.

Acaba hiç durmadan saymaya devam edersem zamanı geri çevirip sekizinci sınıfın başına dönebilir miydim? Garipsenmediğim,

insanların beni fark etmedikleri zamana; ağzımı açıp da Roamer'la konuşmadan öncesine, "ucube" lakabının üstüme yapışmadığı, sürekli uyanık olduğum, her şeyin gözüme iyi ve bir şekilde normal görüldüğü (normal de ne demekse artık), etrafımdakilerin birazdan ne yapacağımı merak ederek dik dik değil de, *Selam, n'aber? Nasıl gidiyor?* dercesine baktıkları günlere geri dönmem mümkün müydü? Geriye doğru sayarak geçmişe gidip Violet Markey'yi de yanıma alarak ilerleyebilir, böylece onunla daha fazla zaman geçirebilir miydim? Çünkü en büyük korkum zamandı.

Bir de ben, tabii.

Evet, kendimden korkuyordum.

"Ne oluyor burada?" Bu Kappel'in sesiydi. Birkaç adım ilerimizde, gözlerini üzerimize dikmiş, bize bakıyordu. Elinde de bir beyzbol sopası vardı. Evde karısına okuldaki veletlerden nasıl bahsettiğini duyar gibiydim: "Sorun birinci sınıflarda değil, büyüklerde. Spor yapıp vücutlarını geliştirdiklerinde ve ergenlik patlaması yaşadıklarında korkmak lazım bunlardan."

"Yok bir şey," dedim. "Her şey yolunda."

Benim tanıdığım Kappel, takımın en iyi oyuncularından birinin karıştığı bir meseleyi asla Müdür Wertz'e taşımazdı. Suçun üzerimde kalmasını beklemeye koyuldum. Her ne kadar yüzü gözü kan içinde kalan ben olsam da, disiplin cezası veya okuldan uzaklaştırmayla ilgili ayrıntıları duymaya kendimi şartlamışken Kappy, "Tamam, Finch," dedi, "sen gidebilirsin."

Yüzümdeki kanı kolumla sildikten sonra Roamer'a gülümseyerek yanından yürüyüp geçtim.

"Sen dur bakalım, Romero," diye gürlediğini işittim Kappy'nin. Yaralarım, Roamer'ın el pençe divan kesildiğini duymaya değerdi.

Kitaplarımı almak için dolabımı açtığımda en üstte Hoosier Tepesi'nden aldığım taş benzer bir şey duruyordu. Taşı alıp altına baktığımda tahmin ettiğim gibi, *Sıra sende*, yazıyordu.

"O ne?" diye sordu Brenda. Taşı elimden kaptığı gibi incelemeye koyuldu. "Anlamadım. Ne ki bu? 'Sıra sende' ne demek? Ne sırası?"

"Aramızda bir şaka. Çok seksi ve havalı olmayanlar bilmez."

Brenda koluma bir yumruk attı. "Sen de bilmyorsun desene. Gözüne ne oldu?"

"Erkek arkadaşın Roamer'ın marifeti."

Yüzünü buruşturdu. "Hiç tipim değil."

"Haydi oradan!"

"Kapa çeneni. Umarım sen de onun burnunu kırmışsındır."

"Olgunluk gösterip çocukluğuna verdim."

"Korkak." Birlikte yürüyorduk ve Brenda gevezelik ediyordu: *Violet Markey'yle ciddi mi düşünüyorsun? Yani mesela onun için hayatının aşkı mı dersin, yoksa gönül eğlendirmelik mi? Ya Suze Haines? Ona karşı da bir şeyler hissetmiyor muydun? Briana'lara ne demeli? Ya da makrame kulübündeki kızlara? Şimdi, şuracıkta gökten Emma Watson düşse n'apardın? Salyalarını akıtarak kıza asılır mıydın; yoksa başından mı savardın? Sence bana mor saç mı yakışır, mavi mi? Kilo vermeli miyim dersin? Bak, doğru söyle ama. Sence karşıma beni ben olduğum için sevecek veya sevişecek biri çıkacak mı?*

"Evet," "Sanmam," "Tabii ki," "Hiç belli olmaz" gibi yanıtları sıralarken her kilidi açabilen Violet Markey'yi düşünüyordum.

VIOLET

2 Şubat

Bayan Kresney ellerini önünde birleştirerek yüzünde kocaman bir tebessümle, “Nasılsın, Violet?” diye sordu.

“İyiim. Ya siz?”

“Ben de iyiim. Senden bahsedelim mi? Son görüşmemizden beri nasıl hissediyorsun?”

“Aslına bakarsanız uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyiim.”

“Gerçekten mi?” Şaşırmış görünüyordu.

“Evet. Hatta yeniden yazmaya bile başladım. Arabaya da binıyorum artık.”

“Uykuların nasıl?”

“Sanırım iyi uyuyorum.”

“Kâbusların devam ediyor mu?”

“Hayır.”

“Hiç mi?”

“Bir süredir hiç görmüyorum, evet.”

Sorularını ilk kez dürüstçe yanıtlamıştım.

Rus edebiyatı dersinde Bayan Mahone, ödev olarak Turgenyev'in *Babalar ve Oğullar* adlı eseri hakkında beş sayfalık bir yazı yazmamızı istedi. Bakışlarını bana çevirince ne Hafifletici Koşullar konusunu açtım ne de kendimi hazır hissetmediğimi yineledim. Bunun yerine sınıftaki diğer herkes gibi defterime ödevle ilgili notlar aldım. Ders bitiminde Ryan yanıma geldi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Önünden geçerken Bayan Mahone'un hâlâ bana baktığını görünce el salladım ve Ryan'a, "Ne oldu?" diye sordum.

Koridora çıkar çıkmaz kendimizi insan denizinin içinde bulduk. Ryan kalabalıkta beni kaybetmemek için elimi tuttu. *Eyvablar olsun*. Neyse ki ortalık biraz daha sakinleşince elimi bıraktı. "Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Öğle yemeğine."

Yan yana yürürken Ryan birdenbire, "Suze'a çıkma teklif ettim," deyiverdi. "Haber okula yayılmadan önce benden duyman daha doğru olur diye düşündüm."

"Bu harika." Ben de Finch'le ilgili bir şey söyleyecektim ama ne söyleyeceğimi bilemedim çünkü henüz aramızdaki şeyin ne olduğunu, hatta aramızda bir şey olup olmadığını bile bilmiyordum. "Bana haber verdiğin için teşekkürler. Umarım Suze senin ne kadar iyi biri olduğunun farkındadır."

Başını hafifçe öne doğru sallayıp gamzesini belli eden o meşhur gülümsemesiyle baktı ve "Haberin var mı bilmiyorum ama Roamer bugün beden dersinde Finch'in üstüne yürüdü," dedi.

"Ne demek 'üstüne yürüdü'?"

"Patakladı işte. Pislik herif."

"Ne oldu peki? Yani ikisine de? Uzaklaştırma cezası mı aldılar?"

“Sanmam. Kappel’in dersiydi. Sırf antrenmanları kaçırmam diye Roamer’ı şikâyet etmeyecektir. Neyse, benim şimdi gitmem lazım.”

Birkaç adım yürüdükten sonra arkasına dönüp ekledi: “Finch kendini savunmaya yeltenmedi bile. Roamer yumruk atarken öylece durup bekledi.”

Kafeteryada Amanda, Roamer ve maiyetinin oturduğu her zamanki masamın önünden geçtim. Roamer yine konuşup duruyordu ama neden bahsettiğini duyamıyordum.

Salonun karşı tarafındaki yarı boş bir masaya yöneldiğim sırada arkamdan birinin adımı söylediğini işittim. Brenda Shank-Kravitz, yanında Briana üçlüsü ve Lara adında siyah saçlı bir kızla cam kenarındaki yuvarlak masada oturuyordu.

“Selam,” dedim. “Size katılabilir miyim?” Kendimi yine okula yeni başlamış, arkadaş edinmeye çalışan bir kız gibi hissediyordum.

Brenda sırt çantasını, kazağını, anahtarlarını ve telefonuyla beraber masaya yayılmış öteki eşyalarını da toplayıp yere bıraktı. Ben de boşalttığı kısma tepsimi koyup yanına oturdum.

Lara ufak tefek bir kızdı. Ortak dersimiz olduğunu bilsem de liseye henüz yeni başlamış gibi görünüyordu. Yanlarına oturduğumda hoşlandığı çocuğa daha beş dakika önce nasıl da kazara onu sevdiğini söylediğini anlatıyordu. Utançtan yerin dibine girmektense kahkahayla gülüp yemeğine devam etti.

Ardından Briana’lar mezun olduktan sonraki planlarından bahsettiler. Biri müzisyendi, biri editör olmak istiyordu, diğeri ise erkek arkadaşıyla nişanlı sayılacak kadar uzun süredir çıkıyordu. Günün birinde bir pasta dükkânı açabileceğini ya da kitap eleştirileri yazabileceğini ama ne olursa olsun sevdiği işi yapacağını söyledi. O sırada erkek arkadaşı da yanımıza geldi. İkisi yan yana

otururken, sahiden sonsuza dek ayrılmayacaklarmış gibi rahat ve mutlu görünüyorlardı.

Ben yemeğimi yiyerek masadaki konuşmaları dinlerken bir ara Brenda kulağıma eğilip, “Gabe Romero zehirli pisliğin teki,” dedi. Su şişemi havaya kaldırdım. Brenda da kola kutusunu kaldırdı. İçeceklerimizi tokuşturduktan sonra kafaya diktik.

VIOLET

Hafta sonu

Arada geçen zamanda gezi projesi, arabayla bir yerlere gitme ve öpüşüp koklaşma bahanesine dönüşmüştü. Her ne kadar bazı arkadaşlarım dokuzuncu sınıftan beri seks yapıyor olsa da, ben hâlâ bunun için hazır olmadığımı çünkü bunun benim için Büyük Mesele olduğunu söyleyip duruyordum. Öte yandan vücudum sanki Finch'e doyamıyormuşçasına garip, karşı konulmaz bir hisle doluyordu. *Germ* tabloma yeni bir kategori ekledim: *Cinsel Hayat*. Ardından gezi defterimize birkaç sayfa daha yazdım. Defter artık sırf geziyle ilgili olmaktan çıkmış, bir tür günlük/deneme tahtası/ yeni dergi için beyin fırtınası alanına dönüşmüştü.

Amanda'yla çevresel etkenlerden dolayı yarı-arkadaş olduğumuz dönemde bir gece onlarda kaldığımı ve ağabeyleriyle sohbet ettiğimizi hatırlıyorum... Bize, "O"nu yapan kızların yollu, yapmayanlarınsa dalga sebebi olduklarını söylemişlerdi. O gece oradaki bütün kızlar bu sözü beyinlerine kazıdı çünkü Amanda dışında hiçbirimizin ağabeyi yoktu. Biz bize kaldığımızda Amanda, "Tek çıkar yol, sonsuza kadar

tek bir çocukla beraber olmak,” demişti. İyi de sonsuzluğun önceden belirlenmiş bir sonu yok mu?..

Cumartesi sabahı Finch beni evden almaya geldiğinde biraz hırpalanmış görünüyordu. Bu kez arabayla fazla uzaklaşmadık bile. Arboretuma kadar gidip arabayı park ettikten sonra bana doğru uzandığı sırada, “Roamer’la aranızdaki mesele neydi?” diye sordum.

“O da nereden çıktı?”

“Ryan söyledi. Bir kavgaya karıştığın da ortada.”

“Umarım daha seksi görünüyordumdur.”

“Dalga geçme. Gerçekten soruyorum, ne oldu?”

“Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Roamer şerefisizlik yapıyordu. Çok da şaşılacak bir şey değil. Artık Roamer konusunu kapattıysak aklımda başka şeyler var.” Küçük Piç’in arka koltuğuna geçip beni de yanına çekti.

Bazen tek yaşama sebebimin bu olduğunu hissediyordum. Finch’in yanına uzanmaya, teninin tenime değmesine, dudaklarının dudaklarımla buluşmasına hazırlandığım ve dokunuşuyla vücudumun her hücresinin elektriklendiği o anlar... Sanki günün diğer saatleri sırf bu ana erişebilmek için harcanıyormuş gibime geliyordu.

Dudaklarım uyuşuncaya kadar öpüştük. Ta ki o Bir Gün’ün eşiğine gelene, durup burada olmaz, şimdi olmaz diyene kadar... Böylesi bir iradeye sahip olduğumu ben de bilmezdim. Aklımda sadece Finch ve günün beklenmedik Neredeyse’si vardı.

Eve vardığında bana mesaj attı: **Sürekli şu Bir Gün’ü düşünür** oldum.

Yakında bir gün, yazdım.

Finch: **Yakında hangi gün?**

Ben: **????**

Finch: ***#@*!!!**

Ben: ☺

Pazar sabahı, saat dokuz. Ev. Uyanıp aşağı indiğimde annemle babam mutfakta çörekleri dilimlemekle meşgullerdi. Annem, Eleanor’la ona Anneler Günü’nde hediye ettiğimiz, üzerinde *Anne, Sen Bir Yıldızsın* yazılı kupadan kahvesini yudumlarken geldiğimi görünce, “Senin adına bir paket var,” dedi.

“Bugün pazar.”

“Kapının önüne bırakılmış.”

Annemin peşi sıra yemek odasına doğru yöneldim. Saçları salınarak, omuzları geride yürüyüşünü görünce aklıma Eleanor geldi. Aslında Eleanor tip olarak babama benzerdi, ben de anneme fakat annemle onun mimikleri, davranışları birbirlerine o kadar çok benzerdi ki herkes sürekli, “Aman Tanrım, Eleanor hık demiş burnundan düşmüş,” deyip dururdu. Sonra annemin bu sözü bir daha duymayacağını fark ettim.

Yemek masasının üzerinde, kese kâğıdına sarılı bir paket duruyordu. Etrafı kırmızı bir kurdeleyle sarılmış, yamuk yumuk bir paketti. Bir kenarında *Ultraviyole* yazıyordu.

“Kimden geldiğini biliyor musun?” Babam, sakalına yapışmış çörek kırıntılarıyla kapının eşiğine geldi.

“James,” dedi annem çenesini işaret ederek. Babam annemin uyarısı üzerine sakalındaki kırıntıları silkeledi.

Paketi önlerinde açmaktan başka şansım yoktu. Umarım içinden yüz kızartıcı bir şey çıkmaz diye dua ediyordum çünkü söz konusu Theodore Finch olunca, insan neyle karşılaşacağını kestiremiyordu.

Kurdeleyi söküp kâğıdı yırtarak paketi açarken bir an altı yaşındaki Noel gününe geri döndüğümü hissettim. Annemin çalışma odasındaki dolabın kilidini açtıktan sonra ablam kendi-ninkilerle birlikte benim hediyelerimi de açmıştı. Ama benimkileri

açmasına kalmadan sürprizi görmemek için odayı terk etmiştim. Sonra gelip hediyemin ne olduğu söylemek istediğinde buna izin vermemiştim. O zamanlar sürprizleri severdim.

Paketin içinden yüzücü gözlüğü çıktı.

“Kimin gönderdiği konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu annem.

“Finch.”

“Yüzücü gözlüğü ha? Ciddi düşünüyor desene,” dedi yüzünde muzip bir gülümsemeyle.

“Kusura bakma ama biz sadece arkadaşız.”

Neden böyle söylediğimi bilmiyordum. Belki de henüz ben bile emin değilken, bunun ne anlama geldiğini veya aramızda neler olduğunu sormalarını istemiyordum.

“Belki zamanla bir şeyler olur. Akışına bırakmak lazım,” dedi annem. Eleanor da hep böyle derdi.

Eleanor gibi konuştuğunu fark edip etmediğini anlamak için yüzüne dikkatlice baktım. Fark ettiyse bile belli etmiyordu. Gözlüğü incelemekle ve babama, kendisini onunla çıkmaya ikna etmek için hediyeler gönderdiği zamanları hatırlayıp hatırlamadığını sormakla meşguldü.

Odama çıktığımda hemen bilgisayarın başına geçip Finch'e mesaj yazdım: **Gözlük için teşekkürler ama nedenini anlayamadım. Lütfen Bir Gün için olduğunu söyleme.**

Finch cevap yazdı: **Bekle ve gör. Az kaldı. İlk yalancı yazı bekliyoruz. Kışın ortasında illa ki bir tanesi soğuşun içine sinsice sızar. Serseri yakaladığımız an yola koyuluruz. Gözlüğü yanına almayı unutma.**

FINCH

İlk yalancı yaz

Şubat ayının ikinci haftası, kasabayı etkisi altına alan kar fırtınası nedeniyle iki gün boyunca elektriksiz kaldık. İşin iyi tarafı, okullar tatil edilmişti. Kötü tarafı ise kar o kadar kalın ve soğuk öylesine keskindi ki beş dakikadan fazla dışarıda kalınmıyordu. Kendime, bu beyaz örtünün, suyun başkalaşmış halinden ibaret olduğunu söyleyerek Violet'ların evine kadar yürüdüm. Bahçelerine dünyanın en büyük kardanadamını yaptık ve adını da Bay Black koyduk. Bizim gibi başka gezginlerin durak noktalarından biri olmasına karar verdik. Sonrasında annesi ve babasıyla birlikte, ben de aileden biriymişim gibi şöminenin karşısında oturduk.

Karla kaplı yollar açılır açılmaz Violet'la birlikte gezmeye kaldığımız yerden devam ettik. Birbiri ardına Gökkuşağı Köprüsü'nü, Periyodik Tablo Sergisi'ni, Yedi Sütun'u ve Amerika'nın ilk tren soyguncuları unvanına sahip Reno kardeşlerin linç edilip gömüldüğü yeri ziyaret ettik. Sonra, Empire State Binası'nı inşa etmek için 18.630 ton taşın çıkarıldığı Empire Taş Ocağı'nın dik ve

yüksek duvarlarını tırmandık. Ay'a yollanıp Dünya'ya geri getirilen bir tohumdan filizlenmiş otuz yaşındaki dev çınar ağacını, namı diğer Indiana Ay Ağacı'nı görmeye gittik. Bu ağaç, doğanın rock yıldızıdır çünkü beş yüz taneden geriye kalan elli ağaçtan biri olduğu söyleniyor.

Uğultuyu dinlemek için Kokomo'ya gittik.¹⁵ Küçük Piç'in vitesini boşa alıp arabayı Manyetik Tepe'nin eteğine çektik ve gaz pedalına basmadan tepeye tırmandık. Dünyanın en yavaş lunapark trenine binmiş gibi hissetsek de dakikalar sonra tepenin başına kadar gelmiştik. Sevgililer Günü geldiğinde, Violet'ı en sevdiğim lokantaya, evden yaklaşık yirmi kilometre uzaklıktaki uzun alış-veriş merkezinin sonunda yer alan Happy Family'ye götürdüm. Mississippi'nin doğu yakasındaki en iyi Çin yemeklerini burası yapıyordu.

İlk yalancı yaz bir cumartesiye denk geldi. Soluğu Prairieton yakınlarındaki, özel mülk içinde yer alan bir buçuk hektarlık Mavi Delik gölünde aldık. Bu gezi durağımızda yadigâr olarak bırakmak için yanımıza Violet'ın üniversite sınavında kullandığı kurşunkalemi ve kopmuş dört gitar teli aldık. Hava öyle ılıktı ki ceketlerimize bile ihtiyaç duymuyorduk. Üzerimizde yalnızca kazaklarımız vardı. Onca kar, kış, soğuktan sonra bu güzel hava neredeyse tropikal iklimdeymişiz gibi hissettiriyordu.

Elimi Violet'a uzattım. Birlikte toprak zemini arşınlayarak tepenin yukarısına, oradan da etrafı ağaçlarla çevrili geniş bir su kütlesinin bulunduğu alana yürüdük. Burası öylesine ıssız ve sessizdi ki sanki dünyada sadece ikimiz kalmıştık. Keşke sahiden öyle olsaydı.

15 Yeryüzünün belirli bölgelerinde rastlanan, yerel halkın yaşamını olumsuz yönde etkileyen, uğultu ya da vızıltı benzeri seslerle kendini belli eden esrarengiz doğa olayı. ABD'nin Indiana eyaletinde yer alan Kokomo da bu yerlerden biridir. (ç.n.)

“Pekâlâ,” dedi Violet uzun süredir soluğunu tutuyormuşçasına derin bir nefes vererek. Yüzücü gözlüğü boynundan sarkıyordu. “Burası da ne böyle?”

“Mavi Delik,” dedim. “Bir rivayete göre dipsiz. Bazılarına göre ise dibi bataklık. Gölün tam ortasında bir güç olduğunu ve bu girdabımsı gücün, insanı doğruca Wabash Nehri’ne akan bir yeraltı nehrine çektiğini söyleyenler var. Buraya gelenlerin başka bir âleme geçtiklerini iddia edenler var. Zamanında korsanların hazinelerini buraya gizledikleri ve Şikago kaçakçılarının cesetleri ve çalıntı arabaları attıkları yer olduğu da söyleniyor. 1950’li yıllarda birkaç oğlan burada yüzerken sırta kadem basmışlar. 1969’da iki şerif yardımcısı Delik’i keşif çalışmaları başlatmış ancak ne arabalara, ne hazineye ne de cesetlere ulaşabilmişler. Deliğin dibini de bulamamışlar. Buldukları tek şey az kalsın ikisini de yutacak olan bir girdapmış.”

Kırmızı beremi, eldivenlerimi, siyah kazağımı artık giymiyordum; üzerimde sadece lacivert kazağım ve kot pantolonum vardı. Saçımı daha kısa kesmiştim. Violet yeni saçımı ilk gördüğünde, “Demek şimdi de Muhafazakâr Amerikalı Finch, ha?” demişti. Ayakkabılarımı ve tişörtümü çıkardım. Güneşin olduğu yerler sıcak bile sayılırdı. Suya atlamamak için kendimi zor tutuyordum. “Dipsiz mavi delikler dünyanın birçok yerinde var. Her biri de kendine özgü bu tip efsanelerle ünlü. Özünde binlerce yıl önce, ta buz devrinde oluşan mağaralar aslında. Geri dönüşü olmayan, zaman ve mekân kavramlarının yok olduğu, yeryüzünün kara delikleri de diyebiliriz. Bunlardan birinin de bizim eyaletimizde olması müthiş bir şey değil mi?”

Violet arkadaki eve, arabaya, yola baktı. Sonra bana dönüp gülümsedi. “Olağanüstü.” Ayakkabılarını ayağından fırlattı, tişörtünü ve pantolonunu çıkardı. Saniyeler içinde yalnızca sutyen ve külotla kalana dek üstündekilerin hepsini çıkarıp attı.

İç çamaşırları soluk bir gülkurusu tonundaydı ama her nasılsa hayatımda gördüğüm en seksi iki parçaydı.

Nutkum tutuldu. Öylece bakakaldığımı görünce Violet kahkahayla gülmeye başladı. “Haydi ama. Utangaç biri olmadığını ikimiz de biliyoruz. Pantolonunu çıkar da şu merakını giderelim artık. Söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için sabırsızlandığını biliyorum.” Neyi kastettiğini anlayamayarak boş boş bakıyordum. Amanda Monk tarzında, kalçasını dışarı çıkarıp tek elini üzerine koydu. “Sahiden dipsiz olup olmadığını görmek için diyorum?”

“Ha, evet. Tabii. Tamam.” Kot pantolonumu çıkarıp sadece *boxer*’ımla kaldım. Sonra Violet’ın elini tuttum ve deliğin bir kısmını çevreleyen kayalıklara doğru yürüyüp tepesine tırmandık. “En çok neden korkarsın?” diye sordum atlamadan hemen önce. Tenimin güneşten yanmaya başladığını hissediyordum.

“Ölmekten,” dedi. “Ailemi kaybetmekten. Hayatım boyunca burada kalmaktan. Ne yapmam gerektiğini asla bilememekten. Sıradan olmaktan. Sevdiklerimi kaybetmekten.” Acaba bu gruba ben de dahil miydim? Üşümüş gibi parmak uçlarında zıplıyordu. O zıplarken göğsüne bakmamaya çalışıyordum zira her ne olursa olsun Muhafazakâr Amerikalı Finch sapık değildi. “Ya sen?” diye sordu gözlüğünü takarken. “Sen en çok neden korkuyorsun?”

En çok, “Dikkatli ol” dan korkuyorum, diye geçirdim içimden. Sonra, Uzun Düşüş’ten. Uyku’dan. En çok da kendimden.

“Hiçbir şeyden,” dedim ve elini tuttuğum gibi kendimizi boşluğa bıraktık. İşte o anda en büyük korkum, elini bırakmaktı. Su şaşırtıcı bir biçimde ılıktı ve aşağısı tuhaf şekilde berrak, doğal olarak maviydi. Gözlerinin açık olduğunu umarak Violet’a baktım. Evet, açıktı. Boştaki elimle aşağıyı işaret ettim. Onaylarcasına başını salladığında saçları suyosunu gibi salındı. Hâlâ ellerimiz birbirine kenetli halde, üç kollu bir insan misali yüzmeye başladık.

Dibin olması gereken noktaya doğru ilerledik. Derine inerken mavinin rengi koyulaştıkça su da sanki yoğunlaşıyordu. Ancak Violet'ın elime asıldığını hissedince yukarı çekilmek üzere kendimi bıraktım ve birlikte suyun yüzeyine çıkıp ciğerlerimizi havayla doldurduk. "Tanrım," dedi, "nefesini amma da tutabiliyormuşsun."

"Antrenmanlıyım," dedim ama hemen ardından büyük bir pişmanlık duydum çünkü bu da *hayal ürünü olmak* gibi, sadece zihnimdeyken hoş gelen düşüncelerdendi.

Violet ise sadece güldü ve bana su sıçratmaya başladı. Ben de karşılık verdim ve su savaşını bir süre daha devam ettirdikten sonra dala çıka Violet'ı suyun içinde kovalamaya başladım. Bacaklarından yakalar yakalamaz elimden kurtuldu ve seri hareketlerle kurbağalama yüzmeye koyuldu. Kendime onun Kaliforniya'dan geldiğini ve çocukluğunu muhtemelen okyanusta yüzerek geçirdiğini hatırlatmam gerekti. Birdenbire, tanışmamızdan önce bensiz geçirdiği yılları kıskandım ve peşi sıra yüzmeye koyuldum. Birbirimize bakarak kulaçlarımızı yarıştıırken, dünyadaki bütün sular bir araya gelse kafamdan geçen pis düşünceleri temizleyemeyeceğini fark ettim.

"İyi ki gelmişiz," dedi.

Yüzümüzü güneşe dönüp suyun üzerinde el ele uzandık. Gözlerim kapalı olduğu için, "Marco," diye fısıldadım.

"Polo,"¹⁶ diye karşılık verdi mayışık bir sesle.

Bir süre sonra, "Tekrar dibe dalmak ister misin?" diye sordum.

"Yok. Böyle iyiyim," dedi ve ekledi: "Sizinkiler ne zaman boşandı?"

"Geçen yıl bu zamanlar."

"Boşanacaklarını biliyor muydun?"

16 ABD'de çocukların genellikle havuzda oynadığı, körebe benzeri oyun. "Marco" diye seslenen ebe, "Polo" diye karşılık veren oyuncuların sesini takip ederek onları ebelemeye çalışır. (ç.n.)

“Hem evet, hem hayır.”

“Üvey anneni seviyor musun?”

“İdare eder. Yedi yaşında bir oğlu var. Çocuk babamdan olabilir de, olmayabilir de. Son birkaç yıldır babamın annemi o kadınla aldattığına adım gibi eminim. Ben on-on bir yaşlarındayken bir gün artık bizimle uğraşamayacağını söyleyip evi terk etmişti. İşte, sanırım o sıralar da şu anki karısıyla birlikteydi. Sonra geri geldi ama bizi temelli terk ettiğinde, tüm suçu üzerimize yıkmayı da ihmal etmedi. Eve geri dönmesinin de yine terk etmesinin de sorumlusu bizmişiz meğer. Aile hayatı ona göre değilmiş.”

“Sonra da gidip çocuklu bir kadınla evlendi, öyle mi? Çocuk nasıl peki?”

Benim asla olamayacağım bir erkek evlat. “Çocuk işte,” demekle yetindim. Josh Raymond’dan bahsetmek istemiyordum. “Ben bir dalıp dibi arayacağım. Sen buradasın, değil mi? Sakıncası yok ya?”

“Sorun değil, sen git. Ben burada bekliyorum,” diyerek suyun üzerinde süzölmeye devam etti.

Derin bir nefes alıp tekrar suya daldım. Mavinin giderek koyulaşan tonuna ve suyun tenimi yalayan sıcaklığına minnettardım. Josh Raymond’dan, sadakatsiz babamdan, Violet’ın hem ailesi hem de arkadaşı olan ilgili anne ve babasından, üzgün ve terk edilmiş annemden, bedenimden kaçarcasına yüzdüm. Gözlerimi kapayıp etrafımı saranın su değil de Violet olduğunu hayal ettim. Gözlerimi yeniden açtığımda, tek kolumu Superman gibi ileriye uzatıp daha da derine indim.

Ciğerlerimin havaya ulaşma isteğiyle acı çektiğini hissetsem de dalmayı sürdürdüm. Bu, ellerim ellerine, bacaklarım bacaklarına dönüşene kadar bedenimi bana sormaksızın ödünç almaya çalışarak sinsice tenimin altına sızan karanlığa rağmen uyanık kalma çabasıyla çektiğim acıyı andırıyordu.

Ciğerlerimde duyduğum yanma ve sıkışmayla daha da derine indim. İçimde belli belirsiz bir panik uyandı ama zihnimi sakinleştirdim ve bedenimi derinlere sürüklemeye devam ettim. En fazla nereye kadar gidebileceğimi merak ediyordum. *Violet beni bekliyor.* Zihnimde bu düşünce yankılanmaya başlamıştı ama karanlığın parmaklarımdan tüm bedenime doğru yayıldığını, bana tutunmaya çalıştığını da hissediyordum.

Amerikalıların yalnızca yüzde ikisinden azı boğularak intihar etmeyi seçiyor; belki de insan vücudunun yaratılışında batmak değil, süzülme olduğu için bu yöntem pek tutmamıştır. Kazara veya bilerek boğulma konusunda dünyanın bir numaralı ülkesi Rusya'da ise boğulma sonucu görülen ölüm vakalarının sayısı, ikinci sıradaki Japonya'dan iki kat daha fazla. Karayip Denizi'yle çevrili Cayman Adaları ise boğulma olaylarının en az görüldüğü yer.

Suyun en ağır hissettirdiği derinlikleri seviyordum. Suyun içinde olmayı, koşmaya yeğlerdim çünkü su her şeyi engelliyordu. Su benim özel gücümdü; Uyku'yu kandırıp geciktirme yöntemimdi.

Bulduğum noktadan daha da aşağıya inmek istiyordum; ne kadar derin, o kadar iyiydi. Ancak bir şey beni engelledi: Violet'ı düşünmek. Ciğerlerimdeki acı. Dip olması gereken yerdeki siyahlığa özlemle baktım, sonra yukarıda Violet'la birlikte beni bekleyen fersiz ama hâlâ biraz belli gün ışığına başımı çevirdim.

Bedenimi yukarı itmekte zorlanıyordum çünkü artık havaya hiç olmadığı kadar büyük bir açlık duyuyordum. Panik, zihnimi yeniden, daha güçlü bir şekilde etkisi altına almıştı. Artık tek hedefim suyun yüzeyine ulaşmaktı. *Haydi*, dedim kendi kendime. *Haydi, lütfen.* Vücudum yukarı çıkmak için can atıyordu ama çok da yorgundu. *Özür dilerim, Violet. Seni bir daha bırakmayacağım. Ne düşünüyordum ki? Geliyorum. Yanına geliyorum.*

Nihayet başımı sudan çıkardığımda, Violet yere oturmuş ağlıyordu. "Pislik," dedi beni görünce.

Onun tepesini attırmaktan çekinerek, kafamı bir saniyeliğine de olsa suya sokmaksızın ona doğru yüzmeye başladım.

“Pislik,” dedi bu kez daha yüksek sesle. Ayağa kalktı. Hâlâ iç çamaşırlarıylaıydı. Isınmak ister gibi üstünü örtmeye, benden sakınmaya çalışır gibi kollarını bedenine sardı. “Ne yaptığını zannediyorsun? Beni nasıl korkuttuğundan haberin var mı? Her yere baktım. Seni bulmak için üç kere falan dalıp nefesim yettiğince derine gittim ama yoktun.”

Adımı söylesin istiyordum çünkü bu sayede çok ileri gidip aramızdaki ipleri koparmadığımı, onu sonsuza dek kaybetmediğimi anlayabilecektim. Ama söylemiyordu ve midemin tam ortasına soğuk, karanlık bir yumru oturdu; su kadar soğuk ve karanlık. Mavi Delik’in kıyısını buldum ve ayağımın altında bitiveren dibe basarak yukarı tırmandım. Üzerimden sular damlarken Violet’ın yanına ulaştım.

Beni var gücüyle ittirdi. Sonra bir kez daha... Geriye doğru sendelesen de dengemi yitirmedim. Bana vururken, sonra ağlamaya başlayıp titrerken öylece ayakta durup bekledim.

Onu öpmek istiyordum ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Dokunmaya yeltenirsem ne yapacağını kestiremiyordum. *Kendini düşünmeyi kes artık, Finch*, dedim içimden. Ardından bir kol boyu mesafede durup, “Bunca zamandır içinde biriktirdiğin ne varsa kus haydi. Bana, annene, babana, hayata, Eleanor’a öfkелisin. Haydi, hepsini bana kus. İçine hapsolma,” dedim. Kabuğuna çekilirse ona asla ulaşamazdım.

“Canın cehenneme, Finch.”

“Böyle daha iyi. Devam et. Durma sakın. O bekleyenlerden olma. Yaşıyorsun. Korkunç bir kaza atlattın. Ama işte sadece... buradasın. Diğer herkes gibi sen de sadece *var oluyorsun*. Uyan. Bir şeyler yap. Köpürt. Durula. Tekrarla. Sırf bunu düşünmek zorunda kalmamak için defalarca tekrarla.”

Bir daha itti beni. Sonra bir daha... “Ne hissettiğimi biliyormuş gibi davranmayı bırak.” Yumruklarıyla vurmaya başladı ama ben hiç kıpırdamıyor, tepki vermiyordum.

“Dahası da var, biliyorum. Gülerek, susarak bastırdığın yılların öfkesi var.”

Vurdu. Vurdu. Vurdu. Sonra birden elleriyle yüzünü kapadı. “Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Sanki içimde öfkesi bir türlü dinmeyen küçük bir adam var ve sürekli dışarı çıkmaya uğraşıyor. Büyüdükçe sığacak yer bulamayıp ciğerlerime, göğsüme, boğazıma yükseliyor. Bense çıkmasını diye geri bastırıyorum. Çı-kamaz. Çıkmasına izin veremem.”

“Neden?”

“Çünkü ondan nefret ediyorum. Çünkü ben o adam gibi biri değilim ama o yine de içimde bir yerlerde ve beni yalnız bırakmıyor ve tek düşünebildiğim herhangi bir insanı yumruklayıp uzayın ta en derinlerine fırlatmak oluyor çünkü herkese öfkeliyim.”

“O zaman anlatmayı bırak ve bir şeyleri kır. Parçala. Fırlat. Çılgılık at. Dök içinde ne varsa.” Haykırıyordum. Bağırıdıkça bağırı-yordum. Sonra yerden bir taş alıp deliği çevreleyen duvara fırlattım.

Bir tane de ona uzattım. Avcunu açmış, ne yapacağını bilmez halde öylece durdu. Elindeki taşı alıp duvara fırlattıktan sonra ona bir tane daha uzattım. Duvara delicesine taş atıp bağırmaya ve tepinmeye başladı. Birlikte zıplıyor, göl setinde oradan oraya koşturarak bir şeyleri parçalıyorduk. Sonra durup yüzüme baktı ve “Sahi biz neyiz şimdi? Aramızdaki şey tam olarak ne yani?” diye sordu.

İşte o an kendimi daha fazla tutamadım. Bana kızgın olduğunu, hatta belki o anda benden nefret ettiğini bile bile Violet’ı kendime doğru çektim ve onu ne zamandır çekinip de yeltenemediğim +18’lik bir şehvetle öpmeye başladım. Beni öpmek istemiyormuşçasına kaskatı kesildiğini fark ettiğimde içim sızladı. Ancak tam geri

çekileceğim sırada bedeni gevşedi ve ılık Indiana güneşi altında eriyip birbirimize doğru aktık. Hâlâ burada, yanımdaydı, hiçbir yere gittiği yoktu ve her şey yoluna girecekti. *Akıntıya kapıldım gidiyorum. Durgun bir selin akıntısına boyun eğiyoruz... Dalıp çıkıyor, sürükleniyoruz... bir adım olsun çıkamıyoruz etrafını kusursuzca çevreleyen yulankavi, tereddütlü dıvarlarından öteye.*

Violet'ı iterek kendimden uzaklaştırdım.

"Ne oluyor, Finch?" Sırılsıklamdı. Öfkeliydi. İri iri açtığı gri-yeşil gözleriyle şimdi dikkatle bana bakıyordu.

"Benden daha iyisine layıksın. Daima yanında olacağıma söz veremem. İstemediğimden değil elbette ama açıklaması zor. Hıyarın tekiyim. Kusurluyum ve beni kimse onaramaz. Denedim. Hâlâ da deniyorum. Kimseyi sevemiyorum çünkü bu, sevgime karşılık verenlere haksızlık olur. Seni asla incitmem, yani Roamer'ı istediğim gibi incitmem. Ama seni de binlerce parçaya bölüp kendime benzetmeyeceğime söz veremem. Bir ilişki kurmadan önce seni nelerin beklediğini bilmelisin."

"Farkında değilsin sanırım ama biz zaten bir ilişkinin içindeyiz, Finch. Yine fark etmediysen söyleyeyim, benim de kusurlarım var," dedi ve ekledi: "Şu yara izinin hikâyesi nedir sahi? Bu kez gerçeğini duymak istiyorum."

"Gerçek sıkıcı. Babam zaman zaman kara bir ruh haline girer. Ama öyle böyle değil kapkara; yıldızsız, aysız, yaklaşan fırtınanın gökyüzü gibi kara. Eskiden şu anki halimden epey küçüktüm. Ayakaltında dolaşmamayı da öğrenememiştim." Bu, ona asla anlatmak istemeyeceğim hikâyelerden biriydi. "Keşke sana pırıl pırıl, toz pembe bir hayat vaat edebilsem ama asla Ryan Cross gibi biri olamayacağım."

"Bildiğim bir şey varsa, o da kimsenin hiçbir şey için söz veremeyeceği. Ayrıca Ryan Cross'u da istemiyorum. Bırak da ne isteyip ne istemediğime ben karar vereyim." Ardından beni öptü.

Öyle bir öpücüktü ki belki saatler, belki dakikalar sonra dudaklarımız ayrıldığında kendimi kaybetmiştim.

“Bu arada,” dedi sonra, “Ryan Cross kleptoman. İhtiyacı olmadığı halde eğlencesine bir şeyler çalıyor. İsteddiği bir şey olması da şart değil, ne bulursa. Odası tam bir istifçi eseri. Hani mükemmel olduğunu falan düşünüyorsan, bil diye söylüyorum.”

“Ultraviyole Harikulade, sanırım seni seviyorum.”

Sırf bir karşılık vermek zorunda hissetmesin diye onu yeniden öptüğüm sırada, bunu bir adım öteye taşımaya cesaret etmekle etmemek arasında kararsız kaldım çünkü bu anı mahvetmekten korkuyordum. Ancak sonra, artık düşünerek hareket ettiğim, o tanıdığım diğer tüm kızlardan farklı olduğu ve aramızdaki bu büyüyü bozmayı hiç ama hiç istemediğim için güneşin aydınlattığı Mavi Delik'in kıyısında sadece onu öpmeye odaklandım ve bununla yetinmeye karar verdim.

VIOLET

O Gün

Ak am st  saat    civarında hava yeniden serinlemeye başlayınca du  alıp ısınmak için Finch'lere gittik. Eve girdi imizde kimse yoktu çünkü herkes eve kafasına göre girip çıkıyordu. Finch buzdolabından iki  i e su ve dolaptan bir paket kraker kaptı ve hâlâ ıpıslak halde titreyerek basamaklardan pe i sıra yukarı  ıktım.

Odası –duvarlar, tavan, zemin– masmavi olmuştu. E yaların hepsi, odayı ikiye bölecek şekilde tek bir köşeye yı ılmı tı. Artık eskisi gibi karmaşık görünmüyordu. Duvardaki notlar ve sözcükler de s k lm  tı. Odanın mavili ine baktıkça yüzme havuzundaymı ım, sanki yeniden Mavi Delik'teymi im gibi hissettim.

Du a ilk ben girdim ve ısınmak için sıcak suyun altında bir süre dikildim. Sonunda havluya sarınarak banyodan  ıktı ımda Finch eski pikabında bir plak çalmaya ba lamı tı.

Mavi Delik'teki dalı ının aksine, du a girmesiyle çıkması bir oldu. Ben daha  st m  giyinemedem, beline sardı ı havlusuyla kapının e i inde belirdi. “O gün  an kulesinin tepesine neden

çıktığımı hiç sormadın.” Soracağım her soruyu yanıtlamaya hazır bir hali vardı ama nedense sebebini öğrenmek istediğimden emin değildim.

“O gün çan kulesinin tepesine neden çıkmıştın?” diye sordum fısıldarcasına.

“Seninle aynı sebepten. Nasıl bir his olduğunu görmek için. Oradan aşağı atlamanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek istedim. Tüm saçmalıkları geride bırakmak istedim. Ama hayal ettikçe gördüğüm şey hiç de hoşuma gitmedi. Sonra seni gördüm.”

Elimi tuttu. Dans eder gibi beni önce ileri, sonra kendine döndürdü ve göğsüne sokuldu. Bir süre bu halde salınıp sallandık ama çoğunlukla birbirimize sarılı halde öylece durduk. Kalbim yerinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu çünkü başımı böyle hafifçe kaldırırsam şimdi yaptığı gibi beni öpeceğini biliyordum. Dudaklarının kenarlarının bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. İkimiz de aynı anda gözlerimizi açtığımızda masmavi gözleri öylesine ateşli, öylesine canlı parılıyordu ki rengi neredeyse siyaha çalıyordu. Nemli saçları alnına dökülürken başını başıma yasladı. O anda havlusunun yerde olduğunu ve Finch’in çırılçıplak kaldığını fark ettim.

Parmaklarımı boynunda gezdirirken nabzını duydum. Aynı benimki gibi hızla ve hararetle atıyordu.

“Yapmak zorunda değiliz.”

“Biliyorum.”

Üzerimdeki havlu yere düşerken gözlerimi yumdum ve şarkı sona erdi. Yatağa, çarşafın altına girdikten sonra ve başka şarkılar çalarken bile aynı şarkının melodisini duyuyordum.

FINCH

O Gün

O, oksijen, karbon, hidrojen, nitrojen, kalsiyum ve fosfordu. Hepimiz aynı elementlerden meydana gelsek de Violet'ın daha fazlası olduğunu, daha önce hiç duyulmamış ve onu diğ rlerinden ayıran başka elementleri de barındırdığını düşünmekten kendimi alamıyordum. *Bu elementlerden biri eksilse veya dizilişinde farklılık meydana gelse ne olur acaba?* Bu düşünceyle bir an telaşı kapıldım. Sonra onu bir kenara itip gözümün önündeki molekül parçacıkları yok olana, gözlerim artık yalnızca Violet'ı görene dek tenine odaklandım.

Pikaptaki şarkı arka planda çalarken, zihnimde yeni bir şarkı şekillenmeye başladı:

Beni  şık ediyorsun kendine...

Bu söz kafamda tekrar tekrar çalarken yavaşça yatağı uzandık.

Beni âşık ediyorsun kendine

Beni âşık ediyorsun kendine

Beni âşık ediyorsun kendine...

Yataktan kalkıp şarkı sözünü bir kenara not etmek ve duvara yapıştırmak istedim. Ama yapmadım.

Sonrasında kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış, nefes nefese halde “Vay canına!” ve “Hımm”lar eşliğinde yatakta uzanırken, “Eve gitsem iyi olacak,” dedi. Bir süre daha uzandıktan sonra tekrarladı: “Eve gitmeliyim.”

Arabaya bindiğimizde olanlardan hiç konuşmaksızın el ele tutuştuk. Doğruca Violet’ın evine gitmek yerine bir yola saptım. Purina Kulesi’ne vardığımızda, Violet, buraya neden geldiğimizi sordu.

Arabanın arka koltuğundaki battaniyeyi ve yastığı aldıktan sonra, “Sana bir hikâye anlatacağım,” dedim.

“Yukarıda mı?”

“Evet.”

Tepeye kadar çelik basamakları çıktık. Soluk alıp verdikçe nefesimin buhara dönüştüğünü görebildiğime göre hava soğuk olmalıydı ama iliklerime kadar sıcak hissediyordum. Noel ağacının yanından geçip battaniyeyi yere serdik. Uzanıp battaniyeyi üzerimize sardık ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Gülümseyerek beni hafifçe geri iterken, “Ee, anlat bakalım şu hikâyeyi,” dedi.

Sırtüstü uzandık. Başını omzuma yasladı. Ortamı önceden planlayıp hazırlamışım gibi gökyüzü duruydu bu gece, yıldızlar ışıltı ışıltı. Milyonlarcası göz kırptıyordu adeta.

“Hikâye meşhur İngiliz astronom Sör Patrick Moore’la ilgili. BBC’de elli beş yıl kadar *Sky at Night* adlı bir televizyon programı sunmuş. Her neyse, 1 Nisan 1976 tarihli programında, Sör Patrick Moore, göklerde sıradışı bir olay gözleneceğini duyurmuş. Sabah saat tam 09.47’de Plüton’un, Dünya’dan bakışa göre Jüpiter’in arkasına geçerek gezegenle hizalanacağını söylemiş. Nadir görülen bu dizilim sebebiyle söz konusu iki gezegenin çekim güçleri birbirine eklenerek güçlü bir gelgit çekimi oluşacağını, geçici bir süre Dünya’daki yerçekimini ve insanların her zamanki ağırlıklarını azaltacağını duyurmuş. Bu sıradışı olaya da Jüpiter-Plüton yerçekimsel etkisi adını vermiş.”

Violet’in kolumun üzerinde hiç kıpırdamadan uzandığını fark edince bir an için, uyuyup uyumadığını merak ettim.

“Patrick Moore seyircilere tam hizalanma anında zıplarlarsa bu fenomeni tecrübe edebileceklerini, havada süzülüyormuş gibi ağırlıksız hissedebileceklerini söylemiş.”

Violet, yattığı yerde biraz kıpırdandı.

“Saat 09.47’yi gösterir göstermez herkese, ‘Şimdi zıplayın!’ demiş ve sessizce beklemeye koyulmuş. Bir dakika sonra BBC’nin telefon hatları, bu etkiyi hissettiklerini söylemek için telefonlarına sarılan insanların aramalarıyla kilitlenmiş. Hollanda’dan arayan bir kadın, eşiyle birlikte odanın içinde uçtuklarını söylemek için aramış. Sonra İtalya’dan arayan bir adam, arkadaşlarıyla beraber masanın etrafında otururlarken masa da dahil, hepsinin birden havalandıklarını bildirmiş. Yine başka bir adam ABD’den arayıp çocuklarıyla beraber evlerinin arka bahçesinde uçurtma misali uçtuklarını söylemiş.”

Violet dirseğinin üzerinde doğrularak bana baktı. “Bunların hepsi gerçekten de olmuş mu?”

“Tabii ki, hayır. 1 Nisan şakasıymış.”

Koluma vurup gerisingeri omzuma yattı. “Beni kandırdın.”

“Ama hikâyeyi anlatmamın sebebi başka. Şu an ben de tam olarak böyle hissediyorum. Yani Plüton, Jüpiter ve Dünya hizalanmış da havada süzülüyormuşum gibi.”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, “Çok acayipsin, Finch,” dedi ve ekledi: “Ama bu şimdiye kadar duyduğum en güzel iltifatı.”

VIOLET

Ertesi sabah

Finch'ten önce uyandığımda battaniyeyi bir koza misali etrafımıza sarmış olduğumuzu fark ettim. Bir süre öylece uzanarak etrafıma doladığı kolunu hissederek soluklarını dinledim. O kadar hareketsiz ve sessizdi ki onu tanımakta güçlük çekiyordum. Rüya görürken kıpırdayan gözkapaklarını seyrettim ve rüyasında beni görüp görmediğini merak ettim.

Onu izlediğimi hissetmiş gibi gözlerini açtı.

“Gerçeksin,” dedi.

“Öyleyim.”

“Jüpiter-Plüton yerçekimsel etkisi değilmiş yani.”

“Hayır, değil.”

“Bu durumda,” muzipçe sırıttı, “sanırım Plüton, Jüpiter ve Dünya birazdan aynı hizaya geleceklermiş. Benimle bu uçuş deneyimini yaşamak ister misin?” Beni daha da kendine doğru çekince üzerimizdeki battaniye kenara kaydı. Derken gökyüzünün parlaklığı ve havanın soğukunu hissettim.

O anda kafama dank etti:

Sabah olmuştu.

Yani güneş doğuyordu.

Yani öncesinde bir noktada güneş batmıştı ve ben bu arada ne eve gitmiştim ne de annemle babama nerede olduğumu haber vermiştim. Yani hâlâ Purina Kulesi'nin tepesindeydik ve bütün geceyi burada geçirmiştik.

"Sabah olmuş," dedim. Midem bulanmaya başladı.

Finch yattığı yerden doğrulurken suratı kaskatı kesildi. "Kahretsin."

"AmanTanrımanTanrımanTanrıman."

"Sıçtıksıçtıksıçtık."

Yirmi beş bin basamağı inip zemine ulaşmak sanki dakikalarımızı değil, yıllarımızı aldı. Finch asfaltı ağlatarak otoparktan çıkarken annemle babamı aradım. "Anne? Benim." Hattın diğer ucunda annem gözyaşlarına boğuldu. Sonra telefonu babam aldı: "İyi misin, kızım? Bir şeyin yok ya?"

"Evet, evet. Özür dilerim. Geliyorum şimdi. Birazdan evdeyim."

Finch beni aceleyle eve yetiştirmek için birbiri ardına hız rekorları kırarken tek kelime bile etmedi. Belki de tamamen yola odaklanmıştı. Ben de bizim sokağa sapana kadar sesimi çıkarmadım. Yaptığım şey bir kez daha kafama dank ederken, "Aman Tanrıman," dedim ellerimle ağzımı kapayıp. Finch ani bir frenle arabayı kenara çeker çekmez arabadan fırlayıp kapıya doğru yöneldik. Evin kapısı ardına kadar açıldı ve içeriden gelen, alçalıp yükselen sesleri duyabiliyordum.

"Sen git," dedim. "Bırak da onlarla ben konuşayım."

Tam o sırada babam kapının önünde belirdi. Bir gecede yirmi yıl yaşlanmıştı. İyi olduğumdan emin olmak için dikkatlice yüzümü inceledi. Ardından beni kollarına alıp öyle sıkı sarıldı ki neredeyse

nefessiz kalıyordum. “İçeri gir, Violet. Finch’le de vedalaşın.” Bunu son noktayı koyar gibi söylemişti. *Finch’le de vedalaşın çünkü onu bir daha göremeyeceksin.*

Arkamdan Finch’in sesini duydum: “Saatin kaç olduğunu fark etmemişiz. Violet’in hiçbir suçu yok. Hepsi benim yüzümden. Lütfen onu suçlamayın.”

Annem de yanıma gelmişti. Babama döndüm ve “Onun bir suçu yok,” dedim.

Ama babam hiç oralı değildi. Hâlâ gözünü ayırmaksızın Finch’e bakıyordu. “Senin yerinde olsam buradan bir an önce giderdim, evlat.” Finch yerinden kıpırdamayınca babam üzerine yürür gibi birkaç adım ilerleyince ona engel olmak için önüne geçtim.

“James!” Annem de kolundan tuttu ve babamın beni aşırıp Finch’e ulaşmasına engel olmaya çalıştı. İkimiz birlikte babamı ite kaka içeri soktukten sonra annem de bana sıkıca sarıldı ve yüzünü saçlarıma gömüp ağlamaya başladı. Hiçbir şey göremiyordum çünkü bu kez de annemin kolları arasında boğuluyordum. Sonunda Finch’in arabayı çalıştırıp uzaklaştığını işittim.

Üçümüz de bir nebze sakinleştikten sonra karşı karşıya oturduk. Konuşmanın çoğunu babam yaparken annem de elleri dizlerinde, gözlerini yere dikmişti.

“O sorunlu biri, Violet. Ne zaman ne yapacağı belli değil. Çocukluğundan beri öfke sorunları yaşayan birinden bahsediyoruz. Onunla zaman geçirmeni doğru bulmuyoruz.”

“Siz bunu nereden...” O anda, Finch’in özenle kâğıda yazıp verdiği telefon numaralarını hatırladım. “Annesini mi aradınız?”

“Ya ne yapsaydık?” dedi annem.

Babam başını iki yana sallıyordu. “Babasıyla ilgili bize yalan söylemiş. Annesiyle babası geçen yıl boşanmışlar. Finch, babasıyla haftada bir görüşüyormuş.”

Ben Finch'in, gerçek gibi hissettirdiği sürece bir Şeyin yalan sayılamayacağı konusunda söylediği sözü hatırlamaya çalışırken, annem, "Babasını aradı," dedi.

"Kim aradı?"

"Bayan Finch. Ne yapılması gerektiğini, hatta belki Finch'in nerede olduğunu bilir diye eski eşini aradı."

Beynim bir yandan tüm bu olan biteni sindirmeye, bir çözüm üretmeye çalışırken diğer yandan da annemle babama Finch'in zannettikleri gibi yalancı, sahtekr biri olmadığını, *bu* düşüncenin başlı başına bir yalan olduğunu nasıl aıklayacağımı bulmaya çabalıyordu. Derken babam, "an kulesindekinin o olduğunu bize niçin söylemedin?" diye sordu.

"Siz bunu nereden... Onu da mı babası söyledi?" Belki buna hakkım yoktu ama fkelen-diğimde olduğu gibi yüzüm kızarmaya, avuç ilerim cayır cayır yanmaya başladı.

"Gece saat birde hâlâ eve gelmemiştin ve telefonunu da amıyordun. Biz de belki Amanda'yılasındır ya da seni görmüştür diye onu aradık. O da hayatını kurtardığın Finch denen çocukla birlikte olabileceğini söyledi."

Annemin yüzü ıpıslak, gzleriye kıpkırmızıydı. "Violet, sana kötülük etmeye çalışmıyoruz. Sadece en iyisi, en doğrusu neyse, onu yapmaya çalışıyoruz."

Kimin için en iyisi, demek istedim.

"Bana gvenmiyorsunuz."

"yle olmadığını sen de biliyorsun." Annem incinmiş olduğu kadar öfkeli de görünüyordu. "Tüm yaşadıklarımızı düşünürsen baban da ben de yeterince hoşgrl davrandığımızı düşünüyoruz. Ancak biraz durup neden böyle davrandığımıza kafa yormalısın. Aşırı koruyucu ebeveynler değiliz. zerine titreyip seni boğmaya da çalışmıyoruz. İyi ve güvende olduğundan emin olmak istiyoruz, o kadar."

“Bir de Eleanor’un başına gelenlerin benim başıma gelmemesi için uğraşıyorsunuz, değil mi?” dedim. “O zaman beni sonsuza dek eve kilitleyin, olsun bitsin. Böylece asla endişelenmeniz gerekmez.”

Annem bana bakıp başını iki yana salladı. Babamsa az önce söylediklerini başka cümlelerle tekrarladı: “Artık o çocukla görüşmeyeceksin. Arabayla gezip tozmak da yok. Gerekirse pazartesi günü öğretmeninle konuşurum. Projenin yerine bir rapor yazarsın veya başka bir ödev hazırlarsın. Anlaşıldı mı?”

“Hafifletici koşullar.” İşte yine başa dönmüştüm.

“Efendim?”

“Evet. Anlaşıldı.”

Finch geri gelecekmiş gibi, yatak odamın penceresinden dışarıyı izliyordum. Gelseydi, pencereden kaçıp arabasına atladığım gibi gaza basmasını, beni olabildiğince uzağa götürmesini söyleyecektim. Epey bir zaman öylece oturdum ama gelmiyordu. Annemle babamın alt kattan gelen belli belirsiz seslerini duyuyordum. Bana bir daha güvenmeyeceklerini çok iyi biliyordum.

FINCH

Sonrası

Onu görmeden önce cipini fark ettim. Tam evimin önünden geçip kim bilir nereye gidecektim ki karşı koyamadığım bir güçle arabayı durdurup bir hışımla eve girdim.

“İşte buradayım,” diye bağırdım. “Hadi gelsene üzerime.”

Babam bir koçbaşı misali oturma odasından dışarı fırladı. Annem ve Rosemarie de telaşla hemen arkasından geldiler. Annem özürler sıralıyordu ama bana mı, yoksa babama mı olduğunu anlamak zordu. “Ne yapsaydım?.. Gecenin ikisinde telefon çalınca kötü bir şey oldu sandım... Kate evde değildi... Başka çarem yoktu...”

Babam tek kelime bile etmeden yakamdan tuttuğu gibi beni fırlattı ve mutfak boyunca uçup kapıya çarptım. Düştüğüm yerden doğruldum, silkinip kendime geldim ve o ikinci hamlesini yapmak üzere kolunu havaya kaldırdığında kahkahayla gülmeye başladım. Bu tepkim onu o kadar şaşırttı ki kolu bir süre havada asılı kaldı. İçinden, *bu çocuk tahmin ettiğimden de deli*, dediğini duyar gibiydim.

“Bak ne diyeceğim,” dedim. “Önümüzdeki beş saat, hatta beş gün boyunca beni eşek sudan gelinceye kadar dövebilirsin. Ama bir şey hissetmeyeceğim. O günler artık geride kaldı.” Son bir hamle yapmasını bekledim ve elini bana yaklaştırdığı sırada bileğinden tuttum. “Bunu bir daha yapamayacaksın.”

Bu sözlerimin işe yaramasını beklemiyordum ama sanırım ses tonumdan dolayı aniden kolunu indirdi. Sonra anneme döndüm. “Herkesi telaşlandırdığımız için özür dilerim. Violet şimdi evinde, bir şeyi yok. Ben de odama çıkıyorum.”

Babamın peşimden gelmesi bekledim. Kapıyı kilitleyip şifoniyeri önüne çekmek yerine aralık bıraktım. Annemin nasıl olduğuma bakmak için gelmesini bekledim ama kimse gelmedi. Sonuçta burası benim evimdi ve burada kimse kimseyle ilgilenme zahmetine girmezdi.

Violet’a bir özür mesajı yazdım. **Umarım iyisindir. Ve üzerine fazla gelmemişlerdir. Keşke böyle bir şey hiç yaşanmasaydı ama öncesinde yaşananlardan pişman değilim.**

Cevap yazdı: **Ben iyiyim. Ya sen? Babanla karşılaştın mı? Ben de pişman değilim. Yine de keşke zamanı geri sarıp vaktinde eve gelebilseydim. Bizimkiler artık seninle görüşmemi istemiyorlar.**

Cevap yazdım: **Sadece fikirlerini değiştirmeleri için ikna edilmeleri gerekiyor. Bu arada, Ultraviyole... ne olursa olsun, bana bir şeyi kanıtladın. Dört dörtlük gün diye bir şey varmış.**

Ertesi sabah doğruca Violet’lara gidip zillerine bastım. Kapıyı Bayan Markey açtı. Ancak beni içeri davet etmek yerine yarı aralık kapı eşiğinden özür dilercesine gülümsemekle yetindi. “Üzgünüm, Theodore.” Başını iki yana sallarken o küçücük hareketi çok şey söylüyordu: *Üzgünüm ama bir daha kızımın yanına yaklaşamayacaksın çünkü sen değişik, tuhaf ve güvenilmez birisin.*

Bay Markey içerden, “O çocuk mu geldi?” diye seslendi.

Bayan Markey cevap vermedi. Bunun yerine; yara, bere, hatta belki de daha derin bir hasar ararcasına yüzümü inceledi. Bu düşünceli ve nazik davranışına rağmen sanki orada değilmişim gibi hissettim. “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim. Ama sizinle konuşup durumu açıklayabilir, özürlerimi sunabilir ve Violet’ı görebilsem çok daha iyi olacağım. Sizden sadece birkaç dakika istiyorum, o kadar. İçeri girmeme müsaade ederseniz...” Tek ihtiyacım, oturup onlarla konuşmak, zannettikleri kadar kötü bir durum olmadığını açıklamak, bunun bir daha tekrarlanmayacağını, bana güvenmekle hata etmediklerini söyleyebilmektir.

Ancak Bay Markey karısının omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bana bakıp, “Artık gitsen iyi olur,” dedi.

Ve kapı öylece yüzüme kapandı. Verandanın basamağında, kapının dışında ve yalnız kaldım.

Eve döndüğümde **EleanorandViolet.com** adresine girmeye çalıştım ama **Sunucu bulunamıyor** mesajı çıktı. Adresi tekrar tekrar yazmama rağmen her seferinde aynı uyarıyı aldım. *Gitmiş. Yok işte.*

Facebook’a girip mesaj yazdım: **Orada mısın?**

Violet: **Buradayım.**

Ben: **Seni görmeye geldim.**

Violet: **Biliyorum. Bana çok kızgınlar.**

Ben: **Dokunduğum her şeyi mahvettiğimi söylemiştim sana.**

Violet: **Bunun sorumlusu sırf sen değilsin ki, ikimiziz. Ama daha çok benim hatam. Düşünemedim.**

Ben: **Şimdi uzanmış, geri sayarak ikimizi de dün sabaha götürmeyi diliyorum. Gezegenler yeniden hizalansa keşke.**

Violet: **Onlara biraz zaman tanı.**

Sahip olamadığım tek şey zaman, yazdım. Sonra sildim.

FINCH

Bataklıktan sağ çıkmanın yolları

O gece, bir mağara gibi sıcak ve samimi bir ortam sunan gömme dolabıma taşındım. Askıdaki giysilerimi bir kenara itip yorganımı yere serdim. Mudlavia'nın şifalı suyuyla dolu sürahiyi ayakucuma koyduktan sonra Violet'ın fotoğrafını –Mavi Şimşek'e binerken çekilmişti– ve kaza yerinden aldığım plakayı duvara yasladım. Ardından ışığı kapadım. Dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üstünde dengeledim ve dudaklarımın arasına bir sigara ilıstırdım ama içerisi zaten havasız olduğundan sigarayı yakmadım.

Bu, Finch'in Hayatta Kalma Eğitim Kampı. Buraya daha önce de gelmişim ve ne yapmam gerektiğini çok geniş olan avcumun içi gibi biliyordum. Ne kadar gerekiyorsa, ne kadar ihtiyacım varsa o kadar kalacaktım.

Efsane Avcıları programında bataklıkta boğulmanın mümkün olmadığını söylemişlerdi. Bunu gelin de Antigua'ya, babasının düğününe (ikinci eşle) giden ve günbatımını izlerken kumsalın içine çekilen genç

yaştaki anneye anlatın. Yabut Illinois eyaletindeki bir işadaminın özel mülkündeki suni bataklıkta yuttuğu çocuklara.

Görünüşe bakılırsa bataklıktan sağ kurtulmak için tamamen hareketsiz durmak gerekiyordu. İnsan sadece telaşa kapıldığında aşağı çekilip batıyordu. Yani hareketsiz kalırsam ve “Bataklıktan Kurtulmak için Sekiz Adım” yönergesine uyarsam bu durumun üstesinden gelebilirdim.

1. *Bataklıktan uzak dur.* Pekâlâ. Artık çok geç. Bir sonrakine geçelim.
2. *Bataklık bölgesine girerken yanına büyükçe bir sopa al.* Teorik olarak, insan önündeki zemini bu sopayı kullanarak kontrol edebiliyor hatta bataklığa saplandıysa bu sopa sayesinde kendini yukarı bile çekebiliyor. Bu teorinin sorunu ise insanın, bataklık bölgesine gireceğini her zaman önceden, iş işten geçmeden bilemeyecek olması. Ama hazırlıklı olma fikri fena değil. Yine de bu adımı atladığımı düşünüyorum ve bir sonrakine geçiyorum:
3. *Bataklığa saplanırsan üstündeki yüklerden kurtul.* Üzerinde ne kadar ağırlık varsa dibe çöküşün de bir o kadar hızlı olur. Ayakkabılarını çıkarıp taşıdığın yükleri bırak. Bataklığa gireceğini önceden biliyorsan hazırlıklı olmak en iyisi (bkz. 2. madde). Dolayısıyla temel olarak, yakınında bataklık olma ihtimali bulunan bir yere çıplak gitmek lazım. Gardıroba taşınmam, üstümdeki yüklerden kurtulmanın bir parçası.
4. *Rahat ol.* Bu da “batmamak için sabit dur” vecizesiyle aynı kapıya çıkıyor. Ek bilgi: Gevşek bir vücudun batmazlık özelliği, süzülmesini sağlıyor. Başka bir deyişle, zaman sakın olma ve kendini Jüpiter-Plüton yerçekimsel etkisine bırakma zamanı.

5. *Derin nefes al.* Bu madde de 4.'yle alakalı. Belli ki esas mesele ciğerlere mümkün olduğunca fazla hava pompalamak; ne kadar çok nefes, o kadar süzülme.
6. *Sırtüstü uzan.* Batmaya başlar başlamaz kendini sırtüstü geriye bırak ve bacaklarını saplandıkları yerden kurtarmaya çalışırken vücut yüzeyini mümkün ölçüde geniş tut. Bacaklar yüzeye çıkar çıkarmaz da sert zemine doğru milim milim ilerle.
7. *Acele etme.* Ani ve sert hareketlerle hiçbir yere varamazsın. O yüzden özgürlüğe kavuşana dek yavaş ve dikkatlice hareket etmeye bak.
8. *Sık sık mola ver.* Bataklıktan kurtulmak uzun sürebilir. Dolayısıyla nefes kesilmesi veya yorgunluk durumunda mola ver. Zaman kazanmak için başını olabildiğince dışarıda tut.

VIOLET

Ertesi hafta

Okula döndüğümde herkesin durumdan haberdar olmasını bekliyordum. Koridorlarda yürürken, dolabımdan kitaplarımı alırken, sırada otururken öğretmen ve öğrencilerin her an manalı bir bakış atmasını ya da “Galiba birileri artık bakire değil,” demesini bekliyordum. Hiçbiri olmayınca aslında biraz hayal kırıklığına uğradım.

Durumu çakan tek kişi Brenda oldu. Kafeteryada oturmuş, belli ki Indiana’lı bir yemekhane görevlisinin *burrito*’ya benzetmeye çalıştığı yemeği didiklediğimiz sırada Brenda hafta sonu neler yaptığımı sordu. Ağzımdaki lokmayı yutmakla tükürmek arasında kalıp sorusunu yanıtsız bırakınca, “Aman Tanrım,” dedi, “onunla yatmışsın.”

Briana üçlüsü ve Lara ağızlarında lokmalarıyla kalakaldılar. Brenda’nın dizginleyemediği ses tonu yüzünden diğer masalardaki on beş-yirmi kişi de başını çevirmiş bize bakıyordu. “Finch’in bununla ilgili tek kelime bile etmeyeceğini biliyorsun, değil mi?

Merak ediyorsan söyleyeyim, bu konularda tam bir centilmendir.” Gazoz kutusunun kapağını açıp içindekinin yarısını kafaya dikti.

Pekâlâ, bu konuda aklımın köşesinde küçük de olsa bir soru işareti vardı. Neticede benim için ilkti ama onun için değildi. Söz konusu Finch’ti ve ona güveniyordum ama kesin olarak bilmek imkânsızdı zira erkekler bu mevzuları kendi aralarında konuşurlar. Her ne kadar Bir Gün’ün atmosferiyle alakası olmasa da kendimi kaltak gibi hissediyordum. Öte yandan bir olgunlaşmışlık hissi de vardı.

Kafeteryadan çıkarken, daha ziyade konuyu değiştirmek amacıyla, Brenda’ya *Germ*’den bahsettim ve derginin bir parçası olmak isteyip istemeyeceğini sordum.

Dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışırcasına gözlerini kısarak bana baktı.

“Ciddiyim. Üzerinde düşünülmesi gereken daha bir sürü konu var ama *Germ*’ün özgün bir dergi olmasını istediğimi söyleyebilirim.”

Bren başını geriye atıp şeytani bir kahkahayla güldü. Sonra derin bir nefes alıp, “Tamam,” dedi, “anlaştık.”

Coğrafya dersinde Finch’i gördüğümde hiç uyumamış gibi yorgun bir hali vardı. Amanda, Roamer ve Ryandan uzağa, onun yanındaki sıraya oturdum. Dersten sonra beni merdiven boşluğuna çekip kaybolacağımdan korkarmışçasına öptü. Bu yasak ilişki, vücuduma yayılan elektrik akımlarının şiddetini artırıyordu. Buraya bir daha gelmek zorunda kalmayalım diye okulun bir an önce bitmesini istiyordum. Küçük Piç’e atladığımız gibi Indiana’yı arkamızda bırakana kadar batı ya da doğuya, kuzeye ya da güneye gidebileceğimizi düşündüm. Önce ülkeyi gezer dolaşırdık, sonra da dünyayı... Sadece Theodore Finch ve ben.

Ama şimdilik haftanın geri kalanı boyunca birbirimizi ancak okulda görebiliyor; merdiven altlarında veya kuytu köşelerde

öpüşebiliyorduk. Akşamüstü yollarımız ayrılıyordu. Geceleri ise internette konuşuyorduk.

Finch: **Bir değişiklik var mı?**

Ben: **Annemle babamı soruyorsan, yok.**

Finch: **Affetme veya unutma ihtimalleri nedir sence?**

Doğrusu, ihtimaller pek bizden yana değildi. Ama bunu ona söylemek istemiyordum çünkü yeterince endişeliydi ve o gecedan beri sanki içine kapanmış, bir perdenin ardına gizlenmişti.

Ben: **Biraz zamana ihtiyaçları var.**

Finch: **Romeo ve Juliet'e bağlamak istemem ama seninle baş başa kalmak istiyorum. Etrafımızın Bartlett Lisesi öğrencileriyle sarımadığı bir yerde yani.**

Ben: **Buraya gelersen ve gizlice evden çıkarsam ya da seni gizlice içeri sokarsam bana bu kez ömür boyu ev hapsi verirler.**

Sonraki bir saati, birbirimizi görebilmek için, aralarında uzaylılar tarafından kaçırılma, şehrin kasırga alarmini çalıştırma ve kasabanın iki ucundaki evlerimizi birbirine bağlayacak bir tünel kazma seçeneklerinin de bulunduğu çılgın senaryolar üreterek geçirdik.

Gece birde Finch'e artık uyuyacağımı söyledim ama yatağa uzanmama rağmen gözümde uyku girmiyordu. Zihnim açıldı ve geçen bahardan önce olduğu gibi, delicesine çalışıyordu. Işığımı açıp *Germ* için aklıma gelen fikirleri kabataslak not ettim: Ebeveyne Sor, kitaplara müzik listesi, aylık film müzikleri, benim gibi kızların katılımda bulunabilecekleri projelerin listesi... Bir de takipçilerin hoşlarına giden büyük, küçük, tuhaf, şiirsel, sıradan-olmayan yerlerde çektikleri fotoğraf veya videoları paylaşabilecekleri bir Gezi kategorisi oluşturmak istiyordum.

Brenda'ya aklıma gelen fikirlerle ilgili bir e-posta gönderdim. Finch'e de, hâlâ uyumamıştır diye kısa bir mesaj attım. Ardından, her ne kadar biraz aceleci davrandığımı düşünsem de, Jordan Gripenwaldt, Shelby Padgett, Ashley Dunston, Briana üçlüsü ve

muhabir Leticia Lopez'e, dergiye katkıda bulunmaları için davet niteliğinde birer e-posta gönderdim. Sonra Brenda'nın arkadaşı Lara'ya ve tanıdığım kalemi güçlü, sanatçı ruhlu veya yaratıcı birkaç kıza da... *Sevgili Chameli, Brittany, Rebekah, Emily, Sa'iyda, Priscilla, Annalise...* Eleanor ve ben EleanorandViolet.com'duk ama bana kalırsa ne kadar çok ses olursa o kadar iyiydi.

Amanda'ya da sormayı düşündüm. Mesajı yazdım ve Taslaklar dosyasına kaydettim. Ertesi sabah uyandığımda mesajı sildim.

Cumartesi sabahı annem ve babamla kahvaltı ettikten sonra bisikletimle Amanda'lara gideceğimi söyledim. Arkadaşlığından pek hazzetmediğim biriyle niçin vakit geçirmek istediğimi, ne yapacağımızı veya eve ne zaman döneceğimi sormadılar. Nedense Amanda Monk'a güveniyorlardı.

Bisikletimle Amanda'nın evinin önünden geçip Finch'lerin kasabanın öbür ucundaki evine gitmek tereyağından kıl çekmek gibiydi. Ancak aileme yalan söylediğim için içimde bir sızı duyuyordum. Oraya vardığımda Finch annesi veya kardeşleriyle karşılaşmayayım diye beni yangın merdiveninden tırmandırıp penceresinden içeri aldı.

"Sence görmüşler midir?" Kot pantolonumdaki tozu toprağı silktim.

"Hiç sanmam. Evde değiller ki." Ben kolunu çimdiklerken o da bir kakhaha attı, sonra elleriyle yüzümü kavrayıp öpmeye başladı. Buraya gelene dek içimde duyduğum sızı da yok oluverdi.

Yatağı giysi ve kitap yığınlarıyla dolu olduğu için gardırobundan bir yorgan çıkardı ve ona sarınıp yere uzandık. Örtünün altında soyunduk, işi pişirdik ve sonrasında küçük çocuklar gibi battaniyeyi kafamızın üstüne çekip laklak ettik. Yattığımız yerden biri bizi duyacakmış gibi fısıltıyla konuşurken ona ilk kez *Germ*'den bahsettim. "Bunun gerçekten güzel bir şeye dönüşebileceğini dü-

şünüyorum ve bu senin sayende,” dedim. “Seninle tanıştığımızda bunları çoktan boş vermiştim. Hepsi anlamsız geliyordu.”

“Birincisi, her şeyin zaman öldürmek için olduğundan endişeleniyorsun ama yazdıkların, sen gittikten sonra bile var olmayı sürdürecektir. İkincisi, o dönemde hayatındaki birçok şeyi boş vermiştin ama benimle tanışsan da tanışmasan da bir şekilde kendini toparlayacaktın.”

Niye bunu duymak, Finch'i tanımadığım bir dünya da var olabilir mi gibi konuşması hoşuma gitmedi. Ancak sonra yeniden battaniyenin altındaydık ve dünyada gidip gezmek istediğimiz yerlerden konuşmaya başladık. Bir noktadan sonra nasıl olduysa, dünyada gezmek istediğimiz yerler listesi, dünyada İşi Pişirmek istediğimiz yerler listesine dönüştü.

“Yola koyulacağız,” dedi Finch parmağıyla omzum, kollarım ve sonunda kalçama doğru ağır ağır daireler çizerken. “Ülkedeki tüm eyaletleri dolaşıp haritada üzerini çizdikten sonra okyanusu aşip oraları gezeceğiz. Gezi maratonu olacak.”

“Ya da gezi çılgınlığı.”

“Ya da gezi festivali.”

Bunun üzerine internete bile bakmadan, gitmek istediğimiz yerleri yazmaya başladık. Sonra her nedense Finch'in yine o perdenin ardına saklandığını hissettim. Peşi sıra yüreğimdeki sızı geri geldi ve sırf burada olabilmek için yaptıklarımı; en başta evden kaçıp annemle babama yalan söylediğimi düşünmekten kendimi alamadım.

Bir noktada, “Sanırım gitsem iyi olacak,” dedim.

Beni öptü. “Bence biraz daha kalabilirsin.”

Ve kaldım.

VIOLET

Bahar tatili

Öğlen. New York Üniversitesi yerleşkesi, New York, New York.

“Ne iyi ettik de geldik,” dedi annem. “Baban da ben de evden uzaklaşıp seninle vakit geçirebildiğimize çok seviniyoruz.” Evden uzaklaşmaktan ziyade, Finch’ten uzaklaştığımıza sevindiklerine emindim.

Dikkatimi çeken yapıları, tarihi bilgileri ve Finch’le paylaşmak isteyeceğim diğer tüm ilginçlikleri not edebilmek için gezi defterimizi de yanıma almıştım. Annemle babam önümüzdeki yıl bahar dönemi için buraya nasıl başvurabileceğimi, güz döneminde başlayacağım üniversiteden buraya nasıl geçiş yapabileceğimi aralarında konuşup tartışıyorlardı.

Bense Finch’in son üç mesajıma niçin hâlâ cevap vermediğini düşünüyordum. Önümüzdeki yıl üniversite için New York’a veya başka bir yere taşınırsam da böyle mi olacaktı? Üniversiteye, yeni hayatıma alışmaya çalışırken aklım sürekli Finch’te mi kalacaktı?

Acaba o da benimle gelir miydi yoksa bizim önceden belirlenmiş sonumuz, lisenin sonu muydu?

“Zaman su gibi akıp geçiyor. Bir bakmışız evden uçup gitmişsin. Ben buna henüz hazır değilim. Sanırım hiçbir zaman da kendimi hazır hissetmeyeceğim,” dedi annem.

“Sakın ağlayayım deme, anne. Söz vermiştin. Önümüzde daha çok zaman var. Ayrıca henüz nereye gideceğim bile belli değil.”

“Kızını görme bahanesiyle gelip şehirde gönlünce vakit geçirsin işte,” dedi babam. Ama onun da gözleri dolu doluydu.

Her ne kadar dile getirmeseler de etrafımızı saran beklenti ve ağırlığı hissedebiliyordum. Sebebi de büyük kızlarıyla aynı şeyi yaşayamamış olmalarıydı. Onu üniversiteye uğurlayıp kendine iyi bakmasını, ara sıra eve ziyarete gelmesini ve bir telefon uzaklıkta olduğumuzu söyleyememişlerdi. Kaçırdıkları ve artık ellerinde bir tek ben olduğum için, benim telafi etmemi bekledikleri bir an daha...

Yerleşkenin orta yerinde üçümüz de kendimizi kaybetmeden, “Baba,” dedim, “New York Üniversitesi’nin geçmişiyle ilgili bir şeyler anlatsana.”

Otelde ayrı bir odam vardı. İki pencere, bir şifonyer ve uyurken üzerime devrilecekmiş gibi duran devasa bir televizyon dolabının bulunduğu dar bir odaydı.

Pencereler sımsıkı kapalı olmasına rağmen şehrin gürültüsünü duyabiliyordum. Buradaki sesler Bartlett’ta duyduklarımdan çok farklıydı; kornalar, bağırışmalar, müzik sesleri, yolda gidip gelen çöp kamyonlarının gürültüsü...

Akşam yemeğinde, annemin telif hakları temsilcisi, “Ee,” demişti, “sen buradayken yolunu gözleyen özel bir çocuk var mı?”

“Hayır, belli biri yok,” diye yanıtladığımda annemle babam rahatlatarak Finch’i hayatımızdan uzaklaştırmakla doğru olanı yaptıklarına ikna olmuşçasına birbirlerine bakmışlardı.

Odadaki tek ışık, dizüstü bilgisayarımın ekranından geliyordu. Önce sözcüklerle dolu defterimize, sonra da artık sayısı çok artmış Facebook mesajlarımıza baktım ve Virginia Woolf'tan alıntı yaparak yeni bir tane daha ekledim: **"Haydi altın yaldızlı koltuklara doğru fırıl fırıl dönelim. ... Makbul değil miyiz, ay? Burada baş başa otururken hoş değil miyiz?.."**

FINCH

64 gündür Uyanık

Bahar tatilinin son pazar günü yine kar yağdı. Birkaç saatliğine her yer beyaza büründü. Sabahı annemle geçirdik. Bahçede Decca'yla yarı kardan, yarı çamurdan adam yaptık, sonra birlikte altı bina ötede bulunan ilkokulumun arkasındaki tepeye kadar yürüyüp kızıakla kaydık. Yarışıyorduk ve her seferinde Decca kazanıyordu çünkü kazanınca mutlu oluyordu.

Eve dönerken, “Umarım bilerek kaybetmemişsindir,” dedi.

“Bunu asla yapmam.” Kolumu omzuna attım. Geri ekilmedi.

“Babamlara gitmek istemiyorum,” dedi sonra.

“Ben de istemiyorum. Ama belli etmese de aslında bu onun için içten içe büyük anlam ifade ediyor.” Annemin bana defalarca söylediği bu söze gerçekten inandığımdan emin değildim ama belki Decca'da işe yarardı. Dışarıdan etin ceviz görünse de tutunacak bir dal arıyordu.

Akşamüstü babamın evine gittik. Oturma odasındaki koltuklara geçip oturduk. Duvarda asılı bir başka dev düz ekranda hokey maçı vardı.

Babam kâh televizyona bağırıyor, kâh Kate'in Colorado'yla ilgili konuşmasına kulak veriyordu. Josh Raymond ise babamın dirseğine yaslanmış, televizyondaki maça bakarken bir yandan da her lokmasını kırk beşer kere çiğniyordu. Bunu biliyordum çünkü o kadar sıkılmışım ki üşenmeden saymışım.

Bir ara kalkıp sırf kafamı boşaltmak ve o gün eve dönecek olan Violet'a mesaj atmak için tuvalete gittim. Oturup mesajıma cevap yazmasını beklerken musluğu açıp kapadım. Ellerimi, yüzümü yıkadım. Banyodaki dolapları karıştırdım. Tam duştaki metal rafları didiklemek üzereyken telefonum titredi.

Geldik! Evden sığışayım mı?

Cevap yazdım: **Daha değil. Şimdi cehennemdeyim ama ilk fırsatta kaçacağım.**

Bir süre daha mesajlaştıktan sonra koridora çıkıp gürültü ve kalabalıktan tarafa yöneldim. Josh Raymond'ın odasının önünden geçerken kapının aralık, kendisinin de içeride olduğunu fark ettim. Kapısını tıklattınca, "Gir," diye ciyakladı içeriden.

Kendimi yedi yaşında bir çocuğun dünyada sahip olabileceği en büyük odada buldum. İçerisi ambar gibiydi; odada yolunu bulmak için haritaya ihtiyacı oluyor muydu acaba? Etrafta çoğu pilli olmak üzere bir sürü oyuncak vardı.

"Odan ne güzelmiş, Josh Raymond," dedim. Hayır, bu durumun canımı sıkmasına izin vermeyecektim çünkü kıskançlık insanın içini kemiren kötü, iğrenç bir duygudur. Üstelik her ne kadar ailesi görüşmemize izin vermese de oldukça seksi bir kız arkadaşı olan ve neredeyse on sekiz yaşına basmış kazık kadar bir herif olarak, üvey kardeşimin binlerce Lego'su olmasından kaygılanacak halim yoktu.

“İdare eder,” dedi sandığının içinde bir şeyler ararken. İnılmaz ama o karıştırdığı sandığın içi de ağzına kadar oyuncak doluydu. Bir köşeye atılmış biri siyah, diğeri gri, ahşap sopalı iki oyuncak at gözüme ilişti. Benim atlarım... Josh Raymond’dan daha küçük yaştayken, hâlâ kullandığımız, düz ekran olmayan küçük televizyonumuzda babamın izlediği eski kovboy filmlerinden birinde gördüğüm Clint Eastwood’u taklit ederek saatlerce bindiğim oyuncak atlarım.

“Atların çok fiyakalıymış,” dedim. Birinin ismi Gece Yarısı, diğeri İzci’ydi.

Başını çevirdi, gözlerini kırıştırdı ve “İdare ederler işte,” dedi.

“İsimleri ne?”

“İsimleri yok.”

Birdenbire atları kaptığım gibi oturma odasına gidip ikisini de babamın kafasına geçirmek istedim. Sonra onları yanıma eve götürmeyi istedim. Onlara her gün bakardım. Kasabayı bir baştan öbür başa gezerdik.

“Nereden aldın bunları?” diye sordum.

“Babam aldı.”

Senin baban değil, diyecek oldum. O benim babam. Bunu açıklığa kavuşturalım. Senin zaten bir yerlerde bir baban var. Benimki her ne kadar şabane olmasa da elimdeki tek baba.

Ama sonra karşımdaki bu ince suratlı, ince boyunlu, sıksa omuzlu çocuğa baktım. Yedi yaşındaydı ama yaşlılarından küçük görünüyordu ki bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliyordum. Bir de babamla büyümenin nasıl bir şey olduğunu...

“Bunlar kadar havalı olmasa da bir zamanlar benim de çok güçlü iki oyuncak atım vardı, biliyor musun? Birinin adını Gece Yarısı, diğerininkini İzci koymuştum.”

“Gece Yarısı ve İzci mi?” Atlara baktı. “Güzel isimlermiş.”

“İstersen seninkilere de verebilirsin.”

“Gerçekten mi?” Baykuş gibi iri iri açtığı gözleriyle bana baktı. “Gerçekten.”

Josh Raymond sonunda aradığı oyuncağı –bir tür robot araba– bulunca birlikte odasından çıktığımız sırada elimi tuttu.

Oturma odasına geri gittiğimizde babam spor dergisi fotoğrafçılarına poz verircesine ağzı kulaklarına vararak gülümsedi ve kankaymışız gibi bana doğru başını salladı. “Kız arkadaşını da getirsene bir gün.” Bunu öyle bir söyleyişi vardı ki duyan da hiçbir şey olmadığını ve bizim arasından su sızmayan iki çok yakın arkadaş olduğumuzu zannederdi.

“Getirirdim ama pazar günleri pek müsait olmuyor.”

Babamla Bay Markey arasında geçen konuşmayı bir an hayalimde canlandırdım:

Manyak oğlunuz, benim kızımı kaçırmış. Onun yüzünden Violet'ın bedeni bir yol kenarında soğuyor bile olabilir.

Ne bekliyordunuz ki? Ayrıca haklısınız. Benim oğlum belalı bir manyak ve ruh hastasıdır. Hayal kırıklığının önde gideni, beceriksiz bir ucubedir. Kızınıza şükredin, beyefendi çünkü emin olun, benimki gibi bir erkek evlat istemezsiniz. Kim ister ki?

Babamın şimdi çözüm üretmeye çalışırcasına çırpındığını görebiliyordum. “Tamam, fark etmez. Başka gün de olur, değil mi, Rosemarie? Uygun olduğunuz bir zaman getirirsin.” Keyfi bayağı yerindeydi ve Rosemarie başıyla onaylayıp gülücükler saçıyordu. Ardından babam neşeyle elini koltuğun kolçağına vurdu. “Onu buraya getir de kendi aramızda bir mangal partisi yapalım. Izgaraya senin için de ot, dal, fasulye falan atarız.”

Patlayıp da parçalarımı etrafa saçmamak için var gücümle çabılıyor, yüzey alanımı mümkün olduğunca küçük tutmaya çalışıyordum. Bir yandan da içimden hızla sayıyordum.

Neyse ki maç yeniden başladı ve babamın dikkati benden televizyona kaydı. Birkaç dakika daha dişimi sıkıp oturduktan

sonra Rosemarie'ye yemek için teşekkür ettim; ardından Kate'ten, Decca'yı eve bırakmasını istedim ve vedalaşıp yanlarından ayrıldım.

Kasabanın içinden geçerek eve kadar yürüyüp Küçük Piç'e atladığım gibi yola koyuldum. Haritasız, amaçsız halde, beyaz örtülü tarlaların yanından geçerek belki saatlerce sürdüm. Kuzeye gittim; batıya, güneye, doğuya. Kilometre göstergesi yüz kırkı gördü. Güneş battığı sırada peş peşe dördüncü sigaramı yakarken Indianapolis'in içinden geçip Bartlett yoluna saptım. Gaz pedalını ne kadar köklersen kökleyeyim yeterince hızlanamıyordum. Gitmem, hızlı, daha hızlı gitmem gerekirken beni yavaşlattığı için birdenbire Küçük Piç'ten nefret ettim.

Sigaranın nikotini tahriş olmuş boğazımı dağlarken kusacak gibi oldum. Arabayı sağa çekip biraz yürüdüm. Ellerimi dizlerime yaslayıp bekledim. Kusamayınca, yanımda boylu boyunca uzanan yola baktım ve koşmaya başladım. Küçük Piç'i arkamda bırakıp deliler gibi koştum. Öyle hızlı koşuyordum ki ciğerlerim neredeyse patlayacaktı. Sonra daha da hızlandım. Ciğerlerime ve bacaklarıma, beni yarı yolda bırakmaları için meydan okurcasına koşuyordum. Arabayı kilitleyip kilitlemediğimi hatırlayamıyordum. Tanrım, işte böyle anlarda beynimden nefret ediyordum. Artık kafamda sadece araba ve kilidi vardı, bu yüzden hızımı daha da artırdım. Ceketimin nerede olduğunu, ceket giyip giymediğimi hatırlayamıyordum.

Düzelecek.

Düzelecek.

Darmadağın olmayacak.

Düzelecek.

İyi olacak.

Ben iyiyim. İyiyim. İyiyim.

Derken yine çiftliklerin ortasında buldum kendimi. Seraların, fidanlıkların yanından geçerken pazar günü açık olmayacağını bile

bile, aile işletmesi gibi görünen bir tanesinin kapısına yöneldim. Arazinin arkalarına kurulu, iki katlı, beyaz bir çiftlik eviydi.

Garaj yolunda birkaç kamyonet ile araba park halindeydi ve içeriden kahkaha sesleri yükseliyordu. İçeri girip yanlarına otursam ve evimdeymiş gibi davransam neler olabileceğini düşündüm. Evin ön kapısına gidip tıklattım. Hâlâ nefes nefeseydim. Aslında önce biraz soluklanıp kapıyı öyle çalmalıydim ama *olmaz*, dedim içimden, *acelem var benim*. Daha sertçe bir daha tıklattım.

Beyaz saçlı, şirin, yuvarlak yüzlü bir kadın kapıyı açmak için yarıda bırakmak zorunda kaldığı sohbete hâlâ kahkahayla gülerek karşımda belirdi. Önce sinekliğin ardından gözlerini kısıp bana baktı, sonra onu da açtı çünkü kırsal kesimdeydik, burası Indiana'ydı ve komşularımızdan korkmak için hiçbir nedenimiz yoktu. Burasıyla ilgili hoşuma giden şeylerden biri de budur. Beni daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalışırcasına sevecen ama şaşkın bir tebessümle bakan bu kadına sarılmak istedim.

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba.” Nasıl görüldüğümü tahmin edebiliyordum: kıpkırmızı bir suratla, ceketsiz, delicesine terleyen ve nefes nefese kalmış bir çocuk.

Olabildiğince hızlı bir şekilde kendimi toparladıktan sonra, “Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedim. “Eve giderken yol üstünde fidanlığınızı gördüm. Kapalı olduğunuzun ve misafirleriniz olduğunun farkındayım ama kız arkadaşım için biraz çiçek toplayabilir miyim diye soracaktım. Acil bir durum söz konusu da.”

Kadının yüzü kaygılı bir ifadeye büründü. “Acil bir durum mu? Aman Tanrım.”

“Sanırım biraz aşırıya kaçtım. Telaşlandırdıysam kusura bakmayın. İşin aslı şu; şimdi kışın ortasındayız ve baharda burada olup olmayacağımı bilmiyorum. Kız arkadaşımın adı menekşe anlamına geliyor. Babası benden nefret ediyor. Ona aklımdan hiç

çıkmadığını ve bu mevsimin ölüm değil, yaşam mevsimi olduğunu göstermek istiyorum.”

O sırada gömleğinin yakasına iliştiirdiği peçetesiyle bir adam, kadının arkasında belirdi. “Ah, burada mısın?” dedi kadına. “Ben de sana bakınıyordum.” Sonra başıyla beni işaret etti.

“Bu genç adamın acil bir işi varmış,” dedi kadın.

Az önce anlattıklarımı bu kez de eşine yineledim. Kadın bakişlarını eşine çevirdi, eşiyse bana. Ardından adam içeriden birine ocaktaki sıcak şarabı karıştırmasını söyleyerek yanıma geldi. Peçetesi soğuk rüzgârda dalgalanırken ben de ellerim ceplerimde yanında yürümeye koyuldum. Beraber fidanlığın önüne geldiğimizde be- lindeki kalabalık anahtarlığı çıkarıp kapıyı açtı.

Makineli tüfek gibi kelimeleri birbiri ardına sıralayıp yüzlerce kez teşekkür ettim, borcum neyse iki katını ödeyeceğimi, hatta çiçeklerle –belki de menekşelerle– birlikte Violet’ın fotoğrafını çekip gönderebileceğimi söyledim.

Adam elini omzuma koydu ve “Sen orasını düşünme, evlat. İhtiyacın neyse istediğin kadar alabilirsin,” dedi.

İçerideki çiçeklerin tatlı, canlı rayihasını iyice içime çektim. Sıcacık, aydınlık ve ölümle değil, yaşamla çevrili bu yerde kalmak istedim. Bu iyi kalpli çiftin yanına taşınıp bana “evlat” demelerini istedim. Violet da gelip burada yaşayabilirdi çünkü ikimize yetecek kadar yer vardı.

Adamın yardımıyla en canlı renkteki çiçekleri –yalnızca menekşeler değil, papatyalar, güller, zambaklar ve aklıma gelmeyen daha birkaç çeşit daha– topladım. Sonrasında adının Margaret Ann olduğunu öğrendiğim eşiyse birlikte, topladığımız çiçekleri yolda solmasın diye soğutulmuş bir nakliyat kovalasına yerleştirdiler. Parasını ödemek istedim ama kabul etmediler. İlk fırsatta kovayı geri getireceğime söz verdim.

İşimiz bittiğinde çiftin misafirleri, sevdiği kıza çiçek vermek zorunda olan genç adamı görmek için kapının önüne çıkmışlardı.

Sonradan adının Henry olduğunu öğrendiğim adam kendi arabasıyla beni arabama kadar bıraktı. Nedense, park ettiğim yere varmamızın saatler süreceğini sanırken birkaç dakika içinde arabanın yanına ulaştık. Küçük Piç'i bir başına bıraktığım ve sabırla beni beklediği yolun karşı tarafına geçmek için U-dönüşü yaparken, "On kilometre," dedi Henry. "Bunca yolu koşarak mı geldin, evlat?"

"Evet, efendim. Sanırım öyle oldu. Sizi akşam yemeğinizden alıkoyduğum için özür dilerim."

"Lafı mı olur, genç adam. Hiç sorun değil. Arabada bir arıza falan yok ya?"

"Hayır, efendim. Yeterince hızlı gitmiyordu, o kadar."

Sanki dünyanın en mantıklı açıklamasını –ki aslında öyle değildi– yapmışım gibi başını salladı ve "Şu sevdiğin kıza bizden selam söyle. Eve de arabayla dön, tamam mı?" dedi.

Violet'in evine vardığımda gece saat on biri geçiyordu. Kontağı kapadıktan sonra bir müddet cam açık, paketimdeki son sigarayı içerek Küçük Piç'in içinde oturdum çünkü buraya kadar gelmiş olmama rağmen onu rahatsız etmek istemiyordum. Evin ışıkları yanıyordu. Kızlarını çok seven ama benden nefret eden annesi ve babasıyla birlikte oturduğunu biliyordum ve bu aile saadetini bozmak istemiyordum.

O sırada telefonuma bir mesaj geldi. İçine doğmuş gibi, **Döndüğüme seviniyorum. Seni ne zaman görebilirim?** diye yazmıştı.

Cevap yazdım: **Dışarı gel.**

Maymunlu pijamaları, Freud terlikleri, uzun mor sabahlığı, atkuyruğu yaptığı saçlarıyla bir dakika içinde yanıma geldi. Elimde

çiçek kovasıyla ona doğru yürürken, “Finch, n’oluyor?” dedi. Sonra ekledi: “Sen sigara mı kokuyorsun?” Annesi veya babası görür endişesiyle telaşla arkasına baktı.

Gecenin dondurucu soğukunda kar yeniden başlamıştı ama üşümüyordum. “Titriyorsun,” dedi.

“Öyle mi?” Fark etmemiştim çünkü bir şey hissetmiyordum.

“Ne zamandır burada bekliyorsun?”

“Bilmem.” Sahiden de hatırlamıyordum.

“Kar yağdı bugün. Bak şimdi yine başladı.” Gözleri kan çanağına dönmüştü. Belli ki ağlamıştı. Ya kış mevsiminden cidden nefret ettiği ya da büyük olasılıkla, kazanın yıldönümüne yaklaştığımız için...

Kovayı ona doğru uzattım. “Ben de o yüzden sana bunları vermek istedim.”

“Nedir bu?”

“Aç da gör.”

Kovayı yere koyup mandalını açtı. Birkaç saniye boyunca çiçeklerin kokusunu doyasıya içine çekti. Ardından bana döndü ve tek kelime etmeden öpmeye başladı. Geri çekildiğinde, “Kış bitti artık, Finch,” dedi. “Sen bana baharı getirdin.”

Evimin önüne geldiğimde büyüünün bozulmasından korkarak uzun süre arabadan inemedim. İçeride oturduğum müddetçe Violet’a daha yakındım. Bugün yaşadıklarımın etkisi hâlâ sürüyordu. Seviyordum... Konuşurken veya heyecanla bana bir şeyler anlatırken gözlerinin ıslıl ıslıl parlamışını. Bir yazıyı okurken ya da odaklanmaya çalışırken dudaklarını kıpırdatışını. Bana dünyada bir ben varmışım gibi; et, kemikten ve saçmalıklardan ötesini, benim bile göremediğim ta içimdeki beni görüyormuşçasına bakışını seviyordum.

FINCH

65. ve 66. günler

Okulda kendimi camdan dışarı boş boş bakarken buldum. Sonra, *Acaba ne zamandır bu haldeyim?* diye düşündüm. Gözlerini dikip bana bakıyor olmalarını bekleyerek, birilerinin fark edip etmediğini anlamak için etrafımı kolaçan ettim ama kimsenin baktığı yoktu. Her derste, hatta beden dersinde bile böyleydim.

İngilizce dersine girdiğimizde kitabımı açtım çünkü öğretmen bir şeyler okuyordu, diğer herkes de okunanları kitaptan takip ediyordu. Sözcükleri işitsem de söylendikleri an unutuveriyordum. Parçalar halinde duyuyordum ama bir araya getirip bütünü oluşturamıyordum.

Rahatla.

Derin nefes al.

İçinden say.

Dersin ardından birilerine yakalanmayı umursamaksızın çan kulesine yöneldim. Merdivenlere açılan kapı zorluk çıkarmayınca, Violet'ın da buraya gelip gelmediğini merak ettim. Yukarı çıkıp

temiz havayla buluşunca kitabı yeniden açtım. Belki tek başımayken daha iyi odaklanırım düşüncesiyle dersteki paragrafı tekrar okumaya başladım. Ne var ki ilk cümleyi bitirip ikincisine geçmemle birlikte bir öncekini yine unutuyordum.

Öğle yemeğinde Charlie'yle aynı masaya oturdum. Etrafımızda başkaları da vardı ama tek başıma gibiydim. Bana bir şeyler söylüyor, sohbet ediyorlardı ama onları duyamıyordum. Bu yüzden kitaplarımdan birini önüme açıp okuyormuş gibi yapmaya karar verdim ama sözcükler sayfanın üzerinde adeta dans ediyorlardı. Kimse durumu çakmasın diye yüzüme zorlama bir tebessüm konurdum. Gülümsüyor ve başımı ara sıra sallıyordum. Bu yöntemin ciddi ciddi işe yaradığını düşünürken Charlie, “Adamım, neyin var senin? İçimi çürüttün resmen,” dedi.

Coğrafya dersinde Bay Black tahtanın önüne geçti ve sırf son sınıfın son dönemindeyiz diye tembellik etmememiz gerektiğini bir kez daha hatırlattı. O konuşurken ben de yazıyordum ama sonra yazdıklarımı okumaya çalıştığımda yine aynı şey oldu: Sözcükler bir vardı, bir an sonra siliniyorlardı. Violet yanımda oturuyordu ve göz ucuyla kâğıdıma baktığını görünce, yazdıklarımı elimle kapadım.

Tarif etmesi güç ama o an içinde bulunduğum durumun girdaba kapılmaktan çok da farklı olmadığını düşünüyorum. Her şey karanlık, çalkantılı ama hızlı değil, yavaş bir çalkantı. Ayaklarıma bağlı, görünmez bir ağırlıkla yavaşça aşağı çekiliyormuşum gibi hissediyordum. *Bataklığa saplanmak da böyle olsa gerek.*

Yazdıklarımın bir kısmı, hayatımın envanter listesinden oluşuyordu: Harika bir sevgili –var. İyi arkadaşlar –var. Başımı sokacak bir ev –var. Yiyecek yemeğim –var.

Kısa boylu değildim. Babamı ve dedelerimi göz önünde bulundurursak, muhtemelen kel de kalmayacaktım. İyi olduğum

günlerde etrafımdaki çoğu kişiyi zekâmla alt edebilirdim. Gitarda başarılıydım. Ortalamanın üzerinde bir sesim vardı. Şarkı yazabiliyordum; dünyayı değiştirebilecek şarkılar.

Her şey yolunda görünüyordu ama bir şeyleri unutmama, büyük meselelerin ötesinde saklanan küçük detayları kaçırma olasılığına karşın listenin üzerinden defalarca geçtim. Büyük resme bakınca; aslında ailem daha iyi olabilirdi. Ancak koca dünyada böyle hissedemeyen tek çocuk ben değildim. En azından henüz kapının önüne konmamıştım. Okul fena değildi. Daha çok çalışabiliyordum ama gerek yoktu. Gelecek belirsizdi ama bu aynı zamanda iyi bir şey de olabilirdi.

Detaylara gelince; gözlerimi beğeniyordum ama burnumdan nefret ediyordum fakat bu ruh halimin burnumdan kaynaklandığını sanmıyordum. Dişlerim düzgündü. Ağzımı, dudaklarımı genel olarak beğeniyordum, özellikle de Violet'inkiyle bir araya geldiğinde. Ayaklarım fazla büyüktü ama küçük olmalarından iyiydi. Yoksa sürekli düşer dururdum. Gitarımı, yatağımı, kitaplarımı, özellikle de sözcükleri kırılmış olanları seviyordum.

En ince ayrıntısına kadar düşündüm ama o ağırlığı artık daha da yoğun hissediyordum. Sanki vücudumdan yukarı tırmanıp beni yutuyordu.

Derken zil çaldı ve olduğum yerde sıçradım. Sınıftaki herkes halime kahkahalara güldü. Violet ise dikkatle beni izliyordu. Sonraki saatte Embriyo'yla randevum vardı ve durumumu fark edecek diye endişe ediyordum. Violet'a bir sonraki sınıfına kadar eşlik ederken elini tuttum. Onu uğurlarken öptüm ve en inandırıcı gülümsememi takındım çünkü bana sınıftaki gibi bakmasını istemiyordum. Ardından, rehberlik ofisi, binanın diğer ucunda olduğu ve içimden koşmak gelmediği için randevuya beş dakika geç kaldım.

Embriyo sorunun ne olduğunu; niçin böyle görüldüğümü; bunun, yakında on sekizime basacak olmamla bir ilgisi olup olmadığını sordu.

Alakası yok, dedim. Sonuçta on sekiz yaşına basmayı kim istemez ki? İsterseniz, kırk bir yaşında olmamak için dünyaları verecek anneme sorun.

“Mesele nedir o zaman? Neyin var, Finch?”

Ona malzeme vermem gerekiyordu, ben de babamı suçladım. Bütünyle yalan da sayılmazdı; daha çok, daha büyük bir meselenin bir parçası olduğu için yarı-doğruydum. “Babam beni istemiyor,” dedim. Embriyo iri kollarını kavuşturarak öyle ciddi dinliyordu ki bir an için kendimi kötü hissettim ve biraz daha gerçeklik katmaya karar verdim: “Ailemizden mutlu değildi. Bu yüzden bizi yenisiyle değiştirmeye karar verdi. Şimdiki ailesini daha çok seviyor. Yeni eşi hoş bir kadın, sürekli gülümsüyor. Aralarında kan bağı olup olmadığını bilmediğimiz yeni oğlu da ufak tefek, varlığı yokluğu bir, uysal bir çocuk. Lanet olsun. Yerinde olsam ben de o aileyi seçerdim herhalde.”

Çok konuştuğumu düşünüyordum ama Embriyo kendimi toparlamamı, bunlara takılmamamı söylemek yerine, “Babanın bir av kazasında öldüğünü sanıyordum,” dedi.

Önce neden bahsettiğini anlamadım. Hatırladığımda ise artık çok geçti. Ben de başımı öne doğru sallamakla yetindim. “Doğru. Öldü. Ölümünden öncesini kastediyordum.”

Kaşlarını çatarak bana baktıysa da beni yalancılıkla itham etmek yerine, “Hayatında böyle bir durumla baş etmek zorunda kalmana üzuldüm,” dedi.

Haykırarak ağlamak istesem de kendi kendime telkinde bulundum: *Acını belli etme. Dikkat çekme. Göze batma.* Kalan son enerjimle –bir hafta, belki daha uzun süreme mal olacak enerjiyle– “Elinden geleni yapıyor. Yani yaptı... hayattayken. Belki yeterli

olmadı ama sonuçta bu benden çok onun sorunuydu. Hem ben sevilmeyecek insan mıyım yani?” dedim.

Embriyo’nun karşısında yüzümü gülümsemeye zorlarken bir yandan da Rus Devrimi şairlerinden, otuz altı yaşında kendini vurarak intihar eden Vladimir Mayakovski’nin intihar notunu hatırladım:

Biricik sandalım

parçalandı günlük hayatın darbeleriyle.

Borç defterimi kapadım.

Başkalarının elinden çektiğim

acıları

talibsizlikleri

ve hakaretleri yazdırmak yok artık veresiyeye.

Geride kalanlara rast gele.

Embriyo birdenbire masasının üzerine doğru eğilip olsa olsa “panik” diye tanımlayabileceğim bir ifadeyle bana bakıyordu ki bu da sadece ve sadece şiiri farkına varmadan sesli okuduğum anlamına gelebilirdi.

Çatıdan aşağı atlamak üzere olan birine engel olmaya çalışırcasına alçak ve yumuşak bir ses tonuyla, “Bugün yine çan kulesinde miydin?” diye sordu.

“Tanrım! Yukarıya güvenlik kamerası falan mı taktırdınız?”

“Soruma cevap ver.”

“Evet, efendim. Ama sadece kitap okudum. Daha doğrusu okumaya çalıştım. Kafamı boşaltmam gerekiyordu ve aşağıdaki gürültüde bunu yapmak imkânsızdı.”

“Bak, Fmch. Senin dostun olduğumu, sana yardım etmek istediğimi biliyorsun, değil mi? Ama bu aynı zamanda yasal bir konu ve bazı sorumluluklarım var.”

“Ben iyiyim. Gerçekten. Kendimi öldürmeye karar verirsem ilk sizin haberiniz olur, inanın bana. Size ön sıradan bir yer ayarlarım ya da en azından, mahkeme masraflarını karşılayacak kadar para biriktirmenizi beklerim.”

Kendime not: İntiharla dalga geçilmez, hele ki senden sorumlu olan otorite figürlerinin karşısında.

Kendimi dizginledim. “Kusura bakmayın. Uygunsuz bir şaka oldu. Ama iyiyim sahiden.”

“Bipolar bozukluk hakkında ne biliyorsun?”

Asıl sen ne biliyorsun? diyecek oldum ama sonra derin bir nefes alıp gülümsemekle yetindim. “O, Jekyll-Hyde olayı değil miydi?” Sesim tekdüze ve ruhsuz çıkıyordu. Belki biraz da bezgin. Oysa vücudum ve zihnim tetikteydi.

“Manik depresyon olarak da biliniyor. Kişinin ruh halinde ve enerjisinde aşırı değişimlere yol açan bir tür beyin rahatsızlığı. Kalıtsal bir durum fakat tedavisi var.”

Artık gülümsemiyor olsam da düzenli nefesler alıp vermeye devam ettim. Yine de bedenimi kontrol edemiyordum. Beynim, kalbimden farklı bir ritimde zonkluyordu; ellerim buz keserken ensemde ateş fişkırıyordu ve boğazım kupkuru kesilmişti. Bipolar bozukluk hakkında bildiğim bir şey varsa o da delilere yapıştırılan bir yafta olduğuydu. Bunu biliyordum çünkü dokuzuncu sınıfta psikoloji dersi almıştım, hakkında filmler izlemiştim ve neredeyse on sekiz yıldır önümde canlı örneğine, yani babama tanık olmuş-tum. Gerçi ona böyle bir yafta yapıştırmaya kalkanı gebertebilirdi. “Bipolar” gibi etiketler, *İşte bu yüzden böylesin. Sen busun işte*, der. İnsanı bir hastalık olarak tanımlamakla yetinir.

Embriyo rahatsızlığın belirtilerinden, hipomaniden ve psikotik krizlerden bahsederken zil çaldı. Niyetlendiğimden daha sert şekilde ayağa fırladığım için sandalyem duvara çarparak yere devrildi. Odanın tepesinde süzülüp bu ana şahit olsam, özellikle

iri cüssemi de hesaba katınca manzarayı yanlış anlayıp bunun bir tür şiddet patlaması olduğunu düşünebilirdim. Ben Embriyo'ya bunun bir kaza olduğunu söyleyemeden o ayağa fırlamıştı.

Teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırdım. Ardından zeytin dalı misali ona uzattım. Bana karşılık verip elimi sıkması bir iki dakikasını aldı ancak bırakmak yerine kolumu da kavrayıp beni kendine doğru çekti. Neredeyse burun buruna geldiğimizde –boy farkını hesaba katınca “burun çeneye” demek daha doğru olur– “Yalnız değilsin,” dedi. *Aslında öyleyim. Sorun da bu ya zaten; hepimiz bedenlerimize ve zihnimize sıkışıp kalmış yalnızlarız. Hayattaki tüm arkadaşlıklarımız yüzeysel ve gelip geçici,* diyebilirdim. Kolumu o kadar sıkıyordu ki kopmasından korktum. “Ayrıca bu konuşma burada bitmedi.”

Ertesi sabah beden dersinden sonra Roamer yanımdan geçerken, alçak sesle, “Ucube,” dedi. Etrafta hâlâ bir sürü kişi vardı ama umurumda değildi. Daha doğrusu, düşünmedim. Her şey bir anda oluverdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar ellerim Roamer'ın boğazındaydı ve sırtını dolabın metal kapağına yapıştırmıştım. Yüzü mosmor oluncaya dek gırtlığını sıktım. Charlie arkamdan tutup beni geri çekmeye çalışıyordu. Sonra elinde beyzbol sopasıyla Kappel da geldi. Bense sıkmaya devam ediyordum çünkü Roamer'ın zonklayan damarlarından, kafasının ampul gibi parlayışından büyülenmiştim.

Yumruğum demir gibi olduğundan Roamer'ı elimden kurtarmak için dört kişi gerekti. *Senin yüzünden,* dedim içimden. *Bu senin suçun. Senin suçun.*

Roamer yere yığıldı. Bense sürüklenerek oradan uzaklaştırılırken gözlerimi gözlerine diktim ve “Bana bunu bir daha asla söyleyemeyeceksin,” dedim.

VIOLET

10 Mart

Üçüncü dersin ardından telefonum çaldı. Arayan Finch'ti. Dışarıda, nehrin yakınlarında beni beklediğini söyledi. Indiana'lı bir sanatçının, fidanları birbirine geçirip örerek yarattığı Kuş Yuvası Evler'i görmek için arabaya atlayıp güneydeki Evansville'e gitmeyi teklif etti. Söylediğine göre, bahsettiği kulübeler gerçekten de pencere, kapı ve insanların yaşayabileceği boyutlardaki kuş yuvalarını andırıyordu. Bu ağaç evlerden ayakta kalan olduysa görmek istiyordu. Hatta oraya kadar gitmişken Kentucky sınırına uğrayıp tek ayağımız Kentucky'de, öteki ayağımız Indiana'da fotoğraflarımızı çekebilirdik.

"O sınır boyunca Ohio Nehri akıyor mu?" diye sordum. "Bu durumda bir köprüye çıkmak zorunda..."

Beni hiç duymuyormuşçasına anlatmayı sürdürdü: "Aslında bunu Illinois, Michigan ve Ohio sınırında da yapmalıyız."

"Senin dersin yok mu?" Saçıma onun verdiği çiçeklerden birini takmıştım.

“Okuldan atıldım. Gel haydi.”

“Atıldın mı?”

“Gidelim işte. Bak böyle konuştuğça hem gün ışığından hem de benzinden yiyoruz.”

“Evansville buradan dört saat uzaklıkta, Finch. Vardığımızda hava kararmış olur.”

“Hemen şimdi yola çıkarsak gün batmadan yetişiriz. Haydi. Haydi gel. Hatta gidince orada uyuyabiliriz.” Hayatımız bu kuş yuvası görünümlü evlere bağlıymışçasına, taramalı tüfek gibi konuşuyordu. Neler olduğunu sorduğumda daha sonra anlatacağını, bir an önce yola koyulmamız gerektiğini söyledi.

“Bugün salı. Üstelik kışın ortasındayız. Ağaç evlerde uyumayacağız. Ama cumartesi gidebiliriz. Çıkışımı beklersen akşama Indiana-Kentucky sınırından biraz daha yakın bir yerlere de gidebiliriz.”

“Bak ne diyeceğim? En iyisi boş ver, olur mu? Ben kendi başıma gitsem daha iyi olacak sanırım. Sanırım yalnız gitmeyi tercih ederim.” Telefonda gelen sesinden bozulduğunu anlayabiliyordum. Derken telefonu yüzüme kapadı.

Ryan, Suze Haines’le birlikte el ele yanımdan geçerken telefona öylece bakakalmıştım. “İyi misin?” diye sordu Ryan.

“Evet, her şey yolunda,” diye yanıtladım, hâlâ az önce olanları idrak etmeye çalışırken.

FINCH

66. ve 67. günler

Kuş Yuvası Evler'in yerinde yeller esiyordu. Rengârenk binalarla dolu New Harmony'de durup önüme gelen herkese evlerin nerede olduğunu sordum. Çoğu adını bile duymamıştı. Ama içlerinden bir adam, "Buraya kadar boşuna gelmişsin," dedi. "Hava koşullarına yenik düştüler. Doğa hepsini silip süpürdü."

Aynı bize olacağı gibi, diye geçirdim içimden. Kuş Yuvası Evler de miatlarını doldurmuşlardı. Yıllar önce kardinalkuşu için yaptığımız çamur yuvasını düşündüm. Acaba hâlâ yerinde duruyor muydu? Sonra mezarın içindeki o minicik kemiklerini hayal ettim. Yeryüzündeki en üzücü manzara olmalıydı.

Eve döndüğümde herkes uyuyordu. Yukarı çıktım. Uzun bir süre banyo aynasındaki aksime baktım ve gözlerimin önünde yitip gidişimi izledim.

Yok oluyorum. Belki de çoktan yok oldum.

Bu görüntü karşısında paniğe kapılmak yerine bir deney maymununa bakıyormuşçasına büyüledim. Deney maymunu nasıl yok olur? İnsan göremese de, elini onun az önce bulunduğu noktaya doğru uzatsa dokunabilir mi? Elim göğsüme, kalbimin tam üzerine koydum. Eti, kemiği ve beni canlı tutan hayati organın hızlı ve dengesiz ritmini hissedebiliyordum.

Gardırobuma girip kapağını kapadım. İçeride olabildiğince az yer kaplayıp sessiz olmaya çalıştım, aksi takdirde karanlığı uyandırabilirdim ama onun uyumasına ihtiyacım vardı. Nefes alıp verirken fazla ses çıkarmamaya özen gösteriyordum. Gürültülü bir şekilde solursam karanlığın bana, Violet'a ya da sevdiğim diğer insanlara neler yapacağını kestiremiyordum.

Ertesi sabah annem ve ablamla ortak kullandığımız ev telefonundaki sesli mesajları kontrol ettim. Önceki gün akşamüstü, Embriyo anneme bir mesaj bırakmıştı. "Bayan Finch, ben Bartlett Lisesi'nden Robert Embry. Bildiğiniz üzere oğlunuzun rehberlik danışmanıyım. Sizinle Theodore hakkında konuşmam gerekiyor. Ne yazık ki konunun çok önemli ve acil olduğunu belirtmeliyim. Mesajımı aldığınızda lütfen beni arayın." Sonra da numarasını vermişti.

Mesajı iki kere daha dinledikten sonra sildim.

Okula gitmek yerine, tekrar yukarı çıkıp dolabıma girdim çünkü dışarı çıkarsam ölecektim. Sonra okuldan atıldığımı hatırladım, yani istesem de gidemezdim.

Dolapta yaşamanın en güzel yanı, alanın geniş olmamasıydı. Çıt çıkarmadan, kıpırdamadan, soluklarıma dikkat ederek oturdum.

Zihnimden, bir dizi düşünce susturamadığım, devamlı çalan bir şarkı misali tekrar tekrar geçiyordu: *Defoluyum. Sahtekârim. Beni kimse sevemez.* Violet'ın da bu gerçeği öğrenmesi an meselesiydi.

Onu uyardın. Senden ne bekliyor olabilir ki? Ona nasıl olduğunu en başında söylemiştin.

Bipolar bozukluk, dedi zihnim kendi kendini yaftalayarak. Bipolar, bipolar, bipolar.

Sonra aynı döngü yeniden başladı: Defoluyum. Sahtekârım. Beni kimse sevemez...

Akşam yemeğinde sessizdim fakat *Bugün neler öğrendin, Decca; Bugün neler öğrendin, Theodore*, faslını geçtikten sonra annem ve Decca da sessizliğe gömüldüler. İkisi de derin düşüncelere daldığımı fark etmedi. Yemeğimizi sessizce yedikten sonra annemin ecza dolabındaki uyku haplarını buldum. Kutuyu olduğu gibi alıp odama geçtim, içindekilerin yarısını ağzıma attım, lavaboya eğilip musluk suyuyla birlikte yuttum. *Bakalım Cesare Pavese neler hissetmiş, ölümün haykırarak, kahramanca karşılanacak bir tarafı var mıymış.* Elimde ilaç kutusuyla gardırobumun içine girip yere uzandım. Vücudumun yavaş yavaş kendini kapadığını ve sonunda tamamen uyuduğunu hayal etmeye çalıştım. Henüz çok erken olduğunu bilsem de üzerime çöken ağırlığı neredeyse hissedebiliyordum.

Başımı güç bela kaldırıbiliyordum, ayaklarımsa sanki kilometrelerce uzaktaydı. *Kıpırdama, diyordu haplar. Bırak da işimizi yapalım.*

Üzerime kara bir pus çöküyordu. Sis gibiydi ama ondan daha karanlıktı. Karanlık ve sis tüm ağırlığıyla bedenimi zemine doğru bastırıyordu. Kahramanca haykıracak bir tarafı yoktu. Uykuya dalmaktan farksızdı.

Yattığım yerden zorlukla doğrulup sürüne sürüne banyoya gittim, parmağımı boğazıma soktum ve kustum. Yemek yiyeli çok olmamasına rağmen pek bir şey çıkmadı. Sonra birkaç kere daha denedim. Ardından spor ayakkabılarımı giyip koşmaya başladım.

Uzuvlarım külçe gibi ağırdı ve bataklıkta koştüğümü hissediyordum ama kararlıyım ve nefes almaya devam ediyordum.

Her zamanki güzergâhımda, Ulusal Yol'dan hastaneye kadar geldim fakat önünden devam etmek yerine otoparkın içinden geçtim. Kollarımla acil servisin kapılarını itip açtım ve gördüğüm ilk kişiye, “Uyku hapi yuttum ama çıkaramıyorum. Yardım edin,” dedim.

Kadın kolumdan tutup arkamdaki bir adama bir şeyler söyledi. Koşarak acile gelip midesinin yıkanmasını isteyen benim gibilere alışkınmışçasına sakın ve soğukkanlıydı. Sonra bir adam ve başka bir kadın gelip beni bir odaya götürdüler.

Ardından dünyam karardı. Bir süre sonra kendime geldiğimde içimdeki boşluğa rağmen kendimi ayık hissediyordum. Odaya bir kadın geldi ve sanki aklımdan geçenleri okurcasına, “Ayılmışsın, güzel,” dedi. “Doldurman gereken birkaç evrak var. Kimliğini aradık ama üzerinde yoktu.” Kâğıtları uzattı. Formu alırken ellerimin titrediğini ayırımsadım.

Adım ve yaşım –*Josh Raymond*, yaş: 17– haricinde formun geri kalanı boştu. Artık daha da şiddetli titriyordum ve kahkaha attığımı fark ettim. *İyi numara, Finch. Daba ölmemişsin.*

Olgu: İntihar vakalarının çoğu öğlen ve akşam saat altı arasında gerçekleşir.

Dövmeli erkeklerin, silahla intihar etme olasılığı daha yüksektir.

Kahverengi gözlü insanlar kendilerini asarak veya zehirleyerek öldürmeye daha meyillidirler.

Kahve içenlerin intihar etme olasılığı, içmeyenlere göre daha düşüktür.

Hemşirenin gitmesini bekleyip kıyafetlerimi giydim, elimi kolumu sallayarak odadan çıktım, merdivenden indim ve hastaneden ayrıldım. Daha fazla kalmaya gerek yoktu. Bir sonraki

adımları bana bakıp birkaç soru sorması için birini göndermek olacaktı. Sonra bir şekilde aileme ulaşacaklardı. Ulaşamazlarsa bir yığın evrak daha getireceklerdi. Telefon görüşmeleri yapacaklardı. Sonra bir de bakacaktım ki hastaneden çıkmama izin vermiyorlar. Az kalsın kapana kısılıyordum ama neyse ki onlardan hızlıydım.

Koşamayacak kadar halsizdim, bu yüzden ta eve kadar yürüdüm.

FINCH

71. gün

Yaşamak Hayattır grubu Ohio yakınlarındaki, adını vermeyeceğim bir kasabanın arboretumunda toplanıyor. Bu bir doğa kulübü değil; intihar etmeyi düşünen, buna teşebbüs etmiş ve eşliğinden dönmüş gençler için bir tür destek grubu. Grubu internette buldum.

Küçük Piç'le Ohio'ya doğru yola koyuldum. Tükenmiştim. Violet'tan kaçıyordum. Onun yanındayken, etrafımın düşman askerlerle kuşatıldığı bir mayın tarlasında yürür gibi devamlı kendimi dizginlemeye ve dikkatli olmaya çalışmak çok yorucuydu. *Beni bu halde görmemeli.* Bahane olarak ise gribe yakalandığımı, ona da bulaştırmak istemediğimi söylemişim.

Yaşamak Hayattır grubu ahşap panelli duvarları olan, kaloriferli geniş bir salonda toplanıyordu. Ödev yapacak veya sınava girecekmişiz gibi, yan yana çekilen iki uzun masanın etrafında oturuyorduk. Masanın iki ucunda, yanlarında renkli karton bardaklarla birlikte su dolu birer sürahi vardı. Dört tabak da bisküvi.

Grubun danışmanı, açık siyahi tenli ve yeşil gözlü Demetrius adında bir adamdı. Toplantıya ilk defa katılanlar için, yerel bir üniversitede doktora yaptığını, Yaşamak Hayattır grubunun on iki yıldır faaliyette olduğunu fakat kendisinin son on bir aydır danışmanlık görevini üstlendiğini açıkladı. Kendisinden önce bu işi yürüten kişiye ne olduğunu merak ettim fakat hoş bir hikâye olmayabileceği düşüncesiyle sormaktan vazgeçtim.

İçeri giren çocuklar, bizim Bartlett'takilerden farksızdı. Hiçbirini tanıımıyordum ki kırk kilometre yol tepip buraya gelmemin nedeni de buydu. Yerime geçmeden önce gruptaki kızlardan biri yanıma gelerek, "Çok uzunmuşsun," dedi.

"Göründüğümünden büyüğüm aslında."

Muhtemelen baştan çıkarıcı olduğunu sandığı bir bakışla gülümseyince ekledim: "Jigantizm bizim ailede irsi," dedim. "Liseden sonra sirke katılmak zorundayım çünkü doktorların tahminine göre yirmi yaşına kadar boyum iki buçuk metreye varacakmış."

Yanımdan gitmesini istiyordum çünkü buraya arkadaş edinmeye gelmemiştim. Gerçekten de gitti. Oturup beklerken buraya hiç gelmemiş olmayı diledim. Herkes masadaki bisküvilerden yiyordu, bense dokunmuyordum bile çünkü o markaların, ürünlerinde hayvanların kemiklerinden elde edilen ve kemik kömürü denen iğrenç şeyden kullanıp kullanmadıklarından emin değildim. Bunu düşününce bisküvilere de, yiyenlere de bakamıyordum. Bunun üzerine pencereden dışarıya bakmaya başladım ancak arboretumun ağaçları öylesine kara kuru ve ölüydü ki, sonunda bakışlarımı, kendisini rahatça görebilelim diye tam ortaya oturan Demetrius'a çevirdim.

İntihar ve gençlerle ilgili zaten bildiğim gerçekleri anlattıktan sonra sırayla hepimizden adımızı, yaşımızı, varsa teşhisi konulan rahatsızlığımızı ve hiç intihara kalkışıp kalkışmadığımızı söylememizi; ardından da, "Basketbol hayattır," "Okul hayattır,"

“Arkadaşlar hayattır,” “Kız arkadaşım ile yiyişmek hayattır” şeklinde, yaşadığımız için şanslı olduğumuzu hatırlatan herhangi bir şeyi söylememizi istedi.

Çocukların bir kısmının yüzlerinde, uyuşturucu kullanan insanların yüzlerindeki gibi donuk, boş bir ifade vardı. Acaba burada kalmak ve nefes alabilmek için ne kullanıyorlardı? Kızın biri, “*Vampir Günlükleri* hayattır,” deyince öteki birkaç kızdan gülüşme sesleri yükseldi. Bir diğeri, “Her ne kadar ayakkabılarımı kemirsem de köpeğim, hayattır,” dedi.

Sıra bana geldiğinde kendimi Josh Raymond olarak tanıttım. On yedi yaşında olduğumu, uyku haplarıyla yakın zamandaki isteksiz teşebbüsüm dışında bir deneyimim olmadığını söyledim ve ekledim: “Jüpiter-Plüton yerçekimsel etkisi hayattır.” Tabii muhtemelen salondaki kimse bunun ne demek olduğunu anlamadı.

Derken kapı açıldı ve biri koşarak, soğuk havayı da peşinden taşıyarak içeri girdi. Şapkası, atkısı ve tek parmaklı eldivenleriyle yerine geçerken, bir yandan da mumya gibi sarıp sarmaladığı fazlalıklarını çıkarmaya koyuldu. Hepimiz dönüp kıza baktığımızda Demetrius rahatlatıcı bir gülümsemeyle, “Merak etme, biz de daha yeni başlamıştık zaten,” dedi.

Mumya yerine oturup atkı, eldiven ve şapkasından kurtulduktan sonra çantasını sandalyenin sırtına asmak için başını diğer yana çevirdiğinde sarı atkuyruğu sallandı. Soğuktan pespembe olmuş yanaklarına dökülen birkaç tutam saç kulağının arkasına atıp ceketini çıkarmaksızın geriye doğru yaslandı. Sonra Amanda Monk, Demetrius’a dönüp sadece dudaklarını kıpırdatarak, sessizce, “Özür dilerim,” dedi. Başını çevirip de benimle göz göze geldiğinde ise suratı allak bullak oldu.

Demetrius başını sallayarak, “Rachel, seninle devam edelim istersen,” dedi.

Amanda, namı diğer Rachel bana bakmaktan kaçınarak buz gibi bir sesle kendini tanıttı: “Adım Rachel. On yedi yaşındayım. Bulduğum. İki kere hapla intihara kalkıştım. Sahte gülücüklerin ve dedikoduların ardına saklanıyorum. Hiç mutlu değilim. Buraya da annemin ısrarıyla geliyorum. Gizlilik hayattır.” Bu sonuncusunu söylerken bana baktı, sonra yeniden başını çevirdi.

Salondaki diğer herkes konuşup sıra başa döndüğünde, aralarında gerçek anlamda intihara kalkışmayan tek kişi olduğumu anladım. Böyle düşünmemem gerektiğini bilsem de bir an için kendimi onlardan üstün gördüm. Öte yandan, *Ben buna kalkıştıgımda başarısız olmayacağım*, diye düşünmekten de kendimi alamadım. Demetrius’un bile geçmişinde böyle bir hikâyesi vardı. Bu insanlar buraya gelip bir şekilde yardım almaya çalışıyorlardı ve her şeye rağmen hayattalardı.

Bütün bu manzara insanın yüreğini burkuyordu. Kemik kömürünü; bilek kesme, kendini asma hikâyelerini ve minik sivri çenesiyle korkmuş ve savunmasız görünen gıcık Amanda Monk’u düşündükçe başımı masaya koyup kendimi Uzun Düşüş’e bırakmak istiyordum. Farklı bir beyinle ve iç dünyayla doğmak dışında bir suçu olmayan bu çocuklardan; masadaki kemik kömürlü bisküvileri yemek ve hikâyelerini paylaşmak için burada olmayanlardan; amaçlarına ulaşan, hiç şansı olmamışlardan kaçıp uzaklaşmak istiyordum. Bir akciğer veya kan hastalığı yerine ruhsal bozuklukları olduğu için belli ki hepsinin kabullendikleri ve utanç verici gördükleri bu damgadan uzaklaşmak istiyordum. “*Ben obsesif-kompulsifim,*” “*Depresyundayım,*” “*Jiletçiyim,*” diyorlardı; sanki onları tanımlayan şey bunlarmış gibi. Hele çocuğun tekinde DEHB, OKB, SKB, bipolar yetmezmiş gibi, bir tür anksiyete bozukluğu da vardı. Bense SKB’nin açılımını bile bilmiyordum. Aralarında yalnızca Theodore Finch olan bir bendim.

Siyah saçlı, kalın örgülü ve gözlüklü bir kız, “Kız kardeşimi lösemiden öldü,” dedi. “Cenazesine gelen çiçekleri, insanların nasıl da yanımızda durduklarını görmeliydiniz.” Ardından iki bileğini de havaya kaldırdı. Masanın öbür ucunda oturmama rağmen yara izlerini açıkça görebiliyordum. “Ben ölümden döndüğümdeyse ne çiçekler gönderildi ne de tencereler dolusu yemekler geldi. Kardeşimin hayatı elinden alınmışken kendiminkini harcamaya kalkmak bencillik ve manyaklıktı.”

Onu dinlerken aklıma Eleanor Markey geldi. Sonrasında Demetrius bu gibi durumlarda yardımcı olabilecek ilaçlar hakkında bilgi verdi ve herkes kendi kullandığı ve faydalı olduğunu düşündüğü ilaçlardan bahsetti. Masanın öbür tarafındaki bir çocuk, tahammül edemediği tek şeyin diğer herkes gibi hissetmek olduğunu söyledi. “Yanlış anlamayın; ölmektense burada olmayı tercih ederim ama bazen sanki beni ben yapan her şeyin yok olduğunu hissediyorum.”

Ondan sonra dinlemeyi bıraktım.

Bittikten sonra Demetrius yanıma gelip toplantıyı nasıl bulduğumu sordu. Yaptığı işle ilgili kendini iyi hissetsin diye konuşmaların aydınlatıcı ve bilgilendirici olduğunu söyleyip birkaç beğeni ve övgü cümlesi sıraladım. Sonrasında Amanda’yı, yani Rachel’i gitmeden yakalayabilmek için peşinden otoparka koşturdum. “Kimseye söylemem,” dedim.

“Söylemesen iyi edersin. Çok ciddiym,” dedi. Vahşice bakıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı.

“Söylesem bile ucube der geçersin. Bana inanacak değiller ya. Uyduruyorum zannederler. Hem ben okuldan atıldım, unuttun mu?” Gözlerini kaçırdı. “Ee, hâlâ intiharı düşünüyor musun?”

“Düşünmesem burada olmazdım herhalde,” deyip başını kaldırdı. “Ya sen? Violet seni ikna etmeseydi o gün çan kulesinden atlayacak mıydın gerçekten?”

“Hem evet, hem hayır.”

“Bunu neden yapıyorsun? İnsanların senin hakkında konuşmalarından bıkmadın mı?”

“Senin gibi insanların mı?”

Sessizleşti.

“Yapıyorum çünkü bu sayede hâlâ burada olduğumu, olmam gerektiğini ve bu konuda söz sahibi olduğumu anımsıyorum.”

Arabaya binmeden önce, “Sanırım artık tek ucubenin sen olmadığını biliyorsun,” dedi. Şimdiye dek bana söylediği en güzel şeydi.

VIOLET

18 Mart

Finch'ten art arda üç gündür haber alamıyordum. Çarşamba günü okuldan eve dönerken kar yağıyordu. Yollar beyaza bürünürken Leroy'la defalarca kayıp düşme tehlikesi atlattık. Eve geldiğimde annemi çalışma odasında buldum ve arabasını ödünç alıp alamayacağımı sordum.

Kendine gelip cevap vermesi birkaç saniyesini aldı. "Nereye gideceksin?"

"Shelby'lere." Shelby Padgett kasabanın öbür ucunda oturuyordu. Ne kadar hızlı ve kolay yalan söylediğime şaşıyordum. Bir yıldır sürücü koltuğuna oturmayan ben, çok sıradan bir şey rica ediyormuş gibi davransam da annem gözlerini bana dikmişti. Anahtarları uzatıp kapıya, oradan da kaldırıma kadar bana eşlik ederken şaşkın bakışlarını üzerimden ayırmadı. Sonra bakmakla kalmayıp ağladığını fark ettim.

"Özür dilerim," dedi gözlerindeki yaşları silerek. "Babanla hep merak ediyorduk... acaba bir gün seni tekrar araba sürerken

görebilecek miyiz diye. Kaza hayatımızda birçok şeyi değiştirdi, birçok şeyi alıp götürdü. Araba sürmemek dünyanın en büyük eksiği değil elbette ama senin yaşında biri dikkatli olmak dışında sürekli tereddütle yaşamamalı...”

Biraz saçmalıyordu ama mutlu da görünüyordu ki bu, ona yalan söylediğim için kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Ona sıkıca sarıldım ve direksiyonun başına geçtim. Gülümseyerek el salladım, kontağı çevirdim ve yüksek sesle, “Haydi bakalım,” dedim. Araba yavaşça harekete geçerken hâlâ anneme el sallayıp gülümsüyor, bir yandan da ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyordum.

İlk başta biraz titrektim çünkü çok uzun zamandır araba sürmemiştim ve bir daha sürebileceğimden de emin değildim. Bacağımı kasmaktan ve frene basıp durmaktan bir hal oldum. Sonra birdenbire Eleanor’un, ehliyetimi aldıktan sonra yanımda oturup arabayı eve kadar sürmeme izin verdiği gün aklıma geldi. *Artık beni istediğim her yere götürebilirsin, ufaklık. Bundan böyle özel şoförüksün. Arka koltuğa yayılıp ayaklarımı uzatacağım ve etrafi seyredeceğim.*

Başımı yolcu koltuğuna çevirdiğimde sanki hâlâ oradaydı ve bana gülümsüyordu. Onun yardımı olmadan da bunun üstesinden geleceğime güveniyor gibi yola bakma gereği bile duymuyordu. Sırtını arabanın kapısına, dizleriniyse çenesinin altına çekerek kahkahayla bir şeylere güldüğünü veya çalan şarkıya eşlik ettiğini görebiliyordum. Onu neredeyse duyabiliyordum.

Finch’lerin sokağına saptığımda, kırk yıllık usta şoförler kadar sorunsuz sürüyordum. Kapıyı çaldım ve bir kadın açtı. Annesi olmalıydı zira Finch’in gök mavisi gözlerinden onda da vardı. Onca zaman sonra, henüz tanışıyor olmamız ne garipti.

Elimi uzatırken, “Ben Violet,” dedim. “Tanıştığımıza memnun oldum. Finch’i görmeye gelmiştim.” O anda, kadının beni tanımıyor olabileceğini ayırımsayarak ekledim: “Violet Markey.”

Elimi sıktı. “Ah, elbette. Violet. Tabii ya. Finch okuldan gelmiş olmalı.” *Oğlunun okuldan atıldığını bilmiyor.* Üzerinde bir döpiyes, ayaklarında naylon çorapla kadının solgun, yorgun bir güzelliği vardı. “Girsene içeri. Ben de daha yeni gelmiştim.”

Peşinden mutfığa girdim. Çantası, mutfak masasındaki araba anahtarlarının yanında duruyordu. Ayakkabılarıysa yerdeydi. Diğer odadan televizyon sesi geliyordu ve Bayan Finch, “Decca?” diye seslendi.

Hemen ardından, “Ne?” diyen bir ses işittim.

“Yok bir şey. Sen misin diye merak ettim,” dedi Bayan Finch. Peşi sıra bana gülümseyerek buzdolabından çıkardığı şişeden kendine bir kadeh şarap doldururken bana da içecek bir şey –su, meyve suyu, kola– isteyip istemediğimi sordu. Suyun yeterli olacağını söylediğimde, bu kez de buz isteyip istemediğimi sordu. Aslında suyu soğuk sevsem de buzsuz olsun dedim.

O sırada Kate içeri girdi. “Selam,” diyerek el salladı.

“Selam. Finch’i görmeye gelmiştim.”

İkisi de sanki Finch okuldan atılmamış, her şey yolundaymış gibi benimle sohbet ettiler. Sonra Kate buzluktan bir şey çıkardı ve fırının derecesini ayarladı. Annesine alarm sesini duyunca fırını kapatmasını hatırlattıktan sonra montunu giydi. “Finch yukarıdadır. İstediginde çıkabilirsin.”

Yukarı çıkıp kapısını tıklattığımda bir yanıt alamadım. Bir kez daha vurdum. “Finch? Benim.”

Ayak seslerini duydum ve kapı açıldı. Pijama altı giymişti ama üstü çıplaktı ve gözlük takıyordu. Saçlarıysa darmadağınktı. *Nerd Finch.* Çarpık bir gülümsemeyle, “İşte görmek istediğim tek insan. Benim Jüpiter-Plüton yerçekimsel etkim,” dedi. İçeri girmem için kenara çekildi.

Yatak örtüsüne, çarşafa kadar odadaki her şey yok olmuştu. Sıradaki hastanın kabulünü bekleyen, mavi badanalı, boş bir hastane odasından halliceydi. Kapının yanı başında da iki orta boy koli vardı.

Kalbim birdenbire yerinden fırlayacakmışçasına atmaya başladı. “Sanki... Yoksa taşıyor musunuz?”

“Hayır, sadece biraz temizlik yaptım. Kullanmadığım eşyaları Goodwill’e bağışlayacağım.”

“Biraz daha iyi misin?” diye sordum, trip atan sevgiliye bağlamamaya çalışarak. *Neden benimle zaman geçirmiyorsun? Neden aramıyorsun? Artık beni sevmiyor musun?*

“Üzgünüm, Ultraviyole. Hastalıktan toparlanamadım henüz. Pek tadım yok. O da ne demekse artık... Yamyamlardan falan kalmış olmalı.”

“Şimdi daha iyisin ya?”

“Bir ara çok kötüydüm ama şimdi daha iyiceyim.” Sırıtarak üstüne bir tişört geçirdi. “Kalemi görmek ister misin?”

“Tuzak soru mu?”

“Her erkeğin bir kaleye ihtiyacı vardır, Ultraviyole. Hayal dünyasında cirit atacağı, ‘Girilmez/Kızlar Giremez’ tabelalı, özel bir yer.”

“Kızlar giremezse benim görmeme neden izin veriyorsun?”

“Çünkü sen herhangi bir kız değilsin.”

Gömme dolabının kapağını açtı. İçerisi sahiden de çok havalı görünüyordu. Gitarı, bilgisayarı, nota kâğıtları, kalemleri ve yapışkan not kâğıtlarıyla dolu şahsi mağarasını yaratmıştı. Mavi duvara fotoğrafımla birlikte bir plaka tutturulmuştu.

“Ofis de denebilir belki ama ben kaleyi tercih ederim.”

Mavi yorganın üzerine oturmam için işaret etti. Sırtımızı duvara yaslayıp dip dibe, omuz omuza oturduk. Başıyla karşı duvarı işaret ettiğinde oradaki kâğıt parçalarını gördüm. Önceki

Düşünce Duvarı'nı andırıyordu ama onun kadar kalabalık veya karmaşık değildi.

“Burada daha iyi düşünemediğimi keşfettim. Decca'nın müzik sesi, annemin telefonda babamla bağırışmaları derken, dışarısı bazen fazla gürültülü oluyor. Bağirtisiz bir evde yaşadığın için şanslısın.” Kâğıda *Bağirtisiz ev* yazıp duvara yapıştırdı. Ardından bana da bir kalem ve yapışkanlı kâğıt destesi uzattı. “Sen de denemek ister misin?”

“Ne istersem yazabilir miyim?”

“Ne istersen. Olumlu olanlar duvara gider; olumsuzlarsa şuraya.” Yerdeki yırtık pırtık kâğıt yığınına işaret etti. “Olumsuzları da yazmak önemli ama yazdıktan sonra gözünün önünde olmasına gerek yok. Sözcükler bazen zorbalık edebiliyorlar. Paula Cleary'yi hatırlıyor musun?” Başımı iki yana salladım. “İrlanda'dan Amerika'ya taşınınca kızların ölüp bayıldığı bir gerzekle çıkmaya başlamış. Kıza ‘kaltak’, ‘fahişe’ demişler. Hatta daha beterlerini. Kızla o kadar çok uğraşmışlar ki sonunda daha fazla dayanamayıp kendini merdiven boşluğunda asmış.”

Zorba yazdım ve Finch'e uzattım. O da kâğıdı yüzlerce parçaya ayırıp yerdeki yığının üzerine attı. *Kötü kızlar* yazdım ve bu kez de ben yırtıp attım. Ardından *Kazalar*, *Kış*, *Buz* ve *Köprü* yazdım ve kâğıdı parça pinçik ettim.

Finch bir şeyler karalayıp kâğıdı duvara yapıştırdı. *Hoş geldin*. Bir şey daha yazdı: *Ucube*. Önce bana gösterdi, ardından yırtıp attı. *Ait olmak* yazdı. Bu, duvaraydı. *Yafta* yazdı. Bu, yereydi. *Sıcak*, *Gumartesi*, *Gezi*, *Sen*, *Dost* duvara... *Soğuk*, *Pazar*, *Hareketsizlik*, *Diğer herkes* yerdeki yığına.

Gerekli, *Sevgili*, *Anlayışlı*, *Merhamet* duvardaki yerlerini aldıktan sonra *Sen*, *Finch*, *Theodore*, *Theo*, *Theodore Finch* yazdım ve onları da yapıştırdım.

Uzun bir süre buna devam ettikten sonra Finch sözcüklerden nasıl şarkı yazdığını gösterdi. Önce kısmen anlamlı bir bütün oluşturacak şekilde sözcükleri sıraladı, ardından gitarını alıp gelişigüzel birkaç nota tıngırdattı ve şarkıyı söylemeye başladı. Sözcüklerin hepsini kullanarak şarkısını bitirdiğinde onu alkışladım ve hâlâ yerde oturduğu için yarı gövdesiyle öne eğilip selam verdi. “Bunu bir kenara yazmalısın,” dedim. “Kaybetme.”

“Şarkılarımın hiçbirini yazmam,” diye karşılık verdi.

“Onca nota kâğıdı ne için peki?”

“Fikirler. Rasgele notlar. Şarkı olmayı bekleyen şeyler. Bir gün hakkında yazabileceğim konular ya da yazmaya başlayıp da sonradan eksik bulduğum ve yarım bıraktığım yazılar. Bir şarkı kalıcıysa, onu içinde taşırsın.”

Ultraviyole, Harikulade, ile, sevişmek, istiyorum. yazdı.

Olabilir yazdım. Hemen yırtıp parçaları yerdeki yığına attı.

Sonra, *Peki* yazdım.

Bunu da yırtıp attı.

Evet!

Son yazdığımı duvara yapıştırıp beni belimden kavradığı gibi öpmeye başladı. Göz açıp kapayana kadar kendimi sırtüstü yerde uzanırken; Finch’i de tişörtünü çıkarıp üzerimden bana bakarken buldum. Vücutlarımız birbirleriyle buluştu, üstteydim ve bir anlığına dolabın içinde, yerde olduğumuzu unuttum çünkü artık sadece onu, bizi, onu ve beni, Finch ve Violet’ı, Violet ve Finch’i düşünüyordum ve her şey yine yolundaydı.

Sonrasında bir süre sırtüstü uzanıp yattığım yerden tavana baktım. Başımı çevirip Finch’e baktığımda ise yüzünde tuhaf bir ifade gördüm. “Finch?” Gözleri tepedeki bir noktaya sabitlenmişti. Kaburgalarını dürttüm. “Finch!”

Nihayet bakışlarını bana çevirdiğinde, “Selam,” dedi, orada olduğumu yeni fark etmiş gibi. Yattığı yerden doğruldu, elleriyle

yüzünü ovuşturdu ve yapışkan not kâğıtlarına uzandı. **Rahat ol** yazdı. Sonra, **Derin nefes al**. Sonra, **Violet hayattır**.

Hepsini duvara yapıştırıp yeniden gitarına uzandı. O gitarın akordunu birazcık değiştirip çalarken başımı başına yasladım ama az önce kırılmaya benzer bir şey yaşandığı hissinden kurtulamıyordum. Sanki kısa süreliğine yanımdan gitmişti ve sadece bir parçası geri dönmüştü.

“Kalemden kimseye söz etme, olur mu, Ultraviyole?”

“Ailene okuldan atıldığını söylememem gibi mi?”

Suçlu yazdı. Kâğıdı havaya kaldırdı, sonra parçalara ayırdı.

“Peki.” **Güven, Söz, Sır, Saklı** yazıp duvara yapıştırdım.

“Ah, hayır. Şimdi yeniden başlamam gerekecek.” Gözlerini yumdu, yeni sözcükleri de ilave ederek şarkıyı baştan çaldı fakat bu seferki melodi daha hüzünlüydü.

“Gizli kaleni beğendim, Theodore Finch.” Başımı bu kez de omzuna yaslayıp yazdığımız sözcüklere, yarattığımız şarkıya, ardından plakaya baktım. Yanımdan gidecekmiş gibi bir hisle ona daha da yaklaşıma isteği duyarak elimi bacağına koydum.

Neden sonra, “Bazen böyle bir ruh haline giriyorum ve hemen çıkamıyorum,” dedi. Bir yandan gitarının tellerini tıngırdatıp hâlâ gülümsemesine rağmen ses tonu ciddiydi. “Karanlık, kasvetli bir ruh hali. Hortuma kapılmaya benzediğini düşünüyorum; aynı anda hem sakın hem de kör edici. Nefret ediyorum bundan.”

Çalmayı bıraksın diye parmaklarımı parmaklarına kenetledim. “Benim de karamsarlığa kapılıp kendimi kötü hissettiğim zamanlar oluyor. Bu gayet normal. Bizden başka türlü beklenemez. Sonuçta ergeniz.” Bunu ispatlarcasına kâğıda, **Kötü ruh hali** yazdım ve yırttım.

“Çocukken, Decca’dan da küçükken arka bahçemize bir kardinalkuşu dadanmıştı. Evimizin sürgülü cam kapılarına çarpıp duruyordu. Bayılıp yere düşene dek kendini cama fırlatıyordu. Her defasında öldüğünü sanıyordum ama her defasında toparlanıp

uçar giderdi. Ufacık bir dişi kardinalkuşu da ağaçlardan birine tüneyip uzaktan bizimkini seyrederdi. Onu hep eşi sanırdım. Her neyse... Annemle babama kuşun cama vurmasına engel olmaları için yalvardım. Eve alırsak, bizimle yaşarsa acı çekmeyeceğini düşünüyordum. Kate bir gün Doğa Koruma Derneği'ni aradı. Telefondaki görevli, kardinalkuşunun büyük olasılıkla, biri gelip yıkmadan ve yerine bir ev dikmeden önce orada bulunan yuvasına dönmeye çalıştığını söyledi."

Finch kardinalkuşunun öldüğü günü, cansız bedenini arka avluda bulduğunu ve onu çamur yuvasına gömdüğünü anlattı.

"Daha uzun yaşaması için yapacak bir şey yoktu," demişti o zaman annesiyle babasına. Oysa onlara yalvardığında içeri girmesine izin verselerdi kuşun daha uzun yaşamasını sağlayabileceklerini düşünerek hayvanın ölümünden hep ikisini sorumlu tutmuştu.

"İşte, bu karanlık ruh halini ilk o zaman yaşadım. Sonrasında neler olduğunu pek anımsamıyorum."

Endişelerim geri geldi. "Bunu başkasına anlattın mı? Annene, babana, Kate... ya da ne bileyim bir rehberlik danışmanına?.."

"Anneme ve babama, hayır. Kate'e, pek sayılmaz. Okulda bir rehberlik danışmanıyla görüşüyorum."

Gardırobun içine baktım; sonra üzerinde oturduğumuz yorgana, yastıklara, sürahiye, paket paket çikolatalara... O anda anladım. "Finch, sen burada mı yaşıyorsun?"

"İlk değil. Daha önce de taşınmıştım buraya. Sonunda işe yarıyor. Bir sabah uyandığımda buradan çıkmaya hazır hissedeceğim." Bana bakıp gülümsedi ama boş bir gülümsemediydi. "Ben senin sırrını sakladım, şimdi sıra sende."

Eve döndüğümde gardırobumun kapağını açtım ve içine girdim. Finch'inkinden daha geniş olmasına rağmen tıka basa giysi, ayakkabı, çanta, ceketle doluydu. Burada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu

ve içinden çıkamadığımı hayal etmeye çalıştım. Sırtüstü yere yatıp gözlerimi tavana diktim. Zemin sert ve soğuktu. Kafamdan bir hikâye yazmaya başladım: *Bir zamanlar gardırobunda yaşayan bir çocuk varmış...* Gerisini getiremedim.

Klostrofobik değilimdir ama kapağı açıp da odama geri adım atmamla birlikte yeniden nefes alabildiğimi hissettim.

Akşam yemeğinde annem, “Shelby’yle iyi vakit geçirdiniz mi?” diye sordu. Sonra kaşlarını kaldırıp babama, “Violet bugün okuldan sonra arabayla Shelby’lere gitti. Arabayla derken, *kendisi* sürdü yani,” dedi.

Babam bardağını benimkine tokuşturdu. “Seninle gurur duyuyorum, V. Belki de sana kendi arabayı almamızın zamanı gelmiştir artık.”

Öyle heyecanlı görünüyorlardı ki onlara yalan söylediğim için daha da büyük bir vicdan azabı duyuyordum. Gerçekte nerede olduğumu; görüşmemi istemedikleri çocukla, yaşadığı gardırobunun içinde seviştiğimi söylesem ne yaparlardı acaba?

FINCH

75. gün

“Acının ritmi başladı.” —Cesare Pavese
Pa-ram-par-ça-yım.

VIOLET

20 Mart

Coğrafya dersinin ardından, Amanda, Roamer'a tek başına gitmesini ve birazdan ona katılacağını söyledi. Finch okuldan atıldığından bu yana Roamer'la tek kelime konuşmamıştım. "Sana bir şey söylemem gerek," dedi Amanda.

"Neymiş o?" Amanda'yla da pek konuştuğum söylenemezdi.

"Ama kimseye anlatmayacaksın."

"Amanda, derse geç kalacağım. Ne söyleyeceksen söyle."

"Önce söz ver."

"Peki, söz."

Öylesine alçak sesle konuşmaya başladı ki dediklerini zar zor duyabiliyordum: "Katıldığım bir grubun toplantısında Finch'i gördüm. İhtiyacım yok aslında ama annemin zoruyla bir süredir gidiyorum işte." Derin bir iç çekti.

"Ne grubu?"

"Yaşamak Hayattır diye bir grup. Bir tür destek grubu. İntihar etmeyi düşünen veya buna teşebbüs etmiş gençlere yönelik."

“Finch’i orada gördün, öyle mi? Ne zaman?”

“Pazar günü. Bir sürü hap yutup sonra da hastaneye gitmek zorunda kaldığı için oraya gelmiş. Bilsen iyi olur diye düşündüm.”

Sırf sınav olduğu için son derse de kaldım. Ardından Leroy’a atladığım gibi Finch’in evine gittim. Geleceğimden haberi yoktu ve zile bastığımda kapıyı açan olmadı. Evin önünde birkaç çalkıtaşı bulup camına fırlatmaya başladım. Taşlar pencereye vurup her tıkırdadığında kalbim duracakmış gibi oluyordu. Sonra evin önündeki basamaklara oturup annesi ve kardeşleri gelir diye beklemeye koyuldum. Yirmi dakika sonra hâlâ gelen giden yoktu ve ev geldiğimdeki kadar sessizdi. Sonunda eve dönmeye karar verdim.

Odama girer girmez üstümdekileri bile çıkarmadan bilgisayarımı açtım ve Finch’e Facebook’tan bir mesaj gönderdim. Beni bekliyormuş gibi hemen cevap yazdı: **Yarın doğum günüm...**

Neredeydi; onca zaman odasında mıydı; benim dışarıda beklediğimden haberi var mıydı? Hastane meselesini de sormak istiyordum ama bunlardan herhangi birini sorarsam iyice sessizliğe gömülüp ortadan kaybolmasından korkuyordum. Ben de **Nasıl kutlayalım?** demekle yetindim.

Finch: **Sürpriz.**

Ben: **İyi de bu senin doğum günün, benim değil ki.**

Finch: **Fark etmez. Saat altıda burada ol. Bir şey yemeden gel.**

VIOLET

21 Mart ve sonrası

Odasının kapısını tıklattım ama cevap yoktu. Bir kez daha tıklattım. “Finch?” Birkaç kez daha vurdum. Nihayet kapının ardından yaklaşan adımlarını bir kırılma sesi, beraberinde *kabretsin* nidası izledi ve kapı açıldı. Finch’in üzerinde bir takım elbise vardı. Saçlarını neredeyse sıfıra vurmuştu. Saçı ve kirli sakalıyla farklı görünüyordu. Daha olgun ve evet... daha çekici.

Beni çarpık bir gülümsemeyle karşıladı. “Ultraviyole! Görmek istediğim tek insan.” İçeri girmem için kenara çekildi.

İçerisi hâlâ hastane odası gibi bomboştu. Gerçekten hastaneye gitmiş olduğu halde bana söylemediği için aniden içim sıkıştı. Odanın yoğun mavisinde boğulur gibi oldum.

“Seninle konuşmam gerek,” dedim.

Dudaklarıma bir hoş geldin öpücüğü kondurdu. Gözleri önceki gecedен daha canlıydı ama belki de bu sefer gözlük takmadığı için bana öyle geliyordu. Her değişimine alışmak biraz zaman

alıyordu. Sonra beni bir daha öptü ve ne kadar hoş görüldüğünün farkındaymışçasına seksi bir edayla kapıya yaslandı.

“Her şey sırasıyla... Öncelikle, uzak yolculuğu ve Çin yemeği konusunda ne düşünüyorsun?”

“Aynı sırayla mı yanıtlayayım?”

“Fark etmez.”

“Bence biri ilginç, diğeri de inanılmaz lezzetli.”

“Güzel. Şimdi, ayakkabılar çıksın.”

Dediği gibi ayakkabılarımı çıkarınca boyum üç beş santim birden kısalıverdi.

“Giysilerini de çıkar bakalım, cüce.”

Koluna vurdum.

“Peki, onun acelesi yok. Ama unutturmam, bilesin. Şimdi. Gözlerini kapa, lütfen.”

Kapadım. Bir yandan da Yaşamak Hayattır konusunu nasıl açacağımı düşünüyordum. Ancak her ne kadar farklı tarza bürünmüş olsa da o kadar kendinde görünüyordu ki sanki gözlerimi açtığımda odasının duvarlarını yeniden kırmızıya boyanmış, eşyalarını yerli yerinde ve orada yattığı için yatağını yastıklı ve çarşafli bulacakmışım gibi geliyordu.

Sonra dolap kapağının açıldığını işittim. Öne doğru birkaç adım daha atmamı istedi. “Gözlerini sakın açma.” İçgüdüsel olarak ellerimi öne uzattım ama Finch onları yeniden yavaşça iki yanıma indirdi. Sevdığım gruplardan Slow Club’ın bir şarkısı çalıyordu. Şarkılarının cesur, sıradışı, acı-tatlı bir tınısı vardır. *Aynı Finch gibi*, diye geçirdim içimden. *Aynı bizim gibi*.

Oturmama yardım etti ve bir sürü yastığın üzerinde olduğumu hissettim. Yanımdan geçip dolabın kapağını örttüğünü duydum. Sonra dizlerini dizlerime dayadı. Çocukluğumda kendime kaleler inşa ettiğim günlere geri döndüm.

“Açabilirsin.”

Gözlerimi açtım.

Ve kendimi uzayda buldum. Oz Büyücüsü'ndeki Zümrüt Şehir gibi her yer ıslıl ıslıl parılıyordu. Duvarlar ve tavana gezenler, yıldızlar boyanmıştı. Yapıştırdığımız notlar hâlâ bir duvarda duruyordu. Mavi yorgan ayakucumuza seriliydi ve tüm zemin ışıldıyordu. Tabaklar, gümüş çatal bıçaklar ve peçeteler yemek kutularının yanına istiflenmişti. Buz dolu bir kabın içinde ise bir şişe votka vardı.

“Sen bunların hepsini nasıl...”

Finch tavandaki siyah ampulü işaret etti. “Fark ettiysen,” dedi tek elini gökyüzüne uzatarak, “Jüpiter ve Plüton Dünya’yla hizalanmışlar. Burası Jüpiter-Plüton yerçekimsel odası. Yerçekiminin sonsuza dek yok olduğu, ayakların yerden kesildiği noktadayız.”

Sadece, “Aman Tanrım,” diyebildim. Onun için, sevdiğim bu çocuk için, güneş sistemine baktığım o ana kadar, fark ettiğimden de çok endişelenmiştim. Hayatımda görüp görebileceğim en harika sürprizle karşı karşıyaydım. Bir film karesinden fırlamış gibiydi. Her şey öylesine masalsı ve inanılmazdı ki gecenin hiç bitmemesini istiyordum ve bunun mümkün olmadığını bilmek bile beni mutsuz etmeye yetiyordu.

Yemek Happy Family'dendi. Yemeği almak için arabaya binip kendisi mi gitmişti, yoksa evden çıkmayıp Kate'e mi sipariş vermişti? Kendi kendime, yemeği almak için onca yolu Finch'in gittiğini çünkü dolabından istediği zaman dışarı çıkabileceğini söyledim.

Votkayı açtı ve şişeyi aramızda paslaştık. Güz yaprakları gibi kuru ve acı bir tadı vardı. Yutarken keskinliğinin genzimi ve boğazımı yakması hoşuma gitmişti.

“Nereden buldun bunu?” Şişeyi kaldırdım.

“Kendimce yöntemlerim var.”

“Muhteşem. Sadece bu değil... hepsi. Ama bugün benim değil, senin doğum günün. Asıl benim senin için böyle bir şey hazırlamam gerekirdi.”

Uzanıp beni öptü.

Karşılık verdim.

Hava, dile getirmedığımız sözcüklerle doluydu ve Finch’in de bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Her zamanki halinde, rahat ve sakin görünüyordu, ben de kendime, bu kadar takılmamam, fazla düşünmemem gerektiğini söyledim. Belki Amanda yanlış görmüştü. Belki o grup toplantısından sırf canımı sıkırmak için bahsetmişti. Belki de hepsi onun uydurmasıydı.

Finch pakettekileri tabaklara servis ettikten sonra yemeğimizi yerken, onun kendini nasıl hissettiği dışında her konudan konuştuk. Coğrafya dersinde neler kaçırdığını anlattım. Daha önümüzde bizi bekleyen diğer gezi duraklarından bahsettik. Sonra hediyesini verdim: New York’taki küçük bir kitabevinde bulduğum, *Dalgalar*’ın ilk baskısının bir kopyası. İç kapağına, *Ben de altınım senin yanındayken, akıyorum. Seni seviyorum. Ultraviyole Harikulade* yazmıştım.

“Ayraç’ta, Gezici Kütüphane’de, girdiğim her kitabevinde bu kitabı arıyordum,” dedi.

Beni öptü.

Ben de onu...

Endişelerimin birer birer yok olduğunu hissediyordum. Artık rahat ve mutluydum; hem de uzun zamandır olmadığım kadar. Anı yaşıyordum. Buradaydım.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Finch ceketini çıkardı. Yan yana yere uzandık. O kitabın sayfalarına göz gezdirip bazı bölümlerini bana sesli okurken, ben de gözlerimi tepedeki yıldızlara diktim. Sonra kitabı göğsünün üzerine bıraktı ve “Sör Patrick Moore’u hatırlıyor musun?” dedi.

“Televizyon programı olan İngiliz astronom.” Kollarımı tavana doğru uzattım. “Jüpiter-Plüton yerçekimsel etkisi için minnettar olmamız gereken adam.”

“Teknik açıdan aslında kendimize teşekkür etmemiz gerek ama evet, ondan bahsediyorum. Programlarından birinde galaksimizin tam ortasında bulunan dev karadeliği açıklamış. Bunun önemli olduğunu bilmelisin; karadeliğin varlığını sıradan insanların anlayacağı şekilde açıklayan ilk kişiymiş. Yani adam olayı Roamer’ın bile anlayabileceği şekilde izah etmiş.”

Ağzı kulaklarına vararak sırtıttı. Ben de aynı şekilde karşılık verince, “Kahretsin, ne diyordum?” dedi.

“Sör Patrick Moore.”

“Ha, evet. Sör Patrick Moore, televizyon stüdyosunun zeminine Samanyolu’nun bir haritasını çizdirmiş. Kameralar kayıttayken stüdyonun ortasına doğru yürüyerek Einstein’ın genel görelilik kuramını açıklamış ve birtakım bilgiler vermiş. Anlattığına göre, karadelikler, sönmüş yıldızların kalıntıları. Öyle yoğunlar ki ışık bile onlardan kurtulamıyor. Her galakside bir noktada saklanıyorlar. Evrenin en yok edici gücü onlar; uzaydan bir karadelik geçerken yakınındaki yıldızları, kuyrukluyıldızları, gezegenleri, kısacası önüne gelen ne var ne yoksa yutuyor. Gezegenler, ışık, yıldızların falan geri dönemeyecekleri noktaya olay ufku deniyor; o noktadan sonra kaçış mümkün olmuyor.”

“Mavi delik gibi yani?”

“Evet, sanırım öyle de denebilir. İşte Sör Patrick Moore karadeliği bu şekilde anlatmaya devam ederken televizyon tarihinin en efsane olayına imza atmış. Samanyolu haritasındaki karadeliğin tam ortasına geldiğinde yok oluvermiş.”

“Özel efekttir.”

“Hayır. İşin garibi de o. Kameramanlar ve o gün stüdyoda bulunan herkes, Sör Patrick Moore’un, gözleri önünde bir anda yok oluverdiğini söylemişler.” Elime uzandı.

“Nasıl yani?”

“Sihir.”

Bana bakıp sırttı.

Ben de ona sırttım.

“Karadelige kapılmak en havalı ölüm şekli olurdu herhalde,” dedi. “Yani, tamam, kimsenin bu konuda bir deneyimi yok. Biliminsanları, karadelige kapılan birinin haftalarca olay ufkunda süzülüp sonra mı parçalara ayrılacağı yoksa bir tür girdabın içine kapılıp da diri diri mi yanacağı konusunda kesin bir şey söyleyemiyorlar. Yine de karadelik tarafından aniden yutulmanın nasıl bir şey olacağını düşünmek hoşuma gidiyor. Düşünsene, aniden hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Ne yapacağımız, ne olacağımız, başkalarını hayal kırıklığına uğratarıp uğratmayacağımızdan endişelenmezdik. Hepsi... her şey şıp diye yok olurdu.”

“Sonrası hiçlik mi yani?”

“Belki. Belki de aklımızın hayalimizin almayacağı, apayrı bir dünyadır.”

Ellerinin ellerime uyumunu, benimkileri sıcacık ve sımsıkı sardığını hissettim. Sürekli başka maskelere bürünse de işte bu asla değişmiyordu.

“Sen hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşımın, Theodore Finch,” dedim. Gerçekten de öyleydi. Hatta Eleanor’dan bile iyiydi...

Sonra birden ağlamaya başladım. Kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü ağlamaktan nefret ederim. Ne var ki kendime engel olamıyordum. İçimdeki endişelerin tümü dışarı fırlayıp gardırobun zeminine saçılıyordu.

Finch yana dönüp arkamdan sarıldı. “Şişşt, ne oldu?”

“Amanda bana anlattı.”

“Neyi anlattı?”

“Hastaneyi, hapları. Yaşamak Hayattır.”

Beni bırakmasa da vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim.

“Anlattı mı?”

“Senin için endişeleniyorum, iyi olmanı istiyorum ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Bir şey yapmana gerek yok.” Sonra kolunu geri çekip sarılmayı da bıraktı. Yattığı yerden doğrulup oturdu ve gözlerini duvara dikti.

“Ama bir şeyler yapmalıyım çünkü yardıma ihtiyacın olabilir. Gardırobuna girip hayatını orada sürdüren başka kimse tanımiyorum. Bu durumu danışmanınla veya Kate’le konuşmalısın. Hatta istersen annem ve babamla da konuşabilirsin.”

“Tabii ki böyle bir şey olmayacak.” Ultraviyole ışığın altında dişleri ve gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Yardıma ihtiyacım yok. Ayrıca ben Eleanor değilim. Onu kurtaramadın diye şimdi beni kurtarmaya çalışma.”

Sinirleniyordum. “Haksızlık ediyorsun.”

“İyi olduğumu söylemeye çalışıyorum, o kadar.”

“Öyle mi dersin?” Ellerimi havaya kaldırıp içeriye işaret ettim.

Hissiz, korkunç bir gülümsemeyle yüzüme baktı. “Bir günlüğüne senin yerine geçebilmek için dünyaları verirdim, biliyor musun? O bir gün boyunca dertsiz, tasasız hayatımı doyasıya yaşar, zerre endişelenmez, sahip olduklarım için şükrederdim.”

“Benim endişelenecek hiçbir şeyim yok, öyle mi?” Sadece yüzüme bakmakla yetindi. “Tabii ya, Violet’m şu dünyada ne derdi olabilir ki? Ne de olsa ölen Eleanor’du. Violet hâlâ yaşıyor. Kurtuldu. Çok şanslı çünkü önünde onu bekleyen koca bir hayat var. Aman nasıl da şanslı.”

“Baksana bir bana, görmüyor musun? Ucube olan benim. Tuhaf olan, baş belası olan benim. Kavgayı dövüşü ben başlatırım.

İnsanları hayal kırıklığına uğrattım. Her ne yaparsanız yapın, aman Finch'i sinirlendirmeyin... Aa, bak Finch yine bunalıma girmiş. Aksi Finch. Karamsar Finch. Öfkeli Finch. Manyak Finch. Sağı solu belli olmayan Finch. Ama ben ne semptomlardan ibaretim ne de boktan ebeveynlerin ve daha da boktan bir kimyasal yapının arızalı ürünüyüm. Bir sorun, teşhis, hastalık, kurtarılması gereken bir şey de değilim. İnsanım, o kadar.”Yine o korkunç gülümseme... “Bahse girerim o gün o kuleye çıkmakla hayatının hatasını yaptığını düşünüyorsunuzdur.”

“Ne olur böyle yapma.”

Gülümsemesi yok oluverdi. “Elimde değil. Ben buyum işte. Seni uyarmıştım.” Ses tonu öfkeli değil ama donuk, ruhsuzdu. Keşke öfkelense, bağırıp çağırsaydı. Bu haliyle tüm hislerinden arınmış, hissetmeyi bırakmış gibiydi. “Biliyor musun, içerisi biraz dar gelmeye başladı. Sanırım düşündüğüm kadar geniş değilmiş.”

Ayağa kalktım. “Neyse ki sana bu konuda yardımım dokunabilir.”

Dışarı çıkarken kapıyı ardımdan çarptığım sırada peşimden gelmeyeceğini bilsem de *Gerçekten seviyorsa bir çaresini bulacaktır*, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Eve geldiğimde annemle babam oturma odasında televizyon izliyorlardı. “Erken geldin,” dedi annem. Bana yer açmak için kanepeden hafifçe kalkıp kenara meyletti.

“Bilmeniz gereken bir şey var,” dedim. Annem gerisingeri koltuğa çökerken babam televizyonu kapadı. O anda kendimi çok kötü hissettim çünkü ben gelmeden önce sakin, mutlu bir akşam geçiriyorlardı ve birdenbire, hayra alamet olmayan ses tonumla endişeye kapılmışlardı.

“Okulun Noel tatili sonrası ilk gününde çan kulesinin tepesine çıkmıştım. Finch’le orada tanıştık. O da yukarıdaydı, evet, ama

aslında o beni ölümden kurtardı çünkü kendime gelip nerede olduğumu fark ettiğimde çok korktum ve yerimden kımıldayamadım. O olmasaydı aşağı düşebilirdim. Bugün hâlâ buradaysam Finch'in sayesinde. Şimdi kulenin tepesinde benim yerime o duruyor. Gerçek anlamda değil tabii," dedim babama, telefona sarılmasına fırsat vermeden. "Ona yardım etmeliyiz."

"Hâlâ görüşüyorsunuz yani?" dedi annem.

"Evet. Bunun için özür dilerim. Bana kızgın olduğunuzu ve sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama onu seviyorum. Üstelik ona hayatımı borçluyum. Sizi ne kadar üzdüğümü sonra istediğiniz kadar söyleyin ama şimdi onun iyiliği için elimden ne geliyorsa yapmak durumundayım."

İkisine de her şeyi anlattıktan sonra annem Finch'in annesini aradı. Ulaşamayınca mesaj bırakıp telefonu kapadı ve "Babanla bu işin çaresine bakacağız. Üniversitede babanın arkadaşı olan bir psikiyatrist var. Şimdi onunla konuşuyor. Evet, hayal kırıklığına uğradık ama iyi ki bize söyledin. Doğru olanı yaptın," dedi.

En azından bir saat boyunca, sinir bozukluğundan uyuyamadan, öylece yattım. İçim geçip de uykuya daldığımdaysa kâbuslarım rahat vermedi ve sığrayarak uyandım. Bir ara yine uyanıp güçbela uykuya daldığımda rüyamda uzaktan, belli belirsiz cama çarpan taş seslerini duydum.

Yataktan kalkmadım çünkü hava soğuktu ve yarı uykudaydım. Üstelik ses de gerçek değildi. *Şimdi olmaz, Finch*, dedim rüyamda. *Git hadi.*

Sonra tamamen uyanıp kendime geldiğimde, *Ya sabiden gel-diye? Sırf beni görmek için dolabından çıkıp arabayla buraya kadar geldiye?* diye düşündüm. Ancak camdan dışarı baktığımda sokakta kimseler yoktu.

Tüm günü annemle babamın yanında, ödevlerime ve *Germ'e* odaklanıyormuş gibi yaparak ama aslında sürekli Facebook mesajlarımı kontrol ederek geçirdim. Dergi için gönderdiğim davetlerin hepsine olumlu yanıtlar gelmesine rağmen hiçbirine karşılık verecek durumda değildim.

Annem gün boyunca ara ara Bayan Finch'e telefonla ulaşmaya çalıştı. Bıraktığı mesajlara öğlene kadar cevap alamayınca babamla ikisi Finch'lerin evine gittiler. Kapıyı da açan olmadığından, bir not bırakıp ayrılmak zorunda kalmışlardı. Psikiyatrist bizden şanslı çıkmıştı zira o Decca'ya ulaşmayı başarmıştı. Finch'in odasına ve dolabına bakmak için doktoru bir süre hatta beklettikten sonra, ağabeyinin odasında olmadığını söylemişti. Bunu duyunca bir yerlerde saklanıyor olabileceğini düşündüm. Ona bir mesaj atarak özür diledim. Gece yarısı olduğunda hâlâ cevap gelmemişti.

Pazartesi günü Ryan beni koridorda yakalayıp Rus edebiyatı dersime kadar eşlik etti. "Üniversite başvurularının hepsinden cevap aldın mı?" diye sordu.

"Sadece birkaçından," dedim.

"Ya Finch? İkiniz aynı şehirde olabilecek misiniz?" Nazik olmaya çalışıyordu ama sanki başka bir amacı vardı; belki de hayır dememi, Finch'le ayrıldığımızı söylememi bekliyordu.

"Onun ne yapacağından emin değilim. Sanırım henüz kendi de bilmiyor."

Başını öne doğru sallayıp benden taraftaki elinin boşta kalması için kitaplarını diğer koluna aldı. Ara sıra elinin elime değdiğini hissedebiliyordum. Yürürken her adım başı birileri ona sesleniyor, selam veriyor, halini hatırını soruyordu. Gözleri ondan bana doğru kaydığında acaba ne düşünüyorlardı?

Eli Cross parti veriyor. Benimle gelir misin?

Eleanor'la ikimizin, ağabeyinin partisinden ayrıldıktan sonra kaza yaptığımızı hatırlıyor muydu acaba? Sonra bir an için, yeniden onunla çıkmanın nasıl olacağını düşündüm. Theodore Finch'ten sonra Ryan gibi düzgün, istikrarlı birine geri dönmek mümkün müydü? Kimse Ryan Cross'a ucube demeyecek, arkasından kötü konuşmayacaktı. O hep doğru giyinir, doğru konuşurdu ve zamanı geldiğinde de doğru üniversiteye gidecekti.

Finch okuldan atıldığı için coğrafya dersinde de yoktu. Bay Black'in ders boyunca anlattığı hiçbir şeye odaklanamadım. Charlie ve Brenda da günlerdir Finch'ten haber almamışlardı ama pek endişeli görünmüyorlardı çünkü söz konusu Finch'ti, o böyle yapardı, hep böyleydi.

Bay Black proje ödevlerimizle ilgili rapor sunmamız için sıraların arasında gezmeye başladı. Sıra bana geldiğinde, "Finch burada değil," dedim.

"Burada olmadığından... ve okula geri dönmeyeceğinden... haberim var. Çalışmalarınız... nasıl gidiyor... Bayan Markey?"

Söyleyebileceğim onlarca şeyi düşündüm: Theodore Finch gardırobunda yaşıyordu. Bana kalırsa ciddi sorunları vardı. Son zamanlarda pek gezememiştik ve haritamızda görülmeyi bekleyen dört-beş yerimiz kalmıştı.

"Eyaletimizle ilgili bir sürü şey öğreniyoruz. Projeye başlamadan önce Indiana'nın birçok yerini görmemişim ama artık oldukça bilgi sahibiyim," demekle yetindim.

Bay Black bunu duyduğuna sevindiğini belli edercesine başını sallayıp arkamdaki öğrenciye geçti. Sıramın altından Finch'e mesaj attım: **En azından iyi olup olmadığını haber ver.**

Salıya kadar ondan haber alamayınca bisikletime atlayıp evlerine gittim. Bu kez kapıyı küçük bir kız açtı. Siyah saçları kısa ve küt kesilmişti. Ağabeyi ve Kate gibi onun gözleri de masmaviydi. “Sen Decca olmalısın,” dedim yetişkinlerin o nefret ettiği üslubuyla.

“Sen de kimsin?”

“Violet. Ağabeyinin bir arkadaşıyım. Kendisi burada mı?” Kapıyı ardına kadar açıp kenara çekildi.

Üst katta duvarı Finch’lerin fotoğraflarıyla dolu koridoru geçip Finch’in kapısını tıklattım ama yanıt beklemeden kolunu çevirip içeri daldım ve kimse olmadığını hemen anladım. Tek sebep odanın boş olması değildi; içeriye garip bir ölüm sessizliği hâkimdi. Sanki bir hayvanın ardında bıraktığı kabuğuna girmiştim.

“Finch?” Kalbim delicesine çarpmaya başladı. Gardırobunun kapağını tıklattım. Derken kendimi içine girip boş dolapta dikilirken buldum. Yorganiyla beraber gitarı, amplifikatörü, nota kâğıtlarıyla dolu defterleri, boş yapışkan kâğıt desteleri, sürahisi, dizüstü bilgisayar, ona hediye ettiğim kitap, plaka ve fotoğrafım gitmişti. Yazdığımız sözcükler duvardaydı, resmettiği gezegen ve yıldızlar da duruyordu ama artık mat, cansız birer şekilden ibaretlerdi.

Aynı yerde dönüp durarak, nereye gittiğine dair bana bıraktığı bir ipucu aramaktan başka bir yapamıyordum. Telefonumu çıkarıp onu aradım ama doğrudan sesli mesaja yönlendirildim: “Finch, benim. Şu an gardırobundayım ama yoksun. Beni ara, lütfen. Seni merak ediyorum. Üzgünüm. Seni seviyorum. Ama seni sevdiğim için üzgün değilim çünkü bunun için üzgün olmam mümkün değil.”

Sonra odasındaki çekmeceleri açtım. Banyosundaki dolaplara baktım. Arkasında birkaç eşya bırakmıştı ama bu, geri geleceğine dair bir işaret miydi, yoksa bunlar artık gerek duymadığı eşyaları mıydı, emin değildim.

Koridordaki çerçeveli okul fotoğraflarının yanından geçerken gözleriyle beni takip ettiği hissine kapılıp basamakları öyle hızlı

koşarak indim ki az kalsın düşüyordum. Kalbim o kadar hızla ve gürültüyle çarpıyordu ki başka hiçbir şey duymuyordum. Decca'yı salonda televizyon izlerken buldum. "Annen evde mi?" diye sordum.

"Daha gelmedi."

"Annemin bıraktığı mesajları alıp almadığından haberin var mı?"

"Telefondaki mesajları pek kontrol etmez. Onlara Kate bakmıştır büyük olasılıkla."

"Kate burada mı?"

"Daha gelmedi. Theo'yu bulabildin mi?"

"Hayır. Odasında değil."

"Ara sıra öyle gidiyor."

"Nasıl yani?"

"Geri gelir. Her zaman geri döner." *Onun huyu bu. O böyledir.*

Decca'nın, Charlie'nin, Brenda'nın, Kate'in ve annesinin karşısına geçip, *Bu çocuğun neden kafasına estiği gibi gidip geldiğini hiç merak etmiyor musunuz? Bu işte bir gariplik yok mu sizce?* diye sormak istiyordum.

Ardından mutfığa girdim. Belki bir not bırakmıştır diye, not bırakmak için uygun yerler gibi görüldüğünden buzdolabına ve ortadaki tezgâha baktım. Sonra garaj kapısını açtım. İçerisi bomboştu; Küçük Piç de gitmişti.

Yeniden Decca'nın yanına gittim. Ağabeyinden bir haber alırsa beni araması için ona telefon numaramı verdim. Sokağa çıktığımda arabasını görmek umuduyla yol kenarlarına bakındım ama orada da yoktu.

Telefonumu çıkardım. Yeniden telesekreter çıktı. Bir mesaj daha bıraktım: "Finch, neredesin?"

FINCH

80. gün

(gelmiş geçmiş en taş#*lı dünya rekoru)

Robert Lowell, “Epilog” adlı şiirinde, “Olanı söylememek niye?” diye sormuş.

Sorunuza cevap vermek gerekirse, Bay Lowell, doğrusu ben de bilmiyorum. Belki bu, kimsenin yanıtlayamayacağı bir sorudur. Tek bildiğim, merak ettiklerim: Hissettiklerimin ne kadarı gerçek? Hangi ben, gerçek *benim*? Bugüne dek, olmaktan keyif aldığım tek bir ben vardı; o da iyi biriydi ve mümkün olduğunca uyanık kalmayı başardı.

Kardinalkuşunun ölümüne engel olamadım ve bu durumdan kendimi sorumlu hissettim. Bir bakıma da öyleydim –biz öyleydik; ailem ve ben– çünkü eskiden ağacının olduğu ve geri dönmeye çabaladığı yerde bizim evimiz duruyordu. Öte yandan belki de buna kimse engel olamazdı.

“Sen benim her şeyim oldun... Beni kurtarabilecek biri olsaydı, o senden başkası olamazdı.”

Yüce Manifesto’ya inanan Cesare Pavese, ölmeden önce, *“Günleri değil, anları hatırlarız,”* diye yazmış.

Çiçek fidanlığına uzanan yolu koştuğumu hatırlıyorum.

En iyi olduğum anlarda yüzündeki gülümsemeyi, kahkahalarını, bana hiç hata yapamazmışım ve bir bütünmüşüm gibi baktığını hatırlıyorum. Öyle olmadığımı dahi bakışlarının değişmediğini hatırlıyorum.

Avcumun içindeki elini, nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum; bir şey ve biri bana aitmiş gibi...

VIOLET

Martin geri kalanı

İlk mesaj perşembe günü geldi. **Doğrusunu söylemek gerekirse, hepsi de dört dörtlük günlerdi.**

Bunu okur okumaz Finch'i aradım ama telefonunu çoktan kapatmıştı ve yine telesekretere yönlendirildim. Bu kez sesli mesaj bırakmak yerine mesajına cevap yazdım: **Hepimiz seni merak ediyoruz. Çok endişeleniyorum. Erkek arkadaşım kayıplara karıştı. Lütfen beni ara.**

Saatler sonra yeni bir mesaj geldi: **Kayıp değil. Bulundu.**

Hiç vakit kaybetmeden yazdım: **Neredesin?** Bu kez yanıt alamadım.

Babam mecbur kalmadıkça benimle konuşmuyordu ama annem Bayan Finch'ten haber aldıkça gelişmeleri bana da aktarıyordu. Dediğine göre, Finch iyi olduğunu ve merak edilecek bir şey olmadığını söylemiş. Her hafta arayacağına da söz vermiş ki bu da uzunca bir süreliğine gittiği anlamına geliyormuş. Ayrıca, Bayan Finch'e göre, psikiyatristlik bir durum yokmuş (yine de ilgi-

miz için minnettarmış). Polisi aramaya da gerek yokmuş. Sonuçta Finch ara sıra böyle şeyler yapıyormuş. Anlaşılan erkek arkadaşım kayıplara karışmamış.

Oysa basbayağı kayıptı işte.

“Nereye gittiğini söylemiş mi?” Bunu sorarken annemin ne kadar endişeli ve yorgun göründüğünü fark ettim. Ortalıktan kaybolan Finch değil de ben olsaydım neler olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Annemle babam civardaki beş eyaletin polislerini çoktan ayağa kaldırmış olurlardı.

“Söylediye bile annesi bana bahsetmedi. Daha ne yapabiliriz, bilemiyorum. Kendi anne babası bile endişelenmiyorsa... yani. Sanırım Finch’in dediklerine ve iyi olduğuna inanmaktan başka çaremiz yok.” Oysa annemin zihninden geçenleri duyar gibiydim: *Benim çocuğum olsa onu bulup eve getirinceye kadar aramadık yer bırakmazdım.*

Belli ki okulda da Finch’in yokluğunu bir ben fark ediyordum. Sonuçta o, okuldan atılmış bir baş belasıydı. Öğretmenler de okul arkadaşlarımız da onu çoktan unutmuşlardı.

Bu yüzden herkes hiçbir şey olmamış, her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Ben de bu arada derslerime girmeye devam ettim. Orkestranın verdiği bir konserde çaldım. İlk *Germ* toplantısını düzenledim. Yirmi iki kişiydik. Briana Boudreau’nun sevgilisi Adam ve Lizzy Meade’in erkek kardeşi Max dışında kızlardan oluşan bir gruptuk. Başvurduğum iki üniversiteden daha cevap gelmişti: Stanford, olumsuz; Kaliforniya Üniversitesi, olumlu. Finch’e haber vermek için hemen telefona sarıldım ama sesli mesaj kutusu dolmuştu. İçimden mesaj atmak da gelmedi. Ne zaman bir şey yazsam karşılığı çok geç geliyordu ve hepsi de yazdıklarımla alakasız laflardı.

Artık iyice sinirlenmeye başlamıştım.

İki gün sonra Finch'ten bir mesaj geldi: **En yüksek daldayım.**

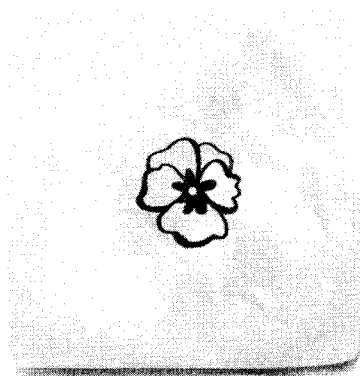
Ertesi sabah: **Boyayla yazılmışız.**

Aynı günün gecesi: **İşaretlere inanıyorum.**

Ertesi gün, öğleden sonra: **Ultraviyole ışıltısı.**

Sonraki gün: **Bir göl. Bir dua. Hususi'de harika olmak harika.**

Sonra her şey sessizliğe gömüldü.

VIOLET

Nisan

Bu yıl Paskalya Pazarı, 5 Nisan'a denk geldi. Annem ve babamla birlikte A Caddesi Köprüsü'ne gittik ve Eleanor'un öldüğü yere çiçek bırakmak için kurumuş nehir yatağına indik. O sırada, gözüme yere gömülü halde duran ve aniden tanıdık gelen bir plaka ilişti. Plakanın etrafı, küçük bir bahçeyle çevrelenmişti; biri gelip çiçekler ekmişti. *Finch*.

Tüm bedenim ürperdi ama nedeni sadece nemli hava değildi. Orada dururken annemle babam her ne kadar pek bir şey söylemeseler de ortada bir gerçek vardı: Bir yıl geçmişti ve hayatta kalabilmiştik.

Eve dönüş yolunda Finch'in oraya ne zaman gitmiş olabileceğini düşündüm; plakayı ilk ne zaman bulmuştu, geri bırakmaya ne zaman gelmişti? Annemle babamın bahçeyle ilgili soru sormalarını veya Eleanor'dan bahsetmelerini, sadece o gün olsun, onu adıyla anmalarını bekledim. Onlardan ses çıkmayınca, "Bahar tatilinde Boy Parade'i görmek isteyen bendim," dedim. "Eleanor grubun

o kadar da hastası değildi. Buna rağmen, 'Boy Parade'i görmek istiyorsan, gidip onları gerçekten görelim. Peşlerine takılır, şehir şehir gezeriz,' demişti. Bir şeyleri bir adım ileri götürmeyi, onlara gerçekte olduklarından daha da büyük bir heyecan katmayı, süsleyip püslemeyi çok iyi biliyordu." *Aynı tanıdığım bir başka insan gibi.*

Bunun üzerine en sevdiğim ve bana Eleanor'u en çok hatırlatan Boy Parade şarkısını söylemeye başladım. Annem, gözlerini yola dikmiş olan babama baktı, sonra o da benimle birlikte şarkıyı söylemeye başladı.

Eve varınca çalışma masama oturup annemin odamdayken bana sorduğu o soruyu düşündüm: *Niçin yeni bir dergi kurmak istiyorum?*

Duvarımdaki panoya uzun uzun baktım. Aldığım notlar panodan duvara taşmış, neredeyse gardırobuma kadar uzanıyordu. Ardından gezi defterini açtım ve sayfalarını karıştırmaya başladım. Bulduğum ilk boş sayfaya: *Germ – isim \ 'jerm \ tohum, çekirdek, başlangıç; gelişme ve büyümeyle temel oluşturan şey yazdım.*

Bunu bir kez daha okuduktan sonra ekledim: *Germ, herkesin dergisi...*

Üstünü çizdim.

Başka bir tane yazdım: *Germ; eğlendirir, bilgilendirir ve güvenliğinizi sağlar...*

Bunu da çizdim.

Finch'i ve Amanda'yı düşündüm. Sonra gardırobumun kapağına baktım. Takvimden kalma raptiye izleri duruyordu. Neden sonra, sadece hepsini ardımda bırakmak istediğim için günlerin üstüne çizdiğim kocaman siyah "X"ler aklıma geldi.

Boş bir sayfa daha açtım, **Germ Dergisi. Buradan başla** yazdım ve sayfayı defterden koparıp duvarıma astım.

Mart'tan beri Finch'ten haber almıyordum. Artık endişelenmiyordum. Sadece öfkeliydim. Hiçbir şey söylemeden çekip gittiği için ona öfkeliydim; geride bırakılmaya müsait ve vazgeçilir biri olduğum, gitmesine engel olmaya yetmediğim için kendime öfkeliydim. Bilindik ayrılık sonrası ritüeline uydum; büyük kutulardan kaşık kaşık dondurma yedim, *yıkılmadım, ayaktaım* konulu şarkılar dinledim, Facebook'taki profil fotoğrafımı değiştirdim. Kâküllerim nihayet uzuyordu ve eski halim gibi hissetmesem de öyle görünmeye başlamıştım. 8 Nisan'da Finch'in bende kalan birkaç eşyasını toplayıp bir kutuya koydum ve kutuyu gardırobunun bir köşesine kaldırdım. Artık Ultraviyole Harikulade yoktu, sadece Violet Markey vardı.

Finch her neredeyse, haritamız da onunla birlikteydi. O olsa da olmasa da projeyi bitirmem gerektiği için 10 Nisan'da kendime yeni bir harita aldım. Elimde, gezdiğimiz yerlere dair anılardan, gösterecek birkaç fotoğraf ve defterimizden başka bir şey yoktu. Birlikte gördüğümüz ve yaptığımız onca şeyi benim dışımda birilerine de anlamlı gelecek bir bütüne nasıl dönüştüreceğimi bilemiyordum. Her ne yaptıysak ve her ne idiysek artık bana bile anlamlı gelmiyordu.

11 Nisan'da annemin arabasını aldım. Nereye gideceğimi sormadı bile. Yalnızca, anahtarı uzatırken, "Gittiğinde ve döneceğin zaman ara veya mesaj at," demekle yetindi.

Crawfordsville'e gidip gönülsüzce Rotary Hapishane Müzesi'ni ziyaret ettim ama kendimi turist gibi hissettim. Annemi arayıp haber verdikten sonra yeniden arabaya atladım. Ilık bir cumartesiydi. Güneş parılıyordu. Sanki bahar gelmişti, gerçi sahiden de bahar mevsimindeydik. Arabayı sürerken bir yandan gözlerim Saturn cipleri arıyordu ve her bulduğumda yüreğim pır pır ediyordu. Sonra, *Bitti*, diyordum kendime. *O artık hayatımda yok. Onsuz yoluma devam ediyorum.*

Araba sürmeyi, istediğin her yere gidebilirmişsin gibi, sürekli ileri doğru bir ivmeyle hareket halinde olmayı sevdiğini söylediğini hatırladım. Beni direksiyonun başındayken görse yüzünde belirecek ifadeyi hayal ettim. “Ultraviyole, bunu başaracağını biliyordum,” derdi.

Ryan’la Suze ayrıldıktan sonra Ryan bana çıkma teklif etti. Ar kadaşça olmak kaydıyla kabul ettim. 17 Nisanda, Bartlett’in şık restoranlarından biri olan Fener’de akşam yemeği yedik.

Tabağımdaki yemeği didiklerken Ryan’a odaklanmak için elimden geleni yaptım. Üniversite planlarımızdan, on sekiz yaşına girmekten (onun doğum günü nisanda, benimki mayıstaydı) bahsettik. Hayatımın en keyifli sohbeti olmasa da hoş ve normal bir çocukla, hoş ve normal bir akşam geçirdim. Aslında başkalarının Finch’i yaftaladığı gibi ben de Ryan’ı yaftalamıştım ama istikrarı ve güvenilirliği aniden hoşuma gitmişti. Şeffaf, sürprizlerle dolu olmayan, beklentilere daima karşılık verecek biriydi. Çalma huyunu saymazsak tabii.

Beni evime bırakırken ayrılmadan önce öptü. Karşı koymadım. Ertesi sabah aradığında ise cevap verdim.

Cumartesi öğleden sonra Amanda bize geldi ve birlikte takılmak isteyip istemediğimi sordu. Buraya ilk taşındığımızda yaptığımız gibi, sokakta tenis oynadık. Sonra Dairy Queen’de dondurma yedik. O gece ikimiz birlikte Fıçı’ya gittik. Ardından Brenda, Shelby, Lara ile Briana üçlüsüne de mesaj attım, onlar da geldiler. Bir saat sonra Jordan Gripenwaldt ve *Germ*’den birkaç kız daha bize katıldı. Geç saate kadar dans edip eğlendik.

24 Nisan’da Brenda’yla birlikte sinemaya gittik, akşam onlarda kalmamı teklif ettiğinde kabul ettim. Finch’le ilgili konuşmak istedi ama onu aklımdan çıkarmaya çalıştığımı söyledim. O da Finch’ten uzun zamandır haber alamıyormuş. Bunun üzerine fazla üstelemedi ama konuyu kapatmadan, son olarak, “Şunu bil

ki, seninle bir alakası yok. Başını alıp gitmesinin mutlaka iyi bir açıklaması vardır,” dedi.

Ben dizüstü bilgisayarımın başında, Brenda sırtüstü yere uzanıp bacaklarını duvara dikerek sabahın dördüne kadar *Germ* üzerinde çalıştık. “Everest Dağı’ndaki Şerpa halkı gibi, okurlarımıza yetişkinliğe geçişte kılavuzluk ederiz. Seks, üniversite hayatı ve aşkla ilgili gerçekleri yazarız.” Derin bir iç çekti. “Ya da en azından erkeklerin öküzlükleri ve saçmalıkları karşısında ne yapılması gerektiğini falan anlatırız.”

“Ne yapılması gerektiğini biz biliyor muyuz ki?”

“Zerre fikrimiz yok.”

Okuldaki kızlardan on beş e-posta gelmişti. Hepsi de sırf *Violet Markey*, namı diğer çan kulesi kahramanı ve *EleanorandViolet.com*’un (*Gemma Sterling*’in en sevdiği blogun) kurucusu, yeni bir dergi kurduğu için bu yeni derginin bir parçası olmak istediklerini yazmışlardı. Ben gelen mesajların hepsini sesli bir şekilde okuduktan sonra Brenda, “Demek popülerlik böyle bir şeymiş,” dedi.

Brenda, son zamanlardaki en yakın arkadaşım olmuştu.

VIOLET

26 Nisan

Pazar günü sabah on buçuk gibi Kate Finch kapımızı çaldı. Haftalardır uyumamış gibiydi. İçeri davet ettiğimde başını iki yana salladı. “Theo’nun nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?”

“Artık ondan haber almıyorum.”

Bunun üzerine başını öne doğru sallamaya başladı. “Peki.” Başını sallamayı sürdürüyordu. “Tamam. Peki. Sadece... Gittiğinden beri her cumartesi annemi veya beni arardı. Daha doğrusu bize ulaşamayacağını bildiği zamanlarda e-posta gönderir ya da telesekretere mesaj bırakırdı. Yani hiç aksatmadan, her cumartesi. Ama dün hiçbir haber alamadık. Bu sabah da garip bir e-posta atmış.”

Benimle iletişimini kesip onlarla hâlâ görüşüyor olmasını kıskanmamaya çalıştım. Ne de olsa onlar ailesiydi. Ben kim oluyordum ki? Ben sadece bendim; hayatının bir kısmı boyunca en değer verdiği insandım. Olabilirdi. Anlıyordum. O hayatına devam ediyordu. Aynı şekilde ben de.

Kate elime bir kâğıt tutuşturdu. Sabah 09.43'te gönderdiği e-postaydı: Indianapolis'te gittiğimiz o pizzacıyı hatırlıyorum... Hani yerden çıkan devasa bir orgu vardı. Kate on bir yaşındaydı. Ben ondum, Decca ise daha bebekti. Annem de vardı o gün yanımızda, babam da. Org masaları titretecek kadar yüksek sesle çalmaya başladığında ışık gösterisi de başlamıştı. Hatırladınız mı? Kutup ışıkları gibiydi. Ama hatırlımda en çok da siz kalmışsınız. Ne mutluyduk. Ne güzeldik. İstisnasız hepimiz. Mutlu anlar bir süreliğine gitmişlerdi ama geri geliyorlar. Anne, kırk bir, geç bir yaş değil. Decca, bazen en sert sözcüklerin bile kendine has güzelliği vardır; önemli olan senin onları nasıl okuduğundur. Kate, kimsenin kalbini kırmasına izin verme, dikkatli ol ve sakın unutma; sen daha iyilerine layıksın. Çünkü senin gibisi yok. Sizin gibisi yok.

“Neden böyle bir şey yazmış olabileceğini bilirsin ya da belki bir haber almışsındır diye düşünmüştüm.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Haberim de yok. Üzgünüm.” Kâğıdı geri uzatırken, olur da Finch mucizevi bir şekilde benimle iletişime geçerse kendisine haber vereceğimi söyledim. Kate arkasını dönüp uzaklaşırken kapıyı ardından kapayıp sırtımı yasladım çünkü nedense nefes almakta güçlük çekiyordum.

O sırada annem yanıma geldi ve kaşlarını çatarak, “İyi misin, kızım?” diye sordu.

Evet, tabii, çok iyiyim, diyecekken kendimi iki büklüm olmuş, ona sarılırken buldum. Başımı omzuna yaslayıp birkaç dakika boyunca o şefkat dolu anne sevgisine tutundum. Ardından odama çıkıp bilgisayarımı açtım ve Facebook hesabıma girdim.

Mesaj kutusunda saat 09.47'de, ailesine gönderdiği e-postadan dört dakika sonra yolladığı bir mesaj vardı.

Sözcükler Dalgalar'da yazılı: “Bu mavi hep böyle kalabilse; bu derinlik hep böyle var olabilse; bu an hep böyle sürebilse... Karanlıkta ışık saçtığımı duyumsuyorum. Kuşandım. Hazırım. Bu, bir anlık durak-sama, o karanlık an. Kemancılar yaylarını kaldırdılar... Bu çağrı bana.

Bu benim dünyam. Her şey kararlaştırılmış, her şey hazır... Köklerim var ama akıyorum... ‘Gel’ diyorum, ‘gel.’”

Aklıma gelen ilk karşılığı yazdım: **“Kal,” diyorum, “kal.”**

Mesaj kutusunu her beş dakikada bir kontrol ediyordum ama yanıt yoktu. Bir daha telefonla aradım ama sesli mesaj kutusu hâlâ doluydu. Bunun üzerine kapayıp Brenda’yı aradım. Daha ilk çalışta açtı. “Selam, ben de tam seni arayacaktım. Bu sabah Finch’ten garip bir e-posta geldi.”

Brenda’nın 09.41’de gönderilmişti: **Günün birinde karşına, seni sen olduğun için seven biri çıkacak. Doğru kişiyi bekle.**

Bir tane de Charlie’ye göndermişti 09.45’te: **Kendine iyi bak, ahabap.**

Bu işte bir tuhafılık vardı.

Hoşça kal bile demeden gittiği için, geride kalanın kalp kırıklığıyla böyle hissettiğimi düşündüm.

Kate’i aramak üzere telefonumu açtığımda bende numarasının olmadığını fark ettim. Anneme hemen döneceğimi söyleyip arabaya atladığım gibi doğruca Finch’lerin evine gittim.

Vardığımda Kate, Decca ve Bayan Finch, üçü de evdeydiler. Bayan Finch beni görür görmez ağlamaya başladı ve engel olmama fırsat vermeden bana sıkıca sarılıp, “Violet, iyi ki geldin,” dedi. “Belki sen bunu çözebilirsin. Kate’e de, Finch’in nerede olduğunu senin bilebileceğini söylemiştim.”

Bayan Finch’in saçlarının arasından Kate’e yardım dilenerek baktım.

“Anne...” dedi Kate, onun omzuna hafifçe dokunarak. Bayan Finch gözlerini silerek ve duygularına hâkim olamadığı için özür dileyerek geri çekildi.

Kate’e yalnız konuşup konuşamayacağımızı sordum. Sürgülü cam kapıdan geçip arka avluya çıktık ve Kate bir sigara yaktı. Acaba Finch kardinalkuşunun cansız bedenini bu avluda mı bulmuştu?

Kate kaşlarını çatarak bana baktı. “Neler oluyor?”

“Bana da yazmış. Bugün. Size o e-postayı gönderdikten birkaç dakika sonra. Brenda Shank-Kravitz ve Charlie Donahue’ya da yazmış.” Bana gönderdiği mesajı Kate’e göstermek istemesem de başka çarem olmadığını farkındaydım. Telefonumu çıkardım ve bir ağacın gölgesine geçip Finch’in yazdığı satırları ona gösterdim.

“Facebook hesabı olduğundan bile haberim yoktu,” dedi. Ardından, mesajları okurken sessizliğe gömüldü ve bitirdiğinde başını kaldırıp boş bir ifadeyle yüzüme baktı. “Ne demek ki bu?”

“Keşfettiğimiz bir kitap. Virginia Woolf’un. Beğendiğimiz bölümlerinden birbirimize alıntılar gönderiyorduk.”

“Sende kitabın bir kopyası var mı? Belki bundan önce veya sonra gelen cümleleri de okursak bir ipucu yakalayabiliriz.”

“Gelirken yanıma aldım.” Kitabı çantamdan çıkardım. Gelmeden önce işaretlediğim alıntılarını ona gösterdim. Mesajında, duvardaki sözcüklerden derlediği şarkı sözleri gibi, farklı sayfalardaki cümlelerden alıntılar seçerek birleştirmişti.

Satırları okurken sigarasını bile unuttu ve ucundaki kül uza-dıkça uzadı. “Bırak ipucu bulmayı, buradaki insanların ne halt ettiklerini bile anlamadım,” dedi Kate kitabı işaret ederek. Neden sonra sigarasını hatırlayıp uzun bir nefes çekti. Dumanını üflerken, “Biliyor musun,” dedi, “önümüzdeki yıl New York’ta okuyacak.”

“Kim?”

“Theo.” Sigarasını avluya atıp üzerine bastı. “Erken kabulle girmeye hak kazandı.”

New York Üniversitesi. Harika. Aynı üniversiteye kabul edilip ikimizin de gidememesi ne boş.

“Bilmiyordum... Bana üniversite planlarından hiç bahsetmemişti.”

“Bize de bahsetmedi. Güz döneminde üniversiteden birileri ona ulaşmaya çalışırken tesadüfen öğrendik. Bıraktıkları mesaja

ondan önce ben bakmıştım.” Zorlama bir gülümsemeyle ekledi: “Şu anda New York’ta bile olabilir.”

“Annen mesajlarına hiç baktı mı, biliyor musun? Annemin ve psikiyatristin bıraktığı mesajlara yani?”

“Decca evi arayan bir doktordan söz etmişti ama annem ev telefonundaki mesajları neredeyse hiç kontrol etmez. Mesaj olsaydı da ben dinlerdim.”

“Ama yoktu, öyle mi?”

“Evet.”

Çünkü Finch sildi.

Yeniden içeri girdiğimizde Bayan Finch gözleri kapalı halde kanepede uzanırken, Decca da yere yaydığı kâğıt parçalarını düzenlemekle uğraşıyordu. Durup onu izlemekten kendimi alamadım çünkü Finch’i ve onun yapışkan not kâğıtlarını anımsatıyordu. Kate dikkatle Decca’yı izlediğimi fark edince, “Hiç sorma,” dedi. “Yine bir sanat projesiyle uğraşıyor kesin.”

“Gelmişken Finch’in odasına çıkıp bir bakabilir miyim?” diye sordum.

“Tabii, nasıl istersen. Her şey yerli yerinde duruyor. Geldiğinde bıraktığı gibi bulsun diye.”

Gelirse...

Yukarı çıktığımda odasına girip kapıyı ardımdan kapadım ve bir süre öylece durdum. Oda hâlâ onun gibi kokuyordu; sabun, sigara ve kesinlikle Theodore Finch’e ait o ormansız kokunun karışımı işlemişti. Oda uzun süredir kapalı olduğu için içerisi çok havasızdı, temiz hava girsin diye camları önce açtım ama sonra sabun, sigara ve Finch’in kokusu uçup gider diye korkup yeniden kapadım. Gittiğinden beri ailesinin buraya adım atıp atmadığını merak ettim zira odaya hiç el değmemişti sanki; çekmeceleri bile o gün bıraktığım gibi açık duruyordu.

Şifoniyerinin çekmecelerini, çalışma masasını, banyo dolaplarını bir kez daha aradım ama nereye gitmiş olabileceğiyle ilgili hiçbir ipucuna rastlayamadım. O sırada telefonum titreyince olduğum yerde sıçradım. Arayan Ryandı, cevap vermedim. Ardından gardırobunun kapağını açtım; içerideki siyah ampul sıradan bir beyaz ampulle değiştirilmişti. Raflara, giderken yanına almadığı giysilerine baktım. Askıdaki siyah tişörtünü alıp onun kokusunu iyice içime çektikten sonra tişörtü çantama koydum. Dolabın kapağını ardından kapayıp yere oturdum ve sesli bir şekilde, “Haydi, Finch,” dedim. “Yardım et bana. Bir ipucu, bir işaret bırakmış olmalısın.”

Kendimi bırakıp gardırobun küçüklüğünü, basıklığını hissetirken Sör Patrick Moore’un canlı yayında ortadan kaybolduğu o karadelik numarasını düşündüm. Finch’in gardırobunun, aslında onun karadeligi olduğunu ayımsadım. İçine girmiş ve gözden kaybolmuştu.

Sonra tavanı incelemeye koyuldum. Onun yarattığı gece gökyüzüne baktım ama bir gece gökyüzünden başka bir şeye benzemiyordu. Ardından yapışkan notlara sözcükler yazıp yapıştırdığımız duvara baktım. Sonradan eklenmiş yeni bir sözcük var mı diye hepsini tek tek okudum. Yoktu. Kapağın tam karşısındaki kısa duvarda, eskiden gitarını astığı, boş bir ayakkabılık vardı. Oturduğum yerde doğrulup kenara kaydım ve sırtımı yasladığım duvara baktım. Burada da, daha önce geldiğimde fark etmediğim yapışkan not kâğıtlarından vardı.

Her biri ayrı ayrı kâğıtlara yazılmış sözcüklerden iki satır duruyordu.

İlk satıra *yaşamayı, şey, uzun, daha, için, yoktu, bir, yapacak*, sözcükleri dizilmişti.

İkinci satırdaysa; *sulara, gönlün, git, isterse, enginlere* yazıyordu.

“Bir” sözcüğüne uzandım. Ardından bağdaş kurup öne eğilerek bu kelimeleri düşünmeye başladım. Bu sıralamada olmasa da aynı sözcükleri daha önce duyduğuma emindim.

İlk satırdaki kâğıtları duvardan alıp sıralamalarını değiştirmeye başladım:

Bir daha yoktu uzun yapacak için şey yaşaması.

Yapacak uzun yoktu yaşaması bir şey için daha.

Daha uzun yaşaması için yapacak bir şey yoktu.

Sıra ikinci satırdaydı. Duvardaki “gönlün” kelimesini çıkardım ve cümlelerin başına yerleştirdim. “İsterse” geldi ikinci sıraya. Sonra da diğerleri... Ta ki *Gönlün isterse git enginlere, sulara* cümlesi ortaya çıkana dek.

Alt katta sadece Decca ve Bayan Finch kalmıştı. Kate’in Theo’yu aramaya çıktığını ve ne zaman döneceğini bilmediklerini söylediklerinde, bulduklarımı Finch’in annesiyle paylaşmaktan başka çarem kalmadı. Benimle birlikte yukarı çıkmasını rica ettim. Bayan Finch, yaşlı biri gibi ağır adımlarla çıktığı için yukarıda onu bekledim.

Bir ara durup, “Bana ne göstereceksin, Violet?” diye sordu. “Şu an sürpriz kaldıracak halde olduğumu sanmıyorum.”

“Finch’in nerede olduğuna dair bir ipucu buldum,” dedim.

Peşimden odasına girerken bir an duraksadı. Oğlunun odasını ilk kez görüyormuşçasına etrafa bakındı. “Ne ara burayı maviye boyamış?”

Sorusunu yanıtlamak yerine gardırobunu işaret ettim. “Burada.”

İçeri girdiğimizde dolabının neredeyse bomboş olduğunu görünce elini ağzına götürüp öylece kalakaldı. Duvarın önüne diz çöktüm. İki sıra halindeki yapışkan not kâğıtlarını gösterdim.

“Şu ilk satır,” dedi. “Kardinalkuşu öldükten sonra bize böyle demişti. Bu o cümle.”

“Şu an sanırım daha önce gezmeye gittiğimiz su kenarındaki yerlerden birinde,” dedim. **Sözcükler Dalgalar’da yazılı**, demişti Facebook’taki mesajında. Saat 09.47’de gönderdiği mesajda... Jüpiter-Plüton aldatmacasıyla aynı saatte... Gittiği su kenarı, Empire Taş Ocağı, Yedi Sütun ya da okulun karşısındaki nehir kıyısı veya aklıma gelmeyen yüzlerce yerden biri olabilirdi. Bayan Finch boş gözlerle duvara bakarken beni dinleyip dinlemediğinden bile emin değildim. “Size gitmiş olabileceği yerlerin bir listesini yapıp verebilirim. Birkaç olasılık var ama sanırım nereye gittiğini tahmin edebiliyorum.”

Aniden başını çevirip yüzüme baktı. Sonra koluma uzandı ve öyle şiddetli sıktı ki morardığını hissedebiliyordum. “Bunu rica etmek istemezdim ama benim yerime sen gidebilir misin? O kadar... korkuyorum ki... bunu yapabileceğimden emin değilim... ona bir şey...” Yeniden ağlamaya başladı. Ancak bu seferki öylesine acı dolu ve iç parçalayıcı bir ağlamaydı ki susması, daha fazla ağlamaması için her şeyi yapmaya razıydım. Sonra ekledi: “Senden tek isteğim, onu bana geri getir.”

VIOLET

26 Nisan (ikinci yar)

Ne annesiyle babası, ne Kate ne de Decca için gidiyordum, sadece kendim için... Belki içten içe neyle karşılaşacağımı bildiğimden, belki de her neyle karşılaşacak olursam olayım, sorumlusunun ben olduğumu bildiğimden gidiyordum. Sonuçta gardırobundan benim yüzümden çıkmıştı. Annem ve babamla konuşup Finch'in güvenini sarstığım için onu çıkmaya ben zorlamıştım. Ben olmasam asla çekip gitmeyecekti. Üstelik, Finch bunu yapanın ben olmamı isterdi.

Bizimkileri arayıp biraz gecikeceğimi, eve gelmeden önce bir yere uğramam gerektiğini söyledim ve babamın sorusunu bitirmesine fırsat vermeden telefonu yüzüne kapayıp gaza bastım. Her zamankinden daha hızlı sürüyordum. Yolu hatırladığım için haritaya bakmama gerek yoktu. Sanki arabayı bir başkası kullanıyormuşçasına üzerime anlaşılmaz ve korkunç bir sakinlik çökmüştü. Müziği de açmadım. İşte, yola o kadar odaklanmıştım.

"Bu mavi hep böyle kalabilse; bu derinlik hep böyle var olabilse."

Daha uzun yaşaması için yapacak bir şey yoktu.

Önce Küçük Piç'i gördüm. Sağ lastikleri, önü ve arkasıyla yolun kenarında park halinde duruyordu. Hemen arkasına park ettim. Kontağı kapadım ve öylece oturdum.

Zaman varken hâlâ buradan gidebilirdim. Gidersem, Theodore Finch hâlâ hayatta, hâlâ bensiz de olsa bir yerlerde geziyor olacaktı. Parmaklarım kontak anahtarının üzerindeydi.

Uzaklaş buradan.

Arabadan indim. Güneş, Indiana'nın sıradan bir nisan gününde olamayacak kadar havayı ısıtıyordu. Gökyüzü ise, tek bir yalancı bahar günü dışında, son birkaç ayın griliğine nispet edermişçesine maviydi. Ceketimi arabada bıraktım.

GİRİLMEZ tabelalarının ve yolun iç tarafında, özel araba yolunun ucundaki evin önünden geçtim. Toprak sete tırmanıp, ağaçlarla çevrili, geniş ve yuvarlak maviliğin kıyısına doğru indim. Buraya ilk geldiğimizde, suyun renginin Finch'in gözleriyle aynı mavilikte olduğunu nasıl da fark edememiştim.

Ortam o kadar ıssız ve huzur doluydu ki az kalsın arabaya geri dönüyordum.

Ancak sonra onları gördüm...

Giysileri, itinayla katlanıp yere üst üste konmuştu; siyah botları, üzerinde deri ceket, onun üzerinde kot pantolonu ve gömleği. Sanki gardırobunun en iyi parçalarını seçmişti. Ama üstünde değil, yerde duruyorlardı.

Bir süre hiç kıpırdamadan bekledim. Çünkü öylece durursam Finch hâlâ bir yerlerde, hayatta olacaktı.

Sonra giysi yığınının yanına diz çöküp nerede olduğunu ve buraya ne zaman geldiğini öğrenebilecekmişim gibi eşyalarına dokundum. Giysileri güneşten ısınmıştı. Botlardan tekinin içinde telefonunu buldum ama şarjı bitmişti. Diğer tekinde ise *nerd*

gözlükleri ve araba anahtarları vardı. Deri ceketinin içinden, en az giysileri kadar özenle katlanmış olan haritamız çıktı. Hiç düşünmeden alıp çantama koydum.

“Marco,” diye fısıldadım.

Sonra: Ayağa kalktım.

“Marco,” dedim daha yüksek sesle.

Ayakkabılarımı ve hırkamı çıkardım; anahtarlarımı ve telefonumu Finch’in düzgün giysi yığının yanına bıraktım. Kayalığın kenarına çıkıp suya daldım ve su ılık değil, buz gibi olduğundan nefesim kesildi. Rahat nefes alabilene dek bir süre başımı suya sokmadan etrafta daireler çizerek yüzdüm. Ardından derin bir nefes alıp başımı suya daldırdım. Aşağısı tuhaf şekilde berraktı.

Dosdoğru dibi hedef alarak gidebildiğim kadar derine gittim. Aşağıya ilerledikçe mavinin tonu giderek koyulaşıyordu ve ne yazık ki henüz çok geçmeden nefesim yetmeyince yeniden yukarı çıkıp ciğerlerimi iyice havayla doldurdum. Defalarca, art arda daldım. Her defasında nefesim yettiğinde derine indim, çıktım. Deliği bir uçtan diğerine, birkaç kez yüzdüm. Farklı noktalardan daldım, çıktım, bir daha daldım. Her dalışımda nefesimi bir öncekinden daha uzun tutabiliyordum ama Finch kadarını başaramıyordum. O nefesini dakikalarca tutabiliyordu.

Tutabiliyordu.

Çünkü içten içe biliyordum: Gitmişti. Bir yerlerde değildi, hiçbir yerdeydi.

Bilsem de dalmaya ve yüzmeye devam ettim. Çıktım, nefes aldım, daldım, çıktım. Sonra bir daha, bir daha... Ta ki vücudum pes edene kadar. Kıyıya çıktığımda ciğerlerim acıyor, ellerim tir tir titriyordu.

Telefonumda 911’i tuşlarken: *Hayır*, dedim içimden. *Onun olduğu yer hiçbir yer değil. Ölmedi. Sözünü ettiği o başka âlemi buldu.*

Vigo ilçesinin polis şefi, beraberinde ambulans ve itfaiye ekipleriyle geldi. Birinin verdiği battaniyeye sarınarak kıyıda otururken Finch'i, Sör Patrick Moore'u, karadelikleri, mavi delikleri, dipsiz su kütlelerini, yıldız patlamalarını, olay ufkunu ve geri dönüşü olmayan, içinden ışığın bile çıkamadığı karanlığı düşündüm.

Tanımadığım insanlar etrafta geziniyordu; arazinin ve evin sahibi olmalıydılar. Çocukları da vardı ve kadın eliyle çocuklarının gözünü kapayıp doğruca eve girmelerini, o diyene kadar da dışarı adım atmamalarını söyledi. Sonra kocası, "Lanet olasıca veletler," dedi sinirle. Kendi çocuklarını değil; genel anlamda çocukları, Finch ve benim gibileri kastediyordu.

Öte yandan üç-dört kişilik bir ekip dalmaya devam ediyordu. Hepsi de birbirine benziyordu. Boşuna uğraşmamalarını, bir şey bulamayacaklarını, Finch'in orada olmadığını söylemek istedim. Başka bir âleme ulaşacak biri varsa, o da ancak Theodore Finch olabilirdi.

Şişmiş, kabarmış ve morarmış cansız bedeni sudan çıkarıldıklarında bile, *Bu o değil*, dedim içimden. *Bu bir başkası. Bu şiş, kabarık, mor, cansız mı cansız bedeni tanımıyorum.* Onlara da aynen böyle söyledim. Cesedin kimliğini tespit edebilecek durumda olup olmadığını sorduklarında, "Bu o değil," dedim. "Bu şişmiş, kabarmış, morarmış, cansız mı cansız şeyin kim olduğunu bilmiyorum çünkü onu daha önce hiç görmedim." Ardından başımı çevirdim.

Polis şefi gelip yanıma çömeldi. "Ailesini aramalıyız."

Aslında telefon numarasını soruyordu ama "Ben ararım," dedim. "Buraya gelmemi isteyen annesiydi zaten. Benden onu bulmamı istemişti. Ben ararım."

Ama o değil işte, görmüyor musunuz? Theodore Finch gibiler ölmez ki. Şimdi de bir yerlerde geziyor.

Hiç kullanmadıkları ev telefonunun numarasını tuşladım. Annesi telefonun başında bekliyormuş gibi, daha ilk çalışta açtı. Nedense bu duruma çok sinirlendim ve telefonu yüzüne kapatıp suya fırlatmak istedim.

“Alo?” dedi. “Alo?” Sesinde tiz, umutlu ve korku dolu bir tını vardı. “Aman Tanrım. Alo?!”

“Bayan Finch, siz misiniz? Ben Violet. Onu buldum. Tahmin ettiğim yerdeymiş. Çok üzgünüm.” Sesim adeta suyun altından veya çok uzaklardan geliyordu. Kolumun iç kısmını kızarana kadar çimdikliyordum çünkü aniden hissizleştiğimi fark etmiştim.

Derken hattın diğer ucundan, daha önce hiç duymadığım boğuk ve korkunç bir çığlık yükseldi. Duymamak için telefonu yine suya atmak istedim ama sadece bozuk plak gibi üst üste, “Çok üzgünüm,” diyebildim. Ta ki polis şefi telefonu elimden çekip alana kadar.

Onlar konuşurken ben de battaniyeye sarılı halde sırtüstü yere uzandım ve gökyüzüne, “Gözün Güneşe varsın, ruhun rüzgâra... Rengârenksin tek bir rengin içinde, hem de tüm parlaklığınla,” diye fısıldadım.

VIOLET

3 Mayıs

Aynanın karşısına geçip dikkatle suratıma baktım. Siyahlara bürünmüştüm. Siyah etek, siyah sandaletler, belime kemer takarak giydiğim Finch'in siyah tişörtü. Yüzüm hem her zamanki gibi hem de farklı görünüyordu. Dört üniversiteden kabul mektubu almış, iyi bir ailesi, iyi arkadaşları ve önünde upuzun bir hayatı olan, dertsiz tasasız bir kızın yüzü değildi. Başına kötü bir şey gelmiş, üzgün, yalnız bir kızın yüzüydü. Bir daha eskisi gibi görünecek miydi yoksa artık her aynaya bakışımda aynı şeyleri mi görecektim; Finch'i, Eleanor'u, acıyı, kaybı, suçluluğu, ölümü?

Peki ya başkaları farkı anlayacaklar mıydı? Yalancı bir tebesümle poz vererek telefonumla fotoğrafımı çektim. Fotoğraftaki kişi Violet Markey'ydi işte. Bunu Facebook'ta yayınlasam kimse Öncesi mi, Sonrası mı olduğunu ayırt edemezdi.

Annemle babam cenazeye benimle gelmek istiyorlardı ama kabul etmedim. İkisi de başımdan ayrılmıyor, sürekli beni izliyorlardı. Kafamı nereye çevirsem endişeli bakışlarını, birbirleriyle göz

göze gelişlerini ve başka bir şeyi daha... öfkelerini görüyordum. Artık bana kızgın değillerdi çünkü her ne kadar dile getirmeseler de asıl öfkeleri Bayan Finch'e ve muhtemelen Finch'eydi. Babam her zamanki gibi annemden daha açıksözlüydü. Aralarında konuşurlarken duyuyordum: *O kadın*, diyordu sinirle, sonra ona nasıl *ağzının payını vermek* istediğinden bahsederken annem onu susturmaya çalışıyordu: *Şşt, Violet duyacak.*

Ailesi ön sıradaydı. Hava yağışlıydı. Babasını ilk kez görüyordum. Uzun boylu, geniş omuzlu, film artistleri gibi yakışıklı bir adam. Yanında Finch'in üvey annesi olduğunu tahmin ettiğim fare suratlı bir kadın vardı. Kadın ufak tefek bir oğlan çocuğunun elinden tutuyordu. Çocuğun yanında Decca, onun yanında da Kate ve Bayan Finch vardı. Herkes ağlıyordu. Babası bile.

Golden Acres, kasabanın en büyük mezarlığıdır. Bir tepenin başında, tabutun yanında dikiliyorduk. Bir yıldan biraz uzun bir süredir katıldığım ikinci cenaze töreniydi. Oysa Finch gömülmek değil, yakılmak istemişti. Rahip, İncil'den bölümler okurken ailesi ağlıyordu, herkes ağlıyordu; hatta Amanda Monk ve ponpon kızların bir kısmı bile. Okuldan gelen yaklaşık iki yüz çocuğun arasında Ryan ve Roamer da vardı. Kalabalığın içinde Müdür Wertz, Bay Black, rehberlik danışmanlarından Bay Embry ve Bayan Kresney'yi de gördüm. Bense gelmekte ısrar eden annemle babamın yanında, Brenda ve Charlie'yle birlikte bir kenarda duruyordum. Brenda'nın annesi de gelmişti; tek eli kızının omzundaydı.

Charlie, ellerini önünde kenetlemiş, gözlerini tabuta dikmişti. Brenda, ağlamaktan kurumuş ve hınç dolu gözlerle Roamer'a ve ağlayan güruha bakıyordu. Aklından geçenleri ve hissettiklerini tahmin edebiliyordum. Finch'e daha dün "ucube" diyen, arkasından atıp tutmak ve onunla dalga geçmek dışında onu hiç umursamayan bütün bu insanlar, şimdi Tayvan ya da Ortadoğu'daki cenazelerde

ilahiler söyleyip ağlasınlar ve kendilerini yerden yere atsinlar diye kiralanan profesyonel ağıtçılar gibi davranıyorlardı. Ailesi de buna dahildi. Rahip işini bitirdikten sonra herkes sırayla ailenin yanına gidip taziyelerini sundu. Hepsisi de buna hakları varmış gibi, başsağlığı dileklerini kabul ettiler. Benim yanıma uğrayan kimse olmadı.

Üstümde Finch'in siyah tişörtüyle sessizce beklerken düşüncelere daldım. Rahip, söylediği onca şey arasında bir kez olsun intihar lafı etmemişti. Ortada belli bir veda notu olmadığı için ailesi bunun bir intihar değil, kaza olduğunu söylemeyi uygun görmüştü. Bu yüzden rahip de tören boyunca önünde yatan bu gencecik çocuğun zamansız ve trajik ölümünden, yaşadığı talihsizlikten, hayallerini gerçekleştiremeyeceğinden bahsetmişti. Durduğum yerde, bunun aslında bir kaza olmadığını ve "intihar kurbanı" ifadesinin ilginçliğini düşünüyordum. "Kurban" sözcüğü, kişinin başka seçeneği olmadığı anlamına gelir. Belki Finch de başka seçeneği olmadığını hissetmişti. Ya da belki amacı kendini öldürmek değildi; belki sadece deliğin dibini arıyordu. Ancak bunu hiçbir zaman bilemeyecektim, değil mi?

Sonra içten içe isyan ettim: *Bana bunu yapamazsın. Bana yaşamakla ilgili nasihatler veren sen değil miydin? Dışarı çıkıp hayatımı yaşamam gerektiğini, gözümün önünde duranları görmemi ve değerlendirmemi, zamanımı boşa geçirmeyip beni bir yerlerde bekleyen dağımı bulmamı, hayatın bu olduğunu söyleyen sen değil miydin? Sonra çekip gittin. Haksızlık bu. Hele ki Eleanor'u kaybettikten sonra neler çektiğimi biliyorken...*

Ona son sözlerimi hatırlamaya çalıştım ama sadece sıradan, öfke dolu, hiç de harikulade olmayan kelimeler olduklarını anımsıyordum. Onu bir daha görmeyeceğimi bilsem ne derdim acaba?

Kalabalık dağılmaya başladığında Ryan yanıma geldi. "Seni daha sonra ararım?" Sorar gibi söylediği için başımı onaylarcasına sallamakla yetindim. O da başını sallayıp gitti.

Charlie'nin, "Şu sahtekârlara da bak," diye homurdandığını işittim. Okuldaki diğer öğrencileri mi, Finch'in ailesini mi; yoksa törendeki herkesi mi kastettiğinden emin olamadım.

Bren'in titrek sesini duydum: "Finch'in bir yerlerden, tüm bu olanları, 'Ne bekliyordunuz ki?' dercesine izlediğine eminim. Umarım hepsine ortaparmağını gösteriyordur."

Bedenin kimliğini tespit eden kişi Bay Finch'ti. Adli tıp raporuna göre Finch sudan çıkarıldığında öleli birkaç saat olmuştu.

"Sence sahiden bir yerlerde midir?" diye sordum. Brenda gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Yani herhangi bir yerde? Yani nerede olursa olsun, hâlâ hayatta ama başka bir âlemde, içinde bulunduğumuzdan çok daha iyi bir dünyada olduğu için bizi göremediğini düşünmek istiyorum. Mümkün olsa onun tasarlayabileceği türde bir dünyada. Şahsen, Theodore Finch'in tasarlayacağı bir dünyada yaşamak isterdim." *Aslında bir süreliğine de olsa yaşadım.*

Brenda daha sorumu yanıtlayamadan, Finch'in annesi kıpkırmızı gözleriyle yanıma geldi ve dikkatle yüzüme baktı. Beni kendine çekip hiç bırakmayacakmışçasına sarıldı. "Ah, Violet," diye haykırdı. "Ah, güzel kızım. İyi misin?"

Bebek pırpıplar gibi hafifçe sırtına vurdum. Bay Finch de geldi ve kendimi onun kalın kolları arasında buldum. O çenesini başıma yaslayıp bana sarılırken bir an nefes alamadığımı sandım. Sonra geriye doğru çekildiğini hissettim ve babamın sesini işittim: "Artık eve gitsek iyi olacak." Sesi soğuk ve öfkeliydi. Beni arabaya götürmesine izin verdim.

Akşam yemeğinde tabağımdakileri didiklerken, annemle babamın beni üzmemek için kısıp, kontrollü seslerle Finch ailesi hakkında konuşmalarını dinledim.

Babam: Bugün keşke onlara ağızlarının payını verseydim.

Annem: Violet'tan böyle bir şey yapmasını istemeye hakkı yoktu.

Sonra bana dönüp fazla neşeli bir ifadeyle, “Biraz daha sebze ister misin, tatlım?” diye sordu.

Ben: Hayır, teşekkürler.

Konuyu Finch’e; intihar etmenin bencilliğine; Eleanor kaza sonucu hayatını kaybederken, *seçme şansını olmamışken*, Finch’in bu yaptığıının ne kadar düşüncesizce ve aptalca olduğuna getirmelerine fırsat vermeden, tabağımdakileri bitirmedğim halde izin isteyip sofradan kalktım. Bulaşıklara yardım etmek zorunda olmadığım-
dan yukarı çıktım ve doğruca gardırobumun içine girip oturdum. Takvimim hâlâ bir köşede duruyordu. Onu önümde açıp kat yerlerini düzelttim ve Finch’le geçirdiğim için üzerini çizmediğim, kutucukları boş duran sayısız güne baktım.

Senden nefret ediyorum.

Keşke bilseydim.

Keşke sana yetebilseydim.

Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Keşke elimden bir şey gelseydi.

Elimden bir şey gelmeliydi.

Benim hatam mıydı?

Sana neden yetemedim?

Geri dön.

Seni seviyorum.

Özür dilerim.

VIOLET

Mayıs - 1., 2. ve 3. haftalar

Okulda sanki herkes yastaydı. Herkes siyahlara bürünmüştü ve her sınıftan hıçkırık ve burun çekme sesleri yükseliyordu. Birileri ana koridorda, müdürün odasının yakınındaki camlı dolaplardan birine Finch için bir yas köşesi hazırlamıştı. Okul fotoğrafı büyütülüp üzerine asılmıştı ve herkes Finch'e sevgilerini sunabilsin diye dolabın kapağını açık bırakmışlardı. Bırakılan notların hepsi de *Sevgili Finch*, diye başlıyordu. *Seni seviyoruz. Seni özlüyoruz.*

Hepsini alıp yırtmak ve kötü, çirkin, nefret dolu sözcük yığınına atmak istedim çünkü hepsi de oraya aitti.

Öğretmenlerimiz okulun bitmesine beş hafta kaldığını hatırlatıyorlardı. Aslında sevinmem lazımdı ama hiçbir şey hissetmiyordum. Son günlerde sıklıkla hiçbir şey hissetmez olmuştum. Birkaç kez ağladım fakat çoğunlukla içimde bir boşluk vardı. Sanki hissetmemi, acı duymamı, gülmemi, sevmemi sağlayan her neyse içimden cerrahi yöntemlerle alınmıştı da geriye sadece dış kabuğum kalmıştı.

Ryan'a, onunla sadece arkadaş olabileceğimizi söyledim. Buna sevinmiş bile olabilirdi çünkü artık bana dokunmak bile istemiyordu. Kimse istemiyordu. Sanki bulaşıcı bir hastalığım olmasından korkuyorlardı. Bu da intiharla bağlantılı olma olgusunun bir parçasıydı.

Finch'in cenaze töreninden sonraki çarşamba günü Brenda, Lara ve Briana üçlüsüyle kafeteryada yemek yerken Amanda gelip tepsisini masaya koydu ve masadaki diğer kızların yüzüne bile bakmadan, "Finch için üzgünüm," dedi.

Bir an için Brenda'nın ayağa kalkıp Amanda'ya yumruk atacağını sandım, hatta içten içe bunu istedim, belki de en azından yumruğu yediğinde yüzünün alacağı ifadeyi merak ettim. Ama Bren'in hâlâ yerinde oturduğunu görünce Amanda'ya başımı sallayıp, "Teşekkürler," demekle yetindim.

"Ona ucube dememeliydim. Bu arada Roamer'dan ayrıldığımı da bilmeni istedim."

"İş işten geçtikten sonra..." diye homurdandı Brenda. Sonra birdenbire ayağa kalkınca masayla birlikte üzerindikiler de sarsıldı. Tepsisini alıp bana, "Görüşürüz," dedikten sonra bir hışımla yanımızdan ayrıldı.

Perşembe günü Bay Embry'yle görüşmeye gittim. Her ne kadar annemle babamın Finch'lere taktığı isimle "O Aile" bunun bir kaza olduğu konusunda ısrar etse de, Müdür Wertz ve okul yönetimi Theodore Finch'in tüm dostlarının ve sınıf arkadaşlarının en az bir kereliğine rehberlik danışmanlarıyla görüşmesini zorunlu tutmuştu. Neyse ki ailesinin kaza konusundaki ısrarı sayesinde geride kalan bizler, özgürce, utanmadan, damgalanmadan onun arkasından normal şekilde yas tutabiliyorduk.

Bayan Kresney yerine Finch'in danışmanı olduğu için Bay Embry'yle görüşmek istedim. Odasına girdiğimde masasının ar-

dından kaşlarını çatarak bakınca, bir anlığına, kendimi suçladığım gibi onun da beni suçlayıp suçlamayacağını merak ettim.

A Caddesi Köprüsü'nden gitmeyi önermemeliydim. Ya başka bir yola sapmış olsaydık? Eleanor hâlâ yaşıyor olurdu.

Bay Embry boğazını temizledi. “Finch için üzgünüm. İyi bir çocuktu. Ama aynı zamanda daha fazla yardım görmesi gereken, altüst olmuş bir çocuktu.”

Bu sözleri üzerine dikkat kesildim.

Sonra ekledi: “Kendimi sorumlu hissediyorum.”

Bilgisayarını, kitaplarını, masasında ne varsa hepsini yere fırlatmak istedim. *Sorumlu hissedemezsiniz. Sorumlu olan benim. Bunu elimden almaya kalkmayın sakın.*

Konuşmasına devam etti: “Ama değilim. Yapabileceğimi düşündüğüm ne varsa yaptım. Daha fazlasını yapabilir miydim? Muhtemelen. Evet. Her zaman daha fazlasını, daha iyisini yapmak mümkündür. Bu yanıtlaması güç ve nihayetinde anlamsız bir soru. Sen de benzer duygular hissediyor, aşağı yukarı benzer şeyleri düşünüyor olabilirsin.”

“Daha fazlasını yapabiliirdim. Bunu biliyorum. Neler yaşadığını görmem gerekirdi.”

“Başkalarının bize göstermek istemediklerini her zaman göremeyebiliriz. Hele ki karşımızdaki kişi bunu saklamak için elinden geleni yapıyorsa.” Bay Embry, masasındaki ince bir kitapçığı alıp okumaya başladı: “Yakın zamanda ölümden döndün ve beraberinde her ne kadar zor görünse de hayata tutunma mücadelesi –duygusal mücadelesi– başladı. Bu mücadeledeki başarın, acınla ne kadar iyi baş edebildiğine bağlı olacak. Kötü haber: Bu mücadelede hayatta kalmak, hayatının en berbat ikinci deneyimi olacak. İyi haber: En kötüsünü geride bıraktın.”

Bay Embry kitapçığı bana uzattı: *İMDAT: İntihardan Dönenler için Hayata Tutunma Rehberi.*

“Senden bunu okumanı istiyorum ama aynı zamanda benimle, ailenle, arkadaşlarınla da konuşmanı istiyorum. Duygularını, düşüncelerini içine atmamalısın. Ona en yakın kişi sendin. Dolayısıyla herhangi bir ölüm karşısında hissedebileceğin öfkeyi, inkârı, acıyı bunda da hissedeceksin ama bu seferki daha farklı. Kendine fazla yüklenme.”

“Ailesi bir kaza olduğunu söylüyor.”

“Kim bilir? İnsanların acılarıyla başa çıkmak için türlü türlü yöntemleri vardır. Benim tek endişem sensin. Herkesten sen sorumlu olamazsın; ne ablandan ne de Finch’ten. Ablanın başına gelen bir kazaydı, seçme şansı yoktu. Belki Finch de başka seçeneği olmadığını düşündü ama aslında vardı.” Kaşlarını çatarak gözlerini arkamdaki bir noktaya dikti. Geçmişe dönüp Finch’le yaptıkları tüm konuşmaları, görüşmelerini anımsadığını görebiliyordum. O günden beri ben de aynı şeyi yapıyordum.

Öte yandan ona söyleyemeyeceğim, söylemeyeceğim bir şey vardı: Baktığım her yerde Finch’i görüyordum. Okulun koridorlarında, sokakta, mahallemde. Tanımadığım birinin yüzünde, yürüyüşünde, gülüşünde onu buluyordum. Etrafım binlerce farklı Finch’le sarılmıştı. Bunda bir tuhaflık olup olmadığını merak etsem de soramadım.

Eve geldiğimde yatağıma uzanıp Bay Embry’nin verdiği kitapçığı baştan sona okudum, zaten sadece otuz altı sayfaydı. Sonra şu iki cümle aklımda kaldı: *Umudun, hayatını şu an olduğu gibi, sonsuza dek değişmiş olarak kabullenmekten geçiyor. Bunu başarabilirsen aradığın huzuru da bulacaksın.*

Sonsuza dek değişmiş olarak...

Sonsuza dek değişmiştim.

Akşam yemeğinde kitapçığı anneme gösterdim. O bir yandan yemeğini yiyip bir yandan tek kelime etmeksizin kitapçığı okurken babam da üniversiteden sohbet açtı.

“Hangi okula gideceğine karar verdin mi, V?”

“Kaliforniya olabilir.” Ona aslında hangi okula gideceğimi onun seçebileceğini, benim için hiç fark etmediğini, hepsinin aynı olduğunu söylemek istedim.

“O zaman çok geç olmadan okula haber vermeliyiz.”

“Haklısın, bununla hemen ilgileneneceğim.”

Babam yardım beklercesine anneme baktı ama annem tabağındaki yemeği bile unutmuş, elindeki kitapçığı okuyordu. “Bahar dönemi için New York’a başvurma meselesini düşündün mü?”

“Hayır,” dedim. “Ama izin verirseniz şimdi gidip bu konuyu biraz araştırayım.” Tek amacım masadaki kitapçıktan, annemden, babamdan ve gelecek planlarından uzaklaşmaktı.

Babam rahatlamış bir ifadeyle, “Tabii, gidebilirsin” dedi. Masadan kalktığım için o da mutluydu, ben de. Böylesi daha kolaydı çünkü aksi takdirde hem birbirimizle, hem Eleanor’un hem de Finch’in başına gelenlerle yüzleşmek zorunda kalacaktık. O an, bir ebeveyn olmadığımı şükrettim. Acaba bir gün olacak mıyım, diye de düşündüm. Birini sevmek ama ona yardım edememek çok korkunç bir şey olsa gerek.

Aslında bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Finch’in cenazesini takip eden ikinci perşembe, lisedeki tüm sınıfları bir araya toplayıp bize güvenlikle ilgili bilgiler verip kendimizi nasıl savunacağımızı anlatması için Indianapolis’ten bir dövüş sanatları ustası getirdiler. Sanki intihar sokakta yakamıza yapışıp bize saldırabilecek bir tehlikeymiş gibi... Ardından gençler ve uyuşturucu kullanımıyla ilgili bir film gösterdiler. Salonun ışıkları söndürülmeden önce Müdür Wertz izleyeceğimiz bazı görüntülerin

fazla çarpıcı olduğunu ama uyuşturucu kullanımıyla ilgili gerçekleri görmemiz gerektiğini açıkladı.

Film başladığı sırada Charlie eğilip kulağıma, bu filmi göstermelerinin tek sebebinin, Finch'in uyuşturucu kullandığı için öldüğüne dair çıkan bir dedikodu olduğunu söyledi. Bu dedikodunun aslı olmadığını bilen sadece Charlie, Brenda ve bendim.

Filmdeki genç aktörlerden birinin doz aşımından öldüğü sahnede salondan dışarı çıkıp gördüğüm ilk çöp kutusuna kustum.

"İyi misin?" diye sordu Amanda, yere oturmuş duvara yaslanırken.

"Seni görmemiştim." Çöp kutusundan geri çekildim.

"İlk beş dakikasına bile zor dayandım."

Yere, birkaç adım ötesine oturdum. "Şeyi düşünürken aklından ne geçiyor tam olarak?"

"Neyi?"

"Kendini öldürmeyi. Nasıl bir his olduğunu, o an insanın aklından neler geçtiğini, sebebini bilmek istiyorum."

Amanda başını önüne eğip ellerine baktı. "Sana ancak neler hissettiğimi söyleyebilirim. Çirkin. İğrenç. Aptal. Küçük. Değersiz. Unutulmuş. Başka seçeneğin yokmuş gibi geliyor. Yapılacak en mantıklı şey buymuş gibi... 'Kimse beni özlemeyecek. Yokluğumun farkına varmayacaklar. Hayat devam edecek ve benim varlığımın veya yokluğumun hiçbir önemi olmayacak. Belki de hiç olmamam daha hayırlıdır,' diye düşünüyorsun."

"Ama devamlı böyle hissetmiyorsun herhalde. Sonuçta Amanda Monk'sun. Popülersin. Annen, baban, ağabeylerin sana iyi davranıyorlar." *Herkes iyi davranıyor*, dedim içimden, *çünkü korkuyorlar*.

Yüzüme baktı. "O an gelince hiçbir şeyin önemi kalmıyor. O söylediklerinin hepsi sanki senin değil de bir başkasının hayatıymış gibi hissediyorsun. Duyduğun tek şey içindeki karanlık oluyor ve o karanlık tüm bedenini ele geçiriyor. Geride bırakacağın insanların ne hissedeceklerini, onlara ne olacağını düşünemiyorsun bile. O

noktada yalnızca kendini düşünüyorsun.” Kollarını dizlerine sardı. “Finch hiç doktora görünmüş müydü?”

“Bilmem.” Onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki... Artık hiç öğrenemeyecektim. “Annesiyle babası oğullarının bir sorunu olduğunu kabullenmek istemiyorlardı sanırım.”

“Senin için iyileşmeye çalışıyordu.”

Daha iyi hissetmem için böyle dediğini bilsem de sadece daha kötü hissettirmişti.

Ertesi gün coğrafya dersinde Bay Black tahtaya geçip 4 HAZİRAN yazdı ve altını çizdi. “Zaman yaklaşıyor... çocuklar. Projelerinizi teslim etmenize... az kaldı. O yüzden... odaklanın. Sorularınız varsa... yanıma gelin... Yoksa tüm ödevleri... en geç bu tarihte... bekliyorum.”

Zil çaldığında, “Violet,” dedi, “biraz... konuşabilir miyiz?” Bir zamanlar Finch’in oturduğu sıranın yanındaki yerimden kalkmadan bekledim. Sınıftaki son öğrenci de çıktıktan sonra Bay Black kapıyı kapayıp sandalyesine geçti. “Yardıma ihtiyacın var mı... diye... sormak istedim... Ayrıca projeyi... tamamlamak... zorunda da değilsin. Yaptığın kadarını... teslim edebilirsin... Hafifletici koşullarının olduğu... malum.”

İşte yine aynı sözcük: *Hafifletici koşullar*. Ben buydum. Violet Markey buydu. Hayatı sonsuza dek değişmiş, her şeyden muaf, zavallı Violet. Ona dikkatli davranmalıydı çünkü o hassastı, her-kesten beklenenler ondan beklenirse kırılabilirdi.

“Teşekkürler ama sorun değil.” Yapabilirdim. Her an kırılabilir bir porselen bebek olmadığımı gösterebilirdim. Keşke gezdiğimiz yerleri Finch’le birlikte derlemiş, daha ayrıntılı bir şekilde belgelemiş olsaydık. Kendimizi anı yaşamaya öyle kaptırmıştık ki elimde yarı boş bir defter, birkaç fotoğraf ve üstü işaretlerle dolu bir haritadan başka bir şey yoktu.

O akşam kendime eziyet etmek pahasına Facebook mesajlarımızı baştan sona okudum. Ardından, asla okuyamayacağını bilsem de defterimizi açtım ve yazmaya başladım:

İntihar Eden Birine Mektup

Violet Markey

Neredesin? Ve neden gittin? Sanırım asla öğrenemeyeceğim. Seni kızdırdığım için mi? Yardım etmeye çalıştığım için mi? Yoksa odamın camına taş attığında pencereye çıkmadığım için mi? Ya çıksaydım? Ne diyecektin bana? Seni burada kalmaya ikna edebilecek miydim? Yaptığın şeyden vazgeçirebilecek miydim? Yoksa ne olursa olsun sonuç değişmeyecek miydi?

Artık hayatım sonsuza dek değişti, biliyor musun? Bunun, hayatıma girdiğin, bana Indiana'yı göstererek beni odamdan çıkmaya ve dünyayla yüzleşmeye zorladığın için doğru olduğunu sanıyordum. Gezmezken, gardırobunda otururken bile bana dünyayı gösterdin. Hayatımı sonsuza dek değiştirecek olanın, beni sevip de böylesi kesin bir şekilde terk etmen olacağını bilemezdim.

Demek beni varlığına inandırdığın Yüce Manifesto aslında yalanmış. Demek hepsi sadece bir okul projesiymiş.

Beni terk ettiğin için seni hiç affetmeyeceğim. Umarım sen beni affedebilirsin. Hayatımı kurtardın.

Sonuna da basitçe ekledim: *Ben seninkini niye kurtaramadım?*

Arkama yaslandım. Çalışma masamın ardındaki duvarda, *Germ*'ün yapışkan notlardan oluşan taslak panosu vardı. Yeni bir kategori ekledim: Bir Uzmanla Danış. Ardından gözlerim dergiyi tanımladığım notlara kaydı: *Buradan başla.*

Birdenbire ayağa fırlayıp odayı aramaya başladım. Önce haritayı ne yaptığımı anımsayamadım. Ansızın içimi bir panik dalgası sardı, elim ayağım boşandı. *Ya kaybettiysem?* Finch'ten bir parçayı daha yitirmiş olacaktım.

Çantama üçüncü bakışında harita sanki yoktan var oldu. Açıp önüme serdim ve yuvarlak içine alınmış, henüz gitmediğimiz yerlere baktım. Tek başıma gezeceğim beş durak daha vardı. Finch hepsinin yanına birer rakam yazarak sıraya koymuştu.

VIOLET

Kalan 1. ve 2. gezi durakları

815 nüfuslu Milltown, Kentucky sınırının yakınında bulunan bir kasaba. Yolda durup, ayakkabı ağaçlarının olduğu yere nasıl gideceğimi sormak zorunda kaldım. Myra adında bir kadın Devils Hollow tabelasını takip etmemi söyledi. Çok geçmeden asfalt yol sona erince Myra'nın da tarif ettiği üzere dar bir toprak yoldan ilerlemeye devam ettim. Kaybolduğumu düşünmeye başlamıştım ki ağaçlarla çevrili bir yol ayrımına geldim.

Kenara park edip arabadan indim. Uzaktan gelen çocuk bağırışmalarını ve kahkahalarını duyabiliyordum. Dört ayrı köşede, dalları ayakkabılarla bezeli ağaçlar vardı. Yüzlerce ayakkabıyla doluydular. Çoğu, devasa Noel süsleri gibi, bağcıklarından ağaç dallarına asılmıştı. Myra'ya sorduğumda bunun nasıl başladığından, ilk ayakkabıyı kimin getirip astığından emin olmadığını fakat çeşitli yerlerden birçok insanın sırf ayakkabılarını asmak için buraya geldiğini söylemişti. Basketbol oyuncusu Larry Bird'ün buraya bir çift ayakkabı bıraktığı da söylentiler arasındaydı.

Yapılacak şey belliydi: Geride bir çift ayakkabı bırakacaktım. Dolabımdaki yeşil Converse'lerimi ve Eleanor'un sarı Keds'lerini de yanımda getirmiştım. Başımı yukarı kaldırıp elimdeki bu iki çift ayakkabıyı nereye asacağıma karar vermeye çalıştım. Sonunda ikisini birlikte, üzerine birçok kez yıldırım düştüğü gövdesindeki eğrilikten ve karalıktan belli olan, en çok ayakkabının asılı olduğu, bu geleneğin başladığı ağaca asmaya karar verdim.

Cebimden bir keçeli kalem çıkarıp Converse'in tekinin kenarına *Ultraviyole Harikulade* yazdım ve tarihi attım. Tırmanılamayacak kadar kırılğan duran ağacın en alçaktaki dalına doğru zıpladım. Ayakkabının ağırlığıyla dal önce biraz sallandı ama asmayı başardım. Ardından Eleanor'un Keds'lerini de yanına astım.

İşte bu kadardı. Görülecek başka da bir şey yoktu. Eski ayakkabılarla dolu ağaçları görmek için biraz fazla uzun bir yol kat etmişim ama öyle düşünmemeliydim; belki buranın da kendine has bir büyüğü vardı. Durdum ve elimi güneşe karşı siper edip o büyüğü bekledim. Tam arabaya dönmek için başımı çevirdiğim sırada, o ilk ağacın en tepesindeki dalda tek başına duran bir çift ayakkabı gördüm. Fosforlu bağcıklarından asılmış ayakkabıların her ikisinde de siyah kalemle *TF* yazıyordu. Tekinin içinden ise mavi bir sigara paketi sarkıyordu.

Buradaymış.

Her an onu görecekmışim gibi sağıma soluma bakındım ama etrafta benden ve yakında bir yerlerde gülüp oynayan çocuklardan başka kimse yoktu. Buraya ne zaman gelmişti? Evi terk ettikten sonra mı? Yoksa önce mi?

Bir şey içimi kemiriyordu. *En yüksek dal*, diye geçirdim içimden. *En yüksek dal*. Telefonuma davrandım ama arabada kalmıştı. Park ettiğim yere kadar koşup hızla kapıyı açtım ve koltuğa yarım yamalak ilişiverdim. Bacağımın biri içeride, biri dışarıda otururken alelacele Finch'ten gelen mesajları okumaya koyuldum. Gönderdiği

mesajlar sonlara doğru giderek azaldığından, aradığımı bulmam uzun sürmedi: **En yüksek daldayım.** Mesajı gönderdiği tarihe baktım. Evi terk ettikten bir hafta sonrasıydı.

Buradaymış.

Öteki mesajları da okudum: **Boyayla yazılmışız. İşaretlere inanıyorum. Ultraviyole ışıltısı. Hususi'de harika olmak harika.**

Haritayı çıkarıp parmağımla bir sonraki işarete giden yolu izledim. Bir sonraki durağım, birkaç saat uzaklıktaki Muncie'nin kuzeybatısıydı. Saate baktım, arabayı çalıştırdım ve sürmeye başladım. Sanki yolu ezbere biliyordum. Sadece çok geç kalmamış olmayı umuyordum.

Dünyanın En Büyük Boya Topu, Mike Carmichael'ın özel mülkünde yer alıyor. Ayakkabı ağaçlarının aksine, burası dünyaca ünlü turistik bir yer. Söz konusu top, adına açılmış bir internet sitesi olmasının yanı sıra *Guinness Rekorlar Kitabı*'na da ismini yazdırmış.

Alexandria'ya vardığımda saat akşamüstü dördü biraz geçiyordu. Mike Carmichael ve eşinin geleceğimden haberleri vardı çünkü yoldan aramıştım. Topun bulunduğu, ahıra benzer kulübenin yanına arabayı park ettikten sonra kalbim hızla çarparak kapıyı tıklattım.

Yanıt veren olmayınca kapının kolunu çevirip açmayı denedim ama kilitliydi. Eve doğru yürümeye başladım. Kalbim yerinden fırlayacaktı. *Ya o geldikten sonra başkaları da ziyaret ettiyse? Ya Finch'in yazmış olabileceği şeyin üstünü başkaları boyadıysa?* O zaman yazdıklarını göremeyecek, hiçbir zaman da bilemeyecektim ve buraya gelmiş olmasının hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Evin kapısını, farkında olmadan biraz fazla sertçe tıklattım. Önce evde yoklar sandım ama o sırada yüzünde sevecen bir tebessümle kapıda beliren beyaz saçlı bir adam bana hoş geldin dedikten sonra elini uzatıp ona Mike dememi rica etti.

“Nereden geliyorsunuz, genç hanım?”

“Bartlett.” Milltown’dan yola çıktığımı söylemedim.

“Bartlett güzel yerdir. Ara sıra eşimle Fener Restoran’a gideriz.”

Kalp atışlarım artık kulaklarımda çınılıyordu ve Mike’ın da duyup duymadığını merak ettim. Ahırdan bozma kulübeye doğru yürüdüğümüz sırada, “Bu boya topunun başlangıcı yaklaşık kırk yıl öncesine dayanıyor,” diye açıklamaya girişti. “Sen daha doğmadan, hatta belki annenle baban bile henüz hayatta değilken, lise yıllarımda bir boya dükkânında çalışıyordum. Bir gün arkadaşla dükkânın içinde top oynuyorduk ve top, boya tenekelerinden birini devirip boyaya bulandı. Üstüne bin kat boya sürersem ne olur diye merak ettim ve bunu denedim.” O topu Knightstown Yetimhanesi’nin müzesine bağışlamıştı fakat 1977’de yeni bir tanesini boyamaya başlamıştı.

Ardından başıyla kulübeyi işaret edip kapının kilidini açtı. Kocaman, aydınlık ve buram buram boya kokan bir odanın içine adım attık. Tam ortada küçük bir gezegen büyüklüğündeki meşhur top asılıydı. Yerde ve duvarlardaki raflarda bir sürü boya tenekesi vardı. Bir başka duvar ise topun farklı aşamalarında çekilmiş fotoğraflarla doluydu. Mike, topu her gün boyamaya çalıştığından bahsettiği sırada sözünü kestim. “Özür dilerim ama bir arkadaşım yakın zamanda buraya gelmiş. Acaba onu hatırlıyor olabilir misiniz, topa bir şey yazmış olabilir mi diye merak ediyordum.”

Ona Finch’i tarif ettiğimde Mike çenesini sıvazlayarak bir süre düşündükten sonra başını sallamaya başladı. “Evet, evet. Hatırladım. Nazik bir delikanlıydı. Çok kalmadı. Şuradaki boyayı seçmişti.” Kapağında *Violet* yazan mor tenekeyi işaret etti.

Dev topa tekrar baktım; üzerindeki renk mor değildi. Güneş gibi sapsarıya boyanmıştı. İçim cız etti.

“O boyadıktan sonra yeniden boyanmış,” dedim. Geç kalmıştım. Finch’i yine kaçırmıştım. Yine yetişememiştim.

“Bir şey yazmak isteyen olduğunda bir sonraki kişiye hazır olması için gitmeden üstünü bir kat daha boyamalarını rica ediyorum. Temiz bir sayfa açmak gibi. Sen de boyamak ister misin?”

Hayır diyecektim ki yanımda bir yadigâr getirmediğimi fark edince teklifini geri çevirmeyip boya rulosuna uzandım. Hangi renge boyamak istediğimi sorduğunda ise gök mavisi dedim. Mike tenekeler arasında istediğim rengi ararken, ben de yerimden kıpırdayamadan, nefes alamadan öylece duruyordum. Finch’i yeniden kaybetmiş gibi hissediyordum.

Mike elinde boya tenekesiyle yanıma geldi. Bilmesi ya da hatırlaması imkânsız olduğu halde Finch’in gözleriyle aynı tonda bir mavi bulmayı başarmıştı. Ruloyu boyaya batırdım ve sarı katmanı maviye boyamaya başladım. Boyayı sürerken hiç düşünmeden hep aynı hareketi tekrarlamak rahatlatıcı, sakinleştirici bir etki yaratıyordu.

Topun tamamını boyadıktan sonra geri çekilip eserime bir de uzaktan baktık. “Üzerine bir şey yazmak istemez misin?” diye sordu Mike.

“Gerek yok,” dedim. “Sonra üstünü bir daha boyamam gerekecek ne de olsa.” Ve benden sonra gelenler, burada olduğumu bilemeyeceklerdi.

Mike’in tenekeyi yerine kaldırmasına ve ortalığı toparlamasına yardım ettiğim sırada bana topla ilgili, ağırlığının yaklaşık 1.800 kilo olduğu ve 20.000’den fazla boya katmanından oluştuğu gibi bilgiler verdi. Sonra da kırmızı kaplı bir defterle bir kalem uzattı ve “Gitmeden önce bunu imzalaman gerekiyor,” dedi.

Defterin sayfalarını çevirip adımı, tarihi ve ziyaretçi notu yazabileceğim bir boşluk buldum. Sayfaya göz gezdirirken nisanda fazla ziyaretçi olmadığını fark ettim. Bir sayfa geriye gittim ve işte oradaydı: *Theodore Finch, 3 Nisan. “Bugün senin günün. Harika Yerler bekler seni! Ne duruyorsun, git haydi!”*

Parmaklarımı, daha birkaç hafta önce hayattayken ve buradayken yazdığı sözcüklerin üzerinde gezdirdim. Tekrar tekrar okudum. Sonra bulduğum ilk boşluğa adımy yazıp ekledim: *"Dağın bekler seni. Haydi, düş yola!"*

Bartlett'a doğru sürerken yol boyunca Finch'in Dr. Seuss şarkısından aklımda kalanları söyleyip durdum. Indianapolis'ten geçerken, kışın benim için çiçek topladığı fidanlığı bulup uğramayı düşündüm ama sonra vazgeçip doğuya gitmeye devam ettim. Nasılsa orada Finch'e, neden öldüğüne veya topun üzerine ne yazdığına dair bir iz bulamayacaktım. Beni mutlu eden tek şey, Finch'in yazdığı her neyse sonsuza dek orada, katmanların arasında kalacak olmasıydı.

Eve geldiğimde annemle babam salondaydı. Babam kulaklığından müzik dinlerken annem de öğrencilerinin sınav kâğıtlarını kontrol ediyordu. "Eleanor hakkında konuşmamızı istiyorum," dedim. "Bir zamanlar onun da var olduğunu unutamayız." Babam kulaklığını çıkardı. "Yolunda gitmeyen bir şey varsa her şey yolundaymış gibi ya da iyi değilsek iyiymişiz gibi davranmak istemiyorum artık. Onu özliyorum. Ben buradayken onun olamadığına hâlâ inanamıyorum. O gece dışarı çıktığımız için üzgünüm. Bunları bilin istiyorum. Ayrıca o gece köprü yoluna sapmasını söylediğim için de pişmanlık duyuyorum. Ben önermeseydim o yola girmeyecekti."

Sözümü kesmeye çalıştıklarında sesimi yükselterek konuşmaya devam ettim: "Zamanı geri çeviremeyiz. Yaşananları değiştiremeyiz. Ne onu geri getirebilirim ne de Finch'i. Size Finch'le görüşmediğimi söylediğim halde evden gizlice çıkıp onunla buluştuğum gerçeğini de değiştiremem. Eleanor'dan, Finch'ten bahsederken veya yanınızdayken diken üstünde olmak istemiyorum çünkü hatırlamak istediğim anıları canlı tutmak gün geçtikçe zorlaşıyor. Eleanor'u anımsamakta güçlük çekiyorum. Keyfi yerindeyken

bana ‘N’aber ufaklık?’ deyişini veya kızdığında adımın her hecesini vurgulayarak ‘Vi-o-let’ deyişini tekrar duyabileyim diye sesine odaklanmaya çalışıyorum. Nedense bunları hatırlamak diğerlerine göre daha kolay oluyor. Bunlara odaklanıp hatırlayınca da dört elle sarılıyorum çünkü sesini asla unutmak istemiyorum.”

Annem sessizce ağlamaya başlamıştı. Babamın yüzü ise kireç gibi olmuştu.

“Hoşunuza gitse de gitmese de o buradaydı ve artık değil ama bu, tamamen yok olduğu anlamına gelmiyor. Onu yokluğunda yaşatmak bizim elimizde. Yine hoşunuza gitse de gitmese de Theodore Finch’i sevdim. Düşündüğünüzün aksine, ailesinden veya muhtemelen bizzat Finch’ten nefret etseniz de o bana iyi geliyordu. Çekip gittiği için kızgınım, üzgünüm. Onu bir daha geri getiremeyeceğimi biliyorum. Başına gelenlerin sorumlusu da ben olabilirim. İyi, kötü, acı olsa da Finch’i düşünmek beni mutlu ediyor. Onu düşünürsem tamamen kaybetmemiş olacağımı biliyorum. Öldüler diye onları içimizde öldürmemiz gerekmiyor. Biz de yaşarken onlarla ölmek zorunda değiliz.”

Babam taş kesilmişşesine yerinden kıpırdamazken annem yavaşça ayağa kalktı ve sendeleyerek yanıma gelip beni kendine doğru çekti. *Bu olanlar yaşanmadan önce işte tam böyleydi; her türlü zorluğa göğüs gerebilecekmiş gibi güçlü, dayanıklı.* Hâlâ ağlasa da sağlam durduğunu, gerçekliğini hissediyordum. Yine de ne olur ne olmaz diye kolunu çimdiklediğimde bunu görmezden geldi.

“Olanların hiçbirisi senin suçun değil,” dedi.

Sonra ben de ağlamaya başladım. Babam da metanetini korumaya çabalasa da gözlerinden birer birer yaşlar süzülüyordu. Başını iki eli arasına aldığı sırada annemle tek vücutmuşçasına onun yanına gittik. Birbirimize kenetlenip ileri geri sallanırken, “Tamam,” diyorduk. “İyiyiz, iyi olacağız.”

VIOLET

Kalan 3. ve 4. gezi durakları

Pendleton Pike Arabalı Sineması türünün son örneklerinden. Indianapolis'in dışında, her yanını ot bürümüş geniş bir açıklık alan. Artık bir mezarlığı andırsa da 1960'lı yıllarda civardaki en meşhur mekânlardan biriymiş; sadece sinema olarak değil; çocuk parkı, minik bir lunapark treni ve farklı eğlence etkinliklerine de ev sahipliği yapmış.

Bugünse geriye yalnızca kocaman ekranı kalmış. Yolun kenarına park edip alana arka taraftan yaklaştım. Gökyüzü kapalıydı; güneş kalın ve gri bulutların ardında saklanıyordu ve hava ılık olmasına rağmen titremekten kendimi alamadım. Ortamın metruklüğü tüylerimi ürpertiyordu. Otların ve çöplerin arasından ilerlerken, Finch'in, Küçük Piç'i arabamı park ettiğim yere bırakıp benim yaptığım gibi, ufkun önünü kapayan dev ekrana doğru yürüdüğünü hayal ettim.

İşaretlere inanıyorum, diye mesaj atmıştı.

Karşımda duran bu ekran da dev bir reklam panosuna benzer bir tür işaret sayılırdı. Ekranın arkası grafitilerle kaplanmıştı. Kırık bira şişeleri ve sigara izmaritlerinin yanından geçerek yürümeye devam ettim.

O anda, birini kaybettikten sonra duyulan; insanın karın boşluğuna sert bir yumruk yemiş de ciğerlerindeki hava ansızın boşalmış, bir daha nefes alamayacakmış gibi hissettiği o acıya kapıldım. Hemen oracığa, o çöp dolu pisliğe oturup dökecek gözyaşım kalmayana kadar ağlamak istedim.

Bunun yerine, bir şey bulamayabileceğimi düşünerek kenardan dolaşıp ekranın diğer tarafına geçtim. Adımlarımı otuza kadar saydıktan sonra arkamı döndüm ve başımı kaldırdım. Devasa beyaz ekranın üzerinde kocaman, kırmızı harflerle, *Buradaydım.* TF. yazıyordu.

Bu görüntü karşısında dizlerim boşandı ve kir, toprak, ot, çöpün içine, yere yığıldım. O buradayken ben ne yapıyordum? Derste miydim? Amanda veya Ryan'la mıyım? Evde mi oturuyordum? O burada, ekrana tırmanıp üzerini kırmızıyla boyarken, kendinden bir parça bırakırken, projemizi bitirirken ben neredeydim?

Ayağa kalkıp telefonumla ekranın fotoğrafını çektim, sonra harfler tepemde büsbütün devleşinceye dek ekrana yaklaştım. Acaba ne kadar uzaklıktan görünüyordu? Kilometrelerce öteden okunabiliyor muydu?

Yerde, kapağı özenle kapanmış bir kırmızı sprej boya kutusu vardı. Yere uzanıp kutuyu alırken benim için bir not veya küçük de olsa bir şey bırakmış olmasını umdum ama yoktu. Sadece bir teneke kutuydu.

Ekranı ayakta tutan çelik örgülü direklere tırmanmış olmalıydı. Sprej boyayı kolumun altına sıkıştırıp tek ayağımı metal basamağa geçirdikten sonra kendimi yukarı doğru çektim. Cümlemleri tamamlayabilmek için önce bir tarafa, sonra diğerine tırmanmam gerekti.

Ben de buradaydım. VM. yazdıktan sonra geriye çekilip baktım. Onun yazısı benimkinden daha düzgün görünse de birlikte güzel bir ikili olmuşlardı. İşte biz, dedim içimden. Bizim projemiz. Birlikte başlamıştık, birlikte bitiriyorduk. Sonra ileride ekranı indirebilirler diye bir fotoğrafını daha çektim.

Munster kasabası, Indiana'nın en kuzeybatı noktası olmasının yanı sıra, Şikago şehir merkezine sadece elli kilometre uzaklıkta olduğu için, Şikago'da çalışanların tercih ettiği bir banliyö olarak da bilinir. Kasabanın sınırları nehirlerle çevrilidir. Finch bunu severdi, diye düşündüm. Carmel Dağı Meryem Ana Manastırı, geniş ve kuytu bir arazide yer alıyordu. Dışarıdan bakınca, güzel bir ağaçlığın ortasındaki sıradan bir kiliseyi andırıyordu.

Etrafta gezinerek dolaştığım sırada kahverengi giysisi içinde, saçları kazınmış bir adam çıkageldi. "Yardımcı olabilir miyim, genç hanım?"

Buraya bir okul projesi için geldiğimi fakat tam olarak nereye gitmem gerektiğini bilmediğimi söyledim. Derdimi anlamışçasına başını salladı ve onun rehberliğinde kiliseden, "mabet" diye adlandırdığı kısıma doğru yürümeye başladık. Yolumuzun üzerinde, ahşap ve bakırdan yapılma, biri Auschwitz toplama kampından bir papaz, diğeryse "İsa'nın Küçük Çiçeği" olarak bilinen Lisieux'lü Azize Therese anısına dikilmiş yontuların önünden geçtik.

Rahip kilisenin, yontuların ve üzerinden geçtiğimiz yolların İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD'ye gelip Indiana'da manastır kurma hayallerini gerçekleştiren Polonya ordusu papazları tarafından tasarlanıp inşa edildiğini anlattı. Finch yanımda olsaydı aramızda, *İnsan niye Indiana'da manastır kurma hayaliyle yanıp tutuşur ki*, derdik.

Sonra aklıma Hoosier Tepesi'ne çıktığımız gün geldi. Yanımda durup çirkin ağaçlara, çirkin araziye, çirkin çocuklara Oz Diyarı'nı

görebiliyormuşçasına gülümseyerek bakmıştı. *İster inan ister inanma, birileri için burası gerçekten de güzel bir yer olmalı...*

Ben de etrafımı onun gözünden görmeye karar verdim.

Mabetler, dış duvarına ışık vurduğunda parıldayan süngerimsi kayalar ve kristallerden yapılmış bir dizi yeraltı odasından oluşuyordu. Sünger kaya, mekâna istiridye kabuğumsu bir mağara havası katıyordu ve hem kadim hem de halk sanatı eseri gibi görünmesini sağlıyordu. Rahiple birlikte üzerine taç ve yıldızlar çizilmiş kemerli bir kapıdan geçtikten sonra, adam yanımdan uzaklaşıp beni yalnız bıraktı.

İçeride kendimi yine aynı kaya ve kristallerle döşeli, yüzlerce mumla aydınlatılmış bir dizi yeraltı koridorunda buldum. Duvarlar mermer heykeller, renkli mozaik camlar ve ışığı hapseden kuvars ve flüorit taşlarıyla süslenmişti. Güzel ve tüyler ürperticiydi ve mekân adeta parılıyordu.

Buradan çıkıp yeniden serin havayla buluştuktan sonra başka bir dizi tünelden geçtim ve yeni bir yeraltı odasına vardım. Burada da kaya duvarlar renkli mozaik camlar ve kristallerle donatılmış; başları öne eğik, elleri dua edercesine ortada kenetlenmiş melek figürleriyle döşenmişti.

Ardından ıslıl ıslıl kristallerin üzerinde, ölüm döşeginde tasvir edilen mermer İsa figürünün bulunduğu mihrabın karşısında oturma yerleri dizilmiş, kiliseye benzer bir bölümden geçtim. Sonra sütuna bağlanmış halde tasvir edilmiş başka bir İsa heykelinin önünden geçip yerden tavana kadar ıslıl ıslıl bir odaya adım attım.

Bu odada Cebrail ve İsa'nın ölümleri diriltmesi betimleniyordu. Tarif etmesi güçtü; avuç içleri göğe doğru bakarken, tavan yıldızları veya uçakları andıran parlak sarı haç işaretleriyle doluydu. Morötesi ışıklarla aydınlatılmış duvarlar, ölmüş olan sevdiklerini diriltmeleri ve mutlu bir ebediyete kavuşturmaları için meleklerle yalvaran ailelerin taktırdıkları levhalarla doluydu.

İsa'nın göğe doğru uzanan avcunda bir şey dikkatimi çekti. Sıradan, mat bir taşı. Işıl ışıl ortama ait değilmiş gibi duran tek şeyin bu olduğunu görünce taşı alıp yerine Eleanor'un kelebekli yüzüğünü bıraktım. İçeride biraz daha oyalandıktan sonra dışarı çıkıp gün ışığı karşısında gözlerimi kırıştırdım. Önümde yan yana uzanan iki ayrı merdivenle birlikte bir de uyarı yazısı vardı: LÜTFEN, SAYGILI OLUN. KUTSAL MERDİVENLERDE YÜRÜMEYİN! DİZLERİNİZİN ÜZERİNDE ÇIKABİLİRSİNİZ. TEŞEKKÜRLER!

Hepsini saydım; yirmi sekiz basamaktı. Etrafta da kimse yoktu. Yürüyerek çıksam da kimsenin haberi olmazdı fakat benden önce Finch'in de burada olduğunu ve onun hile yapmayacağını bildiğim için dizlerimin üzerine çöküp basamaklardan tırmandım.

Yukarı vardığımda rahip beni merdivenin başında karşılayıp ayağa kalkmama yardım etti. "Mabetler hoşunuza gitti mi?"

"Hepsi de çok güzel. Özellikle de morötesi ışıkla aydınlatılmış olan kısım."

Onaylarcasına başını salladı. "Ultraviyole Kıyamet. İnsanlar onu görebilmek için yüzlerce kilometre uzaktan buraya gelirler."

Ultraviyole Kıyamet... Rahibe teşekkür edip yanından ayrıldım. Arabaya dönerken hâlâ elimde tuttuğum taşı hatırlayıp avcumu açtım. Bu Finch'in bana verdiği, sonra da benim ona verdiğim ilk taşı. Şimdiyse bana geri veriyordu: *Sıra sende.*

O gece Brenda ve Charlie'yle Purina Kulesi'nin altında buluştum. Ryan ve Amanda'yı da çağırmıştım. Tepeye çıktıktan sonra beşimiz birlikte, elimizde mumlarla daire şeklinde oturduk. Brenda elimizdeki mumların hepsini sırayla yaktı. Her yaktığı mumda, hepimiz Finch için bir şeyler söyledik.

Sıra Bren'e geldiğinde gözlerini yumdu ve "Sıçra! Yüksekçe sıçra ve gökyüzünü yala! Ben de seninle sıçrarım; seninle yanarım!"

dedi. Sonra gözlerini açtı ve sırtıttı. “Herman Melville.” Sonra telefonunda bir şeye dokununca müzik sesi yükselmeye başladı. Finch’in en sevdiklerinden bir listeydi; Split Enz, The Clash, Johnny Cash ve çok daha fazlası.

Brenda ayağa fırlayıp dans etmeye başladı. Bir yandan kollarını sallıyor, bir yandan bacaklarını etrafa savuruyordu. Sinirlenmiş küçük bir çocuk gibi iki ayağıyla birden aşağı yukarı zıplıyordu. Ayraç’ın çocuk kitapları bölümünde Finch’le ikimizin çılgıncasına hoplayıp zıpladığımız gibi...

Bir noktadan sonra Bren bağırarak şarkıya eşlik etmeye başlayınca hep birlikte kahkahalara boğulduk. Gülmekten karnıma kramp girince yere uzanıp soluklanmak zorunda kaldım. Uzun, çok uzun zamandır öyle güldüğümü hatırlamıyordum.

Charlie elimden tutup beni de ayağa kaldırdı. O da, Amanda da zıplıyorlardı. Ryan ise bir adım atıp bir hoplayarak silkinir gibi garip hareketlerle dans ediyordu. Sonunda dayanamayıp ben de onlara katıldım. Çatı alev almışçasına birlikte hoplayıp zıplıyorduk.

Eve geldiğimde hiç uykum olmadığı için haritayı önüme açıp incelemeye koyuldum. Ziyaret edilecek bir durak daha vardı. Bu sonuncusunu saklamak istiyordum çünkü oraya da gittiğim takdirde proje sona ermiş, yani Finch’ten geriye başka bir şey kalmamış olacaktı. Oysa gittiğim yerlerde, onun bensiz gezmiş olduğuna dair birtakım izler dışında kayda değer bir şey bulamamıştım.

Haritada işaretli son nokta, Prairieton ve Mavi Delik’ten yirmi beş kilometre uzaklıkta, Farmersburg adında bir yerdi. Orada neyi görmeyi planladığımızı anımsamaya çalıştım. Önceki mesajlarının mekânlarla uyumunu düşününce, bu son gezi durağıyla eşleşmesi gereken son mesajına baktım: **Bir göl. Bir dua. Hususi’de harika olmak harika.**

İnternette Farmersburg'u araştırdım ancak herhangi bir turistik yer bilgisine rastlayamadım. Nüfusu bine yakın olan bu küçük yerleşim yeriyle ilgili tek ilginçlik, çok sayıda televizyon ve radyo kulesine ev sahipliği yapmasıydı.

Burayı birlikte seçmedik ki.

Bunu fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Bu, Finch'in bana söylemeden listeye eklediği bir yerdi.

VIOLET

Son gezi

Ertesi sabah erkenden uyanıp yola koyuldum. Prairieton'a yaklaştıkça yol giderek gözümde büyüdü. Farmersburg'a varabilmek için Mavi Delik yolundan geçmem gerekiyordu. Sırf bu yüzden az kalsın eve geri dönüyordum çünkü buranın yakınından geçmek bile içimden gelmiyordu.

Farmersburg'a vardığımda tam olarak nereye gideceğimden emin olamayıp etrafta gezindim. Bu küçük yerde Finch'in bana göstermek istediği şey ne olabilirdi?

"Harika" denebilecek yerlere bakındım. Mesajdan yola çıkarak duayla alakalı olduğunu düşündüğüm, kilise gibi yerleri aradım. İnternette araştırdığım kadarıyla bu minicik kasabada 133 tane "ibadet yeri" vardı. Ancak Finch'in son gezi durağı için böyle bir yer seçmiş olması garip geliyordu.

Niye garip geliyor, dedim kendi kendime. Onu ne kadar tanıyordun ki?

Farmersburg küçük ve sessiz evlerle dolu, küçük ve sessiz bir merkezi olan, Indiana'nın küçük ve sessiz yerleşim yerlerinden biriydi. Alışıldık çiftlikleri, köy yolları ve numaralı caddeleri vardı. Etrafta dönüp dolaşarak bir yere varamayacağımı anlayınca her zamanki yöntemime başvurup anacaddede (her yerde bir tane bulunur) bana yardımcı olabilecek birilerini aramaya koyuldum. Pazar günü olduğu için dükkânların, lokantaların hepsi kapalı ve ışıksızdı. Kaldırımda bir oraya bir buraya gezindim ama sanki bir hayalet kasabadaydım.

Bunun üzerine yeniden arabaya atlayıp bulabildiğim bütün kiliselerin önünden geçmeye başladım ama hiçbir de özellikle harika görünmüyorlardı ve etrafta hiç göl yoktu. Nihayet bir benzin istasyonuna girdim. Orada çalışan, yaşı benden büyük olamayacak çocuğa sorduğumda, US 150 karayolundan kuzeye doğru birkaç göl olduğunu söyledi.

“Peki, yakınlarında kilise var mı?”

“Bir-iki tane var. Ama isterseniz bizim burada da var,” dedi sulu bir gülümsemeyle.

“Teşekkürler.”

Çocuğun tarifine uyarak ilerleyip kasabadan uzaklaşarak US 150 karayoluna çıktım. Radyoyu açtım fakat sinyali çeken tek kanalda country müzik çalıyordu, diğerleri ise parazitliydi. Hangisi daha sinir bozucu, bilemedim. Bir müddet cızırtılı ses eşliğinde yola devam ettikten sonra radyoyu kapadım. O sırada yolun üzerinde bir market görünce, aradığım göllerin nerede olduğunu biliyorlardı düşüncesiyle hemen kenara çektim.

Kasanın başında bir kadın oturuyordu. Bir paket sakız ve küçük bir şişe su aldım ve kadına, civarda harika bir gölün yakınlarında harika bir kilise olup olmadığını sordum. Kadın dudaklarını büzerek bir süre düşündükten sonra, “Yolun ilerisinde Emmanuel Baptist Kilisesi var. Biraz ötesinde de bir göl var,” dedi. “Çok

büyük olmasa da orada bir göl olduğundan eminim. Çocuklarım oraya yüzmeye giderlerdi.”

“Bahsettiğiniz yer hususi mi peki?”

“Göl mü, kilise mi?”

“İkisinden de. Aradığım yer hususi bir yer de.”

“Göle Hususi Yol diye bir yerden gidiliyor, onu kastediyor olabilir misin?”

Tenimde bir karıncalanma hissettim. Tabii ya, Finch’in mesajındaki “Hususi” sözcüğü özel isimdi.

“Evet. Kesinlikle. Oraya nasıl giderim?”

“US 150 yolundan kuzeye devam et. Sağında Emmanuel Baptist Kilisesi’ni ve ardında gölü göreceksin. Sonra Hususi Yol’a çıkacaksın. Oradan içeri sapman yeterli.”

“Sağa mı, sola mı?”

“Tek bir sapak var zaten, o da sağa dönüyor. Kısa bir yoldur orası. AIT Eğitim ve Teknoloji şirketi de oralarda. Tabelasını görürsün.”

Kadına teşekkür edip arabaya koştum. *Yaklaştım. Birazdan oraya varacağım ve ardından bitmiş olacak; gezilerimiz, Finch, biz, her şey.* Her anına odaklanabilmek için derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışarak bir süre hiç kıpırdamadan oturdum. Aslında biraz daha bekleyebilir ve bu son durağı sonraya saklayabilirdim.

Ama yapamazdım çünkü buraya kadar gelmişim ve araba hareket ediyordu ve dosdoğru o yöne ilerliyordu ve işte, Emmanuel Baptist Kilisesi tahminimden önce karşıma çıkmıştı ve ardından göl ve işte yola da varmışım ve içeri doğru saparken direksiyona sarılı avuçlarım ter içindeydi ve tüylerim diken dikendi ve nefesimi tuttuğumu fark ettim.

AIT Eğitim ve Teknoloji tabelasını geçtim ve aradığım yeri ileride, yolun sonunda gördüm ve işte, şimdi varmışım bile. Çıkamaz yoldu. AIT’nin önünden geçtiğim sırada göğsüm sıkıştı

çünkü buranın harika bir tarafı yoktu. Finch'in kastettiği yer bu olamazdı. Peki, burası değilse, neresiydi?

Arabayı gerisingeri Hususi Yol'dan sürerken, az önce fark etmediğim kenardaki yol ayrımını gördüm. Ayrıma sapıp yolu takip ettiğimde karşıma göl çıktı. Ardından da bir tabela: TAYLOR DUA ŞAPELİ.

Neredeyse insan boyunda, ahşap bir haç, tabelanın birkaç adım önüne dikiliydi. İkisinin de arkasında, küçük beyaz çan kulesiyle küçücük beyaz şapel görünüyordu. Onun ardındaki evleri, yanındaki üstü yemyeşil yosun tutmuş gölü seçebiliyordum.

Arabayı durdurup birkaç dakika bekledim. Belki daha uzundu, emin değilim. Buraya öldüğü gün mü gelmişti? Yoksa önceki gün mü? Sahi ne zaman gelmişti acaba? Burayı nasıl bulmuştu?

Arabadan inip şapele doğru yürürken kalp atışlarımı ve uzakta bir yerlerden, ağaçlardaki kuşların sesini duyuyordum. Yazın sıcaklığı kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı.

Kapının kolunu çevirdim. Hiç zorlamadan açıldı. İçerisi daha yeni havalandırılmış gibi tertemiz, taptaze kokuyordu. Sadece birkaç tane sıra vardı zira şapel benim odamdan bile küçüktü. Karşıdaki ahşap mihrapta, İsa'nın bir tablosu, çiçeklerle dolu iki vazo, iki saksı çiçek ve yanında açık vaziyette bir İncil duruyordu.

Güneş şapelin ince, uzun pencerelerinden içeri süzülürken, ahşap sıralardan birine geçip oturdum ve etrafa baktım. *Ee, şimdi ne yapacağım peki?*

Mihraba doğru birkaç adım ilerledim. Birileri bu küçük kilisenin tarihine ilişkin bir tabela hazırlayıp vazolardan birine yaslamıştı.

Taylor Dua Şapeli yorgun gezginlerin başlarını sokup dinlenmeleri için; trafik kazasında hayatını kaybetmişlerin anısına ve insanların yaralarını saracakları bir yer olarak kurulmuştur. Burada artık aramızda olmayan, erken kaybettiğimiz ve hep

yüreğimizde yaşatacağımız sevdiklerimizi anıyoruz. Şapel tatiller de dahil olmak üzere her gün ve gece açıktır. Biz hep buradayız.

Artık Finch'in neden burayı seçtiğini biliyordum; Eleanor ve benim için. Aynı zamanda kendisi için de... Çünkü o da dinlenmek isteyen, yorgun bir gezgindi. O sırada gözüme İncil'in sayfaları arasındaki bir şey çarptı. Beyaz bir zarftı. Sayfayı çevirdiğimde altı çizilmiş şu sözcükleri gördüm: *"O zaman ki, aralarından gökteki yıldızlar gibi parlayacaksın."*

Hemen zarfa uzandım. Üzerinde adım yazıyordu: "Ultraviyole Harikulade."

Zarfi alıp arabaya gitmeyi, içinde yazanları orada okumayı düşündüm. Sonra vazgeçip, altımdaki ahşap zeminin sertliğine şükrederek sıralardan birine oturdum.

Hakkımda neler düşündüğünü öğrenmeye hazır mıydım? Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı, onu nasıl incittiğimi görmeye? Biraz daha dikkat etseydim, işaretleri fark edebilseydim, koca çenemi kapalı tutup onu dinleseydim, ona yetebilseydim, belki onu daha da çok sevebilseydim onu kurtarabileceğimi, kurtarmam gerektiğini bilmeye?

Ellerim titreye titreye zarfi açtım. İçinden üç adet kalın nota kâğıdı çıktı. Biri baştan sona notalarla kaplıydı; diğer ikisinde ise şarkı sözüne benzer yazılar vardı.

Okumaya başladım:

*Mutluyum senin yanında,
Güvendeyim yüzündeki tebessüme bakınca,
Yakışıklıyım senin yanında,
Burnumu çirkin bulsam da,
Özelim senin yanında ve Tanrı şahidimdir,
o aranan çocuk olma arzuma,*

*Seni sevmekten başka çare bırakmıyorsun bana,
Ve belki de yüreğimin en yüce amacı budur...*

Ağlıyordum. Yüksek sesle, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum hem de. Sanki çok uzun zamandır nefesimi tutmuştum da sonunda, nihayet nefes alabiliyordum.

*Harikayım senin yanında,
Ve sevdiğime harika görünmek öyle harika...*

Başa dönüp bir kez daha, sonra bir kez daha okudum.

*Mutluyum senin yanında...
Özelim senin yanında...
Harikayım senin yanında...*

Sözleri ezberleyene kadar tekrar tekrar okudum. Ardından kâğıtları katlayıp zarfa geri koydum. Gözyaşlarım kesilene dek kalkmadım. Gün ışığının rengi dönüp solmaya başlayana, günbatımı şapelin içini hafifçe pembeye boyayana dek oturdum.

Eve döndüğümde hava kararmıştı. Doğruca odama girdim, nota kâğıtlarını bir kez daha çıkardım ve kâğıttaki notaları flütle çalmaya başladım. Melodisi kulağımla buluşur buluşmaz hiç silinmemecesine, sanki benden bir parçaymış gibi aklıma yerleşti. Günler sonra bile hâlâ bu şarkıyı söylüyordum.

Finch'le birlikte gezileri videoya çekemediğimiz için üzülmemeye gerek yoktu. Gittiğimiz her yerden bir anı alıp gördüklerimizi başkalarına anlamlı gelecek şekilde derleyip toparlayacak zamanımız olmaması artık sorun değildi.

Çünkü artık kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Önemli olan aldığın değil, geride bıraktıklarındı.

VIOLET

20 Haziran

Bembeyaz, sıcak bir yaz günü. Gökyüzü berrak, açık bir mavi. Arabayı park edip toprak yolu geçtikten sonra uzunca bir süre Mavi Delik'in kıyısında bekledim. Hâlâ bir parçam onu görmeyi umuyordu.

Ayakkabılarımı çıkardım, suya atladım ve derinlere daldım. Gözlüğümün camları ardından onu aradım, bulamayacağımı bilsem de. Gözlerimi hiç yummadan yüzdüm. Sonra engin gökyüzünün altındaki suyun yüzeyine çıktım, nefes aldım ve tekrar, daha derine daldım. Artık başka bir âlemde gezdiğini, kimsenin hayal bile edemeyeceği şeyler gördüğünü düşünmek hoşuma gidiyordu.

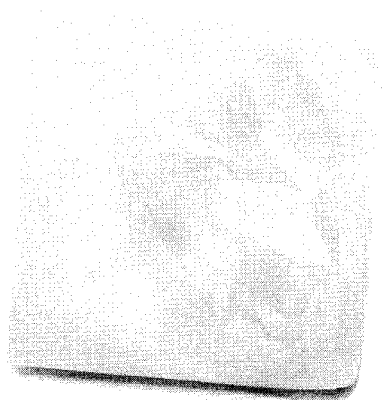
Cesare Pavese 1950 yılında, edebiyat kariyerinin zirvesinde, meslektaşları ve ülkesi tarafından, yaşayan en iyi İtalyan yazar olarak ayakta alkışlanırken aynı yılın ağustos ayında öldürücü dozda uyku ilacı içerek hayatına son verdi. Düzenli olarak günlük tutmasına karşın kimse bunu neden yaptığını dair açıklama getiremedi. Yazar Natalia Ginzburg, Pavese'yi ölümünün ardından şu sözlerle

anmıştı: “Üzüntüsü dışarıdan bakıldığında bir oğlan çocuğununkini; ayakları hâlâ yere basmayan ve kendi çorak, yalnız hayal dünyasında gezinen bir oğlan çocuğunun vurdumduymaz melankolisini andırırdı.”

Tam da Finch’in mezar taşına uyacak bir yazıydı fakat onun için kendim ayrı bir yazı yazmıştım:

Theodore Finch – Yaşadım. Alev alev ışıldım. Sonra öldüm ama ashında sönmedim. Çünkü benim gibiler sıradan ölemez, ölmeyecek. Varlığım Mavi Delik efsaneleri gibi hep sürecek. Daima buradayım; geride bıraktığım yadigârlar ve insanlarla...

Diğer her şey gibi bana yine Theodore Finch’i hatırlatan engin gökyüzü ve güneşin altındaki mavilikte süzülürken, henüz yazılmamış kendi mezar taşımı ve gezeceğim yerleri düşündüm. Artık köklerim yoktu ama baştan sona altındım, akıyordum. İçimde binlerce kudretin yükseldiğini duyuyordum.

YAZARIN NOTU

Dünyada her kırk saniyede bir kişi intihar ederek ölüyor. Dünyada her kırk saniyede bir kişi yakınına kaybetmenin acısıyla baş etmek zorunda kalıyor.

Ben doğmadan çok önce büyük-büyükbabam silahla kendini vurarak hayatını kaybetmiş. En büyük oğlu olan büyükbabam o zaman henüz on üç yaşındaymış. Bunun bir kaza mı yoksa kasti bir ölüm mü olduğu hep bir soru işareti olarak kalmış. ABD'nin güneyinde küçük bir kasabada yaşadıkları için büyükbabam, annesi ve kız kardeşleri bu konuyu hiç tartışmamışlar. Ancak bu ölüm ailemizi nesillerdir etkilemeyi sürdürüyor.

Yıllar önce tanıdığım ve sevdiğim bir çocuk intihar ederek hayatına son verdi. Onu o halde bulan bendim. En yakınlarımla bile paylaşmak istemediğim bir deneyimdi. Bugüne kadar aile ve arkadaş çevremden birçok kişiye bundan çok az bahsettim. Uzun bir süre hakkında konuşmak bir yana, bunu düşünmek bile inanılmaz acı veriyordu. Ancak yaşananlar hakkında konuşabilmek çok önemli.

Hayatın Kıyısında'da Finch'in yaftalanmaktan duyduğu endişeyi görüyoruz. Ne yazık ki zihin hastalıkları ve intihar konuları,

sıklıkla toplumsal olarak damgalanıyor. Büyük-büyükbabam öldüğünde insanlar çok dedikodu yapmışlar. Dul eşi ve üç çocuğu o gün yaşananlardan bir kez olsun konuşmadığı halde sessizce yargılandıklarını ve bir bakıma dışlandıklarını hissetmişler. Babamı kanserden kaybetmeden bir yıl önce, intihar sonucu bir arkadaşımı kaybettim. İkisinin de rahatsızlığı aynı zamana denk geliyordu ve on dört ay arayla hayata gözlerini yumdular ama ikisinin ölümü ve hastalığına verilen tepkiler birbirinden o kadar farklıydı ki... İnsanlar intihar eden birinin cenazesine nadiren çiçek gönderiyorlar.

Bense kendi yaftamı, bu kitabı yazarken öğrendim: İntihar kurbanının yakını. Neyse ki bu trajediye, bende yarattığı etkilere dair bilgi edinebileceğim birçok kaynak var. Aynı şekilde, duygusal çalkantılar, depresyon, endişe, zihinsel dengesizlik ya da intihar düşünceleriyle mücadele eden gençlere ve yetişkinlere de yardımcı olabilecek çok sayıda kaynak mevcut.

Akil ve ruh hastalıkları, kişi belirtilerden şüphelense de rahatsızlığını açıkça söylemekten utandığı veya yakınları hastalığın belirtilerini görmedikleri ya da görmezden geldiği için genellikle teşhis edilemiyor. Mental Health America'nın bir araştırmasına göre ABD'de yaklaşık 2,5 milyon kişide bipolar bozukluk olduğu biliniyor ancak gerçek rakamın bu veriden iki-üç kat daha yüksek olduğu tahmin ediliyor. Bu hastalıktan mustarip kişilerin yüzde 80'ine ya tanı koyulamıyor ya da yanlış tanı koyuluyor.

Eğer hayatınızda bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorsanız, sessiz kalmayın.

Yalnız değilsiniz.

Bu sizin suçunuz değil.

Destek alın.

TEŞEKKÜRLER

Haziran 2013'te yedinci kitabımı bitirip New York'taki yayınevime teslim ettikten iki gün sonra, son birkaç yıldır peş peşe kitap yazdığımndan, dinlenmek için bir tatile ihtiyacım olmasına rağmen aklıma yeni bir hikâye geldi.

Ancak bu hikâye farklıydı. Öncelikle, kişisel bir hikâyeydi. Üstelik gençlik kategorisine girecekti. Kariyerimi yetişkin kategorisinde kurgu ve kurgudışı eserler yazarak geçirdikten sonra yaratıcılık bağlamında yeni bir şeyler denemeye hazırdım.

Heyecanlı bir şeyler yazmak istiyordum.

Daha güncel bir şeyler yazmak istiyordum.

Zorlu, sert, üzücü ama aynı zamanda eğlenceli bir şeyler yazmak istiyordum.

Genç bir erkeğin gözünden yazmak istiyordum.

Temmuz ayında bir yazarın birlikte çalışabileceği en harika ve inanılmaz temsilciyle (kahraman, arkadaş ve editörle) anlaşma imzaladım. O ilk elli sayfaya ve bana inandığın için teşekkürler, Kerry Sparks. Hayatımın o noktasında bana beslediği güven ve heyecanın benim için ne anlama geldiğini kimse bilemez. Kerry ve Levine Greenberg Rostan ekibiyle (özellikle de Monika Verma ve

Elizabeth Fisher'la) çalışma fırsatı bulduğum için kendimi şanslı addediyorum. Bana kendimi harika hissettiriyorlar.

Aynı şekilde zeki ve bilgili olduğu kadar samimi ve sevgi dolu, mükemmel editörüm Allison Wortche'e de teşekkürü borç bilirim. Finch ve Violet üzerinde en az benim kadar emeği vardır. Onun yetenekli elleri değmese bu hikâye aynı güzellikte olamazdı. O ve beraberinde Knopf ve Random House Çocuk Kitapları ekibi (yönetimdeki Barbara Marcus, Nancy Hinkel, Judith Haut; tasarımdaki Isabel Warren-Lynch, Alison Impey ve Stephanie Moss; editoryal ekipteki Artie Bennett, Renée Cafero, Katharine Wiencke ve Shasta Clinch; üretimdeki Tim Terhune ve Barbara Cho; telif yönetimindeki Pam White ve Jocelyn Lange; satış, pazarlama ve halkla ilişkilerdeki Felicia Frazier, John Adamo, Kim Lauber, Lynn Kestin, Stephanie O'Cain, Adrienne Waintraub, Laura Antonacci, Dominique Cimina ve diğer herkes), bana yaşayacağım, nefes alacağım ve çalışacağım en ısıltılı ortamı sundular. Onların yanında olabildiğim için çok şanslıyım.

Ayrıca RWSG Ajansı'ndan film temsilcim, harika insan Sylvie Rabineau'yla çalışmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Kendimi çalışmaya kaptırıp dünyadan koptuğum zamanlarda (yani vaktimin çoğunda) bile desteğini asla esirgemeyen aileme ve arkadaşlarıma ne kadar teşekkür etsem azdır. Siz olmasaydınız yapamazdım. Gençlikle ilgili konularda bana daima yardımcı olduğu ve "... hayattır" fikrini verdiği için, en sevdiğim kuzenim Annalise von Sprecken'a ayrıca teşekkür ediyorum.

Saatlerce süren endişe, beyin fırtınası, taslak çalışmaları, intiharla ilgili veri araştırmaları ve kurgu denemelerime ("Violet ve Finch çan kulesinde tanışsalar nasıl olur?" "Finch ve Roamer eskiden arkadaş olsalar mesela?" "Amanda da Yaşamak Hayattır grubunda olsa?"), üstüne saatlerce çalan One Direction'a (benim şahsi Boy Parade'im) katlanan, hayatımın aşkı, her anlamda yoldaşım Louis'ye

teşekkür ederim. Bu kitabı benimle anbean yaşayan, herkesten çok (üç edebi kedimiz dışında) o oldu.

Böylesi eşsiz güzellikleri düşünüp yarattığınız ve kitapta gerçek adlarınızı kullanmama izin verdiğiniz için teşekkürler, John Ivers (Mavi Şimşek, Bu Da Mavi) ve Mike Carmichael (Dünyanın En Büyük Boya Topu).

Akl hocam ve çok sevdiğim arkadaşım olan ilk editörüm Will Schwalbe'ye ve beni Kerry Sparks'la tanıştırdıkları için Amanda Brower ile Jennifer Gerson Uffalussy'ye minnettarım.

Gençlik edebiyatı grubumda her şeyi danışabildiğim tek kişilik bilgi kaynağım olduğun için teşekkürler, Briana Harley. Dünyanın en iyi asistanı Lara Yacoubian'a da teşekkürler.

Germ'de emeği geçen herkese; özellikle de Louis, Jordan, Briana Bailey, Shannon, Shelby ve Lara'ya teşekkür ederim. Siz gelmiş geçmiş en güzel kadınlar ve erkeklersiniz.

Zihinsel hastalıklar, depresyon ve intihar girişimleriyle ilgili deneyimlerini paylaşan (isimlerini belirtmememi rica eden) cömert insanlar... Hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim. Amerikan İntihar Çalışmaları Derneği, Mayo Clinic ve Amerikan Ulusal Zihin Sağlığı Enstitüsü'ndeki uzmanlara yardımları ve katkıları için teşekkür ederim.

En çok da sadece varlığıyla bile dünyayı daha güzel kılan annem, meslektaşım, Penelope Niven'a müteşekkirim. O benim en yakın arkadaşımdı. Her şeyimdi. Birbirimize, "Her şeyimsin," derdik. Öyleydi. Hep öyle olacak. Çocukluğumdan beri dağımın bir yerlerde beni beklediğini söylerdi ve beni daima tırmanmaya, asla pes etmemeye teşvik etti. 28 Ağustos 2014'teki beklenmedik ölümü, hayatımın en kötü olayı oldu. Bu kitap ve ardından gelecek tüm kitaplarım onun sayesinde ve onun için yazıldı, yazılacak. Finch'ten alıntı yapmam gerekirse: *Rengârenksin tek bir rengin içinde, hem de tüm parlaklığınla.*

Son olarak, büyük-büyükbabam Olin Niven'a ve çok erken kaybettiğim ama gitmeden önce bana bir şarkı yazıp bırakmış olan sevdiğim çocuğa... Teşekkürler.

*İki hafta içinde uçacağız yine,
Belki Çin restoranında buluşuruz bir akşamında.
Mutluyum, gülümsüyorum senin yanında.*

YAYINCININ NOTU

Danışma ve yardım için başvurabileceğiniz başlıca kurumlar:

Polis İmdat	155
Hızır Acil	112
Ruhsal Bunalım Danışma	182
Kadın ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı	183
Sağlık Danışma	184

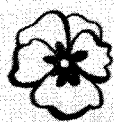
Türk Psikologlar Derneği

Genel Merkez (Ankara)	0 312 425 67 65
İstanbul Şubesi	0 212 251 66 61-62
İzmir Şubesi	0 232 422 12 08
Bursa Şubesi	0 533 415 71 37
Antalya Şubesi	antalya@psikolog.org.tr
Samsun Şubesi	samsun@psikolog.org.tr

Türkiye Psikiyatri Derneği

Genel Merkez (Ankara)	0 312 468 74 97

Ayrıca ikamet ettiğiniz şehir ve ilçe belediyelerinden de bilgi edinebilirsiniz.

Hayatın Kiyısında, **Jennifer Niven**'in ilk gençlik romanı olsa da, bundan önce yetişkinler için kaleme aldığı dört romanı (*American Blonde*, *Becoming Clementine*, *Velva Jean Learns to Fly* ve *Velva Jean Learns to Drive*) ile üç kurgu dışı kitabı (*The Ice Master*, *Ada Blackjack* ve lise anılarını anlattığı *The Aqua Net Diaries*) bulunmaktadır. Indiana'da doğmuştur ve şu anda nişanlısı ve çok edebi karakterli kedileriyle, gezmeyi en sevdiği yerlerden biri olan Los Angeles'ta yaşamaktadır.

Jennifer'ı JenniferNiven.com ve GermMagazine.com adreslerinde ziyaret edebilir, ayrıca kendisini Facebook'ta bulabilirsiniz.

Sadece korkuluğun
üzerinde
oturuyordum.
Atlamak gibi bir
niyetim yoktu.

Sana bir şey
soracağım.
Sence dört dörtlük
gün diye bir şey
var mıdır?

Efendim?

Dört dörtlük bir gün.
Sabahtan akşama dek
başına sıradan, üzücü
veya kötü bir şey
gelmediği bir gün.
Mümkün mü sence?

Bilmem.

Hiç böyle bir gün
yaşadın mı peki?

Hayır.

Ben de
yaşamadım
ama
bekliyorum.

Beni kurtardığın için
teşekkür ederim,
Theodore Finch.
Bundan birilerine
bahsedersen seni
gebertirim.

www.pegasusayinlari.com

ISBN: 978-605-299-021-6

9 786052 990216